MAXINE BARRY

Autoarea bestsellerurilor din seria *SCARLET*

Orhideea neagră

Colecția
Romantica
32

Binecunoscuta scriitoare americană MAXINE BARRY se bucură de o deosebită apreciere atât din partea cititorilor cât şi a criticii de specialitate.

Eroina cărții de față, Electra Stapleton, este proprietara unei companii horticole. La capătul a şapte ani de cercetări desfăşurate în cel mai mare secret, alături de botanistul Bevis McCormick, ea reuşeşte să creeze o superbă varietate floral – orhideea neagră, cu care speră să repurteze un mare succes internațional. Aflând de această realizare, Haldane Fox, un multimilionar britanic, vrea să o dea în judecată pe Electra, pe motiv că ar fi furat de la tatăl său o specie rară de orhidee, cu mici pete negre, prin hibridarea căreia a reuşit să obțină această faimoasă floare.

Furios, puternic, decis să distrugă firma rivalei lui, Haldane devine de nerecunoscut în împrejurări care, pur şi simplu, îl fac să renunțe la tot ce îşi propusese...

În acelaşi timp, McCormick intră în ecuația prințesei Ileana Lahina, obligată să aleagă între multiseculara tradiție a familiei sale şi pasiunea pentru botanist.

O poveste pasionantă, desfăşurată în cadrul exotic al insulelor Hawaii, o lectură reprezentând o adevărată încântare.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN (10) 973-736-055-9
ISBN (13) 978-973-736-055-7

5 948389 001056

Preț 32,9 RON (29,6 + 2,71 TVA + 0,59 T.L.)

ÎN COLECȚIA ROMANTICA AU MAI APĂRUT

Amanda Quick	INELUL DE ADIO
	MEDUZA ALBASTRĂ
	DAMA DE COMPANIE
	MEANDRE
	TAINLE NOPȚII
	MINCIUNI SUB CLAR DE LUNĂ
Barbara Delinsky	IMPULS IREZISTIBIL
C. Cookson	ADEVĂRATA DRAGOSTE
Elizabeth Adler	NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU
Elizabeth Thorton	ÎMPOTRIVA RAȚIUNII
	MISTERIOASA LADY
Jude Deveraux	TENTAȚIE
	ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA
	CHEMAREA DESTINULUI
	ANOTIMPUL IUBIRII
	CAPCANA TIMPULUI
Madeleine Brent	COMOARA BLESTEMATĂ
Mary Balogh	PREȚUL NESOCOTINȚEI
	MAI MULT DECÎT AMANTĂ
	NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI
	O NOAPTE DE IUBIRE
A. D'Ennery	DOUĂ ORFELINE
Luanne Rice	O VARĂ DE NEUITAT
	INVITAȚIE LA DANS
	SPERANȚE REGĂSITE
Judith Lennox	DRAGOSTE ȘI RĂZBUNARE
Stephanie Laurens	FEMEIA IDEALĂ
	ADEVĂRATA FAȚĂ A DRAGOSTEI
M.H.Clark	ENIGME
Josephine Cox	IMPOSIBILA UITARE
Jayne Ann Krentz	CREDE-MĂ
Patricia Rice	REFUGIAȚI ÎN PARADIS
	UN VIS ÎNDEPĂRTAT
Johanna Lindsey	RIVALITATE

Maxine Barry

ORHIDEEA NEAGRĂ

Traducere: DORU MĂRCULESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BARRY, MAXINE
Orhideea neagră / Maxine Barry ; trad.: Doru Mărculescu.-
Bucureşti: Orizonturi, 2006
ISBN (10) 973-736-055-9 ; ISBN (13) 978-973-736-055-7

I. Mărculescu, Doru (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

DARK DESIRE
Copyright © Maxine Barry 1998
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Auzind bizarul şi melodiosul semnal sonor de avertizare răsunând în cabină, Haldane Fox îşi ridică privirea.

– Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Începem acum coborârea către aeroportul din Honolulu. Vă rugăm să stingeţi ţigările şi să vă legaţi centurile de siguranţă. Personalul care vă serveşte în cabină se află la dispoziţia dumneavoastră, pentru a ajuta pe oricine are, eventual, probleme cu centura. Sper că aţi avut un zbor plăcut împreună cu noi şi vă urez un sejur minunat pe insula Oahu. *Aloha.*

Haldane oftă plictisit şi întinse mâna spre centura de siguranţă. Străbătuse un drum lung de la Londra la New York, pentru o scurtă escală, iar apoi până la Los Angeles, pentru o altă escală, înainte de lunga traversare peste uriaşul Ocean Pacific, până în legendarele insule Hawaii.

Omul căscă profund, încercând să ignore viitoarele consecinţe ale înspăimântătoarei oboseli datorate schimbării de fus orar.

O stewardesă, aceeaşi care îl servise pe tot parcursul zborului pe deasupra Pacificului, se opri lângă locul lui.

– Totul e în regulă, domnule?

Vocea ei blândă şi catifelată îl făcu să se răsucească şi să se uite în sus la ea. Zâmbetul stewardesei cedă locul unei strângeri de inimă, aşa cum i se întâmplase întreaga

dimineaţă, ori de câte ori pasagerul de pe locul 43B o privisc în *acel* mod, care, de fapt, era unul ca *oricare* altul.

Pe femeie o chema Janice Evans şi lucra ca stewardesă de aproape zece ani. În consecinţă, ea socotea că văzuse tot ce era de văzut – regi arabi, cu suitele lor de neveste cu feţele acoperite de voaluri, oameni de afaceri beţi, decişi să se distreze cu orice preţ şi stricând astfel cheful tuturor celorlalţi din jurul lor, călători pe care îi îngrozea ideea zborului şi care stăteau tot drumul cu mâinile încleştate pe cotierele scaunelor, cu încheieturile albite de încordare.

Şi cu toate acestea, în toţi anii ei de zbor, Janice nu avusese niciodată de-a face cu un pasager ca cel de faţă şi îi era cam greu să-şi păstreze surâsul profesional impersonal, în condiţiile în care simţea că i se muiau genunchii, de fiecare dată când se apropia de locul 43B!

– Îţi mulţumesc, Janice. Totul e perfect.

Ochii lui Haldane licăriseră uitându-se la ecusonul cu numele ei, chiar din primul moment în care femeia se apropiase de el, întrebându-l dacă dorea o cafea. Bineînţeles că bărbatul sesizase zâmbetul ei instantaneu uşor surprins. Femeile îi ofereau diverse variante ale aceluiaşi zâmbet, încă de când devenise adolescent. La început, respectivul zâmbet fusese o noutate pentru el, însă acum, ajuns deja la treizeci şi patru de ani, nu-i mai acorda cine ştie cât de multă atenţie. Omul îi aruncă un ultim surâs vag, o involuntară explozie finală a forţei de seducţie marca Fox, fără să ia în seamă felul în care îşi ţinea femeia răsuflarea.

Janice dădu din cap fără prea mare tragere de inimă. Desigur că ar fi contravenit politicii companiei aeriene ca cineva din personal să flirteze cu vreunul dintre clienţi şi era total interzis să solicite o întâlnire! Şi totuşi, pentru câteva clipe, în timp ce se uita drept în ochii aceia fascinanţi, de

culoarea chihlimbarului, femeia era pe punctul de a renunța la orice regulă și la viitorul său în acel serviciu.

Apoi însă Haldane întrerupse contactul vizual și se uită în jos pentru a-și lega centura, iar Janice, cu strângerea de inimă provocată de un veritabil regret, trecu mai departe. Ea o ajută în mod mecanic pe o femeie însărcinată să-și lungească centura, după care merse încet în față, acolo unde restul personalului de serviciu asigura ușile și își punea în ordine ustensilele.

– Ghinion, Janice. Kathy Curaco, una dintre stewardesele mai în vârstă, îi aruncă o privire înțelegătoare. Dar el nu e genul de om care să ți se potrivească.

Janice rânji și își scutură părul castaniu tuns scurt.

– Zău? De unde știi tu asta? se angajă ea într-o dispută glumeață.

– I-am văzut fotografia într-o revistă din acelea economice americane, pe care oamenii de afaceri le tot aduc cu ei. Este una dintre persoanele din Londra care aspiră la cele mai înalte poziții. Se zice că este foarte probabil să ajungă miliardar în următorii zece ani. Bărbații asemenea lui au nevoie de niște femei cărora să nu le fie frică de ei.

Kathy clipi cu subînțeles din ochii ei blânzi și albaștri, iar Janice avu buna-cuviință de a roși, pentru că ei chiar îi *era nițeluș* frică de pasagerul de pe locul 43B, iar asta încă de când acesta urcase la bordul avionului.

Ooo, și totuși nimic la acel bărbat nu sugera violența și nici măcar aroganța.

Însă omul degaja o puternică forță sexuală, pe care Janice o simțea de fiecare dată când trecea pe lângă el, pe intervalul dintre scaune. Era ca un fel de parfum invizibil, pe care nu-l puteau detecta decât femeile. Și cu toate că acesta făcea din

el centrul atenţiei tuturor femeilor aflate în jurul său, constituia în acelaşi timp şi un fel de avertisment.

Fiţi atente! Acest bărbat este viril. Cu „V" mare! Şi cu siguranţă *nu* este de nasul celor slabe de înger.

Janice suspină, gândindu-se că se potrivea mai bine cu Pete, pe care îl cunoştea de ani de zile, încă de la colegiu. Acesta încă îşi făcea curaj s-o ceară, la un moment dat, de nevastă, iar în străfundul sufletului ei, femeia ştia că la o adică ar accepta cererea lui în căsătorie. Până şi mama ei îl plăcea.

A renunţa la prudenţă (ca şi la slujba ei) şi a încerca să se agaţe de un bărbat precum misteriosul lor pasager era bineînţeles doar o fantezie. Dar ce fantezie minunată!

– Ceea ce nu-mi pot eu da seama, murmură stewardesa mai în vârstă, este de ce oare un bărbat ca Haldane Fox nu călătoreşte la clasa întâi.

Glasul lui Kathy o trezi pe Janice din reverie. Cele două stewardese se aşezară pe scaune şi îşi legară centurile.

Janice se încruntă.

– Eşti absolut sigură că era el, vreau să zic, în revista aceea?

Kathy râse. Acela era ultimul ei an ca stewardesă. Şi văzuse absolut totul.

– Tu chiar crezi sincer că un bărbat ca ăsta poate fi confundat cu un altul?

Janice se gândi la acei minunaţi ochi chihlimbarii şi se cutremură din întreg trupul.

– La naiba, în niciun caz, ai dreptate!

Cele două femei încă râdeau împreună, în timp ce avionul ateriza lin pe aeroportul din Honolulu.

Fără a avea habar de speculaţiile făcute în legătură cu el, Haldane aştepta ca avionul să se golească, fără să se grăbească

spre ieşire. Pe lângă el treceau mame cu copiii lor îndărătnici, în timp ce mulţi bărbaţi cu burţile umflate de la atâta bere îngurgitată, glumind între ei pe seama dansatoarelor de hula, îşi luau bagajele de mână de deasupra şi se îmbulzeau şi ei spre ieşire.

În cele din urmă, se ridică şi el în picioare. Măsura mai bine de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri înălţime. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni lejeri de culoarea vermil a mentei şi cu o cămaşă răcoroasă de mătase, de un alb imaculat. Nu avea sacou, ori cravată, însă izbutea cumva să arate ca şi cum ar fi purtat cel mai elegant costum Savile Row. Impresia era accentuată de faptul că avea şolduri suple, picioare bine proporţionate şi o graţie care te ducea cu gândul la un dansator profesionist. Iar în momentul în care îşi întinse mâinile în sus pentru a-şi lua bagajul, orice privitor i-ar fi remarcat cu uşurinţă splendida musculatură a braţelor şi a umerilor.

Tot bagajul său se compunea dintr-o singură servietă subţire din piele de crocodil şi, cu ea în mână, bărbatul se îndreptă către ieşire.

Lângă uşă se afla acum o altă stewardesă, şi omul îi zâmbi automat, pe când se apropia de ameţitorul soare orbitor de afară. Capul cu un păr de un blond metalic al femeii se răsuci ca să se uite după el în timp ce cobora scara. Ochii acesteia îl urmăriră îndelung prin mulţime.

Janice ar fi înţeles-o foarte bine.

Odată ajuns pe pistă, Haldane se opri şi răsuflă adânc. Ieşind brusc din atmosfera răcoroasă creată de instalaţia de climatizare din interiorul avionului direct în aerul fierbinte şi umed de pe aeroportul din Honolulu, bărbatul simţise nevoia unui moment de adaptare. El urmă apoi şuvoiul colegilor săi de călătorie spre clădirea aeroportului şi aşteptă

la coada ca de obicei interminabilă, pentru a-şi prezenta paşaportul la control. Fox* părea să fie singurul care nu se pierduse cu firea. În lumina electrică din tavan, părul său lucea cu acea scânteiere blond-roşcată a unei vulpi adevărate. Desigur că, la şcoală, culoarea părului şi ochii săi ca de chihlimbar, asociate cu numele lui atât de potrivit, atrăseseră după sine nu prea originala poreclă de „Foxy"**.

Fireşte că, atunci când ajunsese la vârsta de şaisprezece ani, porecla lui se referea la cu totul altceva. Iar în momentul în care plecase de-acasă, absolut toate femeile din jurul său erau de părere că Haldane Fox era într-adevăr un Vulpoi.

Haldane întinse paşaportul şi îl privi pe funcţionar drept în ochi. Călătorise mult la viaţa lui şi ştia bine că americanii aveau cei mai suspicioşi lucrători vamali din lume.

Vameşul, în vârstă de vreo cincizeci şi ceva de ani, care avea o mustaţă ostentativă şi o atitudine zeflemitoare parcă spunând tuturor „lua-v-ar naiba", aruncă o privire fugară acelor ochi căprui şi impasibili, ridică din umeri şi îi viză lui Fox paşaportul.

Haldane îl luă cu nepăsare şi merse să-şi recupereze celălalt bagaj.

Avea noroc, aşa că reuşi să pună rapid mâna pe singura lui valiză care apăruse printre primele pe banda rulantă.

Era o experienţă nouă pentru el. Până atunci, călătorise numai la clasa întâi, ori de câte ori era nevoit să apeleze la o linie aeriană comercială, ceea ce nu se întâmpla prea des. De obicei, prefera să călătorească în avionul său personal, Gulfstream III, însă acesta nu se dovedea întotdeauna practic pentru călătorii pe distanţe lungi, aşa cum era şi cea din cazul

---

* Vulpe, în limba engleză.

** Vulpoiul.

de față. Atunci când mergea cu avionul său personal, șoferul se ocupa de bagaje, iar la ușa aeroportului îl așteptă câte o limuzină, chiar pe linia galbenă dublă. Nu trecea niciodată pe la ghișeul vamal. Secretara lui extrem de descurcăreață se ocupa în prealabil de toate formalitățile. Oamenii cu greutate știau cine era Haldane Fox, așa încât se bucurau de prezența acestuia în țara lor, pe care de altfel o și încurajau din toată inima.

Haldane Fox semnifica viitoare locuri de muncă. Haldane Fox însemna dezvoltare industrială. Haldane Fox însemna bani mulți, iar cei care cunoșteau toate treburile astea erau îndeajuns de inteligenți încât să i se alăture, pentru a face la rândul lor mulți bani.

De data asta însă voia să treacă pe cât posibil mai neobservat.

Nu era un lucru ușor, pentru un bărbat ca Haldane Fox.

Acesta se îndreptă spre marele hol exterior cu pereți de sticlă fumurie, prin care era filtrată lumina strălucitorului soare din insula Oahu. Acolo, se găseau câteva femei, cele mai multe studente, după cum bănuia el, care încercau să mai câștige câte un bănuț pentru studii și de ale căror gâturi și brațe atârnau nenumărate ghirlande de flori.

Ele se apropiau de pasagerii ce nu păreau a fi prea grăbiți, pe care îi întâmpinau cu câte un zâmbet călduros, cu câte un *„Aloha!"* șoptit și cu câte o ghirlandă de flori pe care le-o puneau pe după gât.

Haldane era genul de om căruia îi plăcea să se documenteze întotdeauna temeinic, astfel că, înainte de plecarea către Oahu, culesese informații nu numai în privința vânatului pe care îl urmărea, ci și a teritoriului respectivului vânat.

Prin urmare, în timp ce fusese zărit de trei tinere femei

încărcate de ghirlande, care se şi repeziseră în direcţia lui, el ştia că frumos mirositoarele şi coloratele ghirlande erau confecţionate din flori de ilima, lucru caracteristic numai pentru Oahu. În Molokai, erai întâmpinat cu ghirlande din flori de kukui, în timp ce în marea insulă Hawaii, erau preferate florile de lehu.

Prima fată care a ajuns lângă el nu părea să fi împlinit optsprezece ani şi avea un bogat păr negru, lung până la umeri, şi ochi îndrăzneţi şi uşor migdalaţi. Fata îi zâmbi. Ea nu măsura mai mult de un metru şi jumătate în înălţime.

– *Aloha!*

Haldane zâmbi şi se conformă, aplecându-şi mult capul, pentru că altminteri, dată fiind înălţimea lui apreciabilă, fata n-ar fi izbutit să-i pună ghirlanda pe după gât. În timp ce se apleca, ochii săi căprui se uitară în ochii ei, care începură să scânteieze.

– Mă cheamă Malina.

– Îţi mulţumesc, Malina.

– Studiez la universitatea de-aici. Şi fata îl învălui într-un zâmbet larg. Ochii ei îndrăzneţi scânteiară din nou.

Aceea era unica universitate existentă pe o rază de mai bine de trei mii de kilometri, iar ea îi aducea astfel la cunoştinţă faptul că lui nu i-ar fi fost deloc greu să o găsească, în cazul în care ar fi vrut asta.

Haldane îi zâmbi cu amabilitate, dar scuturâ vag din cap.

– Îţi mulţumesc, Malina.

Odată ajuns afară, bărbatul simţi iar că începe să transpire, în arşiţa soarelui tropical, şi mijî ochii, jenat de razele orbitoare.

Neapărat, primul lucru pe care trebuia să şi-l scoată din bagaj era o pereche de ochelari de soare. Privi de jur împrejur

şi văzu că absolut toată lumea purta ochelari de soare, până şi taximetristul care ţâşni din şirul de maşini şi opri lângă el.

Haldane îşi puse valiza în celălalt capăt al banchetei din spate, după care se rezemă, epuizat, de spătar.

– Du-mă, te rog, la hotelul Charles V.

Şoferul de taxi se uită la el cu o oarecare surprindere prin oglinda retrovizoare şi ridică apoi din umeri. Hotelul Charles V era un hotel de doar trei stele, într-adevăr destul de acceptabil, situat pe Fâşie, adică în zona comercială cea mai aglomerată din Honolulu, însă nu făcea parte sub nicio formă din rândul hotelurilor de înaltă clasă, precum faimosul Pink Palace*, cunoscut şi sub numele de Royal Hawaiian, acolo unde trăgeau de obicei toţi călătorii bogaţi şi celebri.

Iar taximetristul, care nu se înşela niciodată asupra acestui aspect, îşi categorisise dintr-un motiv sau altul clientul ca făcând parte dintre aceştia. Sau măcar dintre aceia care locuiau de obicei la unul dintre celelalte hoteluri bine-cunoscute şi luxoase de pe Bulevardul Kalakaua, întinse de-a lungul falezei Waikiki.

Haldane se strădui să se relaxeze pentru a se bucura de călătoria cu taxiul. De la aeroport şi până la plaja Waikiki erau circa cincisprezece kilometri, iar din clipa în care taxiul se puse în mişcare, Haldane începu să privească cu interes peisajul.

Era un mare pas înainte. De săptămâni întregi, nu avusese ochi decât pentru ea.

Nu se mai putuse gândi decât la ea.

Iar acum, după ce ajunsese acolo, la numai câţiva kilometri depărtare de ea, Haldane începu să-şi dea seama de ce renunţase ea la paşaportul britanic, în favoarea celui

---

* Palatul Roz.

american. Şi de ce nu părăsise niciodată insula aceea, din clipa în care tatăl ei o adusese acolo, pe când ea nu avea decât zece ani.

Era frumos acolo.

Fiind un om care călătorise mult, Haldane îşi dădea seama cât de naturală era insula Oahu, prin comparaţie cu marile metropole americane. Nu exista absolut niciun panou publicitar, din acelea mari şi urâte care se găseau absolut peste tot, în majoritatea marilor oraşe americane. Oriunde se uita, nu vedea decât grădini pline de culoare – cu plante cu flori de la eternul hibiscus, emblema acelui stat, şi până la frangipani, în nuanţe de la crem la stacojiu.

Haldane se gândi că acele privelişti i-ar fi plăcut mult tatălui său, apoi făcu o grimasă, încercând din nou binecunoscutul sentiment de durere şi de vinovăţie. Astfel că îşi mută privirea de la grădinile pline de culoare şi începu să se uite drept în faţă.

Înaintea lui se întindea Honolulu.

Observă faptul că acesta era un oraş de zgârie-nori, ceea ce îi dădea senzaţia de déjà-vu. Era un fel de Manhattan în miniatură, având un vădit parfum de Miami. Ambele îi erau cunoscute. În Miami făcuse primul lui milion de dolari. Iar în Manhattan încheiase prima lui afacere de zece milioane de dolari.

Cu gândul la o sumă frumuşică, taximetristul îi făcu un tur al oraşului, nesolicitat de către Haldane, dar care nici nu-l deranja prea mult. Haldane trebuia să-şi facă rapid o imagine de ansamblu asupra acelui oraş.

Se îndoia că ar mai fi avut timp de pierdut cu vizitarea locurilor, de îndată ce ar fi început să se ocupe de ea.

Recunoscu imediat Turnul Ahoha despre care ştia câte ceva. În 1926, acest turn era cea mai înaltă clădire de pe insulă.

Oriunde se uita, vedea cafenele cu mese scoase afară pe trotuarele încinse. Când taxiul se opri la semaforul suspendat deasupra intersecției, Haldane își aruncă privirea pe geamul deschis și se uită cum un ospătar hawaiian revoltător de chipeș aducea cu coktail unei doamne în vârstă. Doamna, probabil nevasta vreunui magnat american, se uită după chelner zâmbind în barbă, după care își ridică paharul.

Băutura din pahar era albastră.

Iar deasupra, plutea o floare.

Haldane surâse în sinea lui. Bun venit la Oahu!

Taxiul trecu de Canalul Ala Wai, care despărțea faleza de oraș, apoi se apropie de hotel.

Haldane coborî din taxi și îi lăsă șoferului un bacșiș generos, absolut din obișnuință, după care se îndreptă spre intrarea hotelului. Acesta nu avea uși batante și nici portar îmbrăcat în vișiniu și cu fireturi, însă înăuntru era umbră și răcoare și peste tot se vedeau ghivece cu plante.

Omul se apropie de recepție, zâmbind în mod automat în direcția singurei persoane aflate acolo.

Femeia respectivă își ridică privirea, făcând niște ochi mari, în timp ce Haldane se apropia de ea, și văzu totul dintr-o dată: culoarea ca de foc aprins a părului lui; pometii înalți și proeminenți, care confereau feței acestuia un aspect atât de frumos; bărbia ascuțită, care forma un triunghi facial ce punea în valoare o figură extrem de atrăgătoare.

Iar când bărbatul ajunse suficient de aproape, recepționera îi văzu și ochii.

Bărbatul avea niște ochi ca de chihlimbar. Nici cafenii. Nici galbeni. Aveau exact culoarea chihlimbarului vechi. Și masculinitatea acestuia era evidentă. Din reflex, femeia de la recepție se îndreptă de spate.

În timp ce inima îi tresălta în piept, recepționera își zise că acel bărbat nu lăsa impresia că păşeşte pe pardoseala rece, ci părea că pluteşte pe deasupra acesteia. În hol, nici nu i se auzeau paşii. Mişcările îi erau line şi armonioase.

Adevărul era că omul se deplasa aidoma unei vulpi.

– Bună ziua. Aveți o rezervare pentru mine?

Accentul lui era tipic englezesc. Recepționerei, obişnuită să aibă de-a face cu toate naționalitățile din lume, îi plăcea accentul englezesc cel mai mult dintre toate.

Şi îndeosebi acel glas.

Bărbatul avea un glas profund, care nu distona însă cu figura lui. Femeia oftă, după care clipi şi începu să tasteze la calculator, cu un aer oarecum jenat.

Se hlizise la el timp de câteva secunde, după care îşi dădu seama că bărbatul aştepta răbdător ca ea să-i răspundă.

– A, da. Spuneți-mi cum vă cheamă, domnule.

– Courtenay, îi răspunse Haldane Fox. Hal Courtenay.

Femeia tastă din nou şi descoperi acel nume.

– A, da. Domnul Courtenay. Camera 201. Doriți să vă care cineva bagajul în cameră? Femeia se pregăti să apese un buton de sonerie, de modă veche.

– Nu, mulțumesc, mă descurc şi singur, îi răspunse liniştit Haldane. Şi dat fiind faptul că femeia continua să-i zâmbească şi să dea din cap în direcția lui, bărbatul îi mai spuse încetişor: Aţi putea cumva să-mi dați acum şi cheia camerei?

– Aa! Da, desigur! Femeia începu să cotrobăie după cheie în locaşul acesteia, după care i-o înmână lui Fox. Apoi îl urmări cu privirea până la ascensor.

Ea avea cincizeci şi doi de ani, era căsătorită de douăzeci şi nouă de ani şi avea cinci copii.

Ajuns în camera lui, Haldane aruncă o privire de jur împrejur, oarecum curios. Camera era curată şi decorată în

nuanţe deschise de bej şi de albastru. Avea două paturi, spre deosebire de genul de încăpere cu pat de mijloc, cu care era el obişnuit. Omul se apropie de fereastra cu perdele cu dungi crem şi bleu. Camera avea vederea către spatele unui alt hotel, deasupra unei străduţe aglomerate.

Haldane zâmbi în sinea lui şi începu să-şi despacheteze bagajul. Luxul, ca şi toate celelalte avantaje pe care le presupune acesta constituiau doar o parte din stilul său de viaţă şi treceau în majoritate neobservate, aşa că el nu le simţea lipsa.

Făcu un duş în micuţa cabină din sala de baie şi se întinse pe pat, dezbrăcat şi ostenit.

În cazul în care acolo s-ar fi aflat stewardesa Janice sau stewardesa Kathy sau fata cu ghirlande de la aeroport sau recepţionera de la parterul hotelului, ele n-ar fi fost câtuşi de puţin dezamăgite.

Haldane deţinea o mică plajă cu nisip, pe proprietatea lui din Devonshire, acolo unde în ultima săptămână se bronzase la soare, mai mult ca de obicei. Nuanţa pielii sale era acum asemănătoare cu aceea a unei caramele de culoare deschisă. Pe picioare, pe braţe şi pe piept avea un păr arămiu care strălucea în lumina soarelui ce intra pe fereastră.

Era longilin, suplu, bine proporţionat şi, în timp ce dormea, arăta la fel de puternic pe cât de viril şi de atrăgător părea atunci când era treaz.

Se trezi în jurul orei cinci după-amiază. Afară se înnorase şi stătea să plouă.

Dar ca de obicei, el se simţea refăcut, vioi şi plin de energie.

Se ridică din pat, îşi puse pe el nişte pantaloni albi şi subţiri din bumbac şi o cămaşă cadrilată din mătase, cu

nuanţe de albastru, negru şi gri şi îşi pieptănă părul proaspăt spălat care avea o cărare abia perceptibilă pe partea stângă. Pe fruntea înaltă îi cădea o rebelă şuviţă roşcat-aurie. Părul îi atingea urechile şi se termina pe ceafă într-un unghi ascuţit.

El îşi luă servieta din piele de crocodil şi formă cifrul închizătorii.

Scoase dinăuntru unicul dosar şi îl deschise.

Îl mai citise până atunci de mii de ori.

Angajase cu două luni în urmă o firmă de detectivi particulari pentru a strânge cât mai multe date despre prada sa. Asta se întâmplase după ce îi verificase pe cultivatorii de orhidee din Brazilia şi constatase că aceştia nu aveau niciun fel de vină.

Pe lista lui cu douăzeci şi şase de poziţii, firma braziliană fusese penultima. În ultimii trei ani, verificase la sânge primele douăzeci şi cinci de firme de pe listă.

Schiţă o grimasă, gândindu-se din nou că ironia sorţii făcea ca firma vinovată să se dovedească a fi şi ultima de pe lista lui.

De obicei, norocul nu-l ocolea.

Şi avea toate motivele să fie încrezător în şansa sa. În ultimii zece ani, jucase la bursă ca un mare specialist şi câştigase întotdeauna. Absolut întotdeauna. Nu avusese trei ceasuri rele în nicio zi a săptămânii. Dovedise un instinct înnăscut al unui împătimit al jocurilor de noroc. Simţea când anume avea să câştige şi când urma să piardă.

Toată viaţa lui, omul fusese un mare norocos.

În situaţia în speţă însă norocul nu-i mai surâsese.

Şi totuşi, acest lucru nu avea nicio importanţă, pentru că, spre deosebire de majoritatea celor norocoşi, el mai era

şi răbdător şi perseverent. Indiferent dacă fuseseră primii sau penultimii de pe lista lui, el îi investigase pe absolut toţi cu aceeaşi hotărâre neabătută, de-a lungul tuturor acelor ani lungi şi chinuitori.

Haldane ştia că, mai ales acum, nu se mai putea înşela.

Niciunul dintre toţi ceilalţi nu se dovedise a fi vinovat. Îi verificase suficient de temeinic pe toţi, ca să mai încapă posibilitatea vreunei erori. Cu ajutorul banilor săi, al relaţiilor şi al altor resurse de care dispunea, precum şi cu sprijinul specialiştilor pe care putuse să-i angajeze, el îi controlase pe toţi marii cultivatori de orhidee din lume, şi până în prezent niciunul dintre aceştia nu se dovedise a fi vinovat.

În clipa de faţă, nu mai rămăsese decât un singur cultivator.

Firma Casa Orhideelor din Oahu.

Deschise dosarul şi se uită la numele care figura în partea de sus a primei pagini.

Electra Eloise Stapleton.

Ea era.

De când se întorsese din Brazilia, după ce îl absolvise de orice vină pe Gomez Alonzo Alfredo, omul de afaceri şi expertul în orhidee, el îşi descoperise adevăratul duşman necunoscut.

Mai mult ca sigur că nu se putea să fie altcineva! Numai ea trebuia să fie!

Electra Eloise Stapleton.

Parcurse încă o dată textul sec, tipărit acolo, deşi îl ştia deja pe dinafară.

Născută la 21 aprilie 1969, la spitalul Sfânta Maria, din New York. Tatăl: Brian Stapleton, recunoscut botanist şi

profesor universitar. Mama: Diane Stapleton, născută Riggs, în prezent decedată. Plecată din New York de la vârsta de zece ani, atunci când dr. Brian Stapleton s-a stabilit în Oahu, unde a predat cu jumătate de normă la universitate, până în urmă cu cinci ani, când a murit.

Necăsătorită. Coproprietară a faimoasei pe plan internaţional Case a Orhideelor, firmă fondată de către tatăl ei şi de care acesta se ocupase în afara activităţilor sale academice. Casa Orhideelor era specializată atât în cultivarea unor specii rare de orhidee, pentru marii experţi, dar şi pentru cultivatorii amatori, cât şi în desfacerea, pe scară largă, de flori tăiate pentru nenumărate florării din întreaga lume.

Tatăl ei îi lăsase drept moştenire 85% din respectiva companie, restul de 15% fiind deţinut de către un anume George Dixon.

Potrivit surselor lui Haldane, la început, dr. Stapleton şi George Dixon avuseseră părţi egale. Dixon venise cu banii, în timp ce Stapleton contribuise cu priceperea lui în domeniu. Oahu era locul ideal pentru cultivarea feluritelor soiuri de orhidee, astfel că, în mod deloc surprinzător, Casa Orhideelor prosperase, transformându-i pe Stapleton şi pe Dixon în milionari, într-un interval de timp de numai opt ani.

Însă, cu doi ani mai înainte ca Stapleton să moară din cauza unui atac de cord, George Dixon făcuse nişte investiţii neinspirate, iar Stapleton îl ajutase cu bani, cumpărând de la asociatul său încă 35% din firmă, ceea ce îi conferea o deplină putere executivă. Şi pe măsură ce anvergura afacerii creştea, veneau din ce în ce mai mulţi bani.

Electra Stapleton îi moştenise pe toţi.

În timp ce întorcea pagina, Haldane tresări fără voia lui.

Cunoştea foarte bine continuarea.

Ea.

O putea vedea.

Detectivul particular o surprinsese în momentul în care femeia ieşea din sediul firmei. În ziua aceea plouase, lucru care se întâmpla adeseori pe insula Oahu. Stropii de ploaie transformaseră culoarea părului ei dintr-un blond ca mierea într-un castaniu-auriu-deschis.

Părea că priveşte drept în obiectiv.

Avea nişte ochi cenuşii-verzui-fumurii.

Şi, ca de obicei, aceştia îl sfredeleau.

De data asta, era rândul lui Haldane Fox să-şi ţină răsuflarea, la simpla vedere a unei femei.

Ea.

Era îmbrăcată cu o fustă bej şi cu un sacou lejer şi purta la gât o camee de culoare auriu-maronie. Foarte elegantă. De mare clasă. Fusta i se vălurea în jurul picioarelor lungi. Purta nişte sandale simple de piele maro, cu barete. Deşi nu era decât o simplă fotografie, Haldane îşi putea da seama de faptul că femeia nu avea ciorapi în picioare.

Fusta şi sacoul aveau pe ele urmele unor stropi de ploaie. Vântul îi flutura părul umed, lăsându-i faţa complet liberă.

Haldane privea neajutorat la acea fotografie. Când o văzuse prima oară, i se tăiase răsuflarea şi avusese în mod straniu o senzaţie de gol în stomac.

Iar acum, după alte două luni de zile, imaginea ei avea aceeaşi putere asupra lui.

Mâna îi tremură uşor. Nu-i mai despărţeau decât câţiva kilometri. Nu-i mai despărţea o întreagă lume şi un ocean.

Ochii cenuşii-fumurii continuau să îl privească.

Avea s-o găsească.

Şi urma s-o distrugă.

2

Electra Stapleton întoarse şi ultima pagină a proiectului de contract pe care îl citea şi îl parafă în colţul din dreapta. Făcuse câteva modificări importante şi avea de gând să-l pună pe unul dintre avocaţii ei să redacteze o variantă revizuită a contractului.

Şi nu că firma Nation Wide Flowers Inc. ar fi avut de ce să se plângă. Electra acceptase să le dea tot ce îşi doriseră aceştia, dar mai strecurase cu inteligenţă câteva mici clauze care ar fi fost benefice şi pentru Casa Orhideelor. De pildă, se stabilea că lanţul de florării al firmei partenere urma să utilizeze unul dintre ambalajele Casei Orhideelor, de fiecare dată când vindea una dintre orhideele acesteia. Publicitatea gratuită realizată astfel i-ar fi economisit ei sute de mii de dolari, fără a costa compania Nation Wide Flowers nici măcar un bănuţ în plus.

Dar cu toate acestea, femeia era puţin îngrijorată de termenul de expediere a mărfii – acesta fiind destul de strâns. Întinse mâna spre tastatura computerului său şi afişă pe ecran amănuntele referitoare la transportatorii folosiţi în mod curent de către companie. Înainte de a fi preluat ea conducerea, Casa Orhideelor avusese doar un unic transportator – o companie aviatică particulară care le ducea toate florile în Europa şi al cărei proprietar fusese unul dintre prietenii tatălui ei.

Dar de când Electra devenise preşedinte al firmei, ei foloseau acum mai multe companii aeriene de transport şi două companii navale pentru expedierea florilor, firme care cu regularitate erau interesate de afacerea Casei Orhideelor şi se întreceau între ele în a-i face acesteia oferte cât mai avantajoase, ceea ce îi permitea firmei să economisească alte mii de dolari.

Ea parcurse rapid informaţiile furnizate de calculator. Contractul cu Nation Wide era foarte important şi urma ca, în următorii trei ani, să sporească profiturile Casei Orhideelor cu un procent de 12%. O marfă atât de valoroasă trebuia împărţită în mod egal întregului spectru de transportatori. Pur şi simplu, femeia nu îşi putea permite asumarea riscului de a-şi pune toate ouăle într-un singur coş, adică toate nepreţuitele ei orhidee *Cattleya* într-un singur avion de transport!

Electra lucră fără întrerupere vreme de câteva ore, calculând costurile pentru fiecare companie de transport în parte şi numărul de orhidee pe care îl putea prelua fiecare dintre acestea şi studiind echipamentele specializate în menţinerea unei anumite ventilări şi umidităţi în timpul transportului, pe care le putea oferi fiecare firmă.

În ultimii cinci ani, de când Electra îşi conducea compania cu o mână fermă, Casa Orhideelor devenise, pe insula Oahu, un furnizor extrem de important de locuri de muncă. Plantaţiile de ananas s-ar fi putut confrunta cu probleme. Cafeaua Kona putea să rămână în continuare o firmă prestigioasă. Dar Casa Orhideelor începea şi ea să-şi lase inconfundabila amprentă. Şi avea să facă acest lucru şi în continuare, dacă Electra îşi urma în mod neabătut calea!

În momentul în care termină ea de lucrat, salvă rezultatele

anevoioasei sale munci şi închise computerul, se auzi puternicul bubuit al unui tunet.

Femeia se uită la ceas.

Era aproape şapte şi jumătate.

Electra se ridică şi se apropie, puţin adusă de spate, de filtrul de cafea. Avea realmente nevoie să înveţe să adopte o poziţie mai corectă, ori de câte ori lucra mai mult timp la computer, îşi zise ea supărată, frecându-şi spatele care o durea.

Era îmbrăcată în „hainele ei de lucru", reprezentate întotdeauna de nişte bluze largi de culori deschise şi de nişte fuste ample. În Oahu te îmbrăcai în aşa fel încât să-ţi fie cât mai răcoare. Nici nu se punea problema să porţi pe acea insulă o îmbrăcăminte strâmtă sau complicată!

Femeia sorbi din cafeaua neagră şi tare şi schiţă o strâmbătură. Se străduia din răsputeri să renunţe definitiv la zahăr şi lapte. Suspinând la gândul că era lipsită de voinţă, Electra îşi puse în cafea o linguriţă de îndulcitor sintetic, apoi reveni la masa de lucru.

Se îndreptă spre telefon. Chiar dacă era târziu şi ştia că toţi ceilalţi angajaţi ai firmei ei plecaseră de mult acasă, mai ştia că exista încă o persoană, în afară de ea, care obişnuia să trudească pe lângă răsadniţe.

Femeia formă numărul de telefon prin care avea să ia legătura cu insula Molokai, aflată la circa treizeci şi cinci de kilometri mai la est de insula Oahu şi care era a cincea, în ordinea descrescătoare a mărimii, dintre insulele arhipelagului Hawaii.

Absolut nimeni nu ştia că firma Casa Orhideelor avea o sucursală pe insula Molokai, iar Electra ţinea mult ca situaţia să rămână neschimbată. Era extrem de important să păstreze secretul.

Consecinţele unei deconspirări a acestui fapt ar fi fost îngrozitoare.

Numai gândindu-se la asta, Electra simţi un fior pe şira spinării.

Matthew Bryant, unul dintre bunii prieteni ai tatălui ei, avea acolo o proprietate întinsă, unde el ajungea doar arareori. Acesta se aşteptase ca şi pe insula Molokai să existe o intensă viaţă de noapte şi aceleaşi posibilităţi de distracţie pe care le oferea Oahu. Din nefericire însă, îşi dăduse seama că insula Molokai era cu mult prea liniştită după gustul său. Bărbatul prefera zonele mai excentrice din Caraibe şi din Mediterana. Prin urmare, Electrei nu-i fusese prea greu să-l convingă, cu cinci ani în urmă, să-i închirieze ei respectiva proprietate, într-un mod cât mai discret cu putinţă.

Toată lumea ştia că proprietatea lui Bryant nu era decât o imensă suprafaţă imobiliară, situată în zona deşertică a insulei Molokai, şi care consta dintr-o plajă privată, o vilă impunătoare şi o grădină luxuriantă, aparţinând unui bogătaş.

Acolo, Electra înfiinţase un laborator şi o seră, aparţinând firmei Casa Orhideelor, ascunse bine într-o pădure deasă. Acestea erau înconjurate de garduri sigure şi, până în acel moment, nu fuseseră descoperite de nimeni.

Telefonul începu să sune la celălalt capăt al firului, în clădirea mică situată la câteva sute de metri de pepiniera din seră. După cum se aşteptase, a trebuit să aibă multă răbdare până să i se răspundă la telefon. Sera şi laboratorul aveau un mic interfon, prin care cei ce lucrau acolo auzeau când suna telefonul în zona de locuit.

– Alo? îi răspunse un glas gâfâind uşor şi care avea un pronunţat accent scoţian.

Electra zâmbi.

– Bevis, eu sunt.

– Păi cine altcineva ar mai fi putut să fie? În cazul în care ar fi fost primarul, am fi dat de necaz.

Electra râse. Cu siguranţă că ar fi intrat într-un mare bucluc. Ea era singura care cunoştea numărul de telefon al acelui complex ţinut secret.

– Cum mai merge treaba? întrebă ea, încercând să fie cât mai evazivă. De acel laborator nu mai ştia într-adevăr nimeni, însă cei doi erau obligaţi să folosească o linie telefonică obişnuită. Oricine ar fi putut, întâmplător, să le asculte convorbirea. Iar dacă taina ar fi ajuns la urechile partenerului ei de afaceri .... sau mai rău, la urechile presei .... ea ar fi putut să piardă milioane de dolari.

– Totul merge bine, domnişorică. Încet, dar sigur. Nu e cazul să-ţi faci vreo problemă.

Tărăgănatul accent scoţian aparţinea lui Bevis McCormick, care era botanistul-şef al firmei Casa Orhideelor. Fusese angajat de către tatăl ei, imediat după ce acesta fondase, împreună cu George Dixon, compania. Iar după ce Electra moştenise, la moartea tatălui ei, firma şi aflase cu ce anume se ocupa Bevis, fusese atât de încântată şi în acelaşi timp speriată, încât îl mutase pe acesta să-şi continue activitatea pe insula Molokai. Concurenţa habar nu avea de nimic. Bevis putea fi văzut frecvent în complexul de sere şi de pepiniere din Oahu, care formau de fapt firma Casa Orhideelor, şi se implica în diversele acţiuni promoţionale ale firmei.

De altfel, tocmai pentru asta îl şi sunase ea, în acea seară.

– Perfect. Voiam să-ţi aduc aminte, în caz că uitaseşi cumva, că sâmbătă are loc turul regal. Din păcate, se pare că va dura toată ziua. Crezi că prezenţa ta aici te-ar sustrage de la ceva important? Dacă este cumva absolut necesar să rămâi acolo ....

În cultivarea orhideelor, florile mai delicate şi mai sensibile solicitau uneori o permanentă supraveghere şi îngrijire, iar experimentul secret de pe insula Molokai era mai important pentru ea decât orice tur regal.

Şi totuşi, femeia respiră uşurată, atunci când omul care era „mâna ei dreaptă" râse cu subînţeles.

– Nu, nu-i nevoie. O să sosesc la voi cu avionul, vineri seară, târziu.

– Bine. Electra zâmbi, auzind felul în care pronunţa bărbatul litera „r". Acest lucru îi amintea mereu de un imens motan torcând. O să mă ocup eu de toate.

Bevis trebuia să se deplaseze pe furiş între Oahu şi Molokai. Din această cauză, Electra cumpărase din fondurile ei personale un mic avion, iar Bevis, care era şi un experimentat pilot, îl folosea frecvent. În felul acesta, cheltuielile de întreţinere a avionului nu apăreau în contabilitatea firmei, ceea ce însemna că nimeni (de fapt George Dixon) nu se afla în situaţia de a pune întrebări în legătură cu necesitatea unui avion pentru firma Casa Orhideelor.

Bevis ateriza cu avionul pe proprietatea Electrei, care era îndeajuns de izolată pentru ca acolo să se afle şi o mică pistă acoperită de iarbă şi de care nimeni să nu ştie. Electra nu trebuia decât să scoată nişte lămpi portabile pentru aterizare şi să aibă grijă ca pe terenul respectiv să nu existe vreun obstacol.

Femeia se rezemă de spătarul scaunului, răsuflând uşurată.

– Excelent. Nu mă prea încânta ideea de a vorbi eu. În astfel de evenimente, simt că mi se împleticeşte limba. Şi pe urmă, toată lumea ştie că eu cunosc despre orhidee chiar mai puţine lucruri decât ai uitat tu.

Bevis râse.

– Faci pe modesta. Eşti la fel de mare expertă, în domeniul orhideelor, ca şi mine. Adică vreau să spun că .... eşti aproape la fel de mare expertă.

Electra râse şi ea.

– De la mine nu obţii nimic cu linguşeala, Bevis McCormick, îl tachină ea. Oricum, trebuie să închid telefonul. Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva... pentru munca ta de acolo.

– O să te anunţ, domnişorică. Ne vedem vineri seară. El închise, iar femeia se simţea acum cu mult mai bine. Îl simpatiza pe Bevis – îl simpatizase dintotdeauna. Încă de când se întorsese de pe continent, cu o diplomă de absolvire a cursurilor economice universitare de la Bryn Mawr, şi descoperise faptul că tatăl ei îl angajase pe unul dintre cei mai buni botanişti din lume, pentru a-l ajuta să dezvolte compania.

Mereu considerase că Bevis McCormick reprezenta un simbol al trăiniciei şi competenţei.

Bineînţeles că tânărul scoţian nu-l agrease prea tare pe dr. Brian Stapleton, adică pe tatăl ei. Însă nimeni nu-l simpatiza în mod special. Şi nu încăpea nicio îndoială că botanistul acceptase slujba doar fiindcă era foarte bine remunerat. Iar apoi, şi Electra îi mai mărise salariul, după ce ajunsese în fruntea firmei. Într-adevăr, acea mărire de salariu fusese una dintre primele decizii independente de conducere pe care le luase femeia. Casa Orhideelor ar fi fost cu adevărat mai săracă, dacă l-ar fi pierdut pe Bevis. Şi tocmai de-aceea, mulţi alţii încercau să-l momească pe scoţian să vină la ei.

Bevis fusese alături de ea cu ocazia neaşteptatului şi fatalului atac de inimă al tatălui ei şi apoi îi explicase la ce

anume lucra el. Iar Electra n-a avut nici cel mai mic dubiu că scoţianul era o veritabilă comoară pentru firmă.

Şi dorise să-l păstreze cu orice preţ.

Casa Orhideelor activa de aproape cinci ani sub conducerea Electrei şi întreaga atmosferă din companie era cu mult mai destinsă decât în perioada lui Brian Stapleton. Nu mai exista nimic din antagonismul „ei şi noi", care precumpănise în vremea în care George Dixon şi Brian Stapleton fuseseră parteneri egali şi simţiseră pentru prima oară gustul bogăţiei, datorită profitului anual al Casei Orhideelor.

Electra organizase creşe pentru angajatele ei care năşteau. Introdusese condiţii mai bune de îngrijire a sănătăţii şi de pensionare a personalului. Angajase mai mulţi localnici şi îi promovase în cadrul firmei, pe scara ierarhică. Problemele de muncă şi cele sindicale, care fuseseră copleşitoare atât pentru tatăl ei, cât şi pentru tânăra firmă a acestuia, dispăruseră de multă vreme cu desăvârşire. Electra se pricepea nu numai să sporească profiturile companiei, ci şi să-şi mulţumească toţi angajaţii, de la cel mai umil muncitor de la întreţinere şi până la eminentul ei botanist. Şi nici nu era dificil să lucrezi pentru ea. Femeia era de felul ei prietenoasă şi nu-şi dădea niciun fel de aere de superioritate, spre deosebire de răposatul ei tată.

Anii întregi în care se remarcase la universitate ca o personalitate de primă mărime îl făcuseră pe Brian Stapleton să se considere o adevărată legendă vie. Iar acest lucru n-ar fi avut nicio importanţă, în cazul în care ar fi fost însoţit de un spirit generos. Însă nu se întâmplase deloc aşa. Brian fusese un bărbat care nu izbutise niciodată să înveţe să iubească. Sau măcar să manifeste înţelegere pentru ceilalţi.

Electra, care o văzuse pe mama ei răzvrătindu-se

împotriva acestei stări de lucruri şi murind înfrântă, se hotărâse să nu sufere niciodată de astfel de metehne.

Nu, femeia avea cu totul alte ţeluri în viaţă. Ea nu-şi dorea câtuşi de puţin să stârnească teama, ori să adune în mâinile ei cât mai multă putere. Dar cu toate acestea, voia şi ea să aibă succes. Uriaşa dezvoltare a companiei sale constituia pentru Electra un principal izvor de satisfacţii. Firma se afla acum printre cele mai importante treizeci de companii producătoare de orhidee de pe glob. Şi totuşi, dorea şi mai mult decât atât. Voia să urce până în vârful ierarhiei mondiale a producătorilor de orhidee. Voia să-şi folosească la maximum cunoştinţele dobândite în materie de afaceri. Voia să-i înfrunte pe bărbaţi chiar pe terenul acestora şi să-i învingă. Voia să-şi vadă şi ea fotografia publicată în revista *Fortune*, să dea interviuri care să le încurajeze şi pe alte femei să-şi făurească propriile lor afaceri, să-şi utilizeze în mod constructiv creierul şi agerimea, să creeze tot mai multe locuri de muncă pentru ceilalţi şi să le înfrumuseţeze acestora vieţile.

Vremurile în care femeile reprezentau doar nişte palide umbre ale soţilor lor erau de mult apuse.

Electra încercase să o consoleze şi pe mama ei, însă nu avea decât zece ani atunci când Diane Stapleton se stingea din viaţă. Fusese prea mică pentru a-i putea oferi acesteia vreun sprijin, dar suficient de mare ca să-şi dea seama de faptul că tot ce se întâmplase cu mama ei fusese o veritabilă tragedie. Şi nu se gândea numai la faptul că mama ei murise într-un accident maritim. Întreaga ei viaţă fusese tragică.

Pe numele de fată Diane Riggs, mama ei fusese o pictoriţă bună şi ar fi putut să devină un artist plastic faimos, cel puţin pe plan local, în aceste insule. Şi totuşi, Brian Stapleton nu-şi dorise o asemenea rivalitate pe tărâmul

gloriei. Şi astfel, pictoriţa în devenire Diane Riggs dispăruse în neant, lăsând-o în locul ei doar pe doamna Brian Stapleton.

Însă fiica acesteia, Electra, nu avea de gând să dispară. Sub niciun motiv! Fiica ei urma să arate întregii lumi de ce anume era în stare.

Iar ea va putea realiza acest lucru cu ajutorul cercetărilor pe care le efectua Bevis pe insula Molokai.

Şi se va folosi de tot ce moştenise de la tatăl ei. După cum îi spusese acesta cu toată sinceritatea, ea nu-l putea înlocui pe fiul pe care el şi-l dorise dintotdeauna şi nu-l putuse avea niciodată. Era conştientă de faptul că ea deţinea acum Casa Orhideelor nu pentru că tatăl ei ar fi vrut acest lucru, ci pur şi simplu deoarece fusese unica lui moştenitoare.

Şi tocmai de aceea intenţiona să aducă firma pe primul loc în lume, în domeniul său de activitate.

Mai ales când altceva nici nu prea mai avea de făcut în viaţă.

Privirea îi căzu pe fotografia aflată pe masa ei de lucru.

De-acolo, se uita la ea Jake Moreland. Jake cel cu şuviţa aceea de păr căzută rebel pe frunte şi cu zâmbetul acela îndrăzneţ pe buze. Jake cel care urma să aibă de-a pururi optsprezece ani.

Acesta fusese primul ei iubit, care într-o seară, după ce plecase de-acasă de la ea, avusese un accident cu noua sa motocicletă şi murise pe loc. Ea avea să afle tragica veste de-abia a doua zi la şcoală, când toată lumea vorbea despre groaznicul accident.

Electra nu se împăcase niciodată cu această pierdere. Era conştientă de acest lucru, dar ce putea face?

Se străduise să-şi trăiască mai departe viaţa. Simţise nevoia să plece de pe insulă, astfel încât, în loc să se înscrie

la universitatea din Hawaii, ea optase pentru Ivy League, de pe continent, şi reuşise să fie acceptată acolo.

Tatăl ei solicitase de multă vreme şi până la urmă obţinuse cetăţenia americană, iar la optsprezece ani ea îi urmase exemplul.

Se străduise şi reuşise chiar ca după doi ani să aibă şi prieteni, cu care să mai iasă în lume.

Nicio relaţie nu s-a concretizat însă.

A revenit pe insulă şi a început să studieze temeinic mersul afacerilor cu orhidee.

A mai avut câţiva parteneri.

Tot fără nicio perspectivă.

Apoi moartea îl secerase pe măreţul dr. Brian Stapleton, iar ea se trezise dintr-odată că trebuia să aibă grijă de Casa Orhideelor.

Avea din ce în ce mai rar întâlniri cu bărbaţi.

Şi din ce în ce mai mult de lucru.

Până în prezent ....

Avea douăzeci şi opt de ani. Trecuseră zece ani bătuţi pe muchie de când Jake îşi luase la revedere de la ea şi o sărutase în acea ultimă seară. Iar după el nu mai urmase nimeni altcineva.

Electra suspină şi zâmbi cu tristeţe, gândindu-se la eternul băiat de optsprezece ani, pe care îl iubise cu atâta pasiune şi cu atâta entuziasm juvenil, după care se ridică în picioare.

Afară tunetele se auzeau din ce în ce mai puternic, iar întunericul fu deodată sfâşiat de o străfulgerare de un albastru intens.

Era obişnuită cu acele furtuni tropicale. Acum Oahu fierbea într-o arşiţă înăbuşitoare, iar peste câteva clipe puteai foarte bine să tremuri de frig în bătaia vântului care părea

coborât direct din munţi. În următoarele momente, puteai să fii udat până la piele de o ploaie caldă ca de la duş.

Pe insulă exista o vorbă: Dacă nu-ţi convine starea vremii, mai aşteaptă încă cinci minute.

Electra îşi luă geanta şi stinse luminile. Apoi încuie uşile după ea şi se îndreptă către micul ei automobil sport, marca Aston-Martin, parcat în faţa clădirii.

Nu dădu nicio atenţie picăturilor de ploaie care îi cădeau pe cap şi pe umeri şi se strecură cu un suspin obosit pe scaun. Nu-i era deloc foame, şi totuşi se gândi că ar trebui să se oprească undeva şi să mănânce.

Birourile şi serele cu încălzire, cele cu aerisire şi cele cu atmosferă intermediară, aparţinând Casei Orhideelor, erau amplasate la est de Honolulu, nu departe de Punchbowl şi de Paradise Park. În apropiere, se aflau câteva clădiri şi locuinţe, însă în cea mai mare parte terenul era lipsit de construcţii, lucru ideal pentru flori. Unele soiuri de orhidee puteau fi extrem de sensibile la poluare, şi cu toate că serele erau prevăzute integral cu sisteme de ventilaţie, tatăl ei dorise să nu rişte absolut deloc, atunci când a ales amplasamentul răsadniţelor.

Până în oraş, avea de mers aproximativ o jumătate de oră, iar în oraş putea să aleagă dintre nenumărate restaurante şi cafenele stradale, unde ar fi putut să-şi comande o tradiţională porţie de mâncare hawaiiană sau putea foarte bine să opteze pentru un bufet, unde să-şi comande un burger.

Porni motorul şi plecă pe alee, înspre impresionanta poartă din fier forjat de la intrarea în imensa proprietate care constituia împărăţia ei. Paznicul de noapte ieşi din ghereta lui, după ce formase în prealabil codul care permitea deschiderea electronică a porţii, în momentul în care auzise sunetul inconfundabil al automobilului ei venind dinspre

birouri. Electra îl salută cu zâmbetul pe buze, în timp ce trecea prin dreptul lui.

– Noapte bună, Hoana. Să fii cu ochii-n patru.

– Nu vă faceţi probleme, domnişoară Stapleton. Iar dumneavoastră să aveţi grijă cum conduceţi, strigă paznicul în urma ei. În seara asta, va turna cu găleata.

Paznicul urmări cu privirea automobilul, până când acesta îi dispăru din raza vizuală, zâmbind şi clătinând din cap, după care închise repede poarta. Împreună cu ceilalţi trei paznici de noapte, avea să patruleze cu regularitate pe întreaga proprietate, până în zori. În Casa Orhideelor, pe acele mii de metri pătraţi de sere, existau flori în valoare de multe milioane, astfel că Electra apelase la un expert în domeniul sistemelor de securitate, pentru a monta acolo dispozitive de ultimă generaţie. În aceste condiţii nu avusese loc niciun furt.

Electra se îndrepta încet cu maşina înspre vest, în direcţia zonei cu lumini strălucitoare şi deci către casă, care era o vilă încăpătoare, situată în partea de nord-vest a oraşului, într-o zonă mai retrasă, nu departe de Aiea.

Oahu era o insulă vulcanică, la fel ca întregul arhipelag Hawaii. Chiar dacă acolo terenul părea lipsit de periculozitate, mereu întâlneai pe marginea drumului câte un vârf de stâncă sau câte un povârniş pietros. Şoselele erau largi şi foarte bine întreţinute, însă nu era deloc indicat să conduci pe ele cu o viteză prea mare. Nici măcar într-o seară liniştită. Dar în special pe timp de ploaie şi furtună.

Haldane Fox tocmai îşi dădea seama de acest lucru.

Simţindu-se cu mult prea agitat ca să rămână la hotel, bărbatul mâncase ceva gustos, dar prea puţin interesant, la restaurantul hotelului în care se cazase, după care se hotărâse să dea o raită cu maşina prin împrejurimi. Fusese una dintre

primele sale achiziţii acolo, el reuşind să prindă un magazin de maşini încă deschis la ora şase. Îşi alesese un model de Ford conceput cu trei ani în urmă, de culoare verde-închis.

Acasă avea bineînţeles un Bentley, un Jaguar XJS şi un Rover Coupé de înaltă performanţă.

Astfel că el făcu un tur al oraşului în noua sa maşină, pentru a se obişnui atât cu drumurile acelea, cât şi cu automobilul. La un moment dat, se trezi că se îndrepta spre est, acolo unde şoseaua devenea din ce în ce mai îngustă şi mai pustie. Curând, ajunse într-o zonă luxuriantă cu aspect de provincie, izolată şi stranie.

Dar nu-i păsa. Îi plăcea misterioasa vegetaţie pe care o vedea pe fugă, la lumina farurilor. Nu-l deranja nici măcar ploaia, însă în momentul în care luă o curbă strânsă ivită brusc, fu nevoit să apese brusc pedala de frână, pentru că simţise că roţile din spate începuseră să derapeze. Manevră netulburat automobilul, pe care izbuti să-l ţină sub control, astfel că putu să ia curba respectivă în siguranţă. Din faţă nu venea nicio maşină, şi totuşi el reduse viteza, după care schiţă o grimasă, văzând deodată pe cer un fulger uriaş.

Nu mai văzuse niciodată un asemenea fulger. Acesta avea o nuanţă foarte închisă de albastru. El zări la lumina farurilor o mică parcare pe marginea şoselei şi opri acolo maşina. Deschise portiera, ieşind apoi în ploaia măruntă.

Era o noapte agitată, care se potrivea cu starea lui de spirit.

La lumina farurilor, Haldane îşi dădu seama că acea parcare era de fapt un punct belvedere. La câţiva metri în faţă, dincolo de o barieră, zări o mică pantă, de unde bănuia că la lumina zilei ar fi putut vedea priveliştea pe o distanţă de kilometri întregi. Până şi în fasciculul îngust al luminii

farurilor, putea zări ţinutul care se întindea înaintea lui şi vârfurile verzi ale copacilor care se clătinau în bătaia vântului.

O rafală de vânt îl izbi în spate, însă era caldă şi plăcută. Haldane îşi ridică privirea, când un alt fulger luminase tot cerul. Simţea pe haine atmosfera încărcată cu electricitate statică, umplându-i plămânii cu miros de ozon.

Peisajul era într-adevăr încântător, la lumina aceea albastră şi orbitoare. Fulgerul dispăru apoi şi se făcu brusc întuneric.

Omul văzu în depărtare luminile farurilor altei maşini. Automobilul respectiv se îndrepta în direcţia lui, aşa că el se răsuci ca să verifice dacă scosese complet maşina lui de pe şosea. Aceasta era parcată corect.

Electra încetini mersul maşinii, pentru a putea lua în siguranţă curba în ac de păr despre care ştia că urma să vină. Ea văzu la o oarecare depărtare luminile farurilor unei maşini care staţiona şi se gândi că probabil cineva parcase la punctul belvedere Kalahuna. Nu prea era momentul cel mai potrivit pentru admirarea peisajului.

Electra zâmbi în sinea ei.

Probabil că era vorba despre o pereche de îndrăgostiţi. Cine ar mai fi ieşit la plimbare într-o seară ca aceea, cu excepţia celor ahtiaţi de muncă, precum era ea? Fulgerele brăzdau din ce în ce mai des cerul şi ea începuse să se gândească dacă nu cumva ar fi fost cazul să se oprească, până ce ar fi trecut furtuna. Automobilul ei era bine izolat, cele patru cauciucuri fiind rele conducătoare de electricitate.

În acel moment, Haldane îşi dădu pe spate părul de pe frunte. În jurul lui, vegetaţia udă se unduia în bătaia vântului. Se auzeau tunetele puternice, iar stropii de ploaie cădeau cu zgomot pe frunze şi pe asfalt.

Electra luă curba şi văzu în faţă maşina. La lumina

farurilor, ea observă o singură siluetă înaltă, a unui bărbat cu părul arămiu.

Bărbatul se uita în direcţia văii şi ....

Electra ţipă în mod involuntar, în clipa în care un trăsnet lovi şoseaua şi marginea drumului, chiar în faţa ei, după care ea apăsă în mod mecanic pedala de frână.

Uluită şi îngrozită, la lumina de un albastru orbitor a fulgerului, femeia văzu cum bărbatul fusese brusc propulsat în sus. Cu o clipă în urmă, acesta stătea la marginea punctului belvedere, pentru ca imediat după aceea să zboare prin aer. Bărbatul aterizase aproape de maşina lui, şi rămăsese nemişcat, cu membrele depărtate de corp.

Totul se terminase într-o fracţiune de secundă. Fulgerul dispăruse.

Electra clipi din cauza întunericului care se lăsase dintr-o dată. Tremura toată. Dinţii îi clănţăneau în gură. Încercă să-şi desfacă centura de siguranţă, însă îşi simţea degetele reci şi amorţite.

Oare murise bărbatul acela? Tocmai se întâmplase să vadă cum murise cineva chiar sub ochii ei?

Scoase un hohot speriat de plâns şi se luptă mai departe cu centura de siguranţă, care până la urmă se lăsă desfăcută. Apoi deschise portiera, ieşi cu greu din automobil şi îşi dădu în acel moment seama că oprise în diagonală pe drum, blocând şoseaua. Nu mai avea însă timp de alte manevre.

Alergă spre bărbat şi observă faptul că asfaltul şi pământul erau înnegrite şi carbonizate, acolo unde lovise trăsnetul. Prin mirosul plăcut al ploii, se simţea şi un iz de arsură.

Hohotind din nou, de data asta de uşurare, Electra văzu că trăsnetul lovise departe de acel bărbat. Era mai mult ca sigur că nu-l lovise şi pe el în plin, însă probabil că unda de

şoc fusese imensă. Exista speranţa ca bărbatul să nu fi fost electrocutat.

Ajunse în dreptul lui şi se lăsă în genunchi lângă el. Farurile automobilului lui băteau în faţă, aşa că figura bărbatului nu era luminată decât de becul din cabina maşinii.

Îngenuncheată lângă el, Electra văzu că bărbatul începe să se mişte.

Femeia respiră uşurată. Avea însă o senzaţie de vomă. Totul se întâmplase atât de repede. Cu o clipă în urmă totul decurgea normal, iar în secunda următoare .... era un adevărat coşmar.

Haldane deschise ochii.

Zări o aură luminoasă, în jurul unei clăi de păr de culoarea mierii. Farurile automobilului care îi aparţinea Electrei o luminau pe aceasta din spate, astfel că faţa ei nu era pentru bărbat decât un misterios oval întunecat.

– Mă auzi?

Glasul acela al ei era la fel de blând şi de plăcut ca şi ploaia care îi uda. Haldane clipi. Ce naiba .... ? Se simţea înţepenit şi îl durea tot corpul. Capul îi vâjâia şi în ochi vedea o lumină albă. Rămase aşa câteva momente, neînţelegând ceea ce se întâmplase.

Privea în direcţia văii, şi apoi .... apăruse brusc o puternică lumină albastră. Iar pe urmă .... Probabil că avea halucinaţii. Era sigur că zburase prin aer.

– Mă auzi? Din nou vocea aceea. De data asta ceva mai disperată. Mai ascuţită. Înfricoşată.

Bărbatul se mişcă şi încercă să se ridice sprijinit în coate, dar scoase un geamăt de durere. Totul începu să se învârtească în jurul lui.

– Nu, nu. Nu te mişca! Stai liniştit! N-ai de ce să te mai temi.

Adevărul era că furtuna se îndepărta cu rapiditate. Ploaia devenise doar o uşoară burniţă. Haldane simţi cum i se înceţoşa privirea. Femeia deveni brusc pentru el un amestec de păr blond şi glas catifelat.

El simţi nişte mâini delicate care îi rezemau capul. Era atât de aproape de el, încât îi simţea pe faţă răsuflarea caldă. O încântătoare răsuflare. Mirosea a viaţă şi a flori.

– Cine eşti? bolborosi Haldane.

Niciodată nu mai fusese Electra atât de fericită auzind un glas de bărbat. Involuntar, izbucni în râs. Bărbatul trăia.

– Cine eşti? repetă acesta întrebarea. Brusc, inima începu să-i bubuie în piept, pe când îşi dădea treptat seama cât de aproape fusese de moarte. Iar după aceea .... din întuneric şi din ploaie, apăruse femeia aceea. Atât de plină de viaţă, atât de frumoasă, atât de bună şi atât de reconfortantă.

– Eu sunt Electra.

Haldane se încruntă. Parcă îi era cunoscut numele acela. Electra .... Electra ....

Brusc, bărbatul se încordă. Îl trecu un fior care nu avea nicio legătură cu fenomenele naturii, ci numai cu ceea ce simţea el în interior.

Electra simţi şi ea cutremurarea bărbatului şi se sperie. Nu! Nu se putea să moară tocmai acum. N-avea câtuşi de puţin de gând să-l lase să moară.

Femeia îl strânse şi mai tare în braţe, ridicându-l de pe asfalt şi apăsându-i obrazul de pieptul ei. Fără să-şi dea seama, ea începu să-l legene uşor.

Haldane suspină. Electra! Cine altcineva?

– Sigur că da! Tu eşti Electra! rosti el clar şi răspicat, după care îşi pierdu imediat cunoştinţa.

3

Insula Hawaii sau Insula cea Mare, după cum îi spun localnicii, găzduia mai puţini turişti decât surioara ei, insula Oahu, cu toate că se putea mândri cu aceeaşi vegetaţie luxuriantă de munte, cu formidabile condiţii pentru practicarea surfingului şi cu extrem de variate oferte culinare, la toate acestea adăugându-se nişte spectaculoase plaje negre, datorate vulcanilor.

Constituind o muntoasă patrie a plantaţiilor şi a miturilor polineziene, insula dormita precum un gigantic smarald cufundat în imensitatea albastră a Oceanului Pacific.

Totuşi, Hilo, cel mai important oraş al insulei, era la fel de mare şi de cosmopolit ca orice altă metropolă din ţările dezvoltate.

Insula cea Mare, la fel ca toate celelalte insule din arhipelagul hawaiian, dispunea şi ea de un considerabil număr de hoteluri şi de staţiuni turistice, însă, spre deosebire de Oahu, îşi baza existenţa pe surse mai tradiţionale de câştiguri, aşa cum erau, de exemplu, plantaţiile de pomi fructiferi şi de cafea.

Lângă frumosul sat Kailua, retras la răcoarea dealurilor, departe de forfota din jurul hotelurilor şi al magazinelor, se afla întinsul şi impresionantul edificiu al Palatului Orhideei Negre.

Fără a avea mai mult de două etaje, acesta se întindea

totuşi în sus pe coasta muntelui, în aripi suprapuse, de un alb orbitor. Construit de către regele Koa în secolul al nouăsprezecelea, palatul reprezenta o splendidă combinaţie între confortul modern şi aspectul tradiţional.

Holul principal era o mare întindere de marmură verde, având în centru o fântână şi un iaz populat cu crapi şi cu alte vietăţi acvatice galbene. În aproape toate lunile anului, nuferii delicaţi îşi deschideau gingaşele flori sub lumina celui mai mare candelabru de cristal din întreg arhipelagul hawaiian. Antichităţi demne de palatele europene cele mai tradiţionale umpleau cele şapte „săli de recepţie", alături de vechi piese de mobilier rusesc, franţuzesc şi englezesc. Din aceste camere „de primire", membrii familiei regale şi musafirii acestora puteau pătrunde în câteva saloane ceva mai intime.

Biblioteca palatului cuprindea peste cincizeci şi cinci de mii de cărţi.

În camerele de oaspeţi existau paturi cu ospitaliere baldachine clasice şi picturi originale, datând de pe vremea şcolii veneţiene şi până la Turner şi Constable. Băile de marmură aveau instalaţii sanitare confecţionate din aur masiv.

Şi cu toate acestea, acolo nu fuseseră niciodată invitaţi reporteri de la vreo revistă mondenă din SUA. Nu exista nicio fotografie a acelor splendori, care să fi fost publicată în una dintre aceste reviste, pentru a fi admirată şi a satisface curiozitatea marelui popor american.

Faima i se datora doar nenumăratelor laude aduse palatului de către oaspeţii acestuia, printre care se numărau mai mulţi foşti preşedinţi de state, vedete de cinema, magnaţi ai finanţelor, mari muzicieni sau reputaţi profesori universitari.

Acolo erau cele mai frumoase grădini de pe insulă, care însă nu puteau fi vizitate. Şi în ciuda dimensiunilor şi a

spectaculozității sale, clădirea era totuși o casă de locuit, ai cărei proprietari făceau tot posibilul să-i păstreze aspectul neschimbat.

Cu toate acestea, palatul avea un personal de întreținere compus din cincizeci de membri.

Iar acel palat aparținea unui rege.

Înăuntrul unuia dintre saloanele mai mici și mai retrase, pe un covor arăbesc din secolul al optulea, care încă mai păstra un uimitor de viu colorit în nuanțe de albastru regal și de galben ca lămâia, stătea întinsă pe burtă prințesa Ileana Lahina.

Aceasta era îmbrăcată cu o pereche veche de jeanși prespălați, rupți și franjurați, și cu o bluză de un roz șters în urma numeroaselor spălări succesive. În picioarele ei micuțe, prințesa avea niște încălțări albastre din material plastic, fără baretă la spate. Fata își pendula în sus picioarele, într-un mod cât se putea de degajat, bălăngănindu-și papucii.

Citea o revistă și la un moment dat ea dădu pagina, cu un căscat.

Kallona, majordomul lor, intră în încăpere, ca să tragă draperiile. Observând faptul că Ileana citea, el traversă încăperea și mai aprinse câteva dintre lămpile aurite din sticlă de Lalique.

Atrasă de zgomot, fata își ridică privirea și se uită după majordom, zâmbind strengărește și privindu-l cu afecțiune.

Cu patru săptămâni în urmă, Ileana își aniversase împlinirea a douăzeci și unu de ani de viață. Având numai cu puțin peste un metru și cincizeci de centimetri înălțime și un păr lung, negru și drept care îi trecea de mijloc, nu părea să fi depășit vârsta de șaisprezece ani. Avea obrajii catifelați și un ten ca de piersică, pentru care ar fi invidiat-o multe femei. Fata considera că obrajii ei erau mult prea bucălați.

Avea niște gene foarte lungi, care n-o ajutau deloc să pară la fel de matură pe cât se simțea ea în suflet.

Pe fața ei curată după recentul duș pe care îl făcuse, și fără machiaj, se putea citi sinceritatea.

– Îți mulțumesc, Kallona, rosti ea încet, abținându-se să-i spună cu reproș că avusese suficientă lumină și până atunci. Unde-i bunicul?

– Înălțimea Sa este în bibliotecă, prințesă Ileana.

Aceasta zâmbi cu maliție. Bunicului ei nu-i plăcea să i se tot spună în permanență „Înălțimea Sa".

Ileana era sigură de faptul că majordomul Kallona îi spunea așa bunicului ei numai ca să-l tachineze.

Cu părul alb și cu vederea slăbită, Kallona era cam înalt pentru un polinezian. Acum însă ajunsese să meargă gârbovit, lucru care nu era câtuși de puțin surprinzător, dat fiind că el avea nici mai mult nici mai puțin decât optzeci de ani bătuți pe muchie, adică era cu ceva mai mult de zece ani mai în vârstă ca bunicul ei.

În cazul în care cineva ar fi avut tupeul să-i sugereze să se pensioneze și să nu mai muncească atât de mult, însăși Pele l-ar fi putut auzi explodând de nervi.

Cei doi bătrâni crescuseră împreună, dat fiind faptul că membrii familiei lui Kallona îi slujiseră dintotdeauna pe cei din fruntea familiei Lahina, încă din timpuri străvechi. Ileana avusese adeseori ocazia să-i audă disputându-și între patru ochi calitatea de cel mai bun jucător de șah sau certându-se cu privire la locul din grădină unde urmau să fie răsădite noile orhidee provenite de la Casa Orhideelor.

În particular, cei doi se comportau ca și cum ar fi fost frați, iar pe bunicul ei nu l-ar fi deranjat să se întâmple la fel și de față cu ceilalți.

Kallona însă se opunea cu îndârjire!

În consecință, ciorovăielile lor private aveau un plus de picanterie. Cândva, Ileana îi auzise certându-se chiar și pe tema celui care era, în opinia lor, cel mai bun jucător de baseball din lume. Din câte știa Ileana, Kallona nu se uitase niciodată în viața lui la vreun meci de baseball. Însă acest lucru nu avea de ce să-l împiedice pe majordom să-l contrazică pe regele Koki'Hana Lahina în privința celui pe care acesta îl considera drept cel mai bun atacant.

În public, Kallona i se adresa întotdeauna vechiului său prieten cu apelativul „Înălțimea Sa Regală". În prezența unor persoane străine, majordomul nu uitase niciodată să se încline – după toate cerințele etichetei – în fața regelui. Acest lucru îi fascina pe vizitatorii lor americani, îi stânjenea pe cei orientali și era ignorat de către prietenii lor englezi, ca un lucru de la sine înțeles să se petreacă, potrivit regulilor politeții.

Numai când Koki'Hana îl fulgera cu privirea, jenat, dar în același timp înduioșat, ori de câte ori Kallona se prosterna astfel în fața lui, întreaga mascaradă ieșea la iveală. El se prefăcea că își ceartă insolentul majordom pentru comportamentul lui necorespunzător. Iar Kallona se prefăcea a fi umilul supus al regelui.

Fiecare în parte se gândea că celălalt era doar un moșneag caraghios, în timp ce Ileana știa bine că niciunul dintre ei nu se putea purta altfel față de celălalt.

Acesta era numai un singur exemplu referitor la mediul în care fusese crescută Ileana. Ea avea cetățenie americană, dar aparținea unei stirpe regale din Hawaii. Trebuia să respecte un anumit protocol și să joace un anumit rol. Îl iubea însă pe Kallona la fel de mult cum îl iubea și bunicul ei. Învățase limba indigenă, istoria și tradițiile locurilor și ale familiei Lahini, de la un profesor particular, și în același timp

studiase şi în şcoli din Statele Unite, de unde se întorsese cu o diplomă de colegiu.

Cei mai mulţi oameni socoteau că viaţa ei părea extrem de complicată. Ileana însă considera că ducea o viaţă cât se putea de normală.

– Avem vreun program în seara asta? îl întrebă ea pe Kallona, uitându-se la ceasul de pe perete. Era aproape opt, iar afară se făcuse deja întuneric. La tropice, soarele apunea devreme.

În Palatul Orhideei Negre, cina era servită în fiecare seară la ora nouă şi jumătate fix. La masă erau bine-veniţi toţi musafirii, de la guvernatorul insulei şi până la cea mai proaspătă vedetă hollywoodiană care zdrobise inimile nenumăraţilor admiratori.

Numai Kallona putea să ştie dacă în seara aceea urmau să aibă oaspeţi.

– Nu, prinţesă Ileana. În seara asta nu aşteptăm pe nimeni.

Spre bucuria Ilenei, Kallona nu i se adresa niciodată cu apelativul „Înălţimea Voastră Regală", cu excepţia momentelor în care legile protocolului impuneau acest lucru, ceea ce se întâmpla de obicei la evenimentele oficiale. Însă oricât de mult s-ar fi străduit, nici măcar ea nu ar fi izbutit să-l determine să nu-i mai spună „prinţesă".

Ileana respiră uşurată după ce află că în seara aceea ea şi bunicul ei aveau să fie singuri. O bucura o seară liniştită, cu atât mai mult, cu cât acest lucru se întâmpla foarte rar.

– Grozav! spuse tânăra, după care îşi băgă iar nasul în revistă. Era o revistă anostă care aborda subiecte despre modă, machiaj şi tot soiul de trucuri pentru cucerirea bărbaţilor.

Ileana primea lunar de la Paris îmbrăcăminte. La dispoziţia ei se afla în permanenţă o cosmeticiană, astfel încât

prințesa Ileana Lahina nu era niciodată fotografiată de reporteri decât dacă arăta impecabil.

Bineînțeles că bijuteriile ei erau cumpărate din Anglia, de la firma Halcyone's.

Participa la manifestări caritabile, unde strângea sute de mii de dolari, pentru cauze care mai de care mai nobile, lucru care o făcea să fie extrem de fericită. Urmase cursurile universității din Hawaii, pe care o absolvise obținând o diplomă în istoria artei, diplomă, de altminteri, cât se putea de inutilă. Sau poate că nu era chiar atât de inutilă, dat fiind faptul că ea era custode onorific al colecției de artă aparținând familiei Lahina. Într-o bună zi, avea să preia îndatoririle regelui de a face achiziții de obiecte de artă, pentru a îmbogăți colecția familiei cu opere de artă de mare valoare. Cea mai recentă achiziție a regelui fusese un Dadd. Iar Ileana se albise la față, în clipa în care auzise prețul de vânzare.

Avea să se obișnuiască oare vreodată să manipuleze sume de sute de milioane de dolari, așa cum făcea bunicul ei? Uneori, o apuca chiar groaza, la acel gând. Alteori, avea mai multă încredere în propriile sale forțe.

În definitiv, bunicul ei o învățase de-o viață-ntreagă viitorul rol pe care urma să-l joace.

Era foarte bine pregătită pentru a prelua acel rol.

Prințesa Ileana Lahina se ducea întotdeauna în locurile în care trebuia să meargă. La evenimente de caritate, la petreceri pline de strălucire sau la inaugurarea unui nou centru civic. Era mereu îmbrăcată în mătăsuri sau satin. Împodobită cu smaralde sau cu diamante, rubine, ori perle negre. De obicei, era însoțită de un bărbat, în cazul în care ar fi fost fotografiată. Se întâmpla frecvent ca nici măcar să nu-l cunoască pe respectivul bărbat, înainte de a se sui în limuzină

împreună cu el, limuzină din care avea să coboare câteva minute mai târziu, în fulgerările blițurilor ziariștilor.

Mai târziu, acei cavaleri îi sărutau respectuos mâna, după care dispăreau odată cu zorile, în timp ce limuzina venea ca s-o ducă acasă.

Se întreba adesea unde anume găsea bunicul ei astfel de bărbați chipeși, curtenitori și care nu aveau niciun fel de pretenții.

Ilenei îi plăceau serile petrecute doar cu bunicul ei, când se putea îmbrăca în vechii ei jeanși și își putea lăsa părul despletit. Asta mai însemna și că nu trebuia să-și autocenzureze vorbele sau să-și facă griji în privința rujului, care s-ar fi putut șterge.

Ileana oftă și se ridică încet în picioare, întinzându-se ca o pisică. Kallona o privea cu invidie, încruntându-se din cauza unei dureri reumatice pe care o simțea în genunchi.

Bătrânul o privi pe fată îndreptându-se spre ieșire, țăcănind cu tocurile papucilor ei pe podeaua de lemn.

O iubea ca pe o nepoată. Crescuse sub ochii lui. Fusese îndurerat alături de ea, atunci când părinții ei muriseră într-un accident aviatic, lăsând-o orfană la vârsta de patru anișori. Îl ajutase pe rege s-o învețe toate cele necesare, precum și arta de a conduce un regat. Bătrânul oftă, după ce ușa se închise în urma ei.

Își făcea griji pentru Ileana. Sau mai degrabă își făcea griji în legătură cu viitorul ei.

Fata fusese crescută pentru a-i lua locul regelui Koki'Hana, atunci când avea să vină momentul. Nu era nimic rău în asta. În același timp însă, ea fusese educată, după cum era și normal, și ca o femeie americană modernă.

Deși Ileana ținea seama de dorințele bunicului ei, avea și un oarecare grad de independență. Era capabilă să-și ia

viaţa în propriile mâini, ceea ce, de asemenea, părea cât se poate de normal.

Kallona se întreba dacă moşneagul de Koki'Hana ajunsese şi el să-şi dea seama de acest lucru. Presimţea că se apropiau nişte vremuri tulburi.

Era posibil. Sau poate că nu.

Bătrânul oftă, continuând să tragă draperiile. În seara aceea se simţea la fel de bătrân precum se şi vedea singur în oglindă. Se opri o clipă şi privi către mare, sperând că lucrurile se vor termina până la urmă cu bine şi simţind totuşi în adâncul sufletului său că nu avea să fie chiar aşa.

Orizontul de dincolo de ocean avea o strălucire galben-cenuşie. Bătrânul se gândi că în Oahu se declanşase o furtună tropicală. Pentru că era sezonul furtunilor tropicale.

Bătrânul oftă din nou şi ieşi din cameră, îndreptându-se către bucătăria cea mare. Cineva trebuia să-l supravegheze pe bucătarul cel nou. În ciuda reputaţiei căpătate în Europa, acesta nu putea face diferenţa între nuca de cocos şi alte nuci asemănătoare. Nu înţelegea de ce regele prefera bucătăria sofisticată.

Ileana îşi găsi bunicul în bibliotecă, aşa după cum îi sugerase şi Kallona. Acesta citea o carte de şah.

Cu siguranţă că îşi provocase majordomul la încă o partidă de şah. Ileana nu înţelegea de ce se ambiţiona bunicul ei atât de tare. Kallona oricum câştiga întotdeauna.

– Bună, bunicule, îi zise ea, apropiindu-se de el şi încolăcindu-i gâtul cu braţele sale subţirele şi bronzate.

Bunicul ei poate că nu era în stare să-l ţină în frâu pe majordomul său, însă avea o înfăţişare demnă de un rege.

Koki'Hana Lahina era fiul cel mai mare al regelui Koa, un personaj aproape legendar, care cu optzeci de ani în urmă se luase la întrecere cu americanii şi îi învinsese chiar cu

armele acestora. Membrii familiei Lahina deţinuseră dintotdeauna uriaşe întinderi de teren pe Insula cea Mare. Dar regele Koa a fost primul care a dat acestor terenuri o întrebuinţare extrem de profitabilă.

El le închiriase investitorilor imobiliari şi constructorilor terenurile de lângă plaja de pe litoral, încasând apoi liniştit sume uriaşe, în calitate de coproprietar al hotelurilor care au apărut în Hawaii ca ciupercile, începând din anii 1920 şi până în prezent.

Însă nu s-a mulţumit numai cu atât, ci le-a arendat cultivatorilor de cafea Kona pământurile arabile. Şi l-a educat şi pe fiul său în acelaşi stil. Koki'Hana era deopotrivă om de afaceri şi rege. Şi totuşi, spre deosebire de tatăl său, el încă se simţea extrem de legat de tradiţiile străvechi din partea locului.

În prezent, familia Lahina trăgea foloase atât de pe urma discernământului regelui Koa, cât şi a stilului mai tradiţional al lui Koki'Hana. Lumea de-aici scăpase de sărăcie, care fusese o mare plagă a secolului precedent. Koki'Hana construise în oraşul Hilo un spital de caritate, pentru cei mai nevoiaşi dintre supuşii săi, ca şi pentru oamenii sărmani de pe celelalte insule ale arhipelagului, indiferent dacă aceştia erau portughezi, portoricani, japonezi, chinezi sau de rasă albă.

El înfiinţase, de asemenea, Subvenţia Lahina, care sponsoriza în fiecare an cincizeci de tineri şi tinere pentru a urma universitatea din Hawaii, venind astfel în sprijinul celor care îşi doreau, dar nu aveau acces la studiile universitare.

Era un mare om! Iar Ileana îl iubea din toată inima.

Ea se întinse şi îl sărută cu căldură pe bunicul ei, pe obrazul lui ridat. La fel ca şi tot restul poporului ei, fata îşi respecta regele mai mult decât pe oricare alt om în viaţă. Şi acesta chiar impunea respect.

Dar în timp ce majoritatea oamenilor îl considerau un descendent direct al regelui Kamehameha, un suveran înalt, subţire şi cu părul alb, Ileana vedea în el pe bunicul care o legănase, îi sărutase genunchiul ori de câte ori avea pe el o zgârietură proaspătă şi îi controlase carnetul de note de la şcoală, pentru a o lăuda sau mustrului. El era omul care o crescuse.

În acel moment, ea simţi cum mâinile lui noduroase i le strângeau uşor pe-ale ei şi înghiţi cu greu în sec, pentru a îndepărta nodul care i se pusese dintr-odată în gât

– Bună să-ţi fie şi ţie inima, îi răspunse bătrânul, lăsând cartea deoparte şi întinzându-şi gâtul înapoi, pentru a-i face cu ochiul. Ţi-e foame?

– Sunt de-a dreptul lihnită.

– Mereu eşti aşa. Cred că ai un stomac fără fund.

Ileana râse.

– Aşa este. Dacă ar exista dreptate pe lume, ar trebui să mă fac cât o batoză.

Fata începu să ţopăie prin faţa fotoliului lui, suplă şi mlădioasă ca o trestie, şi îl trase de mâini.

– Haide. *Wikiwiki*. Vreau de mâncare!

Koki'Hana se ridică în picioare, dominând-o cu înălţimea sa de aproape un metru şi optzeci de centimetri. Purta o robă simplă şi largă, deoarece era o îmbrăcăminte tradiţională şi în acelaşi timp răcoroasă.

În grădina palatului, el pusese să fie construit un *heiau*, adică un templu tradiţional hawaiian, care avea faţada îndreptată spre munţi, adică, în limba indigenă, spre *mauka*. Cu toate că fusese de acord cu gândirea pragmatică a tatălui său şi cu metodele moderne ale acestuia, el era, de asemenea, decis să încerce să facă tot ce îi stătea în puterc pentru a

menţine tradiţiile seculare. Tinerii din poporul familiei Lahina trebuiau să fie conştienţi de rădăcinile lor, iar regele reprezenta pentru ei o figură unanim respectată şi un personaj puternic.

Şefilor săi administrativi sau *kalaimoka*, el le ordonase să vină cu metode concrete de perpetuare a tradiţiilor, iar Koki'Hana instituise premii anuale de câte o mie de dolari, pentru acei studenţi care scriau cele mai bune eseuri despre istorie, mituri sau zeii străvechi. Se puteau scrie multe lucruri despre Ku, zeul războiului, ori despre Kane, zeul tuturor zeilor. Până şi aşa-numiţii *haoles*, adică străinii albi care se adunau în grupuri turistice pe insulele lor, ştiau cine anume era Pele: zeiţa vulcanilor. Lono era zeul responsabil pentru starea vremii, însă Koki'Hana îl prefera pe Kanaloa, zeul oceanului şi al vindecărilor.

În plus faţă de toate acestea, Koki'Hana înfiinţase şi o mică fundaţie care avea drept scop să promoveze dansul tradiţional hula, şi nu porcăriile ritmate care erau la modă printre turişti!

Acum, în timp ce se deplasa prin imensul palat regal, el se uita la nepoţica lui, la încântarea inimii sale, urmărind-o cu ochi iubitori şi înţelegători.

Atât de tânără şi de frumoasă! Însă ea nu mai era fetiţa de odinioară.

Nepoata lui împlinise deja douăzeci şi unu de ani. Şi era unica moştenitoare atât a titlului său, cât şi a averii sale. Precum şi a tuturor responsabilităţilor împovărătoare care le însoţeau.

La moartea lui, ea urma să devină regina Ileana Lahina. Iar în acel moment, prosperitatea întregului ei popor va depinde de ea. Va avea nevoie atunci de cineva care s-o ajute să poarte acea povară. De cineva puternic şi demn de

încredere, care s-o poată îndruma. De cineva care să fi beneficiat de aceeaşi educaţie ca şi ea. Care să fie drept şi cinstit şi predispus spre sacrificiul de sine. Care să pună bunăstarea poporului mai presus de orice altceva.

Ea avea nevoie de un soţ.

Şi tot din timpurile străvechi, orice fiică unică din familia Lahina se căsătorise cu întâiul băiat născut al familiei Tiki.

Atunci când părinţii Ilenei muriseră şi devenise evident faptul că familia Lahina nu mai avea cum să dobândească un moştenitor de sex masculin, vechiul prieten al lui Koki'Hana, regele Lopaka Tiki, făgăduise în mod solemn că fiul său, Lohano, avea să o ia de nevastă pe Ileana.

Bineînţeles că şi Ileana ştiuse acest lucru dintotdeauna.

În acel moment, Koki'Hana oftă din rărunchi. Era regretabil că ea şi Lohano nu se simpatizau mai mult.

El o urmă pe zburdalnica lui nepoată în vasta sufragerie, mergând într-un ritm mai lent, regele simţindu-se, la fel ca şi majordomul său, bătrân şi obosit.

Şi extrem de îngrijorat.

În ciuda îndoielilor lui Kallona, noul bucătar le pregătise un adevărat festin.

Ca de fiecare dată, de altminteri.

Ei începură masa cu *saimin*, o supă cu fidea, fel de mâncare preferat de către Ileana în mod deosebit.

În timp ce mânca, fata se uita peste masă, la bunicul ei. La acea masă, atunci când era extinsă, puteau încăpea şaizeci de persoane. Ea şi bunicul ei păreau neînsemnaţi şi pierduţi, aşezaţi fiecare la câte un capăt al interminabilei mese.

Pe masă tronau sfeşnice de argint cu lumânări în ele, castronaşe de argint pentru spălat degetele, cu apă pe care

pluteau petale de *plumeria*, vaze cu orhidee şi cu flori „pasărea paradisului".

Dacă ar fi avut oaspeţi, pe masă s-ar fi găsit şi inele de argint pentru şerveţele, tacâmuri de argint de cea mai bună calitate şi boluri de argint cu fructe, arahide şi dulciuri. Şi, bineînţeles, mult mai multe orhidee.

– S-a întâmplat ceva, bunicule? îl întrebă Ileana, cu vocea ei tânără şi subţire, care se auzea prin imensa încăpere ca un tril de flaut.

Koki'Hana oftă şi dădu la o parte farfuria lui de supă, fără a se fi atins de aceasta.

– Nu, *keiki*, nu s-a întâmplat nimic.

Ileana se încruntă. Bunicul nu i se adresa cu apelativul „copilă" decât atunci când avea de gând să-i ţină o prelegere moralizatoare.

Fata isprăvi de mâncat supa şi se îndreptă de spate. Bine. Era îndeajuns de pregătită acum pentru încercarea care o aştepta.

– Am înţeles. Te uiţi aşa de urât la mine pentru că drăguţul de Kallona i-a pus pe grădinari să mute noul pavilion în capătul heleşteului.

– Ce-a făcut? tună Koki'Hana, reprimându-şi hohotele de râs care îi gâlgâiau în gât. Da' încăpăţânat mai era şi nebunul acela de bătrân! O să trebuiască să-i pună pe grădinari să mute pavilionul înapoi lângă florile Poincianas Regale.

Bătrânul rege inspiră adânc. Era mai bine să treacă la fondul problemei.

– L-am invitat săptămâna viitoare la noi pe Lohano, pentru câteva zile, îi spuse el grăbit, în timp ce ea îi arunca o privire amărâtă.

– Aha, înţeleg, îi răspunse încet fata.

În clipa aceea, a fost adus la masă al doilea fel de mâncare, în timp ce Koki'Hana regreta cuvintele pe care le rostise. Fata arăta atât de obidită, iar el se simţea vinovat pentru asta. Dar şi înfuriat.

Străbunica ei se căsătorise cu primul fiu al familiei Tiki. La fel şi Ka'ahumanu, faimoasa regină a familiei Lahina. Aceasta condusese o celebră bătălie împotriva duşmanilor lor din insula Samoa, cu cinci sute de ani în urmă.

– Aş vrea să te ocupi de el, Ileana, îi spuse pe un ton răspicat regele Koki'Hana.

Ileana îşi muşcă buzele şi se uită la Kawika, una dintre slujnice, în timp ce aceasta aducea pe masă ouă de macadamia. Şi Kawika urma să se căsătorească, şi anume cu un chinez, proprietar de magazin în Hilo. Kawika îi arătase cu o zi în urmă fotografia acestuia, iar privirea ei îndrăgostită şi plină de speranţă o făcuse pe Ileana să o strângă în braţe.

De data asta, Kawika o privi cu compasiune şi mai puse încă un ou pe farfuria Ilenei. Însă vestita poftă de mâncare a acesteia dispăruse cu desăvârşire şi, după ce plecă slujnica, bunicul Ilenei urmări cum aceasta cojea ouăle, iar apoi le fugărea prin farfurie, fără să se atingă de ele.

Bătrânul avu o senzaţie neplăcută în stomac, asemănătoare unei nelinişti, şi începu să mănânce cu îndârjire ouăle din farfuria lui. Fetei îi dispăruse culoarea din obraji, iar lui i se rupea inima, văzând-o în starea aceea.

Până la urmă, avea să revină la sentimente mai bune. Lohano era un tânăr arătos şi nu se putea să nu-i cucerească Ilenei inima.

– De-abia aştept să particip la acel tur de sâmbătă, al Casei Orhideelor, îi spuse el cu însufleţire. E curios faptul că, deşi cumpărăm de atâţia ani flori de la ei, încă nu le-am

văzut niciodată serele. A fost drăguț din partea domnișoarei Stapleton că s-a gândit să ne invite.

Ileana zâmbi. Nu se lăsa ea păcălită de brusca schimbare a subiectului conversației, dar, la fel ca și bunicul ei, nu se grăbea nici să-l înfrunte și nici să se arunce cu capul înainte în necunoscut.

Simțea însă că aveau să vină vremuri grele pentru ea. Era sigură de asta.

Pentru că n-avea câtuși de puțin de gând să se mărite cu Lohano Tiki. Sub niciun motiv!

În primul rând, fiindcă nu-l iubea. Ba mai mult, fiindcă nici măcar nu-l putea suferi.

Se detestaseră reciproc încă din primul moment în care se văzuseră, pe vremea când ea avea opt ani, iar el zece. El o împinsese de pe un scrânciob, atunci când rămăsesecră singuri să se joace, iar mai târziu, ea se răzbunase și îi băgase în pat, înainte de culcare, un păianjen mare, însă inofensiv. Fata râsese în pernă, atunci când îl auzise cum urla, în momentul în care dădaca lui îl dusese la culcare.

În adolescență, lui îi mai dispăruse ura, dar devenise mai îngâmfat și mai disprețuitor. I se permisese să părăsească insulele și să meargă pe continent să urmeze o universitate, unde studiase științele economice. Astfel că el ținuse să-i spună sus și tare că era deja un bărbat umblat prin lume, pe când ea nu era decât o simplă fată de pe o insuliță pierdută în mijlocul oceanului, în pofida statutului său de prințesă.

Fata sperase că, la vârsta maturității, relația dintre ei avea să se îmbunătățească, însă nu se întâmplase deloc așa.

Ultima oară când fusese în vizită la ei, cu aproximativ cinci luni în urmă, Lohano începuse să-i arunce priviri cu subînțeles. Ochii lui nu se mai desprindeau de pe sânii și de pe picioarele ei. Aproape că-l și auzea întrebându-se în sinea

lui cum ar fi fost oare să facă amor cu ea. Şi în clipa aceea se simţise cuprinsă de o groază cumplită.

Doar gândindu-se la faptul că el ar fi avut *dreptul* să se culce cu ea, fata simţea nu numai frisoane de spaimă, ci de-a dreptul greaţă.

Bineînţeles că Ileana era la curent cu bârfele care circulau pe seama lui Lohano, cu toate că se îndoia de faptul că cineva avea să îndrăznească să i le aducă şi bunicului ei la cunoştinţă. Se presupunea că Lohano posedase foarte multe fete. De fapt, se spunea despre tatăl acestuia cum că ar fi închis cu mari sume de bani gura mai multor femei care fuseseră lăsate însărcinate de către prinţul familiei Tiki.

Iar el era destul de chipeş; nici măcar Ileana nu putea să nege acest lucru. Avea un păr negru şi cârlionţat şi ochi mari şi cafenii.

Însă ori de câte ori se uita Lohano la ea, fata nu-şi putea aminti decât de băiatul cel duşmănos şi de adolescentul înfumurat şi mărginit care fusese acesta. Iar versiunea lui adultă se dovedea a fi încă şi mai detestabilă, impresie accentuată de sticlirea de cruzime din ochii lui.

Şi totuşi, cum ar fi putut ea să-i spună toate astea bunicului ei, care nu-l vedea în acel tânăr decât pe fiul vechiului său prieten, regele Lopaka? Bunicului ei, care nu ştia decât una şi bună, adică faptul că, prin tradiţie, acel tânăr era unicul soţ posibil pentru o prinţesă, fiică unică, din familia Lahina. Bunicului ei, regele Koki'Hana Lahina, care era ferm hotărât să nu fie cel dintâi care încalcă străvechile tradiţii.

Şi, în afară de asta, dacă fata i s-ar fi plâns lui, el i-ar fi spus că i s-a părut şi că exagera. Îi auzea parcă aievea glasul blând şi împăciuitor, întrebând-o:

– În definitiv, ce anume ştii tu despre bărbaţi, *keiki?*

Şi ar fi avut multă dreptate. Ea ştia într-adevăr atât de puţine lucruri despre bărbaţi!

Deşi urmase cursurile unor şcoli din Statele Unite şi ale unei universităţi, fata fusese întotdeauna răsfăţată, protejată, îndrumată şi supravegheată îndeaproape. În calitatea ei de membră a unei familii monarhice hawaiiene, Ileana ştia că este unică printre semenii ei, fiind o autentică prinţesă americană!

Întotdeauna păşise doar pe îngusta zonă de frontieră dintre o femeie americană modernă şi o tradiţională prinţesă de pe o insulă din arhipelagul Hawaii. Profesorii erau cu ochii pe ea, considerând-o diferită faţă de celelalte contemporane. Şi mamele prietenelor ei aveau acelaşi comportament faţă de Ileana. I se permitea să urmărească programele TV împreună cu prietenele ei şi să rămână la ele peste noapte, în schimb, avea escorta ei, atunci când mergea la şcoală, adică era însoţită de către unul dintre grădinari, un bărbat masiv, cu dinţi mari şi muşchi impresionanţi. Oriunde ar fi mers, avea şofer. De asemenea, avea şi slujnica ei proprie, ba chiar şi un bodyguard.

Din câte ştia Ileana, ea rămăsese unica fată virgină, la vârsta de douăzeci şi unu de ani.

Însă nu-i prea păsa. Îi era sortit să ajungă regină.

Existau însă şi nişte limite. Nu ar fi acceptat chiar orice. De exemplu, nu ar fi admis în ruptul capului să se mărite cu un bărbat ca Lohano.

Dar, în acea clipă, nu se grăbea să-şi înfrunte bunicul. Aşa că, ea continua să discute cu el despre perspectiva minunată de a vedea modul în care erau cultivate orhideele. De asemenea, s-a declarat de acord să se ocupe de cel mai recent proiect al bunicului ei, o şcoală în care urma să se predea şi vechea limbă indigenă tuturor copiilor cu vârsta

cuprinsă între şase şi zece ani, care ar fi dorit acest lucru. Termină de mâncat şi friptura de viţel împănată cu arahide, râse la glumele bunicului ei şi îl tachină pe seama faptului că era mereu bătut la şah de către Kallona.

Şi totuşi, era foarte îngrijorată.

După ce bău şi o a treia ceaşcă din delicioasa cafea Kona, ceru permisiunea să plece şi părăsi sufrageria, mai deprimată ca oricând.

Traversă imensul salon interior, însă la un moment dat se opri şi se uită în sus, către uriaşul tablou, de şase metri pe nouă metri, care era atârnat acolo.

Acel tablou o înfăţişa pe regina Ka'ahumanu, ilustra ei străbunică. Regina era pictată pe fondul unui ocean învolburat. Părul ei lung şi negru flutura în vânt, lăsând să se vadă o faţă cu trăsături puternice, autoritare, o faţă extrem de bronzată şi în acelaşi timp nobilă. Adevărul era că nimeni nu ştia cum arătase ea în realitate, însă faptul că artistul o reprezentase ca pe o războinică era lăudabil.

Regina purta un *mumu* lung şi larg, în culori naturale, şi ţinea în mâna dreaptă o lance tradiţională, în timp ce în cealaltă mână avea o singură floare. Floarea pierdută a familiei Lahina, o frumoasă orhidee complet neagră.

Legenda spunea că membrii familiei Lahina fuseseră proprietari asupra unicului petic de teren pe care creştea în sălbăticie celebra orhidee neagră. Aceasta însă dispăruse, în urma unui raid inamic atunci când duşmanii îi învinseseră în bătălie pe cei din familia Lahina şi călcaseră în picioare toate acele flori. Acel soi de orhidee nu mai răsărise apoi niciodată.

Potrivit aceleiaşi legende, într-o bună zi, un bărbat puternic şi favorizat de zeii acelui tărâm şi ai vegetaţiei de acolo avea să-i ofere unei regine din neamul Lahina o orhidee neagră.

Şi pentru că, după toate probabilităţile, ea urma să fie regină pentru o vreme extrem de îndelungată, Ileana privi îngândurată în direcţia acelei flori.

Respectiva floare reprezenta tot ce apăra bunicul ei: tradiţie, putere, frumuseţe, un anumit mod de viaţă.

Şi Ileana împărtăşea aceleaşi idealuri.

Era însă o capcană extrem de primejdioasă, o capcană din care ea trebuia să scape. Cel puţin în câteva privinţe.

Ileana se uită în ochii atoateştiutori ai reginei demult dispărute. Nici măcar acea regină temerară nu îndrăznise să-şi sfideze tatăl.

– Fir-ar să fie! exclamă fata cuprinsă de ciudă.

4

Electra mângâie părul lui umed şi arămiu, ridicându-i-l de pe frunte, după care se uită cu disperare în jurul ei. Văzu doar întunericul apăsător. Nu-l putea căra de-acolo – nu era suficient de puternică pentru a-l urca în maşina ei. În plus, nu ştia nici măcar dacă *ar fi avut voie* să-l mişte din loc. Şi-ar fi dorit să fi învăţat mai multe despre acordarea primului ajutor în caz de accident.

Se simţea acum de parcă l-ar fi ţinut pe acel străin în braţele ei de când lumea, deşi nu trecuseră nici măcar cinci minute de când îl lovise trăsnetul.

Treptat, ploaia scăzuse tot mai mult în intensitate, iar acum se oprise complet, însă femeia tot mai putea auzi bubuiturile îndepărtate ale tunetelor, de undeva dinspre răsărit, în timp ce furtuna înainta deasupra mării.

Deodată, un alt sunet îi atrase atenţia şi Electra îşi ridică plină de speranţă privirea, în timp ce o mică pereche de luminiţe apăreau, dispăreau şi reapăreau, apropiindu-se din depărtare.

O maşină! În sfârşit!

Aceasta venea din aceeaşi direcţie din care sosise şi ea. Oarecum cu întârziere, Electra îşi dădu seama de faptul că propria ei maşină încă bloca drumul, şi lăsă cu grijă capul străinului pe pământ, ridicându-se apoi în picioare.

Genunchii îi amorţiseră şi îi tremurau din cauza şocului

emoţional pe care îl suferise, pe când se întorcea clătinându-se către automobilul ei, trecând pe lângă pământul înnegrit şi ars de trăsnet şi înaintând câţiva metri pe drum.

Zgomotul de motor se auzea tot mai aproape şi părea prea grav şi înfundat ca să provină de la o maşină mică. Ea începu să alerge în direcţia cotiturii şoselei, rămânând chiar în mijlocul drumului, fără a se gândi la pericolul la care se expunea.

În momentul în care de după curbă se ivi un jeep mare, în nuanţe de negru şi verde, Electra începu să-şi agite prin aer braţele ridicate în direcţia acestuia. Nici măcar o singură clipă nu s-a gândit la faptul că era doar o femeie singură, pe un drum pustiu de munte. Ştia doar că avea nevoie să obţină ajutor pentru străinul accidentat.

Jeepul îşi încetini brusc mersul şi se opri pe marginea şoselei. În el se afla doar şoferul, un bărbat înalt şi cu părul negru.

– Bună seara. Aveţi probleme cu maşina, doamnă?

Electra remarcă imediat faptul că bărbatul era îmbrăcat în haine militare de lucru, din material de camuflaj de culoare verzuie cu maro. Presupuse că omul trebuia să fie unul dintre aviatorii încartiruiţi în baza aeriană americană din apropiere. Ea scoase un suspin de uşurare care părea pe jumătate un hohot de plâns.

– Da. Adică nu. De fapt, nu despre maşina mea este vorba. Un bărbat a fost lovit de fulger .... Ea se răsuci şi îi arătă maşina aflată dincolo de automobilul ei. Din fericire, a avut noroc că trăsnetul nu a căzut în plin asupra lui, dar ....

– Şi el unde este?

Aviatorul îi vorbi pe un ton precipitat. Femeia se întoarse din nou în direcţia acestuia şi văzu nedumerită că omul se

afla deja în partea din spate a jeepului, însă se lămuri în momentul în care acesta scoase de-acolo o geantă din piele neagră, cu aspect de trusă de doctor.

– Sunt maiorul Frank Schwitzer, doamnă. Sunt medic militar în cadrul Forţelor Aeriene. Arătaţi-mi, vă rog, locul unde se află accidentatul.

Ea scoase un oftat adânc de uşurare. În sfârşit, apăruse încă un *providenţial* strop de şansă. Şi ei aveau mare nevoie tocmai de aşa ceva.

În timpul ultimelor cinci minute, sprijinind în poală capul bărbatului care îşi pierduse cunoştinţa, ea se simţise mai apropiată faţă de acel străin decât era faţă de toţi ceilalţi oameni din viaţa ei.

– Este acolo, lângă maşina lui. Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

Până să termine ea de vorbit, doctorul o şi luase la fugă în direcţia bărbatului care zăcea inert, întins pe spate.

Electra îl urmă pe medic îndeaproape, frângându-şi mâinile şi urmărind cum acesta controla trupul cel înalt şi suplu, ca să vadă dacă nu existau cumva eventuale fracturi de oase. El scoase un mormăit ambiguu, după care îi ridică cu mare grijă capul, verificându-i starea tâmplelor şi a cefei, cu infinite precauţii, înainte de a i-l lăsa la loc pe pământ.

Apoi îşi bagă mâna în geantă şi scoase de-acolo o mică lanternă, după care îi ridică accidentatului cu delicateţe una dintre pleoapele cu gene roşcate.

Privi mai întâi o pupilă, apoi o privi şi pe cealaltă, după care mormăi iarăşi ceva neinteligibil şi întoarse capul.

– Trăsnetul a lovit acolo, doamnă? o întrebă medicul, privind spre peticul de pământ ars.

Electra încuviinţă, dând din cap.

– Da. Însă el se afla lângă maşină, atunci când s-a întâmplat acest lucru. Sunt sigură că nu l-a atins şi pe el.

Maiorul mormăi din nou şi zâmbi. Pur şi simplu zâmbi.

Electra rămase cu gura căscată la el.

– Şi eu sunt la fel de sigur de asta, doamnă. Pentru că altfel, ar fi fost mort. Iar el nu este mort, doamnă.

Cuvintele lui, rostite pe un ton vesel şi glumeţ, reuşiră să-i îndepărteze femeii teama mai repede decât în cazul în care bărbatul i-ar fi vorbit serios. Se simţea nespus de uşurată. Dintre umerii ei părea să fi dispărut acea teribilă încordare.

– Şi totuşi, nu şi-a recăpătat cunoştinţa, îndrăzni ea cu timiditate să spună, urmărindu-l pe doctorul militar cum umplea o siringă şi cum îi făcea cu abilitate o injecţie în braţ, acelui bărbat aflat în stare de inconştienţă.

– Da, doamnă, aşa este, şi va mai rămâne tot aşa alte câteva ore, bănuiesc eu. Nu are însă niciun os rupt. Nici măcar la cap nu s-a prea lovit, atunci când a aterizat. A avut un noroc chior. Mâine o să-l doară capul rău de tot, dar în rest totul va fi în regulă. Aceea este maşina dumitale, doamnă? Electra se uită în grabă la automobilul ei şi dădu din cap. Hmm. Maiorul privi încruntat la micul şi zveltul automobil sport, Aston-Martin. În cazul acesta, o să-l urcăm în jeepul meu, concluzionă el.

Electra urmări în tăcere cum militarul se ridică în picioare, merse la maşina străinului, îi stinse toate luminile, o încuie, după care băgă cheile în buzunar.

– O să le las la un garaj, şi o să-i rog pe cei de-acolo să vină şi să tracteze maşina, doamnă. Te vor suna ei mâine, ca să-ţi spună de unde va putea fi recuperată.

Femeii i se părea că nu înţelege ceea ce se întâmpla. Ce importanţă avea în clipa aceea maşina? Numai unui bărbat îi putea trece prin minte un lucru atât de neînsemnat. Ea nu se

putea gândi decât la faptul că străinul nu păţise nimic grav.

Însă atunci când militarul îi spuse să apuce de picioarele accidentatului, ea se conformă imediat.

Electra icni puţin atunci când îl ridicară, dar aviatorul avu grijă să preia el cea mai mare parte din greutatea bărbatului, aşa că împreună reuşiră să-l care pe străin, e drept, cu mare dificultate, până la jeep. Şi, încordându-se din răsputeri, izbutiră să-l aşeze corect, pe locul din dreapta şoferului.

Electra se dădu puţin înapoi, frecându-şi cu mâinile coapsele, într-un gest nervos, în timp ce medicul lega centura de siguranţă în jurul străinului care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

– Ştii cumva şi unde locuieşte, doamnă?

– Nu. Îmi pare rău, dar nu am idee.

– Hmm. Nu pot să-l duc la spitalul nostru, pentru că astfel aş încălca regulamentul. Acolo nu au acces decât membrii personalului trupelor aeriene. Aşa că va trebui să-l duc la dumneata.

– La mine? se arătă surprinsă Electra, uitându-se la palida figură triunghiulară a străinului. Acesta rămăsese nemişcat, iar pieptul de-abia i se mişca, în ritmul respiraţiei. Dar eu sunt de părere că ar trebui totuşi să ajungă la un spital.

– Cei de la spital n-au ce să-i facă mai mult decât i-am făcut eu, doamnă, îi răspunse doctorul, pe acelaşi ton vesel şi detaşat. În momentul de faţă nu trebuie decât să doarmă. Iar mâine de dimineaţă nu are nevoie decât să ia nişte aspirine şi să i se arate puţină compasiune. În plus, nu ştim nici cine este şi nici dacă are asigurare medicală. Doar cunoşti regulile din spitale. Acolo ei nu sunt dispuşi să facă nici măcar un bandaj simplu cuiva care nu are contract cu casa de asigurări de sănătate.

Doctorul se uită cu mai mare atenţie la femeie, în lumina farurilor.

– La dumneata acasă există cineva care s-ar putea opune să-l găzduieşti în noaptea asta, doamnă? o întrebă el, ceva mai binevoitor de astă dată.

– Nu, nicidecum. Electra îşi zise supărată în sinea ei că era cazul să-şi revină din şoc. Bineînţeles că-l voi putea găzdui până mâine, rosti ea cu hotărâre. Locuiesc lângă Aiea. Te rog să mă urmezi cu maşina.

– Bine, doamnă. De data asta, glasul lui era plin de amabilitate. Eşti sigură că poţi să conduci automobilul, doamnă? Pari cam impresionată.

Femeia râse.

– Da, ai dreptate. Însă o să conduc cu multă atenţie şi nu voi merge cu o viteză prea mare.

Ea se sui în Aston-Martin, după care, cu degete tremurătoare, răsuci cheia în contact, apoi o luă încet din loc. Observă în oglinda retrovizoare cum jeepul se ţinea constant la câteva zeci de metri în urma ei. Electra ocoli Honolulu şi, după o oră, ajunse în faţa porţilor electronice ale casei sale – o vilă mare şi întinsă, denumită „Makai Hale". Asta ar fi însemnat în traducere „casa cu vedere în direcţia mării" şi era un nume absolut meritat: de pe una dintre laturile ei, locuinţa chiar avea o minunată panoramă asupra oceanului. Iar terenul dimprejurul casei includea şi o mare suprafaţă pustie de pământ arabil, care se întindea în interiorul uscatului, teritoriu pe care se afla şi pista de aterizare a lui Bevis.

Din interiorul maşinii, femeia apăsă pe butonul telecomenzii şi porţile electronice se deschiseră. Ea intră pe aleea largă, acoperită cu pietriş şi trase maşina lângă veranda impresionantei vile.

În urma ei, jeepul se opri şi el, iar medicul aviator coborî. Acesta se uită la construcţia cu cincisprezece camere, la colonadele şi la arcadele care acopereau faţada vilei şi remarcă admirativ lujerii galbeni de viţă-de-vie alamanda, care se agăţau de pietrele zidurilor.

– Aveţi o casă foarte frumoasă, doamnă, dacă-mi permiteţi să vă spun acest lucru. Deschide-ţi, vă rog, uşa din faţă, ca să putem duce pacientul înăuntru.

Electra dădu din cap şi deschise uşa de la intrarea principală a vilei, după care intră şi deschise şi ambele uşi de la camera principală de oaspeţi.

Îl băgară împreună pe străin înăuntru, iar doctorul îl dezbrăcă şi îl acoperi cu aşternutul, în timp ce Electra se întorsese discret cu spatele, mergând să tragă draperiile şi să aprindă luminile.

– Cred că aşa e bine, spuse doctorul, îndreptându-se de spate. La lumina puternică din încăpere, ea putea vedea acum că medicul era mai în vârstă decât crezuse până atunci, având cam cincizeci şi cinci de ani, şi că era şi puţin burtos, lucru pe care nu l-ar fi crezut, dată fiind forţa cu care îl ridicase acesta pe străin. Bărbatul era tuns milităreşte. O să doarmă până dimineaţă, doamnă. Însă ar fi bine să îl supraveghezi cât de cât. Mâine de dimineaţă, să-i dai doar două aspirine, nu mai multe, şi să-l convingi să mănânce ceva şi să bea foarte multe lichide. În cazul în care va avea dureri mari sau se va simţi ameţit, ar fi bine să chemi ambulanţa. Dar eu nu cred că va fi cazul.

Electra dădu aprobator din cap.

– Îţi mulţumesc .... ăăă .... domnule maior.

Îi uitase numele şi îşi impuse din nou furioasă să încerce să îşi revină în fire. Dar i s-o fi prezentat el oare? Era ciudat

ce festă îi putea juca mintea ei de obicei limpede şi vioaie, din cauza unui astfel de şoc emoţional.

Îl întrebă apoi pe medic dacă nu dorea ceva de băut, însă doctorul militar refuză cu politeţe. Îl conduse până la uşă şi se uită după el cum se îndepărta cu maşina, simţindu-se dintr-o dată singură şi neajutorată.

Merse înapoi în camera de oaspeţi şi se uită la neaşteptatul ei musafir, muşcându-şi în mod involuntar buzele.

Acum, când îl putea vedea pentru prima dată bine, ea simţi un nod în gât.

Bărbatul era bronzat, însă arăta palid şi oarecum vulnerabil. Nu ştia ce anume o făcea să creadă că în stare de conştienţă bărbatul n-ar fi părut atât de ... neajutorat.

Omul avea o faţă plăcută de formă triunghiulară, un nas lung şi subţire şi o bărbie foarte ascuţită. Avea obrajii supţi, probabil din cauza şocului suferit, pomeţii fiind proeminenţi. Acum părul i se uscase şi era puţin ciufulit. Părul său avea o frumoasă culoare roşcat-aurie, exact ca aceea a unei vulpi. Încercă să-i ghicească culoarea ochilor şi îşi spuse că, probabil, erau albaştri, dat fiind faptul că bărbatul avea pielea deschisă la culoare.

Femeia îşi spuse că ajunsese să-l admire precum o şcolăriţă scoasă din minţi.

Aşa că plecă de-acolo, îşi băgă în garaj automobilul, după care intră în imensa bucătărie.

Aceasta era o încăpere veselă, cu o pardoseală de gresie galbenă şi albastră, cu perdeluţe albastre şi cu blaturile mobilierului galbene. Bucătăria era echipată cu un cuptor cu microunde, cu un aragaz cu hotă şi cu toate celelalte ustensile necesare într-o bucătărie modernă. Cu toate că ştia să gătească

destul de bine, ea nu prea avea timp de aşa ceva, astfel că impecabila ei bucătărie arăta imaculat.

Îşi pregăti un sandvici cu salată şi roşii, pe care îl mâncă forţat, iar apoi îşi umplu un pahar mare cu vin alb, pentru că avea nevoie de aşa ceva, şi se întoarse în camera de oaspeţi.

Ajunsă acolo, ea îi strânse bărbatului hainele şi i le puse în maşina de spălat, după care reveni şi îşi trase lângă patul lui un fotoliu mare şi confortabil. Îşi dădu jos pantofii, oftând prelung.

Ce noapte!

Se ghemui cu picioarele sub ea şi începu să bea din vin, urmărind mişcările liniştitoare ale pieptului acelui străin, pe sub plapuma subţire. Acum el părea că răsuflă mult mai uşor, ceea ce însemna că şi ea putea face la fel.

După ce termină de băut vinul, capul începu să-i alunece puţin câte puţin pe spătarul fotoliului şi în cele din urmă, obosită după toate evenimentele acelei seri, adormi buştean.

Haldane se trezi puţin câte puţin. Simţea un răpăit ca de tobă în ceafă.

În gură avea un gust ca de cretă arsă.

Încercă să deschidă un ochi, însă îl închise iute la loc. Îşi propuse să se concentreze asupra respiraţiei, inspiră, expiră, încet şi adânc.

Încercă din nou să deschidă ochii, iar de această dată izbuti să şi-i menţină deschişi.

Prin draperiile albastre-verzui, intra o lumină filtrată, care creea în încăpere un aspect de mediu subacvatic, în pofida numeroaselor lămpi aprinse peste tot, deşi afară era lumină în toată regula.

Bărbatul clipi şi se uită în sus, spre ventilatorul din tavan.

Unde se afla el oare?

Dădu să se ridice în capul oaselor şi ajunse la concluzia că nu era o idee prea fericită, dat fiind faptul că răpăitul de tobă din ceafă se transformase brusc într-o întreagă orchestră de alămuri, aşa că îşi rezemă din nou cu grijă capul pe pernă.

Începu să-şi rotească încet privirea în jurul său. Un dulap pentru haine, înalt, închis la culoare, sculptat. Frumos. O acuarelă, înfăţişând o cascadă care se vărsa într-o lagună înconjurată de flori. Foarte frumos. O comodă, închisă la culoare şi sculptată şi ea. O măsuţă joasă, pentru cafea, un imens fotoliu, cu spătarul înalt ....

Şi o femeie extraordinar de frumoasă, care dormea ghemuită în acel fotoliu.

Haldane clipi din nou.

Femeia purta o fustă şi o bluză crem. Cei doi nasturi de sus ai bluzei i se desfăcuseră, dezgolindu-i parţial sânii.

Femeia avea picioarele strânse sub ea, iar fusta i se ridicase şi i se mulase în jurul coapselor, dezgolind nişte genunchi de culoarea mierii şi o porţiune aţâţătoare de deasupra acestora, ceva mai deschisă la culoare.

Părul îi cădea pe obraji şi i se revărsase şi pe speteaza fotoliului, într-o formă de evantai, din cauza electrizării electrostatice a materialului de tapiţerie. Femeia respira abia auzit, iar bărbatul îi putea vedea gura uşor întredeschisă, cu buze moi, prin părul de culoarea mierii, care îi acoperea faţa.

Îşi aminti brusc.

Ştia cine era femeia.

Era *ea*.

Bărbatul îşi schimbă din nou poziţia, de data asta luptându-se cu senzaţia de durere de cap şi izbutind să se ridice în şezut. Când aşternutul căzu de pe el, Haldane îşi

dădu seama de faptul că era gol-puşcă! Miji ochii de culoarea chihlimbarului şi se uită spre femeia încă adormită.

Încet-încet, începu să pună cap la cap evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Mersese cu maşina. Venise furtuna. Lovise trăsnetul!

Scoase un geamăt slab de uimire şi de teamă şi se uită la corpul lui. Nu vedea nicăieri şi nu simţea nicio urmă de arsură şi, în afară de cumplita durere de cap, se simţea destul de bine.

Ce noroc avusese!

Sunetul slab pe care îl scosese o trezi pe Electra, care tresări şi îşi îndreptă capul, astfel că părul îi eliberă faţa şi ochii de un verde-fumuriu. Ea schiţă o grimasă, simţind cum îi pârâie vertebrele de la gât, se pregăti să-şi frece locul care o durea, dar se opri brusc.

Se aşteptase să-l vadă pe bărbat palid şi adormit în pat. Nu treaz de-a binelea, şezând pe marginea patului şi acoperindu-şi goliciunea doar cu un cearşaf subţirel. Şi care se uita la ea cu nişte ....

Femeia simţi că i se taie răsuflarea.

Avea cei mai frumoşi şi mai deosebiţi ochi din lume. Probabil că lumina era de vină, îşi spuse ea nedumerită.

Da, probabil că lumina lămpilor le conferea culoarea aceea de chihlimbar, atât de hipnotică şi de atrăgătoare.

– A! Te-ai trezit, spuse ea, roşind toată din cauza gugumăniei pe care tocmai o rostise. Bineînţeles că el se trezise.

– Da, m-am trezit.

Vocea lui era extrem de guturală. Bărbatul făcu un efort şi-şi drese glasul.

– Probabil că ţi-e foarte sete, îi zise ea cu îngrijorare, şi apoi, amintindu-şi de recomandările medicului de a-i da de

mâncare şi de a-l pune să bea multe lichide, îşi lăsă picioarele pe podea, dar se strâmbă imediat, simţind că acestea o dureau, din cauza amorţelii. Vrei să-ţi aduc nişte suc de portocale?

– Da, mulţumesc.

Femeia se ridică în picioare, dar căzu imediat la loc în fotoliu. Râse, înveselită de situaţie.

– Scuză-mă, dar mi-au cam amorţit picioarele.

Se aplecă în faţă şi începu să-şi frece energic picioarele în dosul genunchilor. Era atât de aproape de el, încât bărbatul simţi pe genunchii lui goi atingerea câtorva şuviţe din părul ei. Îi simţi şi parfumul, diafan şi floral, care îi aminti de lunca râului de la el de acasă.

Apropierea de acea femeie şi căldura emanată de trupul ei îi dilatară pupilele ochilor săi chihlimbarii.

O urmări cum îşi freacă pulpele, nemaiputând să-şi desprindă privirea de la ea. Degetele ei se înfigeau adânc în carne, frecând şi modelând muşchii.

La un moment dat, Electra îşi ridică privirea.

Era la numai câţiva centimetri de el.

Ea avea cea mai frumoasă faţă din lume. Fotografia nu reuşise să i-o redea cu fidelitate. Avea un nas delicat şi uşor cârn. O gură cărnoasă, cu colţurile răsfrânte uşor în sus. Pomeţi extrem de înalţi. Bărbatul se gândi uluit că femeia avea probabil origini slave. Avea sprâncene lungi şi frumos arcuite, şi după părerea lui nepensate.

Iar el se pricepea la femei.

Şi Electra îşi dădu seama cât de aproape era de el. Iar ochii lui aveau într-adevăr culoarea chihlimbarului.

Ochii aceia o priveau cu o intensitate care o făcea să-şi simtă tălpile încinse.

– Mă duc să .... ăăă .... să-ţi aduc sucul acela de portocale, reuşi ea să îngaime, iar de data asta izbuti să se ţină pe picioare.

Merse la bucătărie, dându-şi seama că respira greu. Ce se întâmpla oare cu ea? Nu îşi putea deloc reveni.

Inspiră profund, umplu un pahar cu suc de portocale rece direct de la frigider şi căută aspirinele.

Reveni în cameră, convinsă că acum îşi recăpătase stăpânirea de sine. Îi întinse cu o mână paharul şi desfăcu cealaltă palmă, în care se aflau două tablete albe.

– Ia-le. N-o să te mai doară capul.

Bărbatul întinse mâna pentru a lua pastilele, iar cearşaful îi alunecă aproape de tot. Electrei începu să-i tremure mâna, simţind că nu-şi mai putea păstra cumpătul.

Ea îi întoarse spatele.

– Mă duc să-ţi aduc hainele. Trebuie să se fi spălat până acum.

Merse până în bucătărie ca o somnambulă, scoase hainele lui din maşina de spălat şi le băgă în uscătorul de rufe. Aveau să fie mototolite, dar cel puţin or să-i acopere corpul acela suplu, bronzat şi gol.

Cu mâini care îi tremurau uşor, se apucă să pregătească micul dejun, o omletă cu brânză şi roşii, punând apoi nişte felii de pâine la prăjit. Făcu o cafea, mai puse pe tavă zahăr şi frişcă, după care, o spontaneitate surprinzătoare până şi pentru ea, mai aşeză pe tavă şi o mică vază subţire şi, în drum, luă o orhidee din cele aflate pe masa din hol.

Avea întotdeauna acasă un buchet proaspăt de orhidee. Se întâmpla să dea acolo de multe ori interviuri presei şi, în calitate de patroană a Casei Orhideelor, nu se făcea să fie fotografiată lângă o vază cu trandafiri.

Alesese orhideea ei preferată, din soiul „Narcisă de Primăvară" (*Cattleyas, Potinara cherub*), un soi minunat, cu o culoare galben-aurie.

Întorcându-se în camera de oaspeţi, se bucură să constate că bărbatul se ridicase din pat şi se aşezase în fotoliu şi că era înfăşurat până la gât într-un cearşaf.

Ea nu avea de unde să ştie asta, însă şi Haldane se simţea mai în siguranţă aşa. Nu-i prea convenea faptul că trupul lui continua să reacţioneze la fiecare semnal al corpului ei.

Bărbatul se încruntă văzând-o.

– Va trebui să-ţi eliberezi mâinile, ca să poţi mânca, îi spuse ea cu dezinvoltură. Astea au fost toate recomandările medicului.

Bărbatul încercă să-şi elibereze mâinile şi, în mod inevitabil, cearşaful îi alunecă din nou până la brâu, lucru care nu era însă chiar atât de rău. De la brâu în jos, el era în continuare acoperit de mătasea albă. Dar femeia sesiză coapsa lui musculoasă înfăşurată în cearşaf, aşa că se grăbi să-şi întoarcă privirea.

Era îngrozitor.

– Recomandările medicului? Nu-mi amintesc să fi ajuns la vreun spital, îi spuse Haldane, privind-o cu neîncredere.

Electra îşi dădu seama de faptul că bărbatul vorbea cu accent englezesc. Prietenele ei americance spuneau despre ea că vorbea ca o englezoaică, în timp ce prietenele ei englezoaice susţineau că avea un accent american.

Nu avea însă nicio îndoială în privinţa acelui bărbat. Omul era britanic până-n măduva oaselor. În concluzie, putea fi un turist care-şi petrecea vacanţa în Hawaii.

Femeia se întreba dacă nu cumva avea vreo nevastă neliniştită sau nişte copii înlăcrimaţi care aşteptau să afle veşti în privinţa lui, învârtindu-se ca nişte lei în cuşcă pe

undeva prin cine ştie ce cameră de hotel, şi gândul acesta îi răpi întreaga bucurie provocată de încântătoarea orhidee, stricându-i toată plăcerea acelei zile.

Îşi dădu seama de faptul că strângea încă în mâini tava, ca pe un colac de salvare, şi se strădui să-şi continue înaintarea. Până la urmă, tot trebuia să se apropie la un moment dat de el.

Neavând încotro, se aplecă şi îi puse tava în poală, moment în care simţi forţa emanată de acel personaj. Acea forţă era puternică, pură şi plină de naturalețe, la fel ca şi trăsnetul din seara precedentă. Era imposibil de trecut cu vederea forţa lui, chiar dacă bărbatul se înfăşurase într-un cearşaf sau poate tocmai din acest motiv.

Bărbatul emana o putere veritabilă, masculină, sexuală, precum emanau şi orhideele ei parfumul lor.

Şi, tot la fel ca în seara precedentă, în momentul trăsnetului, ea simţi fiori în tot corpul.

Femeia se dădu înapoi ca o ciută speriată, dar când îi văzu ochii măriţi de mirare, se agăţă de un pretext.

– Ar fi mai bine să .... să dau la o parte draperiile. Şi pe urmă, ar trebui să mă pregătesc să plec la lucru.

Profită de acel pretext pentru a ieşi din raza influenţei lui şi nu se grăbi deloc, atunci când se apucă să stingă luminile şi să tragă draperiile.

În tot acest timp, Electra vorbi cu înfrigurare.

– De fapt, nu te-am dus la niciun spital. Nu ştiu cât îţi mai aminteşti tu, dar atunci când te aflai pe şoseaua aceea lăturalnică, în punctul acela, belvedere, a lovit un trăsnet în apropierea ta şi te-a aruncat pe jos, în stare de inconştienţă. Am văzut cum s-a întâmplat totul. Din fericire, a apărut cu maşina un medic de la baza militară aeriană, care te-a examinat şi cu ajutorul căruia te-am adus aici. Mi-a spus că

eşti în afara oricărui pericol şi că nu ai nici fracturi şi nici arsuri. A zis că n-ai nevoie decât de un somn bun, iar de dimineaţă să mănânci şi să bei cât mai multe lichide, şi să iei două aspirine. Sper că acum te simţi bine.

După ce trase şi ultima draperie, se văzu nevoită să se întoarcă cu faţa spre el şi, în acelaşi timp, îşi termină monologul.

Haldane aşteptă ca femeia să-l privească în ochi, după care îi zâmbi.

– Acum înţeleg. Ce grozăvie mi s-a întâmplat!

Electra râse nervos.

– Da, într-adevăr.

Haldane îi întinse mâna.

– Eu sunt Hal Courtenay şi aş vrea să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate.

Electra se apropie de el, îi întinse şi ea mâna şi, simţindu-i degetele fierbinţi, turui emoţionată:

– Eu sunt Electra Stapleton şi n-ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

Femeia presupuse că „Hal" era o prescurtare de la Henry. În mod straniu, se gândi că numele de Henry nu i se potrivea absolut deloc acelui bărbat.

Încercă să-şi retragă mâna, însă el i-o mai reţinu încă puţin, mângâindu-i degetele până când contactul dintre mâinile lor se întrerupse.

– Electra, rosti el siderat. Ce coincidenţă!

Ea râse din nou nervos, simţind încă furnicături în degete. Şi se gândi la acea coincidenţă. Numai că el era acela care emana un fel de electricitate şi nu ea.

– Atunci când m-am născut, numele mi l-a ales mama, care era pasionată de mitologia greco-romană.

– Electra, continuă Haldane. Fiica regelui Agamemnon

şi a reginei Clitemnestra. Ţi-ai ajutat fratele, pe Oreste, să-şi ucidă mama, din câte îmi amintesc.

– Da, deoarece Clitemnestra, împreună cu amantul ei, Egist, mi-au omorât tatăl, atunci când acesta s-a întors din Troia!

– E-adevărat, se declară de acord Haldane, cu jumătate de gură. Atât Sofocle, cât şi Euripide te-au considerat o mare eroină, plină de tragism. Bărbatul se uita la ea, care era atât de frumoasă şi de strălucitoare, zicându-şi în sinea lui că, în cazul în care ea ar fi trăit cu două mii de ani în urmă, i-ar fi putut inspira pe cei doi dramaturgi antici.

Fir-ar să fie! N-avea niciun drept să fie atât de frumoasă, când sufletul îi era atât de negru.

– Tatăl tău i-a condus pe greci în războiul împotriva Troiei, încercă el să mai continue jocul. Şi ce părere a avut tatăl tău adevărat, despre alegerea mamei tale?

Electra reuşi să ridice din umeri cu nonşalanţă. La aflarea veştii că nu i se născuse un fiu, ci o fiică, tatălui ei nu-i păsase nici cât negru sub unghie cum avea să fie ea botezată.

– A, n-a avut nimic de obiectat.

Haldane zâmbi. Frumos, n-am ce zice. Omul se prefăcu uşor mirat.

– Ziceai că numele tău de familie este Stapleton? o întrebă el, apelând la doza potrivită de uimire. Să nu-mi spui că eşti cumva una şi aceeaşi persoană cu domnişoara Stapleton, patroana şi managerul Casei Orhideelor?

Electra făcu ochii mari. Ea nici măcar nu bănuise că un simplu turist ar fi putut să fie la curent cu existenţa Casei Orhideelor – deşi ei inauguraseră deja câteva sere pentru a fi vizitate de public, bineînţeles contra unei mici taxe. Şi asta fusese o altă idee de-a ei, care adusese companiei un profit frumuşel.

– Ba da, spuse ea, oarecum nedumerită. Cunoşti firma noastră?

Haldane zâmbi. Nu-i venea să creadă cât noroc putea avea.

Izbutise să pătrundă pe teritoriul inamicului într-un mod pe care nu l-ar fi putut suspecta nici măcar ea însăşi. Pentru că, în definitiv, cine ar fi fost în stare să aranjeze în aşa fel lucrurile, încât el să fie aproape atins de un trăsnet?

Iar acum că ajunsese atât de aproape de ea, pe propriul ei teritoriu, nu l-ar mai fi putut scoate de-acolo nimeni, nici mort.

– Da. De fapt, eu mă aflu în Oahu tocmai pentru Casa Orhideelor.

Haldane remarcă ezitarea apărută în acei minunaţi ochi de un verde-fumuriu. Simţi prudenţa instinctivă a femeii. Ea părea a se fi retras pe poziţii defensive, oferindu-i astfel o sălbatică satisfacţie şi în acelaşi timp o dureroasă dezamăgire.

– Zău? Dar eu nu am auzit de niciun Henry Courtenay, bâigui Electra. Cine să fi fost oare acel bărbat şi ce anume voia de la ea? Femeia se simţea stingherită. Nu se putea ca tocmai acum s-o fi dat în bară! Pur şi simplu, nu era posibil aşa ceva. La naiba!

Haldane zâmbi. Faptul că o simţea îngrijorată îi provoca o mare plăcere. Da. Avea toate motivele să fie îngrijorată. Însă cu glas tare, el îi spuse plin de curtoazie:

– Nu, n-ai de unde să mă ştii după nume. Reprezint firma Coleman's.

Electra recunoscu numele companiei lor de asigurări.

– Aha! Înţeleg acum. Sprâncenele femeii se destinseră numaidecât.

Deci nu era vorba despre concurenţă. Ea răsuflă uşurată.

Haldane sesiză reacţia ei.

În sfârşit, nu mai avea nicio îndoială că despre ea era vorba.

Nu se înşelase câtuşi de puţin. Ea era aceea pe care o căuta. O găsise, după atâţia şi-atâţia ani de zile. Nu era de mirare că femeia fusese atât de neliniştită. Ea chiar avea ceva de ascuns. Vreo porcărie despre care nu voia să se afle în lumea întreagă.

Dar ea nu trebuia să se teamă de tot restul lumii.

Numai de el trebuia să-i fie teamă.

– N-am ştiut că avem probleme cu compania pentru care lucrezi dumneata, domnule Courtenay. Ea se apropie de pat şi se aşeză, după care îi făcu semn în direcţia mâncării care era pe punctul să se răcească. Mănâncă, te rog. Sunt sigură că te vei simţi mai bine după aceea.

Haldane luă cuţitul şi furculiţa şi gustă din omletă. Avea un gust minunat. Era condimentată şi în acelaşi timp savuroasă şi absolut deloc spongioasă.

– Mmm! Excelentă, spuse el, ridicându-şi privirea în direcţia ei. N-aveţi niciun fel de probleme cu firma Coleman's, rosti el printre îmbucături. Eu nu sunt decât un umil investigator în legătură cu soliditatea firmelor pe care le asigurăm. O dată la câţiva ani, obişnuim să facem un soi de audit neoficial al celor mai importanţi clienţi ai noştri. Firma Casa Orhideelor s-a dezvoltat atât de spectaculos în ultimii cinci ani, încât preşedintele companiei noastre de asigurări ne-a solicitat să vă verificăm, o minţi el cu nonşalanţă. Să verificăm dacă există probleme referitoare la soliditatea firmei dumneavoastră şi să trecem în revistă toate poliţele ei de asigurare, ca să putem şti că totul este în regulă. Sper că n-ai nicio obiecţie, mai adăugă el, ca s-o provoace.

Electra se uită în ochii lui căprui, de nuanța chihlimbarului, simțind cum i se pune brusc un nod în gât. Singurul impediment era că i se părea extrem de greu să-l aibă în preajmă pe acest bărbat superb și atât de atrăgător.

– Bineînțeles că n-am niciun fel de obiecție, îi răspunse ea, simțindu-se de-a dreptul răvășită.

5

Bevis poziţionă micul şi uşorul avion între şirurile de lămpi portabile pe care le aprinsese Electra cu zece minute în urmă pe pistă, şi apoi ateriză lin. El rulă perfect până la capătul pistei, unde întoarse avionul, după care îl parcă lângă un pâlc de arbori *hua*, în spatele cărora acesta era parţial camuflat.

Bărbatul parcurse întreaga listă de verificări necesare, asigurându-se de faptul că toate sistemele erau oprite, apoi încuie carlinga, îşi luă geanta cu lucrurile personale şi sări cu sprinteneală pe pământ.

Ajuns la vârsta de treizeci şi opt de ani, el arăta cu mai bine de zece ani mai tânăr, şi încă avea trupul bine făcut, dar lipsit de grăsime, pe care i l-ar fi invidiat mulţi oameni de vârsta lui. Părul său tuns scurt era încă negru ca pana corbului, neavând niciun fir încărunţit pe la tâmple.

Omul adună toate lămpile de aterizare, stingându-le din mers, şi apoi le depozită în mica magazie de lemn, ascunsă printre copacii din pădurice, încuind în urma lui cu lacătul uşa magaziei.

În timpul scurtului drum până la luxoasa vilă a Electrei, „Makai Hale", el îşi trecu prin păr o mână obosită. Era bine că punea din când în când capăt presiunii neîntrerupte asociate cu munca sa, însă ochii lui de un cafeniu-închis

scrutau în mod automat grădina, în lumina tot mai slabă a înserării.

În afară de omniprezentele orhidee, grădinarul Electrei optase să planteze şi flori pasărea paradisului, tufe de trandafiri, un frumos şir de plante agăţătoare cu nişte flori albe ca zăpada, de-a lungul verandei exterioare, viţă sălbatică având flori portocalii în formă de trompetă şi ...

Pe când se apropia de vilă, botanistul din el îl făcu să se abată iute din drum înspre stânga, acolo unde, chiar în lumina slabă a amurgului, era sigur că zărise ...

Şi într-adevăr, nu se înşelase. Era un foarte rar soi de viţă. Ar fi putut să jure că numai Electra ar fi fost în stare să facă rost de aşa ceva. Se lăsă pe vine ca să se uite mai bine, muşchii săi puternici de la coapse încordându-i-se armonios sub şortul de o nuanţă deschisă de kaki.

Deschiderea uşii de la intrarea principală îl făcu să-şi ridice privirea. Acolo stătea Electra, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

– Chiar mă şi întrebam cât timp îţi va trebui până să o zăreşti. Cum crezi că-i merge?

– Mai bine decât ai merita, păcătoasă mică, rosti el tărăgănat, ridicându-se din nou în picioare şi atârnându-şi geanta pe umăr.

În timp ce bărbatul se apropia, Electra îşi întinse spre el braţele şi îl îmbrăţişă, iar el o sărută prietenește pe obraz. Bevis făcu după aceea un pas înapoi, moment în care femeia îi aruncă o privire dojenitoare. Puternica lampă de pe verandă scotea în mod nemilos în evidenţă ochii lui umflaţi, obosiţi şi adânciţi în orbite.

– Iar ai exagerat cu munca, îl luă ea la rost. Hai înăuntru, să mănânci ceva şi să bei un whisky, îi mai spuse ea cu îngrijorare.

Electra ar fi vrut ca el să nu fie chiar atât de adâncit în „proiectul lor special". Când îl vedea că arată astfel, avea un sentiment de vinovăţie, ca şi cum ea ar fi fost răspunzătoare pentru tenacitatea lui.

Bevis îi zâmbi.

– Whisky din cel bun?

– Păi cum altfel? îi răspunse strengăreşte Electra, luând-o înainte. În fiecare an, primea, la cerere, nişte whisky scoţian, destinat anume lui Bevis. Ea personal nu se atingea de acea băutură. Femeia îi umplu un pahar, fără niciun pic de apă sau de gheaţă, şi i-l întinse. În cuptor, am un pui fript cu nucă de cocos şi macadamia.

– Minunat!

Femeia se uită cu îngrijorare la Bevis, în timp ce acesta îşi arunca neglijent bagajul pe un fotoliu, aşezându-se şi el tot acolo şi începând să bea din whisky. Arăta rău de tot. Electra se abţinu să-l mai întrebe cum mai înaintase cu cercetările, aşa că merse în bucătărie şi îşi prepară o *pina colada*, după care trecu la pregătirea salatei.

Se apucă să aşeze masa, moment în care în bucătărie veni şi Bevis. Femeia îi umplu farfuria cu carne de pui şi cu salată şi se uită la el cum mânca înfometat. Aşa era mai bine.

– Te rog să nu te mai istoveşti în halul ăsta.

– Nu pot, fetiţo. Nu mai avem mult.

Electra îşi simţi inima bubuindu-i de surescitare, însă îşi concentră atenţia asupra marelui botanist.

– Excelent! Dar sunt de părere că ar trebui să ai ceva mai multă grijă de tine. În primul rând, eu nu cred că mănânci cât ar trebui, îi spuse ea, şi amuzată, însă şi îngrijorată. Vrei să angajez pe cineva care să-ţi .... ?

– Nu! se grăbi Bevis să i-o reteze, încruntând sprâncenele

de deasupra ochilor săi închişi la culoare. N-am nevoie de nicio femeie de care să mă tot împiedic pe-acolo!

Electra începu să râdă. Nu se lăsa ea păcălită de privirea lui cruntă. Nu era decât o mască. Mulţi îl judecau greşit. Electra însă ştia că în spatele acelei priviri se ascundea un suflet bun şi mărinimos.

– Semeni din ce în ce mai mult cu un profesor bătrân şi ursuz.

– Nu sunt decât un umil doctor, fetiţo.

– Bietul de tine! Bevis se uită iarăşi strâmb la ea, însă ochii îi erau jucăuşi. Mă duc să-ţi pregătesc patul din camera de oaspeţi.

– Am la Honolulu propria mea casă, îi spuse el, fără prea multă tragere de inimă.

– Casă în care n-ai mai locuit de luni de zile, pe care n-a mai aerisit-o nimeni, în care probabil că nu găseşti niciun strop de mâncare, şi care mai e şi departe de-aici, încercă să-i explice Electra. Nu te mai încăpăţâna! Rămâi să dormi aici!

Mereu se trezea că-i vorbea lui Bevis pe acel ton. El juca rolul fratelui căruia îi simţea lipsa şi pe care să-l poată cicăli după bunul ei plac.

– În cazul acesta, mai vreau încă un whisky, spuse Bevis, dându-se bătut.

Electra încă mai continua să râdă, în vreme ce întindea aşternutul pe patul din camera de oaspeţi, iar când reveni în bucătărie, îl găsi pe Bevis spălând vasele. Ea luă un şervet şi începu să le şteargă, deşi în fiecare dimineaţă venea o menajeră care se ocupa de gospodărie.

– Vrei să bei ceva fierbinte? îl întrebă ea după ce terminară cu vasele, luând un ibric şi un pachet cu praf de ciocolată. În momentul acela, Bevis tocmai căsca de-i trosneau fălcile.

– Nu, mulţumesc, fetiţo. Cred că o să trag pe dreapta.

Bevis plecă la culcare, iar Electra se gândi că probabil era, după săptămâni întregi, prima seară în care el nu rămânea treaz până târziu. Şi pentru că a doua zi primeau vizita monarhului, cu tot tacâmul aferent, îşi zise că şi ea ar trebui să se culce imediat.

De-abia când stinse lumina, îşi dădu seama că uitase să-l pună şi pe Bevis la curent cu sosirea inspectorului de la societatea de asigurări. Neapărat trebuia să-l avertizeze, a doua zi la prima oră. Amândoi trebuiau să aibă mare grijă ca inspectorul să nu afle absolut nimic despre activităţile pe care le desfăşurau ei pe insula Molokai.

Haldane opri maşina lângă poarta dublă de intrare la „Makai Hale" şi se uită la ceas. Era ora opt şi un sfert dimineaţa. Foarte bine. Avea s-o ia prin surprindere. Bărbatul zâmbi, coborî din maşină, se apropie de stâlpul porţii şi apăsă pe butonul interfonului.

În vilă, Electra tocmai adăuga înfăţişării ei nişte cercei cu safire.

În acea zi, ea se îmbrăcase într-un taior foarte elegant şi foarte scump, de culoare bleumarin-închis, cu dunguliţe albe, şi îşi strânsese părul într-un coc extrem de frumos. Îşi pusese chiar şi ciorapi şi se încălţase cu o pereche de pantofi din piele de lac, care aveau nişte tocuri nu prea înalte.

Femeia se încruntă, întrebându-se cine anume putea să-i sune la uşă, la ora aceea. Mergând să răspundă la interfon, ea putu auzi că Bevis tocmai făcea duş.

– Da?

– Electra? Sunt Hal. Mă întrebam dacă nu vrei cumva să ne apucăm de treabă, înainte de a începe reprezentaţia de gală.

Regele şi prinţesa erau aşteptaţi să sosească la Casa Orhideelor la ora zece şi jumătate, iar Electra solicitase încheierea unei polițe suplimentare de asigurare pentru cazurile de stricăciuni produse de mulţimea de ziarişti şi fotografi, de furturi şi de alte mici pierderi la care se puteau aştepta pe parcursul acelei întregi zile.

Ea îşi muşcă buzele. Cât de afurisit de conştiincios mai era şi Hal ăsta, cu excesele lui de zel cu tot. Însă până şi atunci când încerca să se autoconvingă că se simţea scoasă din sărite de comportamentul ireproşabil al acestuia, femeia tot îşi simţea pulsul accelerându-i-se.

– Atunci, intră!

Electra apăsă pe butonul care deschidea porţile, după care tropăi cu vioiciune către oglinda cea mare din hol, pentru a se putea vedea din cap până-n picioare. Dintr-odată, se simţi neliniştită. Şi de-a dreptul caraghioasă. În definitiv, nu era vorba decât despre afaceri. Nu-i aşa?

Sacoul ei avea umerii căptuşiţi şi reverele late iar un pandantiv cu perle şi safire îi atârna puţin mai jos de gât, peste bluza de un alb imaculat, de dedesubt. Fusta era plisată şi lungă până puţin mai jos de genunchi. Machiajul subtil îi scotea în evidenţă, prin intermediul unui fard de pleoape din pudră albastră, erotismul ochilor ei fumurii-verzui, accentuându-i-l.

Femeia auzi maşina lui ajungând în faţa casei şi se duse să-i deschidă uşa.

Încă de când îl condusese înapoi la Honolulu, în dimineaţa de după accidentul lui, ea constatase faptul că începuse să se gândească la el, în cele mai bizare momente. Şi de îndată ce el îşi croia drum în mintea ei, îi monopoliza gândurile, iar Electra cu greu se mai putea concentra şi la altceva.

Bărbatul stabilise să o sune la firmă ca să fixeze o serie de întâlniri pentru ziua de luni, dar nu spusese nimic despre venirea lui la manifestarea de sâmbătă. În mod vădit, era un om care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Trebuia să fie extrem de prudentă cu el.

Electra deschise uşa, afişând un zâmbet larg. În momentul în care îşi ridicase privirea şi o văzuse acolo în pragul uşii, Haldane se trezi că îi dispăruse încrederea în sine şi că paşii săi deveniseră şovăitori.

Ea nu mai avea aceeaşi figură somnoroasă, cu părul ciufulit şi cu o expresie vulnerabilă, ca atunci când se trezise el pentru prima dată după accident.

Bănuia că adevărata Electra Stapleton era aceasta de acum, îmbrăcată într-un taior elegant, croit la Paris, cu părul strâns într-un coc înalt şi împodobită cu perle şi cu safire. Ochii ei erau pătrunzători şi exprimau o ambiţie nemăsurată.

Da. Acesta era duşmanul.

Şi totuşi, într-un mod supărător, cu toate că arăta atât de pregnant ca o femeie de afaceri, ea încă reuşea să degaje prin toţi porii doar frumuseţe şi feminitate. Probabil că asta se datora ochilor ei ... aceştia sugerând culoarea mării într-o zi ceţoasă de toamnă. Fiind el însuşi un entuziast împătimit al navigaţiei cu ajutorul vântului şi al velelor, Haldane intuia faptul că ar fi fost în stare să navigheze la nesfârşit pe oceanul acestor afurisiţi de ochi ai ei ....

Bărbatul alungă cu mânie acel gând care îi tăia răsuflarea.

– Bună! Sper să nu te superi prea tare că mi-am permis să dau buzna la petrecerea ta. El zâmbi ca un vulpoi şiret. Ar fi fost al dracului de rău dacă ea nu i-ar fi dat voie. N-avea de gând să rateze ocazia aceasta de a o vedea evoluând. Însă deoarece am primit însărcinarea de a întocmi pentru şeful meu un raport amănunţit asupra Casei Orhideelor, m-am

gândit că astfel aş putea foarte bine să te văd cum reacţionezi în condiţii de încordare maximă.

Electra zâmbi cu tristeţe. Minunat, n-avea ce zice!

– Bine. Intră, te rog!

Pe când intra în hol, Haldane auzi sunetul distinct al duşului pe care îl oprea cineva. Simţi un fior rece pe şira spinării.

– Vrei să mergem în bucătărie? Cred că a mai rămas nişte cafea, îi spuse ea cu o veselie forţată.

Haldane o urmă şi se uită la masa care se vedea limpede că fusese pusă pentru două persoane la micul dejun.

Cu o senzaţie de greaţă atât de intensă încât îl prinse totalmente pe neaşteptate, el se răsuci brusc într-o parte şi se uită cu ochi mohorâţi la Electra, care pregătea cafeaua.

– Ai aşteptat cu nerăbdare ziua de azi sau este pur şi simplu o chestiune obişnuită de afaceri? o întrebă Haldane.

Electra îi arătă cu un aer întrebător zaharniţa. Bărbatul scuturâ din cap.

– Oo, mi se pare că este şi una şi alta, îi răspunse ea, punân în ceaşca ei un îndulcitor sintetic, iar în aceea a lui Bevis două cuburi de zahăr. Regele Koki'Hana şi-a cumpărat dintotdeauna plantele numai de la noi. Cred că tatăl meu l-a cunoscut la un turneu de golf de la Hilo şi a izbutit să facă atunci prima noastră vânzare de flori către familia regală. Bineînţeles că ai un mare prestigiu, dacă eşti furnizor exclusiv al unei familii regale. Şi cu toate astea, nici regele Koki'Hana şi nici nepoata acestuia nu au mai venit până acum să ne viziteze compania. Specialistul nostru în domeniul relaţiilor publice a fost primul care a sugerat ideea unui tur regal. Iniţial, s-a avansat ideea unei simple vizite private, însă desigur că totul a căpătat amploare pe parcurs.

Femeia merse la frigider şi scoase de-acolo laptele, după care continuă:

– Acum programul vizitei oficiale cuprinde ceremonia de bun venit, urmată de turul serelor încălzite, apoi un dineu cu şampanie şi, după-amiază, turul serelor neîncălzite şi al celor intermediare. Pur şi simplu, nu am habar cum Dumnezeu vom putea să vorbim vreme de cinci ore numai despre orhidee, fără ca oaspeţii noştri să moară de plictiseală.

Ea părea neliniştită şi tensionată, îşi dădu seama Haldane. Acest lucru îl surprindea. Se aşteptase ca Electra să fie ceva mai stăpână pe sine.

– Şi totuşi, măcar publicitatea pe care v-o faceţi cu această ocazie tot va merita întregul efort, îi replică încruntat Haldane, cu buzele strâmbate într-o expresie de dezgust. Şi el, în propria lui carieră de om de afaceri, fusese întotdeauna interesat în cel mai înalt grad doar de aspectul câştigurilor băneşti. Încordarea jocului la bursă. Larma care urma semnării acordului. Însă latura socială a statutului său de multimilionar îl plictisise întotdeauna.

Electra se uită iute peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva greşea socotind că auzise parcă în vocea lui o notă dispreţuitoare.

– Ştiu că aşa e. Iar regele a fost extrem de drăguţ că a acceptat prezenţa presei la acest tur. Şi cu toate astea ... eu una nu-mi doresc decât ca ziua de azi să se fi terminat deja.

Pe când isprăvea ea de vorbit, o mişcare în spatele lui Haldane atrase privirea femeii dincolo de acesta.

În mod instantaneu, cu atenţia încordată la maximum, omul se răsuci pe călcâie.

Şi văzu acolo un bărbat frumos, cu câţiva centimetri buni mai scund decât el, oprindu-se brusc, şi în mod evident surprins, în cadrul uşii. Părul acestuia, uşor cârlionţat şi închis

la culoare, era încă umed de la duş. Obrazul lui era întunecat de o barbă crescută din ziua precedentă. Era clar că mai trebuia să se radă. Ceva din firescul familiarism al acelui om îl făcu pe Haldane să se zbârlească.

În acel moment, îşi dădu şi Electra pentru prima dată seama de ceea ar fi putut să-şi închipuie Hal şi se îngrozi. Inima începu să-i bată cu putere.

– Oo, Bevis, rosti ea pe un ton destul de neutru. Apoi, văzându-l pe acesta că-i aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate curioasă, femeia începu să-şi frece cu nervozitate palmele de coapse. Ăăă, dr. Bevis McCormick, dânsul este domnul Hal Courtenay. Bevis este expertul botanist-şef al Casei Orhideelor. Domnul Courtenay este inspector evaluator de asigurări şi lucrează pentru firma Coleman's, făcu Electra prezentările, pe un ton bizar de pompos, adăugând apoi încet, cu o privire plină de subînţeles în direcţia bărbatului care constituia mâna ei dreaptă în cadrul firmei sale: Dumnealui se află aici pentru a verifica soliditatea companiei noastre şi documentele ei de asigurare.

Bevis îi aruncă Electrei o scurtă privire îngrijorată.

Aceasta nu scăpă ochilor ca de vultur ai lui Haldane.

Însă Bevis îşi revizui imediat atitudinea şi înaintă către celălalt bărbat, cu o mână întinsă în faţă.

– Bine aţi venit, domnule Courtenay.

Pronunţia agresiv-velară a literei „r" în stil scoţian îl luă prin surprindere pe Hal, însă în clipa următoare apucă mâna întinsă spre el şi o scutură. Mâna scoţianului era mare, cu degete boante, având în mod inevitabil murdărie sub unghii.

– Dr. McCormick, spuse scurt Hal, dând din cap.

Raportul pe care îl primise nu menţiona nimic în legătură cu o eventuală relaţie intimă pe care ar fi putut-o avea Electra

Stapleton cu principalul ei botanist. Avea să sune cât mai curând la acea firmă de Investigaţii Particulare. Era inadmisibil ca ei să fi omis un element atât de important!

Haldane se întoarse din nou în direcţia Electrei.

– Nu mi-am închipuit că aveai musafiri, îi spuse el îmbăţoşat. Nici prin gând nu mi-a trecut să vă deranjez cu prezenţa mea ....

– Ooo! Nu, nu, nu-i vorba despre nimic de felul acesta, se grăbi Electra să-l lămurească. Bevis şi cu mine nu suntem .... Femeia se poticni cu stângăcie şi tăcu, îmbujorându-se toată. Era ceva cumplit. De fapt, totul era îngrozitor de jenant.

Însă Electra era ferm hotărâtă să nu-l lase pe Hal Courtenay să rămână cu o impresie greşită. Nu-şi dădea limpede seama de ce, dar dintr-odată acest lucru căpătase pentru ea cea mai mare importanţă.

– Bevis şi cu mine nu suntem împreună. El a rămas să doarmă în casa mea numai în noaptea trecută fiindcă ... apartamentul lui e în curs de dezinfecţie.

Cu coada ochiului, femeia îl văzu pe Bevis aruncând pe furiş o privire rapidă în direcţia ei. Bevis înţelegea de ce era ea neliniştită şi nu voia ca investigatorul de asigurări să creadă fără niciun temei că ei doi aveau vreo legătură. În cazul în care omul ar fi aflat cumva despre proiectul lor din insula Molokai, acest lucru ar fi putut însemna un dezastru pentru firma lor. Şi totuşi, el îşi dădea seama că era mai mult decât atât. Electra parcă îl privea pe acel bărbat ca şi cum ...

Bevis se răsuci să se uite pentru a doua oară, mai îndeaproape, la Hal Courtenay.

Şi surâse.

De când o cunoştea el, n-o văzuse niciodată pe femeia aceea arătând mai mult decât un interes pasager faţă de orice

bărbat. Sigur că avusese câteva întâlniri, dar acestea nu contau pentru ea.

Venise momentul ca un bărbat frumos să intre până la urmă şi în viaţa ei.

– Asta-i realitatea, domnule Courtenay. Electra este şefa mea. Şi îmi mai este şi o foarte bună prietenă. Însă nimic altceva, îl asigură pe un ton răspicat Bevis.

Haldane mîji ochii în direcţia celuilalt. Ce mai puneau ei oare la cale?

Ridică din umeri.

– Acest lucru nu mă priveşte câtuşi de puţin. Electra, putem parcurge foarte bine şi luni hârţoagele acelea.

Electra dădu în mod lamentabil din cap şi îl conduse până la uşă. Ar fi vrut să-l asigure o dată în plus de faptul că nu exista absolut nimic între Bevis şi ea, însă îşi dădu seama la timp cât de ... disperată ar fi putut părea intervenţia ei suplimentară.

În definitiv, probabil că lui nu i-ar fi păsat absolut deloc dacă ea ar fi avut un şir de amanţi.

Simţindu-se totalmente deprimată, femeia se uită după el cum se urcă în maşină şi se îndepărtează. Apoi, cuprinsă de un sentiment de însingurare, închise la loc uşa.

Haldane văzu porţile electronice deschizându-se în faţa maşinii sale şi ieşi de pe proprietatea Electrei cu o viteză mult mai mare decât s-ar fi cuvenit.

De-abia când ajunse pe şoseaua principală, îşi dădu seama de faptul că era furios.

Şi că se simţea golit pe dinăuntru.

Lucrul acesta era ridicol. De ce ar fi fost cazul să-i pese dacă ea se culca sau nu se culca cu botanistul-şef?

Bărbatul mîji ochii şi strâmbă din buze. De fapt, acum când se gândea mai bine la asta, totul se potrivea de minune.

În cazul în care ea făcea ceea ce el era absolut sigur că făcea *cu adevărat*, atunci femeia chiar că ar fi avut nevoie de ajutorul unui expert botanist. Şi cum anume şi-ar fi putut asigura mai bine sprijinul şi loialitatea unui bărbat, dacă nu culcându-se cu acesta?

El ştia din raport faptul că dr. Bevis McCormick era unul dintre specialiştii de vârf din domeniul său de activitate. Cu certitudine nu exista nicăieri, în toată lumea, un expert mai priceput în privinţa orhideelor decât era respectivul scoţian.

– Inteligent din partea ta, Electra, şopti Haldane. Extrem de inteligent.

Electra aruncă o ultimă privire de jur împrejur, în biroul ei. Dacă ar mai fi uitat ceva, atunci probabil că acel lucru trebuia să rămână uitat. Venise ora fatidică! Secretara ei, cea pe care atât de potrivit o chema Flora, îşi încrucişă degetele şi îi zâmbi.

– Arăt cum trebuie? o întrebă Electra, trăgându-şi neliniştită fusta în jos.

Foarte arareori se îmbrăca ea astfel şi se simţea de parcă ar fi făcut ceva nepermis – aproape ca o fetiţă gătită cu hainele şi bijuteriile mamei sale.

Flora, o brunetă destul de dolofană, cu un nas pistruiat, care avea trei copii, râse fără nicio urmă de invidie.

– Eşti foarte frumoasă.

În acel moment sună telefonul, iar Flora se repezi şi ridică receptorul.

– Da? Apoi îşi ridică privirea şi dădu din cap spre patroana ei. Perfect. Mulţumesc! După aceea închise şi spuse: Era de la poartă. Oaspeţii se apropie.

– OK! Electra inspiră adânc. Să nu uiţi ....

– Ştiu, ştiu, îi replică secretara. Am binoclul chiar aici, i-l flutură ea pe sub nas. De îndată ce coboară prinţesa din

maşină, o să mă uit să văd ce culoare are rochia pe care o poartă, după care o sun imediat pe Annie şi-i spun. Iar atunci, Annie va putea termina coroniţa şi ţi-o va aduce.

Electra dădu din cap. Prinţesei Ileana Lahina i se dusese vestea că obişnuia să poarte flori în păr. Bunicul ei era de acord ca ea să continue tradiţia de a purta flori în păr, iar părul ei lung şi negru se preta cu siguranţă la aşa ceva.

Electra stabilise ca Annie, specialista lor în materie de aranjamente florale, să pregătească o coroniţă de flori pentru prinţesă. Însă, mai întâi, Annie trebuia să afle care era culoarea predominantă în îmbrăcămintea prinţesei, astfel încât să nu distoneze cu nuanţa coroniţei.

Electra îi telefonase cu o seară înainte secretarei pentru relaţii publice a prinţesei şi o rugase să-i sugereze acesteia să-şi lase părul neîmpodobit. Desigur că dispărea elementul surpriză, însă presa avea astfel o formidabilă ocazie de a face fotografii.

Electra ieşi din biroul ei şi se îndreptă spre clădirea administrativă, o construcţie întinsă, albă şi joasă, înconjurată de o grădină extrem de bine întreţinută. Acolo era aliniată marea majoritate a personalului firmei – de la îngrijitorii tuturor serelor încălzite, cărora le revenea obligaţia de a menţine în permanenţă toate orhideele udate, aerisite, umbrite şi sănătoase, şi până la muncitorii de la împachetare, la decoratoarele florale, la mai umilii grădinari ai plantaţiilor exterioare şi, bineînţeles, la personalul administrativ.

Cei câţiva fotoreporteri aleşi pe sprânceană de către Electra aşteptau puţin mai la o parte, asemenea unor vulturi nerăbdători să găsească vreun stârv. Regele îi dăduse şi el o listă a acelor reporteri şi publicaţii periodice care îi erau pe plac.

Femeia îl zări imediat pe Bevis şi se îndreptă spre el. Şi

acesta renunţase la şortul larg şi răcoros şi la tricou, în favoarea unui costum de culoare bleumarin cu nişte dungulite extrem de subţiri de un roşu-închis. Era neobişnuit, dar i se potrivea de minune.

În timp ce se apropia, ea remarcă scânteierea dinspre marginea şirului de oameni şi privirea ei se îndreptă imediat către acel bărbat. Acesta era atât de înalt, încât ar fi ieşit uşor în evidenţă, în orice mulţime.

De la distanţă, Electra îi văzu ochii ca de chihlimbar, sticlind în semn de recunoaştere. Pe buze îi flutura un surâs neîndurător.

Femeii aproape că i se tăie răsuflarea. El era într-adevăr un bărbat tulburător. Uneori, i se părea că omul se simţea atras de ea, iar alteori, o privea aproape cu .... ce anume? Cu indiferenţă?

Nu, îşi zise Electra în sinea ei, în timp ce îl spiona cu coada ochiului şi vedea cu câtă atenţie o urmărea el.

Bărbatul acela nu se uita deloc cu indiferenţă la ea.

Dar câteodată, ea simţea un fior de teamă, când se afla în imediata lui apropiere. Ca şi cum ar fi fost în cine ştie ce primejdie ...

Un imens Rolls-Royce Silver Ghost ajunse în faţa porţii, iar paparazzi de-afară, care nu fuseseră invitaţi în sanctuarul dinăuntru, scăldară limuzina într-o strălucire orbitoare de lumină albă.

Porţile electronice se deschiseră lin, iar paznicul de la intrare, îmbrăcat în cea mai elegantă uniformă a sa, făcu o plecăciune la trecerea maşinii. Desigur, se gândi Electra. Omul acela era un membru al tribului Lahinilor. Deşi cei mai mulţi dintre supuşii regelui Koki'Hana trăiau pe insula Hawaii, popoarele polineziene se răspândiseră pe toate insulele arhipelagului – în prezent, existând considerabile

populaţii de Lahini atât pe insulele Maui, Lanai şi Molokai, cât şi aici, pe insula Oahu.

Automobilul rulă încet pe pietriş, apoi se opri în dreptul lor.

Mai întâi, coborî din limuzină regele Koki'Hana, îmbrăcat într-un costum din mătase de culoare argintie-cenuşie, costum care probabil că fusese confecţionat de către unul dintre cei mai reputaţi croitori din Anglia. Regele îi zâmbi Electrei, înclinând din capul său încărunţit, cu o noblețe pe cât de firească, pe atât de impresionantă.

Ce bărbat frumos, îşi zise Electra, ochii ei deja căutând-o pe cealaltă pasageră, în vreme ce Koki'Hana o ajuta pe nepoata lui să iasă din maşină. Mai întâi, apăru o frumoasă pereche de picioare bine proporţionate, urmată de un cap cu un păr negru şi de o siluetă micuţă şi suplă.

Lângă ea, îl auzi pe Bevis trăgând brusc aer în piept, cu zgomot.

Dar cine ar fi putut să-l învinovăţească?

Electra, care mai văzuse de multe ori în cadrul rubricilor mondene ale diverselor ziare fotografii ale prinţesei Ileana, ştia la ce să se aştepte. Însă se îndoia că Bevis avusese prea mult timp să citească bârfele din presă, astfel încât el era acum totalmente luat prin surprindere.

Ochii Electrei se opriră imediat asupra rochiei prinţesei, cu falduri lejere, croită dintr-o mătase indiană de un pur roşu-rubiniu.

Ahhh!

Femeia simţi cum se încordează. Annie trebuia să fie extrem de atentă la orhideele pe care le alegea. Multe dintre orhideele din soiul *Cattleya*, care erau cele mai elegante şi mai frumoase flori din familia orhideelor, aveau varietăţi

roşii, roz şi portocalii, care ar putea cu uşurinţă să distoneze cu nuanţa rochiei.

Apoi, Electra se gândi că trebuia să acorde mai multă încredere personalului ei. Annie era una dintre cele mai talentate decoratoare. Femeia răsuflă adânc, cuprinsă de îngrijorare. Să nu uit de discurs, îşi impuse ea. Apoi păşi înainte şi făcu o reverenţă, moment în care mulţi dintre fotoreporterii care aşteptaseră răbdători în spatele grupului îşi croiră drum mai în faţă. Deodată, Electra auzi ţăcănitul nenumăratelor aparate de fotografiat, în timp ce ea le ura oaspeţilor regali bun venit.

– *Aloha, Alii Koki'Hana.* Femeia folosise termenul hawaiian pentru „Mare Conducător Hawaiian", ştiind că Regele Koki'Hana prefera această formulă de adresare în locul aceleia mai moderne „Înălţimea Voastră Regală", sau chiar al simplului apelativ „Rege".

Privirea lui Koki'Hana se îmblânzi pe loc şi acesta îi zâmbi cordial Electrei.

– *Aloha, nani,* prinţesă Ileana. Electra se întorsese în direcţia prinţesei şi ştia că nu exagerase când folosise termenul hawaiian pentru epitetul „frumoasă".

La înălţimea ei de numai un metru şi jumătate, cu părul lung, bogat şi negru ca smoala ridicat în creştet într-o complicată, dar extrem de potrivită grămadă de bucle şi de spirale, Ileana era cu adevărat cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Electra vreodată în viaţa ei. Ochii ei mari şi migdalaţi erau la fel de negri şi de misterioşi ca miezul nopţii. Tânăra femeie avea prospeţimea culorilor unei camelii.

Ileana surâse, privind-o cu simpatie pe deţinătoarea uriaşei companii producătoare de orhidee. Aceasta îşi făcuse bine temele, iar Ileana îşi putu da seama că bunicul ei era mulţumit de maniera în care fuseseră întâmpinaţi. Vorbele

de bun venit puteau să fi fost calculate, însă privirea din ochii gri-verzui-fumurii ai Electrei era lipsită de ascunzişuri, cinstită şi puţin neliniştită, iar Ileana, care era o foarte bună judecătoare a caracterelor oamenilor, îi zâmbi acesteia cu căldură şi înclină pe jumătate din cap, în semn de recunoştinţă şi de mulţumire.

– Fiţi bine-veniţi în Casa Orhideelor, le spuse încet Electra. Sunt extrem de bucuroasă că aţi acceptat să fiţi acum aici.

Regele Koki'Hana făcu un pas înainte, întinzându-i mâna femeii.

– Plăcerea a fost de partea noastră, domnişoară Stapleton. El îi ridică mâna la buzele lui şi i-o sărută, în timp ce fotoreporterii nu mai pridideau cu pozele. Deja de mulţi ani de zile ne tot încântă florile voastre, iar frumuseţea şi parfumul lor adaugă grădinii palatului nostru un plus de inefabil. Trebuie să recunosc că şi eu şi Ileana am sărit în sus de bucurie, atunci când ni s-a oferit ocazia de a vizita faimoasa voastră Casă a Orhideelor. Cu adevărat, de-abia aşteptăm să aflăm cât mai multe lucruri despre fabuloasele plante pe care le cultivaţi aici.

Electra zâmbi. Regele era realmente drăguţ.

– Mulţumesc, Alii Koki'Hana. Mi-aş dori doar să nu vă dezamăgim.

– Eu sunt convins că n-o să ne dezamăgiţi. Grădinarii mei mă pisează întruna să cumpăr şi mai multe flori de la voi. Dar trebuie să recunosc că sunt total ignorant în materie de orhidee.

Ileana râse. Bunicul ei era un diplomat desăvârşit. Niciunul dintre ei doi nu ştia absolut nimic despre creşterea orhideelor.

– Bunicul şi cu mine ştim doar că ne plac la nebunie culorile lor minunate şi adorăm parfumul lor exotic. Eu de pildă voi fi

fericită să aflu cât mai multe lucruri despre ele. Am înțeles oare bine că sunt niște plante fascinante? întrebă ea.

– Da, într-adevăr așa sunt, prințesă Ileana, îi răspunse Electra. Iar cel care vă poate spune totul despre ele este dr. Bevis McCormick. El este cel mai priceput expert botanist al Casei Orhideelor.

Electra se răsuci și se uită la prietenul ei.

Bevis înghiți în sec. Încă din prima clipă în care coborâse prințesa din mașină, nu mai izbutise să-și ia privirea de la ea. Era cea mai exotică, minunată, încântătoare, seducătoare ...

În timp ce se întorcea să se uite la el, prințesa simți că zâmbetul ei automat devine mai șovăitor.

Bărbatul o privea ... da, o privea încruntat și poate chiar amenințător.

Ba nu. Stai puțin, nu era tocmai amenințător. El doar părea feroce într-un mod absolut natural. Inima îi tresăltă în piept. Cât de brunet era! Cât de puternic părea să fie! Iar ochii lui .... ochii lui erau adânci ca oceanele.

– Prințesă, se înclină țeapăn Bevis.

Simți sub cămașă cum începe să asude. Ochii ei erau ațintiți asupra lui. Își simțea mușchii vibrând. Doamne-Dumnezeule, se purta precum cel mai mare idiot din lume!

Ileana îi răspunse și ea tot printr-o înclinare nesigură din cap.

– Doctore McCormick, îi spuse fata cu un glas catifelat.

Bevis trase cu greu aer în piept. În acel moment, ar fi dat orice, doar s-o audă pronunțându-i numele de botez, Bevis, cu vocea ei blândă și melodioasă.

Sesizând tensiunea apărută între cei doi, Electra tresări ușor când simți că cineva o atinsese cu discreție pe braț și se întoarse să se uite în spatele său.

Era Annie, care îi întindea un frumos aranjament floral.

Cu un ochi de expert, Electra văzu pe loc ce soiuri de orhidee erau acolo. Varietatea principală era o *Cattleya* „Bob Bets" – o floare de un alb imaculat, având doar un pic de galben în mijloc. Însă floarea care atrăgea privirea era o *Paphiopedilum Maudiae* – una dintre cele mai neobişnuite orhidee. Aceasta avea literalmente o culoare de lămâie verde, cu petala superioară străbătută de dungulițe albe. Prin contrast cu petalele de *Cattleya* de un alb pur, combinația arăta spectaculos. Iar pe fondul părului negru ca abanosul al prințesei, avea să arate şi mai spectaculos. Bineînțeles însă că se realiza un total contrast şi cu rochia de un roşu ca rubinul a acesteia ....

Şi totuşi, era exact aşa precum se cuvenea să fie.

Ea îi zâmbi rapid şi cu multă căldură lui Annie, care dădu din cap şi îşi ocupă locul în şirul angajaților.

Totul nu durase mai mult decât câteva clipe.

Electra se răsuci la loc, exact la timp ca să audă vocea lui Bevis, care spunea:

– Sper că n-o să vă plictisesc cu prea multe detalii tehnice, prințesă.

– Oo, sunt sigură de asta. Cum ar putea fi plictisitor ceva atât de frumos, precum este o orhidee?

Şi un bărbat ca acesta cu certitudine n-ar putea deveni plictisitor, adăugă Ileana în gând.

Electra se întorsese tocmai la timp pentru a sesiza privirea schimbată de cei doi. Intenționase să-i prezinte chiar ea prințesei ornamentul floral, dar dintr-odată îi veni o idee cu mult mai bună.

– Doctore McCormick? Femeia aşteptă ca Bevis să-şi întoarcă spre ea întunecații lui ochi uimiți, după care îi întinse coronița de flori. El ezită şi o privi cuprins de panică. Însă

Electra nu cedă şi în cele din urmă scoţianul fu nevoit să ia diadema înflorită.

Încet, cu inima bubuindu-i în piept, el se întoarse din nou în direcţia Ilenei. Sub degetele lui cu pielea bătătorită, simţea discretul suport negru de care fuseseră prinse orhideele.

– Prinţesă Ileana, pot să sper că vei accepta acest neînsemnat simbol al preţuirii de care te bucuri în ochii noştri? rosti încet Electra.

În timpul ăsta, Bevis înaintă cu oarecare sfială, ca să îi înmâneze fetei ornamentul.

Ochii Ilenei scânteiară.

– Ooo, ce frumos! Şi verdele acela! Ea îşi ridică privirea către botanist, cu ochii strălucind de bucurie. Doctore McCormick, ai fi atât de amabil .... ? Prinţesa îşi înclină pe jumătate încântătorul ei cap, în direcţia lui.

Bevis simţi un nod în gât. Mâinile lui cu degete tremurătoare se întinseră înainte. Bărbatul şovăi o clipă cu ochii la părul ei, după care îi fixă ornamentul înflorit chiar deasupra urechii stângi.

Bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerară instantaneu.

Părul prinţesei era rece la atingere şi un mic inel din acesta părea că doreşte să i se încolăcească bărbatului pe unul dintre degetele sale. Omul inspiră parfumul fetei. Sesiză ridicarea şi coborârea sânilor ei, sub rochia lejeră, din mătase pură.

Se simţea buimac şi se retrase câţiva paşi, iar ea îşi înălţă capul.

Ochii li se întâlniră.

Bevis păli.

Obrajii Ilenei căpătară o splendidă nuanţă pastelată de roz.

Regele Koki'Hana se încruntă.

6

Regele Koki'Hana ajunse la capătul şirului de angajaţi şi dădu în sfârşit mâna şi cu ultima persoană care îi fusese prezentată – un bărbat portughez înalt şi slab, despre care Electra îi spusese că era şeful grădinarilor. Acestuia îi revenea obligaţia de a se îngriji ca grădina *exterioară* serelor să arate bine.

Lui Koki'Hana îi plăcea să întâlnească oameni care contribuiau la prosperitatea afacerilor. Oahu, la fel ca şi toate celelalte insule ale arhipelagului hawaiian, cuprindea o mare varietate etnică de naţionalităţi amestecate – chinezi, japonezi, coreeni, filipinezi, polinezieni, portughezi şi americani. Aici, la Casa Orhideelor, era mulţumit să vadă că unicul criteriu după care îşi alegea Electra Stapleton personalul era acela al competenţei profesionale. Şi el aplicase o politică similară, în cadrul propriilor sale afaceri.

– Ei bine, Alii Koki'Hana, sunt sigură că îţi poţi da acum seama cum de a ajuns Casa Orhideelor să aibă un succes atât de mare, îi spuse Electra încet. Personalul meu este pur şi simplu cel mai priceput din lume. În vorbele ei se putea desluşi mândria, dar şi o totală sinceritate.

Regele Koki'Hana dădu din cap.

– Aşa am înţeles şi eu. Şi am auzit eu bine că vă extindeţi cu rapiditate? o întrebă el cu politeţe.

– Da, asta ar fi viitoarea noastră prioritate, îi răspunse

ea, însă sesiză faptul că el era mai puţin interesat de afacerile firmei, simţindu-se atras de fascinanta artă a cultivării orhideelor.

Cei mai mulţi fotografi se răspândiseră prin grădină. Ei aveau să se adune din nou la cantina personalului, care fusese rearanjată şi împodobită cu ghirlande de verdeaţă şi de flori, în vederea festivului prânz regal. O singură masă mare de stejar luase locul meselor obişnuite, din material plastic rezistent, de o nuanţă veselă de galben, şi fusese angajată o firmă de catering.

Electra ar fi preferat o suită mult mai mică de însoţitori, pentru turul primului grup de sere, adică al celor încălzite pentru cultivarea celor mai neobişnuite varietăţi de orhidee, care îi atrăgeau în cea mai mare măsură pe crescătorii amatori, pe botanişti şi pe entuziaşti.

Deşi Casa Orhideelor domina comerţul cu flori tăiate al Europei şi al Americii, ea îşi făurea un nume tot mai apreciat şi în calitate de „specialistă" în diverse soiuri, iar asta în cea mai mare parte datorită priceperii lui Bevis.

În consecinţă, Electra nu a vrut ca toate cetele de fotoreporteri să se ţină permanent după ei şi poate să rupă din flori sau să dărâme anumite standuri de expunere, şi invitase doar câţiva ziarişti aleşi cu grijă, ca să-i însoţească în acel prim tur.

Ea se întoarse în acel moment în direcţia regelui şi îi spuse:

– Dacă sunteţi gata, Alii Koki'Hana, mă gândeam că aţi putea fi interesaţi să vizitaţi mai întâi una dintre serele încălzite. Deoarece înăuntru va fi foarte cald şi multă umezeală, am pus deja la gheaţă şampania, ca să fie pregătită pentru momentul când vom ieşi. Am eu o bănuială că vom avea atunci mare nevoie de ea!

Koki'Hana râse.

– Splendid.

Electra prinse privirea lui Bevis şi dădu discret din cap.

Bevis, conştient de faptul că prinţesa Ileana Lahina stătea doar la un pas distanţă de el, puţin mai în spate şi în dreapta lui, răsuflă adânc.

A venit vremea să nu mai visezi cu ochii deschişi, stând ca viţelul la poarta nouă! îşi zise bărbatul în sinea lui.

Însă femeia emana forţă, nu glumă. Niciun bărbat pe o rază de un kilometru în jurul ei nu putea nega acest lucru.

– Da, Înălţimea Voastră Regală. Aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi? Vocea lui era parcă şi mai răguşită ca de obicei, în timp ce simţea acei ochi negri şi strălucitori sfredelindu-l în spinare.

Prima dintre numeroasele sere încălzite se afla destul de aproape de clădirea administrativă a companiei, şi în timp ce Bevis, Electra, prinţesa Ileana şi bunicul acesteia porniră s-o viziteze, trei jurnalişti care fuseseră invitaţi să asiste la turul de dimineaţă, împreună cu Haldane Fox, îi urmară în uriaşa clădire din sticlă.

Fierbinţeala dinăuntru îi izbi pe toţi, încă din momentul când intrară. Până şi Bevis şi Electra, care erau obişnuiţi cu acea atmosferă caldă şi umedă, se opriră o clipă să inspire o gură de aer saturat de umiditate şi să se adapteze condiţiilor de-acolo. În faţa lor se afla o imensă hală umbroasă, plină de multicolore flori cu forme complicate, care pigmentau marea de verdeaţă. În aer plutea un parfum concentrat, ce se impregnase în întregul spaţiu interior.

Ileana râse.

– Vai de mine! Cum pot oare bieţii voştri grădinari să lucreze aici?

Fata îi adresase dinadins întrebarea lui Bevis. Dacă nu

se înşela ea, frumosul botanist cam evita să-i întâlnească privirea.

Bevis se întoarse pe jumătate în direcţia ei, cu privirea aţintită undeva, cam la vreo treizeci de centimetri pe deasupra capului prinţesei.

– Orhideele nu solicită o supraveghere permanentă, Înălţimile Voastre Regale. După ce temperaturile sunt verificate şi pardoseala de piatră este udată, îngrijitorii serelor nu mai au ce face aici, până la următoarea udare.

Ileana îşi lăsă cu dezamăgire în jos bărbia. De ce se holba el oare doar la peretele de sticlă din spatele ei? Apoi zâmbetul prinţesei se îmblânzi. Un sentiment incredibil de tandru puse stăpânire pe sufletul ei. Bărbatul era timid!

Plină de curiozitate, fata se uită mai îndeaproape la el. Putu vedea broboanele de sudoare deja formându-se pe fruntea şi pe nasul lui şi, simţindu-şi faţa congestionată, prinţesa presupuse că şi pielea ei se umezise vizibil.

Ooo, dar cât de incomod părea el că se simte în costumul lui atât de nepotrivit cu acea căldură umedă. Fata şi-ar fi dorit nespus de mult ca bărbatul să şi-l scoată ....

– Ăăă .... pardoseala de piatră? îşi exprimă ea curiozitatea, în timp ce gândul că s-ar fi uitat la acel bărbat dezbrăcat o înfioră de dorinţă, ceea ce o făcu să se străduiască să-şi concentreze atenţia asupra chestiunii aflate în discuţie. De ce să udaţi pardoseala de piatră?

– Pentru a menţine ridicat nivelul de umiditate din atmosferă, Înălţimea Ta. Soiurile de orhidee care cresc în această seră încălzită au nevoie de foarte multă umiditate.

Scoţianul era bucuros că putea acum să se întoarcă şi spre ceilalţi. Efortul disperat de a-şi reprima tendinţa de a o devora din priviri îl făcea să transpire din abundenţă.

Omul avea pregătită în minte întreaga prezentare. Tot ce

avea de făcut era să o expună până la capăt, iar apoi să se reîntoarcă pe insula Molokai.

Şi totuşi, în acel moment, pentru întâia oară în viaţa lui, asocia liniştea şi pacea din laboratorul secret cu însingurarea...

El sesiză faptul că regele Koki'Hana se uita de jur împrejurul lor, în mod evident impresionat de gigantica seră plină de orhidee, aşa că se concentră asupra prezentării. Nu fusese decât niţeluş blocat. Asta era tot. Atât şi nimic mai mult. Urma să treacă şi peste asta. Probabil că plătea acum preţul unei mult prea îndelungate izolări!

– Multă lume este înspăimântată de orhidee, deşi la drept vorbind n-ar avea niciun motiv, îşi reluă el expunerea. Acestea sunt doar nişte plante ierboase perene, extrem de simple în esenţă.

Omul simţi cum Ileana se apropiase şi mai mult de el, aplecându-se într-o parte, întinzându-şi bărbia şi parcă sorbindu-i vorbele. Tot nu îndrăznea să o privească.

– Totuşi, sunt cu adevărat net diferite de celelalte plante, fapt pentru care ele stârnesc interesul multor pasionaţi. Li se atinseseră oare braţele? Da, aşa se întâmplase. Orhideele aparţin uneia dintre cele mai mari familii de plante cu flori şi pot fi întâlnite pe toate continentele, cu excepţia Antarcticii, se grăbi el să adauge. Există trei metode fundamentale de creştere. Metoda simpodială, metoda monopodială şi, cea mai rară dintre toate .... Bărbatul putea simţi acum moliciunea catifelată a braţului ei gol, chiar prin materialul sacoului său. El înghiţi cu greu în sec. La naiba! Despre ce anume vorbea? A, da! Despre cele trei metode principale de cultivare a orhideelor .... Ăăă .... cea mai rară dintre toate, metoda diapodială. Scoţianul se îndepărtă de ea cu un pas aproape insesizabil. Vasta majoritate a orhideelor este

compusă din plante epifite, adică plante care cresc pe copaci. Iată de ce mai toate plantele pe care le veţi vedea astăzi cresc pe crengile unor arbori, şi nu în ghivece de flori.

Reporterii de la cele mai prestigioase ziare şi alte publicaţii periodice – şi mai ales cei de la *Time* şi de la *National Geographic* – îşi luau de zor notiţe, îşi dădu seama Electra. Aceştia stenografiau cuvânt cu cuvânt ceea ce spunea Bevis. În definitiv, el era un foarte mare om de ştiinţă şi un savant botanist de talie mondială. Acum ei aveau şansa extrem de rară de a-l asculta vorbind despre subiectul lui preferat.

– Ele au nenumărate forme, însă toate aceste forme urmează un model de bază. La fel ca şi această extrem de rară plantă, de exemplu.

Ileana remarcase mica lui mişcare de a se îndepărta de ea şi buzele i se curbară într-un blând surâs strengăresc. Ea îl urmă îndeaproape, până lângă un podium de prezentare unde strălucea o ramură plină cu flori de un roz intens.

– Aceasta este *Doritaenopsis* „Malibu Gold" – înrudită cu genul *Paphiopedila*. Pronunţia velară a literei „r" se mai înmuia atunci când scoţianul Bevis vorbea despre orhideele lui, observă Ileana. Ce accent plăcut avea! Fata începu să se simtă de-a dreptul geloasă pe extraordinarele flori din jurul ei. Cât de mult şi-ar fi dorit ca botanistul acela să-i vorbească şi *ei* pe un asemenea ton .... Această varietate de plantă este rezultatul încrucişării bigenerice dintre soiurile *Phalaenopsis* şi *Doritis* şi se conformează „Fundamentalului Ideal" – care este o structură centrală de bază, conţinând întreaga cantitate de polen a florii, structură cunoscută drept columna şi care îi cuprinde amprenta specifică, adică stigmatul. Această columnă, după cum puteţi vedea, este înconjurată de trei

petale, dintre care două sunt laterale şi egale între ele ca mărime, iar cea de-a treia petală superioară e cunoscută drept buză sau labium. De obicei, acest labium este cea mai reprezentativă dintre petale şi constituie partea cea mai interesantă a florii. Petalele laterale pot avea dimensiuni şi culori total diferite de ale labiumului.

Ileana nu prea înţelesese mare lucru din ceea ce spunea el, pentru că totul părea arid şi didactic.

Ea nu ştia decât faptul că l-ar fi putut asculta cu uşurinţă, de dimineaţă şi până seara.

Bărbatul avea o voce atât de deosebită! Deosebită de toate glasurile pe care le auzise ea până atunci .... era baritonal, gutural şi, în acelaşi timp, cald şi plăcut. Era evident că bărbatul iubea acele flori despre care vorbea. De fapt, întreaga asistenţă îşi putea da seama de faptul că Bevis era extrem de doct. Se deosebea atât de mult de colegii pe care îi avusese ea la liceu şi la colegiu şi era complet diferit de orice alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

Fata răsuflă cu dificultate din cauza atmosferei umede din seră şi a apropierii de acel bărbat. Veni din nou lângă el şi îl atinse – de data aceasta lipindu-şi uşor şoldul de şoldul lui.

Ea remarcă înfiorarea bărbatului şi, la rândul său, se simţi răscolită. Prinţesa înţelese imediat despre ce anume era vorba. Îl dorea ....

Şi Koki'Hana era conştient de faptul că în faţa lui se afla un bărbat care cunoştea la perfecţie subiectul despre care vorbea. Regele privi floarea prezentată cu atâta competenţă de către botanist. Era într-adevăr foarte frumoasă. Şi îi fusese prezentată şi alcătuirea acelei flori .... Era atât de puternică, atât de complexă şi în acelaşi timp atât de simplă. Regele se întoarse ca să-i pună lui Bevis o întrebare şi remarcă imediat

cât de aproape se afla nepoata lui de acel bărbat. Se încruntă instantaneu.

Regele se răsuci pe călcâie şi văzu în apropierea lui o floare cu o formă neobişnuită.

– Doctore McCormick, poţi să-mi spui ce floare este cea de-acolo? Şi regele se îndepărtă, obligându-i şi pe Electra, şi pe reporteri şi pe toţi ceilalţi să înainteze odată cu el. Ileana se văzu astfel nevoită să renunţe la locul în care se strecurase, lângă botanist.

Atunci când văzu locul către care se îndrepta regele, Electra tresări. Până în acel moment, totul decursese atât de bine. La naiba! Dintre toate florile din acea seră, tocmai pe aceea trebuise s-o aleagă Koki'Hana.

Înaintând la mică distanţă în spatele Electrei, Haldane sesiză încordarea femeii, aşa că îşi alese o poziţie mai bună de observare. Ce anume o neliniştise oare atât de brusc? Bărbatul îşi plimba privirea ageră peste tot, iar Electra, care tocmai în acea clipă se uita peste umăr, remarcă faptul că acesta avea privirea unui animal de pradă.

Electra respiră anevoie. Era oare posibil ca vreo neconcordanţă între documentele de asigurare să-i fi trezit cumva cine ştie ce bănuieli bărbatului? Îşi propuse să examineze ea însăşi acele hârtii, chiar dacă era sigură că priceputul ei contabil-şef nu se putea să fi avut vreo scăpare.

Şi Bevis văzuse direcţia în care se îndreptase regele, dar, spre deosebire de Electra, el nu-şi făcea griji inutile. În definitiv, acea orhidee care trezise interesul regelui nu prezenta o semnificaţie aparte pentru nimeni altcineva decât pentru el şi pentru Electra.

Regele se oprise lângă o zonă de prezentare unde dintre nişte ramuri ieşea o plantă al cărei aspect era dominat de trei culori, şi anume: galbenă ca lămâia, albă şi cafenie. Erau

niște culori destul de neinteresante din punct de vedere al orhideelor. Se remarca însă prin niște petale extrem de neobișnuite, lungi și cu marginile îndoite.

– Aaa, aveți ochiul format, Înălțimea Voastră Regală, îl aprecie Bevis pe Koki'Hana. Este vorba despre *Paphiopedilum philippinense*. După cum cred că v-ați dat seama, este un soi care provine din Filipine. Aceste petale foarte lungi și cu marginile răsfrânte de-o parte și de alta a columnei sunt cât se poate de interesante.

Ileana făcu ochii mari. Erau într-adevăr foarte interesante. Acele petale lungi de câțiva centimetri aveau o poziție aproape perpendiculară față de floare și erau răsucite oarecum ca niște serpentine de Crăciun, oferindu-i florii un aspect încântător de franjurat.

Deși părea să-și fi păstrat calmul, Bevis se grăbi să treacă mai departe, astfel încât Electra putu să respire ușurată.

Haldane, care o urmărea cu atenție, înțelese imediat faptul că depășise momentul de criză și se uită îndelung înspre acea orhidee atât de frumoasă și de neobișnuită.

Bărbatul dădu din cap.

Se întreba câte alte varietăți de orhidee mai existau acolo și pe care Electra ar fi preferat ca regele să nu le vadă.

Încercă să țină minte respectiva floare: *Pap. philippinense*. Dacă-și amintea el bine, soiul acela fusese introdus în anul 1863. Tatăl lui ar fi fost de-a dreptul încântat de acea orhidee.

Haldane plecă apoi brusc, urmând micul alai. Simțea sudoarea curgându-i pe omoplați. Și cu toate astea, senzația nu era deloc neplăcută. Ea îi aducea aminte de copilărie, pe când tatăl său îl învăța tot ce știa el despre orhidee, acele flori ce reprezentau obsesia vieții lui.

Şi Ileana începuse să resimtă căldura, iar Bevis, conştient de acest lucru, îşi scurtă prelegerea.

– Orhideele pot fi polenizate de insecte, de păsările ciugulitoare, de păianjeni, de fluturii exotici, ba chiar şi de muştele de gunoi. După-amiază, vom vizita serele intermediare şi pe cele neîncălzite, astfel că i-aş sfătui pe domnii fotoreporteri să-şi păstreze pelicula pentru ultimul tur, în cadrul căruia vom trece în revistă orhideele din soiul *Cattleya*.

Lui Koki'Hana parcă nu-i prea venea să părăsească acea seră. Deşi îl deranja căldura, florile de-acolo erau cu totul fascinante. El înţelegea de ce Bevis McCormick îşi dedicase întreaga lui viaţă studiului acestora. Dar spera din tot sufletul ca Ilenei să-i treacă repede afecţiunea bruscă pentru acel botanist.

În timp ce ieşeau din sera încălzită, ajungând în grădina exterioară, asistenţa murmură încântată simţind aerul mult mai răcoros de-afară.

– N-aţi vrea să vă refrişaţi puţin, înainte de masă, prinţesă Ileana? o întrebă Electra pe aceasta cu amabilitate, în vreme ce Bevis se pregătea să răspundă la câteva întrebări venite din partea unor reporteri ceva mai insistenţi.

– Da, vă rog, îi răspunse Ileana cu promptitudine, după care îşi urmă gazda până în baia direcţiunii.

În încăperea răcoroasă căptuşită cu faianţă de culoare albastră cu alb era linişte şi pace. Electra merse până la o chiuvetă, ca să-şi spele mâinile umede de transpiraţie, iar Ileana îi urmă exemplul.

– Ce cald este acolo înăuntru! Mă întreb cum ar putea cineva să stea mult timp într-o asemenea atmosferă, îi spuse în treacăt prinţesa.

– Ai dreptate, însă pe Bevis nu pare să-l deranjeze prea

mult, îi răspunse Electra, dându-şi imediat seama că tocmai despre el dorea Ileana să vorbească ele două. Lucrează fără pauză ore întregi, în acele sere încălzite.

Fata se uită în oglindă şi văzu cu groază că avea obrajii roşii şi lucioşi. Ce-o fi gândit el oare despre ea?

Sesizând jena prinţesei, Electra luă repede un mic prosop albastru, pe care îl umezi bine sub jetul de apă de la robinet.

– Te rog să nu te superi, prinţesă Ileana, dar trebuie să mă spăl pe faţă. Şi nu-mi pasă dacă o să mi se ia fardul, zâmbi ea. Simt nevoia să mă răcoresc.

Ileana râse, iar după ce gheaţa fusese spartă, se grăbi să facă şi ea acelaşi lucru.

– Te înţeleg.

Cele două femei se spălară pe faţă, se răcoriră, după care îşi refăcură machiajul, apelând la trusa pe care o avea în poşetă Electra, tocmai pentru astfel de ocazii de urgenţă.

– Domnişoară Stapleton, am observat că doctorul McCormick îşi cunoaşte formidabil de bine orhideele, încercă fata să o tragă de limbă pe Electra, în timp ce-şi aplica pe buze un ultim strat de ruj de un roşu-închis.

– Te rog să-mi spui Electra, o îndemnă aceasta în mod mecanic, după care îşi dădu seama că exagerase, şi începu să bâiguie: Asta în cazul în care ....

În cele zece minute cât stătuseră împreună în baie, Electra rămăsese cu impresia că ele două păreau să fi devenit bune prietene.

– Cu mare plăcere, îi răspunse repede Ileana. Mi-ar plăcea să ne tutuim. Iar tu să-mi spui mie Ileana.

Electra surâse, uitându-se în ochii aceia minunat de migdalaţi.

– Poate numai când suntem între patru ochi, îi răspunse ea cu ghiduşie, după care izbucniră amândouă în hohote de râs. Apoi Electra începu să-i povestească: Da, Bevis este cu

adevărat cel mai mare expert din domeniul orhideelor. Are treizeci şi opt de ani şi tot necăsătorit a rămas. Femeia se uită în oglindă, ca să n-o stânjenească pe prinţesă. Şi totuşi, am impresia că nu este chiar ceea ce pare a fi. Sub înfăţişarea lui întunecată, se ascunde o inimă de aur. Adeseori mi-a lăsat impresia că, din cauza unicei lui preocupări faţă de orhidee, nu mai are timp să se bucure de viaţă. După părerea mea, el ar putea fi un tată minunat.

Ileana dădu din cap.

– Da, şi eu cred asta. E atât de .... Îşi dădu seama că se afla pe punctul de a deveni indiscretă şi roşi. Apoi ridică din umeri şi se îndreptă de spate. Gata, m-am refrişat. Se uită prin oglindă la florile din părul ei. Tot Bevis le-a cultivat şi pe acestea?

Ilenei îi plăcea cum suna numele lui pe buzele ei şi atinse uşor florile alb-verzui pe care le avea în păr.

– Da, îi răspunse scurt Electra, chiar dacă nu era prea sigură pe ea. Deşi, cel puţin pe hârtie, Bevis era botanistul-şef al firmei şi se ocupa de supravegherea întregii producţii de flori a Casei Orhideelor, acesta îşi petrecea majoritatea timpului pe insula Molokai. Probabil că florile pe care le purta în acel moment prinţesa în păr fuseseră cultivate şi îngrijite de horticultorul-şef al serei în care crescuseră acestea.

Ileana mângâie petalele catifelate şi zâmbi cu duioşie, în timp ce Electrei i se umeziră ochii. Bevis şi Ileana ....

Ajunseră apoi din nou afară, acolo unde Koki'Hana discuta cu multă aprindere cu Bevis. Apropiindu-se de cei doi, Ileana îl măsură iute cu privirea pe Bevis, din cap până-n picioare. Costumul acestuia era cam demodat, lucru deloc surprinzător, însă bărbatul care îl purta se vedea că era musculos şi plin de vigoare.

El tocmai explica ceva, când se întoarse şi o văzu, în timp ce ea îi auzi clar „r"-ul scoţian înmuindu-se pe loc.

– Orhideele simpodiale au câte un pseudobulb care nu e mai mare decât .... un peduncul puţin umflat. Botanistul văzu cum fata se apropia de el, precum un iepuraş temător de o hermelină splendidă. Părea că pluteşte. Era minunată.

Koki'Hana remarcă imediat scânteierea ciudată din ochii bărbatului de lângă el şi întoarse capul pentru a vedea la ce anume se uita acesta. Regele se încruntă când îşi zări acolo nepoata.

Cele două femei contrastau puternic: una era minionă, delicată, gingaşă, brunetă şi exotică, pe când cealaltă era înaltă, suplă, blondă şi impunătoare.

Şi Haldane se uita la ele. Prinţesa i se părea încântătoare, însă privirea lui se îndrepta în permanenţă doar în direcţia Electrei.

– Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, spuse Electra, pe un ton de scuză. Însă ne cam înmuiase căldura şi umezeala.

– De-abia aştept să beau din acea şampanie rece, zise Ileana şi, într-un mod strategic şi extrem de degajat, se strecură în dreapta lui Bevis. A venit vremea să mergem cumva la masă?

Electra intră imediat în jocul fetei.

– Cu siguranţă. Şi femeia i se alătură lui Koki'Hana adresându-i-se: Alii Koki'Hana! Ea îi dădu braţul. Eşti amabil să mă conduci?

Koki'Hana îi zâmbi şi înclină din cap.

– Cu cea mai mare plăcere.

Bevis o privi pe Ileana, care îşi strecurase deja mânuţa delicată pe după braţul lui.

– Doctore McCormick, îi zâmbi ea, uitându-se la el. Aş

avea o rugăminte. Prinţesa voia să-l roage ceva. Fata simţi braţul bărbatului încordându-se şi sesiză îngrijorarea de pe chipul smead al scoţianului. Fu cuprinsă de eternul simţământ de dominaţie feminină asupra bărbaţilor de pretutindeni.

Ileana simţi cum i se întăreau sfârcurile sânilor, pe sub rochia de mătase. Şi inspiră uşor, printre buzele sale rujate.

– Îmi dai voie să-ţi spun Bevis? îl întrebă ea încet.

Bevis simţi un nod în gât.

– Desigur, Înăl ...

Ileana îşi duse repede un deget la buzele lui. Bevis simţi cum începe să-i fugă pământul de sub picioare.

– Numele meu e Ileana. Toţi prietenii mei îmi spun aşa. Apelativul Înălţimea Ta Regală poate deveni un obstacol, nu crezi?

Bevis simţi pe buze atingerea delicată a degetului ei. I se tăie răsuflarea, până când fata îşi retrase degetul, iar atunci expiră prelung.

– Ileana, rosti el răguşit, dându-şi seama de faptul că nu mai avea nicio scăpare. Se simţea prins în mrejele ei şi nici măcar nu dorea să încerce să scape.

Cei doi îi urmară pe Electra şi pe rege în clădirea principală.

Haldane se uită după ei, zâmbind satisfăcut. Aşadar, mâna dreaptă a Electrei şi aliatul ei în ale conspiraţiilor era îndrăgostit. Ea trebuia să fie foarte atentă. Până şi Electrei i-ar fi fost greu să rivalizeze cu o concurentă atât de exotică şi de imperială.

El aşa spera.

Bărbatul se aşcză la coada ziariştilor invitaţi să participe la prânzul oficial.

Pe pardoseala din gresie cenuşie de trafic greu, era întins un minunat covor Wilton. Lunga masă de stejar, la care se

puteau aşeza cu lejeritate treizeci de invitaţi, era împodobită cu orhidee şi cu tacâmuri de argint.

Haldane se aşează la locul său, situat departe de perechea regală, pe care o urmărea pe furiş.

Femeia aflată în dreapta lui, care făcea parte din consiliul de administraţie al firmei, se aplecă spre el şi îi spuse:

– Pentru noi, este o zi deosebită. Ţi-a plăcut vizita în seră? Te-am văzut că ai fost înăuntru.

Haldane îi zâmbi.

– Din păcate, nu mă prea pricep la orhidee, o minţi el.

– Prea puţini dintre noi se pricep, râse femeia, după care se întoarse către bărbatul din dreapta ei. Haldane dădu mulţumit din cap. Printre membrii personalului din companie o să se răspândească vestea că el nu se pricepea la orhidee, şi bineînţeles că acest lucru avea să ajungă până la urmă şi la urechile Electrei. Orice tertip care ar fi determinat-o să-şi lase garda jos s-ar fi putut dovedi util scopurilor lui.

Bărbatul îşi întoarse din nou privirea înspre capul mesei.

Pentru un simplu observator, priveliştea era extrem de interesantă. Ileana monopoliza atenţia lui Bevis McCormick, ori de câte ori avea ocazia s-o facă. În acelaşi timp, bunicul acesteia părea la fel de îndârjit în încercarea de a împiedica acest lucru, discutând mai toată vremea cu Bevis şi dirijând atenţia nepoatei sale către bărbatul aşezat la masă în faţa ei, care, din câte îşi amintea Haldane, era directorul serviciului de transporturi al companiei.

Electra discuta cu toţi cei din apropierea ei, urmărindu-i însă în permanenţă atât pe Bevis, cât şi pe Ileana.

I se părea ciudat faptul că femeia nu părea câtuşi de puţin deranjată de acest lucru sau nici măcar îngrijorată.

Ba chiar dimpotrivă, era de-a dreptul încântată.

Haldane scutură furios din cap. Nu încăpea îndoială că

se afla aşezat departe de ea şi astfel putea interpreta greşit expresia de pe faţa femeii. Nu se putea ca Electra să stea liniştită şi s-o lase pe prinţesa Ileana să-i fure iubitul. Sub nicio formă.

Mai ales în condiţiile în care avea atât de multă nevoie de el.

Sub frumoasa mască a zâmbetelor prietenoase, probabil că ea încerca să-şi ascundă spaima.

Mâncarea era delicioasă. Aperitivul consta dintr-un gustos somon lomi, servit pe felii de pâine proaspăt coaptă, unse cu unt de lămâie de macadamia. Somonul fusese marinat cu ceapă şi roşii.

În jurul lui Haldane, jurnaliştii se înfruptau după pofta inimii şi comentau ştirea „bombă" în legătură cu festivităţile de la Casa Orhideelor, în timp ce fotografii erau încântaţi atât de calitatea instantaneelor luate cu plantele, cât şi de imortalizarea momentului în care Bevis McCormick împodobise cu flori părul prinţesei. El se gândi că a doua zi multe ziare aveau să insereze în paginile lor nenumărate fotografii ale celor doi şi zâmbi cu răutate.

Cât de încântată urma să fie Electra!

De fapt, Electra nu se gândea deloc la cuplul reuşit pe care îl formau Bevis şi Ileana – deşi aceştia chiar arătau extrem de bine împreună. De nenumărate ori, ea îşi aruncase privirea către Hal Courtenay, care şedea către coada mesei. Bărbatul acela părea să domine încăperea – deşi vorbea puţin şi mai toată dimineaţa se ţinuse deoparte. Omul avea ceva care o atrăgea şi în acelaşi timp o speria. Femeia era ca o molie atrasă de o flacără. Parcă-şi simţea aripioarele pârlite.

De asemenea, bărbatul părea a vedea şi a auzi totul, lucru care o îngrijora. În cazul în care ar fi existat cea mai mică dovadă care i-ar fi putut deconspira secretul, ea avea

cumplitul presentiment că lui n-avea să-i scape din vedere acea dovadă.

Pe parcursul dejunului, ea se gândi la o posibilă dovadă incriminatoare peste care ar fi putut da el, însă nu ajunse la nicio concluzie. Toată documentaţia legată de Proiectul Special era păstrată pe insula Molokai. După fripturile de viţel împănate cu arahide, a fost adus, pe nişte cărucioare, şi desertul, însoţit de exclamaţiile de apreciere ale asistenţei.

Pe lângă tradiţionala *haupia*, o budincă preparată din nucă de cocos, mai erau şi prăjituri de cafea cu alune şi cu bucăţele de zahăr candel, o îngheţată de plantaţie, *lili koi* (sau fructele pasiunii), pepene verde *kahuku*, salată de fructe *lichi* şi biscuiţi basci cu arahide.

În timp ce Ileana alese îngheţata de plantaţie, un delicios amestec de cafea Kona tare şi rece, cu banane, cu zahăr şi cu îngheţată de vanilie, Electra îşi aminti deodată de scrisoarea pe care i-o trimisese, în urmă cu o lună, Matthew Bryant.

O primise la birou şi o îndosariase pur şi simplu, în corespondenţa personală. Acum era sigură că acesta amintise în acea scrisoare despre domeniul de pe Molokai. La naiba! Până şi o informaţie atât de neînsemnată ar fi putut stârni un bărbat aşa de îndârjit precum era Hal Courtenay să caute şi în afara firmei. Iar ea pur şi simplu nu-şi putea permite acest lucru.

Pe când era servită la masă cafea Kona, Electra profită de ocazia care i se oferea de a se furişa afară. Oaspeţii se ridicaseră deja de la masă şi se adunaseră în grupuri, bând din şampania de cea mai bună calitate, timp în care membrii consiliului de administraţie au avut prilejul de a face cunoştinţă cu regele şi de a schimba câteva cuvinte cu el.

Se gândise că în acele câteva minute nu avea să i se simtă lipsa.

Se înşelase.

Haldane o văzu îndreptându-se cu nonşalanţă spre uşă, apoi aşteptă câteva secunde, înainte de a ieşi după ea.

Femeia traversă coridorul şi intră în zona birourilor. Bineînţeles că acolo nu se mai afla nimeni, dat fiind faptul că erau cu toţii la dejun, aşa că pentru Haldane n-a fost prea greu s-o urmărească neobservat de nimeni, până la uşa biroului ei.

Ea lăsase uşa puţin întredeschisă, iar el o deschise ceva mai mult. O văzu mergând direct la un dulap cu dosare, răsfoind printr-un dosar şi scoţând de-acolo o mică foaie de hârtie. De la distanţa mică la care se afla, bărbatului i se păru mai degrabă că femeia recitea o scrisoare personală, şi nu un document oficial de afaceri.

Astfel că el miji surprins ochii, atunci când ea băgă hârtia în tocătorul de hârtii, pe care îl puse repede în funcţiune, distrugând astfel micuţa coală de hârtie.

Haldane simţi un fior de dezamăgire, însă nu dădu nicio importanţă întregii poveşti. Se întoarse apoi neauzit şi reveni în mijlocul petrecerii.

Bevis şi Ileana stăteau din nou de vorbă. Cei doi păreau a nu-şi mai putea lua ochii unul de la celălalt. Regele Koki'Hana se plasă discret între ei. Ileana îşi fulgeră cu privirea bunicul, exasperată şi mânioasă în acelaşi timp.

Haldane dădu din nou din cap. Se afla pe calea cea bună.

Dacă nu se înşela, existau o mulţime de necazuri în acel paradis. Însemna că Electra îşi făcea griji din moment ce începuse să distrugă probe.

Însă asta n-avea nicio importanţă.

Până la urmă, el tot avea să afle ceea ce dorea să ştie.

Iar după aceea ....

Adio, Electra!

Casa Orhideelor avea să se prăbuşească.

Iar Bevis McCormick avea să rămână fără slujbă, dacă nu cumva o să înfunde chiar puşcăria.

Haldane se întrebă dacă, într-un astfel de caz, prinţesa l-ar mai fi sorbit din ochi pe scoţian cu aceeaşi ardoare.

7

George Dixon se uita la marca de oameni care ieşeau din sera intermediară de lângă peretele răsăritean.

În calitate de deţinător al unui procent de cincisprezece la sută din Casa Orhideelor, fusese bineînţeles invitat să participe la festivităţile întregii zile, însă omul se hotărâse să facă doar un scurt act de prezenţă.

Era ora trei şi un sfert, după-amiază.

Ospătarii şi ospătăriţele angajate suplimentar pentru prânzul festiv circulau continuu prin grădină, purtând tăvi pline cu pahare de şampanie, cu sucuri de fructe şi cu aperitive. El interceptă un chelner şi înşfăcă de pe tava dusă de către acesta un pahar de şampanie „Moët et Chandon" rece şi câteva mici pateuri cu somon afumat, care se topeau în gură.

Bărbatul se preumbla pe lângă fântâna arteziană care constituia piesa centrală a grădinii exterioare. Fântâna era rotundă, construită din piatră, plină de peşti şi de nuferi, şi arunca apa la aproape zece metri înălţime în văzduh.

Acolo, lângă ea, era ceva mai răcoare.

George nu prea agreea canicula. Era un bărbat scund şi extrem de gras, având un voluminos pântec rotund şi picioare scurte. Omul îşi putea prea bine închipui ce zăpuşeală era în interiorul serelor încălzite.

Se dovedea incapabil să deosebească o seră neîncălzită

de una intermediară. La drept vorbind, cu greu ar fi putut deosebi până şi o orhidee de o ciclamă.

Ochii lui mici şi rotunzi urmăreau cum procesiunea regală trecea fără nicio grabă de la o uriaşă seră la alta.

În faţă se afla Bevis McCormick, ţărănoiul scoţian pe care îl angajase Brian imediat ce îl convinsese pe „cel mai bun amic al său", George, să participe cu capitalul pentru înfiinţarea companiei.

Dixon îşi bău însetat şampania şi pocni din degete solicitând încă un pahar.

O frumoasă fată japoneză îl servi.

George mormăi un cuvânt de mulţumire la adresa acesteia, în timp ce ochii lui mici şi destul de asemănători cu aceia ai unui purcel însoţeau cu o privire posomorâtă alaiul regal care intra într-o seră de orhidee *Cattleya*.

O reperă cu uşurinţă pe Electra în mulţime. Chiar cu claia ei de păr blond strânsă într-un coc, femeia tot se detaşa din mulţimea celorlalţi.

Era o femeie frumoasă.

Şi o persoană pe care el o dispreţuia din toată inima.

Odinioară, demult, George Dixon fusese un apreciat cultivator de ananas, pe vremea când în Hawaii încă se mai puteau câştiga mari averi din fructe şi din zahăr.

Puterea şi banii săi fuseseră lucrurile care îl atrăseseră pe fermecătorul doctor Brian Stapleton, îşi dădea acum seama George, cu un rânjet sarcastic.

Mai bine i-ar fi spus atunci profesorului universitar să se ducă naibii.

Însă în loc de asta, el îl ascultase şi se înflăcărase atunci când Brian îi prezentase avantajele oferite de creşterea orhidcelor.

Mai bine şi-ar fi pă[illegible] banii în buzunar.

Dar nu! Fusese încântat de faptul că marele om îi dădea atenţie. Se lăsase ademenit să investească o considerabilă parte din averea lui pentru înfiinţarea Casei Orhideelor.

Furios, George îşi mai îndesă în gură încă un pateu cu somon afumat, în timp ce întreg alaiul dispăruse îndărătul uşilor de sticlă ale serei. Îşi linse degetele unsuroase, adunând de pe ele până şi ultimele coji de pateu.

Trebuia să recunoască faptul că previziunile lui Brian Stapleton chiar se dovediseră a fi întemeiate. În decursul a doi ani, fuseseră construite primele şase sere, iar solicitările de orhidee crescuseră simţitor. După cinci ani, Casa Orhideelor începea să fie realmente o firmă cu greutate.

Brian Stapleton se pricepea la plantele lui. Iar George Dixon se pricepea la afaceri. Brian cultiva orhideele, în timp ce George le vindea.

Pentru o vreme, se păruse că amândoi aveau să devină bogaţi.

Însă lui George îi venise cam tot pe atunci ideea de a-şi vinde celelalte plantaţii şi, cu banii luaţi pe ele, făcuse câteva investiţii riscante şi fără prea mari sorţi de izbândă, investiţii care se dovediseră în anul următor de-a dreptul dezastruoase. Iar el nu avusese încotro şi trăsese ponoasele.

Acela fusese momentul în care, în loc să fie în continuare mândru de Casa Orhideelor, începuse s-o deteste.

Dându-şi seama de faptul că partenerul său de afaceri avea în acea perioadă serioase probleme financiare, Brian Stapleton profitase fără nicio milă de acest lucru. În timp ce George Dixon făcuse tot felul de speculaţii financiare neinspirate şi cu partea sa din profiturile firmei, Brian Stapleton economisise toţi banii câştigaţi. Iar în momentul în care se ajunsese tocmai pe punctul ca firma lor, Casa Orhideelor, să înceapă să aibă câştiguri cu mult mai mari ca

până atunci, Brian îi propusese lui George să cumpere de la acesta treizeci şi cinci la sută din partea sa de cincizeci la sută. George nu avusese încotro şi acceptase să vândă.

Creditorii lui îl ameninţau cu falimentul.

După aceea, ambiţiosul George Dixon se transformase într-un om calic şi calculat. Fusese nevoit să-şi vândă şi superbul său apartament din Kaneohe Bay şi să se resemneze cu o locuinţă mai modestă în oraş. Acum Rolls Royce şi Lotus Elan stăteau în majoritatea timpului în garaj. L-ar fi costat prea mult să le folosească. În plus, nici nu prea ar mai fi avut unde să meargă cu ele. De îndată ce se răspândiseră prin târg zvonurile despre iminentul său faliment, vechii lui prieteni se împrăştiaseră care-ncotro şi deveniseră dintr-odată extrem de greu de găsit.

Modesta lui participaţie la Casa Orhideelor era tot ce îi mai rămăsese.

În clipa în care Brian murise pe neaşteptate, sperase ca norocul să-i surâdă din nou. Desigur că toată averea lui Stapleton fusese moştenită integral de către unica fiică a acestuia, însă George sperase ca Electra să ducă de râpă compania, lăsându-l pe el să culeagă cioburile şi să redevină învingătorul de altădată şi vioara întâi în cadrul firmei pe care ar fi urmat să o redreseze.

În definitiv, ea abia îşi terminase studiile şi era încă un copil. Ce ştia ea?

Şi cu toate astea, se dovedise ulterior că învăţase totul temeinic, iar atunci când a preluat în mâinile ei frâiele afacerii, a reieşit limpede că ştia foarte bine cum să le mânuiască. În prezent, Casa Orhideelor aducea profituri de trei ori mai mari ca pe vremea când fusese condusă de Brian şi de George.

Bărbatul aruncă în fântână paharul golit şi se apropie fără grabă de sera de orhidee *Cattleya*.

Se strecură apoi pe nesimţite înăuntru şi spumegă de mânie la vederea atâtor ziarişti prezenţi acolo. Nu încăpea nicio îndoială asupra faptului că şi acea manifestare urma să fie încă o lovitură măiastră a formidabilei femei de afaceri care se dovedea a fi Electra Stapleton.

Sta-i-ar în gât şi putrezi-i-ar inima în piept!

Pe măsură ce asculta prelegerea lui Bevis, se văzu nevoit să admită faptul că acel ţărănoi scoţian îşi cunoştea la perfecţie meseria.

– După cum puteţi singuri constata, florile din soiul *Cattleya* sunt unele dintre cele mai colorate, mai frumoase şi mai atrăgătoare plante dintre toate orhideele. Ele aparţin subclasei *Laelinae*-lor.

George căscă de-i trosniră fălcile. Florile continuau să-l plictisească de moarte.

Făcu ochii mari în momentul în care, printre cei prezenţi, zări o frumoasă făptură îmbrăcată în roşu. Aceasta nu-şi mai desprindea privirea de la Bevis McCormick, pe care literalmente îl sorbea din ochii ei negri.

Bineînţeles că era însăşi prinţesa. Măi, măi, măi! George rânji batjocoritor. Cine şi-ar fi imaginat? O maimuţă de om ca Bevis McCormick reuşise acum să capteze atenţia unei minione atât de frumoasă.

– Aşa precum vedeţi, aceste flori sunt extrem de sensibile la lumină şi reacţionează cel mai bine la o iluminare artificială. Din acest motiv sera asta este atât de umbrită şi are instalat un sistem electric de iluminare.

George nu se osteni să-şi ridice şi el privirea, odată cu toţi gogomanii prezenţi acolo. În schimb, atenţia îi fusese atrasă de un bărbat înalt, cu părul arămiu, care stătea în spate de tot. La fel de intens precum nu-l mai slăbea nicio clipă din

languroasele-i priviri prinţesa oricum-o-fi-chemând-o pe neasemuitul ei Făt-Frumos din Scoţia, tot aşa de fix se uita şi acel bărbat roşcat la ... la cine oare?

George îşi schimbă uşor poziţia şi-i urmă direcţia privirii.

Măi să fie! Omul n-o mai slăbea din ochi tocmai pe Electra.

Dixon se uită din nou drept la străinul acela. Pe faţa flască a lui George, ochii de un cafeniu-deschis se îngustară îngânduraţi. Îl ştia el oare pe individ de undeva? Parcă da!

Figura acelui bărbat i se părea vag cunoscută.

Nu era de pe insulă, în privinţa aceasta nu avea nicio îndoială. În ciuda statutului său ceva mai umil acum, George Dixon încă îi cunoştea pe toţi oamenii importanţi de pe insula Oahu.

Şi totuşi, era absolut sigur că acel păr arămiu îi amintea de cineva ...

Îşi croi drum mai în faţă, până ce ajunse lângă Annie, decoratoarea-şefă a companiei şi marea expertă în aranjamente florale. E adevărat că grămezile de flori cultivate de către firma lor erau pur şi simplu tăiate şi expediate în vrac cu avionul, însă o decoratoare era absolut necesară în cadrul companiei, pentru pliantele de reclamă, în care, pagină după pagină, fotografiile buchetelor de flori frumos aranjate luau ochii cumpărătorilor.

Tot Annie era aceea care avea însărcinarea de a aranja în fiecare dimineaţă un buchet proaspăt pentru masa de la recepţie, buchet care urma să fie primul lucru zărit de orice client intrat în clădirea administrativă. Asta ca să nu mai vorbim şi despre tururile publicitare de genul aceluia desfăşurat chiar în momentul de faţă ...

O bătu uşor pe femeie pe umăr. Annie se răsuci, iar

zâmbetul ei deveni dintr-odată ceva mai distant la vederea bărbatului.

– Oo, bună, George, rosti ea pe un ton neutru. Era surprinsă de faptul că se deranjase şi el să-şi facă apariţia pe-acolo. Deţinătorul restului de cincisprezece la sută din companie numai foarte rar catadicsea să mai dea şi pe la firmă.

Şi nu că i-ar fi simţit cineva lipsa!

George sesiză entuziasmul anemic al femeii şi mârâi furios la ea. Nu era decât o căţea arogantă! Dar bărbatul se strădui să-i zâmbească mieros.

– Annie, cine este oare bărbatul de colo? o întrebă el, arătând din cap în spatele lor.

– Care anume? Aa, vlăjganul ăla? Este de la compania de asigurări. Efectuează la noi un control de rutină şi o verificare rapidă la faţa locului sau cam aşa ceva, adăugă ea fără să fie prea explicită. Femeia era obişnuită să evolueze doar într-o lume a formelor, a culorilor şi a frumuseţii, aşa încât birocraţia zilnică a conducerii unei firme ca aceea a lor nu însemna mare lucru pentru ea.

George miji gânditor ochii. Un inspector de la asigurări? Făcuse oare Electra vreo boroboaţă? El spera din toată inima să se fi întâmplat aşa ceva.

Apoi se scuză rapid şi fără rost, atâta vreme cât nimeni nu se prea sinchisea dacă se afla sau nu şi el prin zonă, după care o porni clătinându-se către ieşire.

Peste tot în jurul său, uluitoarele flori încântau privirile.

– Aceasta este o *Cattleya capra*, după cum observaţi, de o minunată nuanţă liliachie, cu un labium de o culoare liliachie ceva mai închisă ...

Glasul scoţianului se auzea tot mai estompat în urma sa, în timp ce George se îndrepta înspre lumina de-afară.

Dixon nu pierdu deloc vremea, ci se îndreptă imediat spre birouri. Încă îşi păstrase un birou lângă acela al Electrei, dar aceasta renunţase de mult la secretara lui.

Bătrânul intră în încăperea curată, însă bizar de pustie. Fusese abandonată şi chiar aşa şi părea. Încercă să-şi alunge acea deprimantă senzaţie şi să uite de perioada în care fusese şi el un rege al acelor locuri, împreună cu Brian Stapleton.

Se aşeză greoi la masa de lucru şi puse mâna pe telefon.

În clipa aceea, îşi dădu brusc seama că uitase care era firma lor de asigurări, astfel încât înjură furios. Cotrobăi repede prin sertare. Electra îi aşeza cu meticulozitate exemplare din documentele firmei, în acel birou, fie că el venea sau nu să le studieze.

Găsi numele companiei de asigurări în dosarul cu titlul „ALTE CHELTUIELI" şi formă numărul de telefon al firmei respective, al cărei sediu se afla tocmai la Londra.

Compania Coleman's avea reputaţia de a-şi fi racolat cei mai neobişnuiţi clienţi, cu cele mai surprinzătoare solicitări. De exemplu, le asigura vedetelor de cinema picioarele, mâinile şi sânii, contra rănirilor sau deformărilor. Îi mai asigurau şi pe piloţii de curse auto care încercau să doboare recorduri mondiale de viteză, şi chiar pe constructorii amatori de rachete, astfel că, prin comparaţie, cultivatorii de orhidee se aflau printre cei mai puţin extravaganţi clienţi ai companiei.

Însă iniţiativa acelei firme dăduse roadele scontate. Firma Coleman's era extrem de înfloritoare.

– Firma de asigurări şi reasigurări Coleman's. Cu ce vă pot fi de folos?

– Bună ziua, da, aş vrea, dacă se poate, să vorbesc cu managerul companiei dumneavoastră, vă rog, spuse George

în receptor.Nu se încurca cu cei mai mici în grad. Era şi asta o mică reminiscenţă a vremurilor în care fusese şi el cineva.

– Îmi puteţi spune şi în ce problemă anume?

George scrâşni din dinţi, la auzul acelei voci monotone şi tărăgănate.

– Cu siguranţă! Eu sunt unul dintre cei doi coproprietari ai Casei Orhideelor, de pe insula Oahu. Compania dumneavoastră ne-a trimis un inspector pentru a întocmi nu ştiu ce fel de raport. Aş vrea să cunosc mai multe detalii în legătură cu asta, dacă sunteţi atât de amabilă, mârâi el printre dinţi.

– Îmi pare nespus de rău, dar la ora asta nu mai este nimeni altcineva în afară de mine aici şi toate birourile noastre sunt închise. Eu sunt operatoarea de seară şi doar preiau mesajele dumneavoastră. Vreţi, vă rog, să-mi lăsaţi numele şi numărul dumneavoastră de telefon?

George se blestemă în gând, pentru faptul că nu se gândise deloc la diferenţa de fus orar.

– Desigur. Numele meu este George Dixon. Vă rog să-i transmiteţi managerului dumneavoastră să mă sune de îndată ce va ajunge la serviciu. Apoi îi dădu şi numărul lui de telefon şi închise brusc.

Nu ştia asta, dar îşi pierduse de pomană timpul.

Atunci când Haldane cumpărase compania Coleman's, una dintre puţinele din acea branşă aflate în proprietate privată, el îi explicase cât se putea de clar managerului general ceea ce avea de gând să facă.

Haldane n-avea nici cea mai mică intenţie de a-i modifica structura sau personalul. Pentru ce ar fi făcut asta? Compania era prosperă şi avea să-i aducă şi în continuare bani frumoşi.

Totuşi, dorea din partea acesteia o totală cooperare, în privinţa relaţiilor ei cu firmele cultivatoare de orhidee.

El îi ceruse directorului executiv să dea relaţii în privinţa lui oricăror firme de orhidee, imediat ce acele relaţii i-ar fi fost solicitate. Directorul trebuia să asigure respectiva firmă că domnul Hal Courtenay era un membru de încredere al companiei lor, pe care o reprezenta. Atât şi nimic mai mult.

Nici măcar nu era o minciună. În definitiv, proprietarul unei companii face parte din acea companie.

Iar dacă directorul general se întreba cumva de ce patronul companiei bătea lumea în lung şi-n lat, controlându-i pe cultivatorii de orhidee .... ei bine, acest director îşi păstra pentru sine acea curiozitate şi făcea ceea ce i se spusese.

De aceea, George Dixon nu avea să afle nimic atunci când avea să-l sune directorul, în afară de faptul că Hal Courtenay ar fi trebuit să se bucure de toată consideraţia şi cooperarea din partea Casei Orhideelor, în cazul în care această companie ar fi dorit să-şi continue cooperarea cu firma Coleman's.

Neştiind că avea să se confrunte în curând cu un eşec în demersurile sale, George ieşi din biroul lui şi se îndreptă spre micul şi elegantul automobil Corvette, aflat în parcarea din faţă. Acesta era vechi de patru ani şi îi adusese satisfacţii mult mai mari decât şi-ar fi putut cineva închipui.

George Dixon merse până la poarta cu acţionare electronică şi începu să claxoneze nervos, deoarece paznicul nu se grăbea câtuşi de puţin să i-o deschidă. Dracu' să-l ia şi pe acel paznic! Nu ştia că el era coproprietarul firmei?

Ieşi pe poartă înjurând de mama focului şi acceleră furios, îndepărtându-se pe şosea. Se îndreptă spre sud-vest, spre Diamond Head. După douăzeci de minute, intră pe un drum lateral neasfaltat şi se uită la ceas.

Era aproape patru şi jumătate după-amiază. Avea timp destul.

Continuă să înainteze câțiva kilometri, după care opri lângă un șanț îngust. În depărtare, se putea vedea clădirea hotelului Kahala Mandarin Oriental.

Arșița era de-a dreptul nemiloasă în acea zi, astfel că Dixon scoase o batistă din buzunarul sacoului său de mătase și își șterse cu ea fața congestionată.

Știa că acesta era un loc suficient de ferit, unde nimeni nu l-ar fi putut vedea, ori auzi, însă și-ar fi dorit să se fi întâlnit cu Darren Simms în vreun bar cu aer condiționat, din Honolulu.

La un moment dat, el auzi în depărtare un huruit înfundat de motor și văzu cum se apropia și creștea din ce în ce mai mult pe drum un punct negru, care se transformă apoi într-o imensă motocicletă neagră. Iar mugetul puternic deveni asurzitor, în clipa în care motociclistul se opri lângă automobilul lui George.

Liniștea așternută brusc se dovedi benefică.

George, care nu avea cunoștințe de mecanică, presupunea că acea motocicletă avea un motor supradimensionat. Se gândi că acesta era un lucru bun. Probabil că Darren Simms trebuia de multe ori să scape repede cu fuga. Nu era necunoscut polițiștilor.

Motociclistul își scoase casca albă, dând la iveală o mare claie de păr unsuros, de un castaniu-închis, și o mustață subțirică, având un aspect asemănător. Când bărbatul descălecă de pe motocicletă, echipamentul lui de piele neagră se auzi foșnind.

Dixon îl privea fascinat și în același timp scârbit.

Căutase un om dispus să facă orice pentru bani, astfel că numele acestui individ îi fusese recomandat de către niște cunoscuți de-ai lui din lumea interlopă.

Darren Simms zâmbi, văzându-l pe grăsunul om de afaceri care asuda din greu în fața lui. Zâmbetul acela îi scotea

în evidenţă o cicatrice ştearsă care i se întindea pe obraz, de la gură şi până la marginea exterioară a sprâncenei drepte, stârnind groaza interlocutorului său.

Şi din nou simţi George nevoia să fi fost în acel moment într-un loc mult mai populat.

– Eşti Simms? îl întrebă el, cu toată agresivitatea de care se simţea în stare în acel moment. Dar nu reuşi să scoată decât un fel de guiţat subţire şi speriat.

Simms îl măsură tacticos din cap până-n picioare. De obicei, acesta era momentul cel mai periculos din îndeletnicirile sale. Nu putea şti niciodată dacă nu avea cumva de-a face cu vreun poliţist deghizat sau cu vreun concurent de-al lui în ale meseriei.

Până la urmă însă, după ce se lămuri în privinţa acelui rebut uman, Simms zâmbi şi se relaxă.

– În persoană. Dar tu eşti chiar domnul Smith?

– Da. Mi s-a spus că tu .... ăăă ....

– Treci direct la subiect. Spune-mi ce vrei să fac şi să văd şi banii, se răsti el.

George merse şi deschise portiera din dreapta a maşinii sale, scoţând la iveală de acolo un plic. Încă înainte de a fi apucat el să se răsucească pe călcâie, Simms i-l şi smulsese din mână. Individul numără cinci sute de dolari.

– Vreau să-l urmăreşti pe un tip pe nume Bevis McCormick. Este botanistul-şef al unei firme denumite Casa Orhideelor.

– Ştiu, îi replică Simms, îndesându-şi banii în buzunarul gecii sale de piele. Ştiu totul despre tine, domnule Dixon. Eu întotdeauna îmi verific înainte oamenii pentru care lucrez. Şi până la urmă, ce anume doreşti de la mine? Să-l lichidez pe acest McCormick?

George se făcu alb ca varul la faţă. Individul rostise cu atâta nonşalanţă acea violentă ameninţare.

– *Nu!* se grăbi el să exclame, după care zâmbi chinuit. Sau cel puţin, pentru moment nu! Nu vreau decât să-l urmăreşti, să zicem vreme de o săptămână. Să faci şi nişte fotografii. Iar după aceea, să vii să-mi aduci la cunoştinţă tot ce ai aflat.

Simms oftă.

– Ai fi putut pentru rahatul ăsta de nimic să-ţi angajezi un detectiv particular.

– Da, ştiu asta, însă lucrurile s-ar putea să se complice pe parcurs. Domnul McCormick deţine un lucru pe care eu mi-l doresc foarte mult şi la care nu cred că o să renunţe de bunăvoie.

Simms zâmbi, asta deformându-i încă o dată chipul desfigurat.

– Aşa mai vii de-acasă! Însă asta o să te coste ceva mai mult. Şi Simms bătu cu palma peste buzunarul în care se aflau banii deja primiţi.

– Da, ştiu, se grăbi să-l asigure Dixon. Ăsta n-a fost decât un avans.

Simms dădu din cap şi se urcă din nou pe motocicletă.

– O să te ţin la curent, domnule Smith, îi mai spuse el pe un ton sarcastic. Apoi îşi puse casca pe cap şi porni din nou motorul.

George se strâmbă iar şi făcu un alt pas înapoi, pentru că Simms întorsese motocicleta şi îl umpluse de praf, pornind după aceea în trombă, cu un huruit infernal. George se uită după el, îngrozit şi în acelaşi timp satisfăcut.

Se săturase ca Electra Stapleton să-i conducă firma numai după cum o tăia pe ea capul. Venise acum vremea să preia el frâiele companiei.

Iar Simms părea cel mai potrivit om care să-l poată ajuta în atingerea acestui scop.

8

Lohano Tiki îşi îndreptă strălucitorul automobil Ferrari de culoare galbenă pe aleea acoperită cu pietriş, care urca spre Palatul Orhideei Negre, parcându-şi maşina în faţa imensului portic sprijinit de coloane, de la intrare.

Coborî din automobil şi apoi se aplecă iute pentru a se uita în oglinda exterioară laterală, ca să-şi verifice pieptănătura.

Totul era în regulă. Părul îi flutura uşor în adierea vântului şi tânărul părea completamente lipsit de griji.

Din oglindă îi întorcea privirea o figură de o mare frumuseţe, cu o bărbie pătrăţoasă şi un ten bronzat de soarele deşertului.

Mai precis, de soarele deşertului din Nevada.

Cămaşa lui, de un alb orbitor, avea primii nasturi de sus descheiaţi, dezvăluind puternicul lui gât arămiu şi primele câteva fire încreţite ale părului negru de pe piept.

Sacoul său de in alb era excelent croit, iar pantalonii lui largi aveau o splendidă nuanţă de verde-închis. Pantofii şi-i cumpărase de la Roma. Unica bijuterie pe care o purta era un sobru ceas elveţian, prins la încheietura mâinii cu o curelușă de piele.

Se îmbrăcase astfel, la patru ace, anume pentru a-i impresiona pe Koki'Hana şi pe rebela lui nepoată.

Cu multă sprinteneală, Lohano urcă în fugă cele patru trepte rotunjite, care se desfăceau în formă de evantai, ducând spre giganticele uşi din lemn de stejar sculptat , ale palatului. Se zvonea că acele masive uşi de la intrarea principală în palat proveneau de la un castel medieval din Germania, castel care căzuse în ruină.

Lemnul greu şi întunecat la culoare al acelor uşi avea un aspect care cu siguranţă susţinea respectiva ipoteză.

Tânărul trase de lanţul demodat şi aşteptă.

I se uscase oarecum gâtlejul şi înghiţi cu grijă în sec. Totul depindea acum doar de cele câteva zile care urmau: şi viitorul său trai îndestulat şi tihnit, şi poate chiar viaţa lui.

Uşa se deschise încet, iar în pragul ei se ivi un majordom foarte bătrân şi ramolit. Lohano nu-şi putea reprima o undă de repulsie. Propriul său tată, regele Lopaka Tiki, care era cu mult mai puţin bogat decât Koki'Hana şi locuia într-un modest conac de pe insula lor natală, Maui, tot izbutea să aibă un majordom mai de Doamne-ajută ca acesta de-aici. Ciudăţeniile lui Koki'Hana erau oarecum jenante. Acel neputincios moşneag ar fi trebuit concediat de mulţi ani de zile.

Şi totuşi, Lohano îi zâmbi lui Kallona cu gura până la urechi, salutându-l:

– *Aloha*, Kallona.

Bătrânul făcu o plecăciune în faţa lui.

– Prinţe Lohano.

Kallona nu i se adresa niciodată lui Lohano folosind vreuna dintre formulele de deferenţă adecvate rangului regal al acestuia. Şi cum erau atât de binecunoscute fixurile majordomului referitoare la utilizarea titlurilor, în modul de a i se adresa propriului său rege, lui Lohano i se cam urca de

fiecare dată sângele în obraji, dându-şi seama de faptul că fusese ofensat, însă ştia că nu avea voie să riposteze.

Dar asta numai pentru moment.

Pentru că, atunci când se va fi însurat el cu Ileana şi bătrânul bunic al acesteia ar fi fost deja mort, Kallona, în cazul în care ar mai fi rămas cumva în viaţă, urma să se trezească luat de urechea aceea a lui lipsită de orice respect şi aruncat pe drumuri, fără niciun fel de pensie, ca un boşorog obraznic ce era ...

Acum el însă îi zâmbi majordomului şi mai larg, arătându-i acestuia cât mai mulţi dintre dinţii lui albi şi spunându-i:

– Kal, eşti atât de amabil, încât să-mi aduci înăuntru bagajele din maşină?

Apoi, tânărul trecu pe lângă majordom şi se îndreptă direct către salonul preferat al familiei. Kallona se uită după el, apoi închise uşa.

Iar bagajele prinţului rămaseră şi în continuare în automobil.

Koki'Hana şedea în fotoliul său preferat, o drăcovenie rabatabilă tapiţată în piele neagră şi al cărei spătar putea fi lăsat în jos, scoţându-se concomitent la iveală şi o sprijinitoare pentru picioare. Regele îşi petrecea cele mai multe dintre seri lungit pe acel fotoliu-pat şi sforăind de mama focului.

Cu toate astea însă, la ora două şi jumătate după-amiază, Koki'Hana şedea în capul oaselor şi citea o carte despre .... orhidee, după cum remarcase imediat Lohano, în timp ce se îndrepta în mare grabă spre el.

– *Alii Koki'Hana*, îi zise tânărul, întinzându-şi braţele în direcţia lui.

Koki'Hana se ridică cu greu în picioare şi îl îmbrăţişă pe tânăr cu multă căldură.

– Lohano. Mă bucur nespus de mult să te văd din nou. Ce mai face tatăl tău, regele Lopaka?

Lohano n-avea nici cea mai vagă idee. De luni de zile nu-i mai călcase piciorul pe insula Maui.

– Bine, bine. Îţi trimite calde salutări şi cele mai bune urări de sănătate şi noroc.

Koki'Hana îşi dădu seama că ţinea încă în mână cartea aceea despre orhidee şi o aruncă iute pe fotoliu. Chiar de la vizita lor din urmă cu trei zile la Casa Orhideelor, el citea întruna despre acele fascinante plante cu flori.

Amândoi se întoarseră la un moment dat simultan, atenţia fiindu-le atrasă de o uşoară mişcare în spatele lor.

De obicei, la acea oră din zi, Ileana ar fi trebuit să fie plecată să joace tenis cu prietenele ei sau să înoate, la piscină.

Dar dat fiind faptul că era aşteptată sosirea lui Lohano la ei, ascultătoarea fată rămăsese acasă pentru a-l întâmpina pe oaspetele lor, cu urările cuvenite de bun venit.

Prinţesa înaintase încet. Purta o simplă rochiţă portocalie de plajă, creaţie a designerului Valentine Copeland, cunoscut în mod curent drept numai Valentine. Cu o croială simplă şi rotunjită la gât şi la subsuori, era terminată la margini printr-un model cu buline mari, de culoare bej. Rochia dreaptă şi lungă până la genunchi îi scotea în evidenţă sânii mici şi obraznici, precum şi rotunjimile şoldurilor.

Rochia părea într-atât de simplă, încât trebuia să fi costat o avere.

Fata arăta nemaipomenit, cu părul ei lung şi negru ajungându-i până la talie.

Lohano se văzu nevoit să recunoască faptul că, în cazul în care se căsătorea cu Ileana, n-o să-i fie chiar atât de greu precum i se păruse până atunci. Iar după ce avea să o lase gravidă, el ar fi putut să-şi trăiască viaţa şi să înceapă să-şi

caute o amantă sau două. Neapărat blonde. Îi plăceau blondele.

Iar după moartea bătrânului rege ... cu tot bănetul acela pe care l-ar fi lăsat moşul, ar fi putut să-şi petreacă mai tot timpul doar în Las Vegas, dacă ar fi avut chef de aşa ceva.

– Ileana, rosti el, ridicând-o în braţe şi strângând-o atât de tare, încât fata simţi toate formele corpului acelui bărbat. Acesta îşi frecă în mod provocator coapsele de picioarele ei.

Fata se zbătu şi se eliberă cu mare greutate din braţele tânărului, de-abia izbutind să-şi reprime scârba. N-o putea împiedica să se îndepărteze de el, dat fiind faptul că la acea scenă asista ca martor şi bunicul ei, astfel că Lohano îi dădu drumul, dar o fulgeră cu privirea ochilor săi întunecaţi la culoare.

După ce s-ar fi căsătorit, ea n-ar mai fi avut dreptul să-l respingă.

– Ai mai crescut, de când te-am văzut data trecută. Acum eşti femeie în toată puterea cuvântului, îi spuse el.

– Da, îi replică glacial Ileana. Aşa e.

La rândul ei, fata îl fulgeră cu privirea. Dacă ar mai fi pângărit-o cu mâinile lui scârboase, intenţiona să-i scoată ochii, indiferent dacă s-ar fi aflat sau nu de faţă şi bunicul ei.

Lohano zâmbi strâmb, sesizând în ochii fetei valul de revoltă. După căsătorie, Ileana avea să afle cine anume este şeful. Aşa erau unele femei. De obicei, o palmă dată la momentul oportun punea lucrurile în ordinea lor firească.

Bărbatul întoarse capul spre Koki'Hana, încântat să vadă în ochii bătrânului acea privire prin care el îşi implora nepoata să fie ceva mai amabilă cu musafirul.

– Spune, cum mai merg treburile pe-acasă pe la voi? îl întrebă Koki'Hana pe Lohano. A terminat Lopaka ce avea de făcut?

Pentru o fracțiune de secundă, Lohano îl privi descumpănit, după care înțelese că bătrânul se referea la prima tentativă a tatălui său de a se lansa în domeniul afacerilor de mai mare anvergură. Spre deosebire de Koki'Hana, familia lui Lohano nu deținea pe insula Maui decât câțiva amărâți de acri de teren, pe care tatăl său se hotărâse de curând să construiască un modest hotel cu trei etaje, și anume pe latura dinspre ocean și plajă a proprietății lor.

Lohano nu-și mai amintea decât că tatăl său avusese prostească idee de a angaja un arhitect pentru a-l ajuta la construirea unei clădiri care să se încadreze în mod potrivit în peisaj. Tatăl său se gândise la un fel de mic han construit în stil tradițional. Lohano însă se îndoia că ar fi putut să scoată prea mulți bani din așa ceva.

El nici măcar nu știa dacă între timp fuseseră demarate lucrările la acea construcție.

Bărbatul își dezgoli toți dinții într-un singur zâmbet.

– Lucrurile merg bine. Sunt convins că tata ar fi de-a dreptul încântat ca dumneavoastră și Ileana să vă numărați printre primii lui oaspeți acolo.

Koki'Hana îi surâse.

– Mi-ar face o deosebită plăcere. N-am mai stat de multă vreme la taclale cu vechiul meu prieten.

Lohano intră în panică, însă reuși să mascheze acest lucru.

– După cum îți închipui și dumneata, acum este cam mare tămbălău acolo. Încerca să amâne invitația cât putea de mult, fără a se dovedi prea nepoliticos. Dar nu dorea nici în ruptul capului ca cei doi bătrâni să se întâlnească.

Pentru că în felul acesta Koki'Hana ar fi putut afla niște lucruri de care Lohano n-ar fi fost prea mândru. De exemplu, că tatăl său îl amenințase că avea să-l dezmoștenească și că

intenţiona, după legea locului, să-l desemneze drept moştenitor al său pe Peka, fratele mai mic al lui Lohano.

– Lohano, te rog să iei loc, îl invită politicos Ileana, arătându-i fotoliul aflat la cea mai mare distanţă de cel în care se aşezase ea. O să-l rog pe Kallona să ne aducă nişte cafea.

De fapt, Lohano ar fi preferat să bea un whisky cu sifon.

– Îţi mulţumesc, draga mea, e o idee straşnică. Se gândea cu groază că în următoarea perioadă avea să locuiască în acel mausoleu şi trebuia să se poarte frumos cu ramolitul de Koki'Hana ... Simţea nevoia unei băuturi tari. Următoarea săptămână se anunţa cumplită de-a dreptul.

Ileana schiţă o grimasă, auzind modul drăgăstos în care îi vorbea acum tânărul. Până atunci, nu prea fusese prevenitor cu ea. Dar credea oare Lohano că în felul acesta o putea face să se îndrăgostească de el?

Prinţesa îşi întoarse capul, astfel ca nici Lohano şi nici bunicul ei să nu îi poată vedea dezgustul întipărit pe faţă, apoi scutură de cordonul clopoţelului.

La câteva momente după aceea, Kallona se şi înfiinţase, aducând deja cafeaua pe o tavă. Fata fusese sigură că majordomul avea să-i anticipeze solicitarea.

– Îţi mulţumesc, Kallona, rosti ea încet, pe când bătrânul punea tava pe masă, făcea o plecăciune în direcţia lui Koki'Hana şi îi întorcea cu răceală spatele acelui frumos tânăr, pe care îl ignorase în mod deliberat.

În sinea lui, Koki'Hana clocotea de mânie.

Ileana îşi reprima zâmbetul.

Lohano se prefăcea a nu fi remarcat absolut nimic.

Şi regreta că renunţase la încinsele partide ale jocurilor de cărţi de la cazinoul „Lebăda Aurie", doar pentru blestemata asta de şaradă!

Gândul ia masa de joc îl înfioră de durere. Tânjea atât de mult să se întoarcă în Las Vegas, încât îi era greu să stea locului. „Lebăda Aurie" reprezenta unicul loc în care simţise că trăieşte cu adevărat. Ar fi dat orice ca să se afle în acel moment acolo – chiar dacă asta ar fi însemnat să ajungă din nou la mâna lui Vittorio DePalma.

Numai gândindu-se la proprietarul cazinoului „Lebăda Aurie", el începu să transpire din abundenţă.

Se zicea despre respectivul individ că ar avea legături cu Mafia. Se mai zvonea că banii Mafiei se aflau în spatele acelui cazinou. În cazul în care acest lucru era adevărat .... atunci ameninţările lui DePalma că avea să-i rupă picioarele, dacă el nu şi-ar fi achitat datoria, nu i se mai păreau chiar aşa de nefondate precum le socotise iniţial.

Lohano descoperise doar dintr-o pură întâmplare Vegas-ul. În timp ce urma cursurile universitare, doi dintre prietenii săi organizaseră acolo un weekend de pomină.

Ei erau interesaţi de dansatoarele din program.

Din prima clipă când călcase în cazinoul „Lebăda Aurie", Lohano se simţise cu adevărat ca acel prinţ veritabil care era în realitate. Întreaga atmosferă de-acolo îl entuziasmase. Locul acela nu avea nicio fereastră. Dinăuntru nu se putea vedea dacă era noapte sau zi. Nu existau acolo nici măcar ceasuri. În jurul meselor se îmbulzeau jucători împătimiţi, cu priviri îndârjite, gospodine care ţipau ca scoase din minţi, languroase dame de companie şi crupieri cu figuri impenetrabile.

Avusese atunci la el cinci sute de dolari, pe care îi pierduse în numai două ore. Prietenii săi făcuseră mare haz pe socoteala lui şi îi plătiseră locul la hotel, după care îl mai împrumutaseră cu încă o mie de dolari. În definitiv, el era un

prinţ. Iar celor de spiţă regală li se permitea să aibă mici slăbiciuni.

Bineînţeles că proprietarul „Lebedei Aurii" aflase repede cine era personajul, iar faptul că un membru al unei familii regale, fie aceasta şi una de mai mică importanţă, din Hawaii, frecventa acel cazinou conferea acelui loc un plus de atractivitate. Prin urmare, Lohano fusese creditat cu mulţi bani, în decursul unei lungi perioade de timp.

Terminase apoi facultatea, obţinuse o diplomă de licenţă şi se întorsese acasă. Însă în toţi aceşti ani, rămăsese cu obiceiul de a reveni periodic la „Lebăda Aurie". La început, doar pentru câteva zile.

Apoi, pentru perioade de câte o săptămână întreagă.

Iar în final, pentru intervale şi mai lungi.

Uneori, câştiga sume foarte mari. Nu se întâmpla prea des, însă acest lucru avea darul să-i alimenteze obsesia. Era minunat să mizezi cu nişte bani care de fapt nu-ţi aparţin, de exemplu, pe un opt negru sau pe un douăzeci şi trei roşu, şi să urmăreşti micuţa bilă albă cum se învârte odată cu întregul disc al ruletei. Iar dacă se întâmpla cumva ca acea bilă albă să se oprească în dreptul acelui opt negru sau al acelui douăzeci şi trei roşu, iar crupierul împingea către tine toate acele jetoane roşii şi negre ...

De-abia atunci se simţea cu adevărat în al nouălea cer. Mai bine decât după o partidă de sex reuşită. Mai bine decât dacă ar fi băut sau ar fi luat droguri. Mai bine decât dacă în jurul lui s-ar fi îngrămădit o mulţime de oameni prosternându-se în faţa lui şi adresându-i-se cu apelativul „Înălţimea Voastră Regală".

Din nefericire însă, Lohano nu câştiga chiar atât de des încât să poată acoperi datoriile din ce în ce mai mari. Şi totuşi,

momentele în care câştiga erau cele mai minunate din toată viaţa lui.

Pentru ele şi-a vândut automobilul pe care îl primise cadou de la tatăl lui, atunci când împlinise douăzeci şi unu de ani. După aceea a vândut şi bijuteriile pe care i le lăsase mama lui pe patul de moarte, cu doi ani în urmă.

Se angajase în cele din urmă la o firmă de brokeraj din Los Angeles, însă contractase datorii mari la bancă, iar patronul său îl ameninţa cu concedierea. N-avea nimic împotrivă ca antetele firmei să fie inscripţionate cu titlul „Prinţul LohanoTiki", însă în momentul în care un salariat neproductiv lua un salariu exorbitant ...

Situaţia devenise explozivă în clipa în care Lohano ajunsese să aibă peste un sfert de milion de dolari datorie către Vittorio DePalma.

Iar patronul cazinoului devenise brusc ţâfnos. A constatat că cei de spiţă regală nu erau neapărat şi bogaţi. Şi aşa se face că, în urmă cu două săptămâni, DePalma îl sunase la telefon pe regele Lopaka şi îl întrebase dacă era dispus să plătească datoriile fiului său.

În momentul acela, regele Lopaka aflase pentru întâia oară de respectivele datorii ale fiului său. Iar acea veste neplăcută venea într-un moment cât se poate de nepotrivit. Regele Lopaka nu fusese niciodată prea avut, iar la acea dată îşi direcţionase toate resursele financiare spre construirea unui hotel. Astfel că el n-ar fi putut scoate din buzunar un sfert de milion de dolari, chiar dacă ar fi vrut acest lucru.

Lopaka însă nu era câtuşi de puţin surprins de ultima boroboaţă a fiului său. Acesta plecase din arhipelag ca să trăiască pe picior mare pe continent. Obişnuia să bea mult mai mult decât s-ar fi cuvenit să o facă, iar odată se întâmplase

să fie chiar exmatriculat de la şcoală, fiindcă fusese prins că se drogase.

Însă patima jocului a fost picătura care a umplut paharul. Întristat şi dezgustat, regele Lopaka îl informase pe DePalma că fiul său urma să se descurce de unul singur.

DePalma în persoană îi adusese la cunoştinţă lui Lohano acea veste, cu o săptămână în urmă, într-o noapte, pe o alee lăturalnică şi pustie din apropierea „Lebedei Aurii". Într-o singură clipă, totul se năruise. După ce avusese un noroc chior şi câştigase, fusese târât de către trei zdrahoni afară din încăperile acelea strălucitoare şi aruncat între lăzile de gunoi.

Iar acolo, îl aştepta DePalma. Acesta avea circa patruzeci de ani şi era brunet, iar în clipa aceea îi sclipise în mod ameninţător singurul său dinte de aur, în lumina puternică a neoanelor, care ajungea în acea alee de la numeroasele firme luminoase de pe strada principală.

Mesajul fusese cât se putea de limpede: „Dacă nu plăteşti, atunci va fi vai şi-amar de capul tău".

Doi pumni zdraveni şi bine ţintiţi drept în stomacul său îl făcuseră să se încovoaie şi să vomite pe pavaj.

După acea nefericită întâmplare, Lohano socotise că era mai prudent să se întoarcă acasă. Dar nu pe insula Maui. Bănuia că tatăl său nu l-ar fi aşteptat cu braţele deschise.

Aşa că zburase cu avionul direct în insula Hawaii, acolo unde bogatul rege Koki'Hana încă părea hotărât să o mărite pe iubita sa nepoată cu moştenitorul regelui Tiki.

Aşa precum se întâmplase dintotdeauna.

Deşi Lohano nu ştia care anume dintre strămoşii săi pusese la cale prima căsătorie între cele două familii, Lahina şi Tiki, ar fi fost în stare să-l sărute de-o mie de ori.

Averea Ilenei era tot ce îi mai lipsea lui Lohano pentru a uita de înfrângere şi a-şi putea satisface în continuare vicioasa patimă a jocului. Şi tocmai de aceea, era absolut obligatoriu să-şi oficializeze logodna cu prinţesa familiei Lahina, astfel încât să-i poată demonstra lui DePalma faptul că avea excelente perspective în privinţa solvabilităţii. De îndată ce şeful mafiot va afla că prinţul hawaiian urma să aibă acces prin căsătorie la bănetul provenit din respectivele afaceri cu hoteluri şi cafea, prinţului i se va permite din nou să se distreze în jurul meselor de joc, cât era ziulica de lungă.

El întinse mâna în direcţia ceştii cu cafea pe care i-o oferea Ileana, sorbind-o din ochi pe fată. Venise vremea să manifeste faţă de aceasta toată tandreţea de care se simţea în stare.

– Ileana, eşti cu adevărat cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi zise el cu blândeţe fetei,fără a exagera prea mult în formularea aprecierii. Era drept că lui îi plăceau mai mult blondele, dar ... la naiba, nimeni nu putea avea chiar totul!

Buzele Ilenei schiţară un surâs chinuit.

– Îţi mulţumesc, îi răspunse ea.

Cât de diferit de Bevis era acest dezgustător bărbat. Spre deosebire de el, Bevis părea atât de sfios şi de stângaci şi de masculin. Era un om inteligent. Şi pasionat, sub acea mască exterioară încruntată. Fata ar fi putut să jure că era şi sensibil şi avea şi simţul umorului.

Printr-un izbitor contrast cu Bevis, Lohano i se părea fals. Era frumos, însă nesincer. Era contrafăcut, asemenea unei orhidee confecţionate din material plastic.

Ileana suspină şi îşi zise pentru a mia oară în sinea sa că trebuia să încerce să uite până şi de existenţa lui Bevis pe acest pământ.

Încă din clipa în care plecaseră de la Casa Orhideelor, bunicul ei o tachinase, dar în acelaşi timp o şi dojenise în legătură cu acel scoţian. Fata nu-şi dăduse seama de faptul că fascinaţia exercitată de Bevis asupra ei fusese chiar atât de vizibilă.

Dar până şi acum, la câteva zile după ce-l întâlnise, ea avea clar în minte imaginea botanistului. Parcă îi şi auzea sonora pronunţie scoţiană a literei „r". Parcă îi simţea chiar şi mirosul.

Şi, ca şi cum toate astea n-ar fi fost suficiente, îşi putea reaminti până şi cea mai neînsemnată informaţie furnizată de Bevis în legătură cu acele flori minunate. Cu toate că nu avea o înnăscută aplecare spre studiu, ea reţinuse fără niciun fel de efort chiar şi faptul că *Phalaenopsis* avea nevoie în timpul nopţii de un minimum de temperatură de peste optsprezece grade Celsius!

Absolut tot ce spusese şi făcuse bărbatul acela i se întipărise parcă pentru totdeauna în memorie.

Era desigur ceva nebunesc. După cum îi spusese şi bunicul ei, probabil că ea nu avea să-l mai revadă niciodată pe Bevis.

Deodată, prinţesa îşi dădu seama că în încăpere se aşternuse o tăcere desăvârşită. Lohano nu mai spusese nimic. Iar bunicul ei se uita la ea cu un amestec de speranţă şi răbdare. Luptându-se să-şi biruie simţământul de spaimă care o cuprindea, fata zâmbi radios.

– Ăăă .... ooo, da. Da.

Ileana se întrebă, cu un vag sentiment de neliniştе, ce anume tocmai acceptase ea.

– Nemaipomenit! exclamă Lohano. De foarte multă vreme n-am mai mers noi împreună la pescuit. În cazul acesta, rămâne stabilit să ieşim mâine cu barca în larg?

Ilenei parcă i se oprise inima în loc. Prin urmare, tocmai acceptase să-şi petreacă o zi împreună cu el şi să prindă peşti în largul oceanului.

În ceea ce o privea, fata nu putuse niciodată să sufere pescuitul şi detesta să-i vadă pe acei minunaţi peşti prinşi, însă lui Lohano îi plăcuse dintotdeauna urmărirea prăzii şi obosirea ei pentru a o putea trage apoi în barcă, fiind încântat să se fotografieze lângă un peşte uriaş.

Săptămâna care urma i se părea o eternitate searbădă şi deprimantă. Of, Bevis!

Şi ea se chinui astfel până vineri. Ieşi cu el la pescuit şi se minună când Lohano scoase din adâncuri câţiva peştişori amărâţi. Acceptă apoi să-l însoţească pentru a lua cina cu el la restaurantul Peacock Room, de la hotelul Regina Kapiolani, urmăriţi de privirile semnificative ale celorlalţi clienţi prezenţi. Întâlnirea lor fusese consemnată în dimineaţa următoare şi în coloanele de ştiri mondene ale ziarelor, exact aşa precum Lohano se şi aşteptase să se întâmple – atâta vreme cât îl plătise personal pentru asta pe cel mai mare jurnalist monden al insulei. Paparazzi îi fotografiaseră pe amândoi dansând în cele mai la modă cluburi şi discoteci. În general, fata făcuse tot ce se aşteptase bunicul ei să facă.

Dar în momentul în care, joi seară, Lohano o încolţise cu o cerere oficială în căsătorie şi cu un inel de logodnă, cu diamant, ea înţelese că era timpul să lămurească lucrurile.

Iar în dimineaţa zilei de vineri, fata luă iniţiativa.

Bunicul ei cobora întotdeauna primul la micul dejun, şi, bănuind ea că Lohano era dornic să-i spună acestuia că ceruse în mod oficial mâna nepoatei sale, Ileana i-o luase înainte, trezindu-se încă de la ora şase şi făţâindu-se prin sufrageria unde urmau să ia micul dejun, în aşteptarea lui Koki'Hana.

Exact aşa precum bănuise, bunicul ei se sculase şi coborâse la şapte, iar la doar cinci minute după aceea, îşi făcuse şi Lohano apariţia în sufragerie.

Zâmbetul încrezător al acestuia dispăru brusc în momentul în care o văzu pe prinţesă şezând lângă bunicul ei şi mâncând cu mare poftă din nişte fructe sălbatice de pomelo, de guava şi de mango.

– Ia te uită! Încă o persoană matinală, spuse Koki'Hana. Şi unde oare o să mai meargă astăzi cei doi porumbei îndrăgostiţi? La surfing cumva?

– Ei bine, de fapt, începu Lohano, prea repede pentru ca fata să apuce să i-o ia înainte, Ileana şi cu mine ne-am logodit aseară, aşa încât sper să nu aveţi nimic împotrivă dacă vom face în cursul zilei de azi un anunţ de presă, pe tema asta.

– Dar nu-i adevărat! negă Ileana cu vehemenţă, părând înfuriată de-a binelea.

Concomitent cu ea, Koki'Hana rostea fericit:

– Dar asta-i o veste formidabilă!

Apoi ambii bărbaţi se întoarseră să se uite la prinţesă. Ochii lui Lohano erau pe jumătate ameninţători, pe jumătate provocatori.

– Ileana? îi spuse el încet. Nu ţi-a plăcut inelul pe care ţi l-am dăruit?

– Vezi cumva că-l am pe deget? se răsti ea drept răspuns.

– Ileana! exclamă cu asprime bunicul ei.

Aceasta izbucni:

– Îmi pare rău. Numai că eu n-am fost de acord.

Bunicul ei se uită la Lohano, văzând doar că frumosul fiu al vechiului său prieten fusese nevoit să privească în altă direcţie, pentru a-şi ascunde suferinţa şi încurcătura.

Iar Lohano chiar simţea cu-adevărat durere. Durerea de a avea picioarele rupte. Durerea unei alte bătăi soldate cu

şase luni de internare în spital. Se întoarse din nou către Ileana, cu o expresie rănită, dar convingătoare pe faţă.

– Să ştii că eu n-am să renunţ, Ileana, îi spuse el cu blândeţe. Am fost sortiţi unul altuia. Taţii noştri au hotărât asta încă de când noi doi eram doar nişte copii.

Ileana mârâi de furie. Şarpele! Lohano nu avea nici pic de respect pentru străvechile tradiţii ale familiilor lor.

– Da, Ileana, te rog să te mai gândeşti, rosti repede şi Koki'Hana, după care o luă de mână şi continuă: Măcar asta poţi să faci, nu-i aşa? Lohano va mai rămâne la noi până duminică. Mai gândeşte-te până atunci, da?

Fata văzu ochii lui Lohano scânteind triumfător.

Iar prinţesa întrezări în acel moment o cale de scăpare. Dacă Lohano putea profita cu nerușinare de vechile tradiţii şi obiceiuri ale familiilor lor, întorcându-le acum în folosul lui, de ce n-ar fi făcut şi ea la fel? Ileana răsuflă adânc.

– Foarte bine, bunicule. Eu una consider că aceasta este o decizie de maximă importanţă, care nu poate fi tratată cu superficialitate. Lohano îi aruncă pe furiş o rapidă privire bănuitoare, total diferită de aceea blajină şi aprobatoare a bunicului ei. Aşa că eu cred că ar fi cazul să mă duc pe insula Molokai, rosti ea cu blândeţe. Pentru a putea medita acolo în linişte asupra lucrurilor pe care urmează să le fac în continuare.

Molokai, odinioară denumită de către poporul lor „Insula Părăsită", era un loc care exercita o misterioasă putere spirituală asupra tuturor polinezienilor. Acolo, timpul părea să se fi oprit din curgerea lui inexorabilă. Acolo, zeii din vechime încă trăiau. Fata fusese absolut sigură că, în cazul în care l-ar fi rugat pe bunicul ei să o lase să meargă acolo, lui nici măcar prin gând nu i-ar fi trecut ideea că ar putea s-o refuze.

– Bineînţeles, *keiki*. Poate că o perioadă de câteva zile

de singurătate te va ajuta să-ţi mai limpezeşti gândurile, se declară el pe dată de acord.

Lohano înţelese imediat cât de elegant îl evitase ea şi spumegă de furie în sinea lui. Şi totuşi, în timpul cât ar fi fost plecată fata, el ar fi putut să i se bage bătrânului pe sub piele, făcându-l să creadă că avea să-i fie un ginere pe cinste.

Încă nu era totul pierdut. Câtuşi de puţin.

Molokai era cea mai rustică dintre toate insulele arhipelagului hawaiian, dar tot se putea lăuda cu două mici aeroporturi. Kaunakakai era unicul oraş mai răsărit de-acolo, iar un taxi o duse repede la cel mai bun hotel al urbei. O perioadă de refugiu în solitudine şi meditaţie reprezenta unul dintre puţinele prilejuri în care Ileana putea rămâne singură fără a mai fi escortată de către niciun bodyguard.

Fata se cază imediat la hotel. Nu fusese necesar să-şi facă dinainte o rezervare.

În apartamentul ei, prinţesa îşi despachetă repede bagajele şi gustă din plin din deliciile singurătăţii cu care nu prea era obişnuită.

Prinsese primul zbor de dimineaţă de la Hilo, iar acum era de-abia ora şapte. Gândul la Lohano şi la inelul lui de logodnă cu diamant care o aşteptau să revină acasă cât mai repede o făcu să-şi piardă brusc pofta de mâncare.

În timp ce se preumbla prin oraş, întreaga lume părea s-o apese. Fata luă un taxi şi îi ceru şoferului să o ducă spre est, prin rezervaţia silvică, până în Valea Halawa. Ştia că aceea era zona cea mai puţin populată a insulei, cea mai liniştită şi mai împădurită.

Un *haole* deţinea acolo o întinsă proprietate, însă omul acela nu o folosea niciodată. Era un loc ideal unde să te

bucuri de o absolută singurătate şi să meditezi după pofta inimii.

Ileana îl rugă pe taximetrist să revină şi să o ia de-acolo peste câteva ore. Sufletul ei frământat nu voia nimic decât să se plimbe de-a lungul plajei pustii şi să admire asfinţitul soarelui.

Lui Bevis McCormick îi venise în acel moment o idee foarte asemănătoare cu aceea a prinţesei.

Sera camuflată şi laboratorul său cel tainic erau adăpostite pe latura răsăriteană a Văii Halawa, iar el tocmai terminase de pregătit plantele pentru înnoptat. Sistemul de ventilare funcţiona ireproşabil şi bărbatul simţea nevoia de a-şi mai dezmorţi picioarele şi de a se îndepărta pentru o vreme de orhidee.

Bevis o porni la plimbare printre arborii singuratici, respirând adânc minunatul aer răcoros al serii. Strălucitorul disc portocaliu de pe cer îl ghidă cu precizie spre plajă, acolo unde sunetul blând al valurilor care clipoceau pe ţărm era la fel de liniştitor ca şi ciripitul de păsărele nocturne din jurul său.

Când păşi pe alba fâşie de nisip, o singură siluetă răzleaţă se zărea totuşi stând în picioare aproape de malul apei. Faptul îl surprinse – turiştii doar arareori se aventurau până aici, deoarece aici nu era nimic de văzut. Insula se făIea cu multe plaje mai mari şi mai frumoase decât aceasta de-aici, plaje care aveau în apropiere hoteluri şi locuri de distracţie.

Pentru moment, el şovăi la marginea pădurii. Silueta, în mod vădit aparţinând unei femei, se afla acum chiar pe marginea udată de valuri a plajei. Femeia se descălţase şi venea în picioarele goale pe nisip în direcţia lui, cu privirea îndreptată spre ocean.

În bătaia soarelui, Pacificul își schimbase culoarea, de la obișnuitul său albastru-azuriu, la un portocaliu-auriu-închis. Părul lung și negru al femeii se unduia pe fața acesteia, în blânda briză marină.

Inima lui Bevis începu să-i bubuie în piept. Își spuse că era pur și simplu un prost – pentru că nu se putea să fie ea.

Faptul că prințesa Ileana Lahina îi bântuia toate visele, încă de când se întorsese din Oahu, nu însemna că el putea pur și simplu să-i invoce și să-i materializeze imaginea în viața reală. Doar nu era magician!

O porni și el pe plajă spre malul mării. Simțea nevoia să se asigure de faptul că nu avea halucinații. Femeia aceea de acolo probabil că lucra la unul dintre hotelurile cele mari. Când ea o să ajungă în apropierea lui, el o să se convingă de faptul că femeia nu semăna deloc cu Ileana ....

Ileana răsuflă adânc. Soarele și marea erau de o frumusețe fără seamăn. Și-ar fi dorit doar să scape din încurcătura în care se afla.

Dacă măcar și-ar fi putut impune să nu se mai gândească la Bevis McCormick, probabil că acest lucru ar fi ajutat-o să-și revină! Era o absurditate să creadă că el ar fi putut vreodată să însemne ceva în viața ei. Probabil că acel bărbat deja uitase de existența ei. În definitiv, el își avea orhideele lui.

Pe câtă vreme ea .... ea trebuia să se descurce cu Lohano. Și cu bunicul ei. Și cu viitorul ei în calitate de regină. Regina Ileana.

Fata își ridică privirea și încremeni brusc. El se afla acolo. La numai câțiva metri distanță de ea. Și o privea cu o expresie atât de stranie pe față. O expresie neîncrezătoare și puțin speriată. Chipul mai exprima însă și altceva. Ceva .... voios, și viu, și minunat.

Fără să-şi dea seama, ea înaintă spre el. Nici nu mai simţea atingerea mării în jurul gleznelor. Nu conştientiza nici măcar faptul că se mişca, până când, deodată, se trezi că ajunsese la doar câţiva centimetri de el.

– Eşti reală, domnişoară? o întrebă el, apoi adăugă: Sau mintea mi-a luat-o cumva razna?

Ileana îi zâmbi.

– Eu sunt cât se poate de reală. Dar tu?

Părea greu de crezut că i se putea întâmpla cu adevărat aşa ceva. Dintre toţi bărbaţii din lume, să-l întâlnească tocmai pe el. Şi să-l întâlnească tocmai acolo .... şi tocmai în acel moment ....

Bevis răsuflă adânc.

– Ce anume te-a adus aici? întrebă el, cu o voce groasă şi guturală, fără să-şi mai ascundă emoţia care îl cuprinsese.

Deci nu numai ea îşi dădea seama cât de magic era momentul respectiv.

Ileana simţi în jurul ei aerul mişcându-se. Simţi prezenţa străvechilor zei. Şi atunci înţelese. Se simţise rătăcită şi deznădăjduită. Iar acum nu mai era deloc aşa. Nici nu se putea ceva mai simplu decât atât.

– Soarta, îi răspunse ea în şoaptă. Soarta m-a adus aici.

Apoi fata se mişcă din nou. Mai avea într-adevăr doar câţiva centimetri până la el, dar şi un întreg univers. O întreagă viaţă.

Şi se afla acum în braţele lui. El o strângea la pieptul său, cu braţe puternice care îi aduceau alinarea. Figura lui încruntată şi întunecată exprima acum tandreţe şi dorinţă.

Ileana îşi ridică faţa către chipul lui, se înălţă pe vârfuri şi îl trase în jos către ea.

Timp de câteva interminabile secunde, el păru să şovăie

– să se opună din răsputeri. Dar după aceea, cu un geamăt de neputință, îi pecetlui buzele cu un sărut.

Fata putea auzi blândul vuiet al oceanului. Și i se părea că inimile lor băteau la unison.

Corpul ei tânăr se mula pe corpul lui. Mâinile ei ciufuleau părul lui negru și cârlionțat.

Încet, se desprinseră apoi din îmbrățișare.

– Bevis, spuse ea, iar ochii îi erau la fel de catifelați ca lumina lunii. Bineînțeles. Era atât de simplu totul. Bevis.

9

Electra, având pe ea doar un sutien fără breteluţe şi nişte chiloţei, deschise uşa de la şifonierul ei şi se uită cu exasperare înăuntru.

De luni de zile tot intenţiona să-şi mai cumpere câteva articole de îmbrăcăminte, pentru a-şi mai completa garderoba, dar dintr-un motiv sau altul amâna mereu să o facă. Întotdeauna avea la îndemână scuza că era prea mult de lucru la firmă. Iar apoi pe aceea că, după ce terminase ceea ce avusese de făcut, se simţise prea obosită ca să mai poată merge la cumpărături.

Adevărul era că se gândea doar arareori la haine. Atâta vreme cât avea o mulţime de piese de îmbrăcăminte, răcoroase şi potrivit de elegante, pe care le purta la lucru, Electra de-abia dacă se mai gândea şi la celelalte veşminte, mai sofisticate, pentru ocazii. La urma urmei, atâta vreme cât viaţa ei amoroasă fusese practic ca şi inexistentă de atâta amar de vreme, extrem de rar avusese nevoie de nişte haine mai şic sau mai sexy.

Însă asta până în clipa de faţă.

Mai precis, până în momentul când Hal Courtenay, extrem de degajat, se uitase la ea peste biroul lui în acea după-amiază şi o întrebase dacă nu i-ar fi plăcut să ia cina cu el în oraş.

Femeia se hotărâse să-i ofere inspectorului de la asigurări

un birou în aceeaşi încăpere cu ea. În definitiv, îşi spusese ea gândindu-se la aspectul practic al problemei, acest lucru nu l-ar mai fi făcut să iroseasc㠆 atât de mult timp, venind până la ea să-i pună diverse întrebări.

Iar faptul că biroul liber al lui George Dixon se afla alături de al ei şi ar fi putut să fie folosit în acelaşi scop nu-i trecuse prin minte.

Sau abia dacă-i trecuse prin minte.

Şi în ciuda tuturor pericolelor, Electra nu regretase câtuşi de puţin acest lucru. Încă din după-amiaza zilei de luni, ea descoperise faptul că era emoţionant să-şi ridice privirea şi să vadă acolo de fiecare dată acel cap roşcat aplecat peste câte o hârtie sau alta.

Bineînţeles însă că el nu-şi petrecea chiar toată ziua doar în acea încăpere – jumătate din timp era plecat să inspecteze serele, să controleze dacă echipamentele de ventilare fuseseră întreţinute corespunzător, să verifice lămpile de iluminare şi aşa mai departe.

Firma pierduse în anul anterior o mare cantitate de orhidee cymbidium, atunci când o defecţiune la sistemul de ventilaţie cauzase o cădere în masă a bobocilor de floare, tocmai când se apropia momentul optim al tăierii plantelor şi al expedierii transportului. Firește că Electra solicitase ca pierderile să fie acoperite din asigurare. Şi desigur că Hal avea de gând să verifice întreaga poveste şi să recomande procedurile menite să împiedice ca astfel de lucruri să se mai întâmple vreodată.

Mulţi dintre cei din conducere o considerau nebună fiindcă acceptase ca acel bărbat să lucreze atât de aproape de ea. Şi totuşi, Electra preferase acest mod de lucru. Iar în plus, îşi zicea în sinea ei, era mai bine să-l aibă cât mai mult timp sub ochi. Prefera să vadă ea însăşi ceea ce făcea el decât

să se îngrijoreze întrebându-se unde anume se afla acesta şi ce mai punea la cale.

În doar cinci zile, bărbatul parcursese rapid toată hârţogăria companiei. Hal se pricepea la afaceri, chiar mai mult decât ea. Femeia se întreba de ce oare un bărbat cu evidentele lui abilităţi nu îşi deschisese propria afacere. Dar poate că el prefera munca de „detectiv", proprie oricărui inspector de asigurări, la drept vorbind.

Lui cu siguranţă îi plăcea să pună întrebări despre cele mai diverse subiecte.

Chiar în acea dimineaţă, de pildă, Electrei îi ajunsese la urechi faptul că Hal punea o mulţime de întrebări referitoare la George Dixon. Şi ea nu-şi dădea seama ce anume urmărea el prin asta.

Şi exact în momentul în care ea începuse să creadă că Hal nu se gândea decât la muncă, în după-amiaza aceea – absolut din senin – el o întrebase cu nonşalanţă dacă avea cumva vreun program special pentru acea seară de vineri.

Bineînţeles că nu avea. Nici nu-şi mai amintea de când nu se mai întâlnise cu cineva.

Aşa că el o invitase la cină în oraş, îi spusese că avea să vină să o ia de-acasă la ora opt, apoi ieşise să controleze transportul de Knudson Formula C de care ea nu era mulţumită.

Şi tocmai de aceea femeia stătea acum în faţa şifonierului ei, necăjindu-se, nu din pricina acelui transport – care cuprindea un amestec de elemente nutritive folositoare pentru cultivarea orhideelor în sere –, ci în legătură cu ceea ce ar fi putut să îmbrace la întâlnirea din seara respectivă.

Acest lucru nu-i stătea în fire şi nu-i prea plăcea. Când îşi alegea îmbrăcămintea pe care urma s-o poarte la o

întrevedere de afaceri, Electra nu era niciodată atât de nehotărâtă.

Dar pentru Hal Courtenay, femeia nu avea nici cea mai vagă idee referitoare la felul în care ar fi trebuit să se gătească.

Pentru acea seară, de exemplu. Ce presupunea oare o banală invitaţie la cină? O ţinută cât mai lejeră, ca pentru o întâlnire amicală la Orson's Bourbon House, unde s-ar fi servit cine ştie ce mâncare tradiţională creolă, sau o vestimentaţie „ultraelegantă", potrivită pentru o cină luată la unul dintre cele mai de lux hoteluri?

– Of, la naiba cu bărbatul acela, mormăi ea supărată. Şi se uită apoi la ceas. Cu un uşor geamăt, Electra îşi trecu rapid în revistă hainele. Se făcuse deja ora şapte şi un sfert!

Aruncă cât colo un taior închis la culoare, marca Oscar de la Renta, de o nuanţă bleumarin. Era cu mult prea auster.

Dădu apoi la o parte şi un Versace, pe care îl avea de vreo zece ani. Ar fi fost o ţinută cu prea multe volănaşe.

Mâna i se plimbă apoi peste o creaţie a lui Valentine. Şi pe aceea o avea de vreo patru ani, şi totuşi n-o purtase până atunci decât de două ori. Femeia o scoase gânditoare.

Era confecţionată din cea mai delicată mătase portocalie de Thailanda, atât de uşoară, încât părea la atingere ca o fină pânză de păianjen, care îi dădu o senzaţie răcoroasă, atunci când o detaşă de pe umeraş şi o îmbrăcă, trăgându-şi-o pe cap.

Întorcându-se pentru a se admira în oglindă, Electra văzu şi de data asta de ce îşi permisese, într-un fel care nu-i stătea în fire, luxul unei rochii atât de costisitoare. Breteluţele fine ca nişte spaghete îi lăsau aproape complet goi umerii bronzaţi într-o nuanţă aurie, după care urma un decolteu rafinat în forma literei „V", în dreptul sânilor, dezvăluind doar o mică, dar incitantă porţiune a spaţiului dintre aceştia. Rochia era

strânsă pe talie, iar jupa se revărsa până puţin mai jos de genunchi, având pe ea un imprimeu dungat învârtejit, de o culoare contrastantă verde-închis, în nuanţa mentei.

Cu părul ei blond auriu ca mierea, proaspăt spălat, ondulându-i-se în mod natural pe umeri, femeia îşi încălţă pantofii cu tocuri înalte, tot de un verde-închis ca menta, pe care şi-i cumpărase în mod special ca să se asorteze cu rochia aceea, şi deja era aproape gata. O poşetă lucioasă aurie de seară, confecţionată din lamé – de fapt, unica ei poşetă pentru ocazii mai deosebite – urma să completeze ansamblul.

Revenită la masa de toaletă, Electra luă caseta de bijuterii şi scoase de-acolo un pandantiv oval extrem de simplu, din agat verde ca muşchiul, pandantiv atârnat de un splendid lănţişor fin de aur. Piatra cea verde se potrivea nemaipomenit de bine cu jupa şi îi ajungea până la baza gâtului, sclipind misterios în lumină. Aceasta fusese una dintre foarte puţinele bijuterii ale mamei sale şi devenise bijuteria preferată a Electrei.

Mai trebuia doar puţin ruj catifelat ca piersica pe buze şi o discretă dungă de fard verde de pleoape, ca să-i mai întunece nuanţa verde-cenuşiu-fumurie a ochilor, şi asta ar cam fi fost totul. Pulverizâ puţin parfum Dior la încheietura mâinilor şi îşi strecură apoi în poşetă flaconaşul.

După aceea, îşi privi lung imaginea din oglindă. Şi dacă „cina" urma să însemne cumva doar un hamburger mâncat la restaurantul McDonald's din apropiere? Toaleta ei n-ar fi fost atunci exagerat de elegantă?

Tocmai în acea clipă, auzi soneria, urmată de vocea lui la interfon, şi se grăbi să deschidă porţile de la intrare. Îşi mai îndesă în grabă în poşetă un pieptene şi o batistă, după

care scoase din portofel câteva bancnote de câte douăzeci de dolari şi le puse şi pe acestea tot în poşetă.

Haldane Fox opri maşina în faţa casei „Makai Hale", coborî şi se apropie de uşă. Poate pentru a suta oară se întrebă dacă era bine ceea ce făcea.

La început, totul păruse atât de simplu. Nicio altă companie de cultivare a orhideelor nu se dovedise răspunzătoare pentru furtul muncii de cercetare de o viaţă întreagă a tatălui său. Iar proprietara Casei Orhideelor cu siguranţă părea să aibă ceva de ascuns. În consecinţă, el venea la faţa locului, găsea dovada şi îşi exprima acuzaţia. Apoi, în sfârşit, ar fi fost liber să-şi continue viaţa care îi mai rămăsese de trăit.

În teorie, era cât se putea de simplu.

Doar Electra Stapleton făcea ca totul să devină atât de complicat. Pur şi simplu nu se comporta aşa cum s-ar fi cuvenit şi aşa precum s-ar fi aşteptat el.

Luni, omul fusese totalmente buimăcit de faptul că femeia îi oferise un birou chiar în aceeaşi imensă încăpere în care lucra ea. Pe dată o suspectase că intenţiona să-l atragă în cine ştie ce fel de capcană. Niciunul dintre proprietarii celorlalte firme de orhidee nu se arătase încântat să-l aibă prin preajmă. În definitiv, nimănui nu-i plăcea ca lumea din exterior să-şi bage nasul în treburile sale – nici măcar cei îndreptăţiţi în mod legitim să o facă.

Şi-atunci, de ce era tocmai ea atât de plină de solicitudine?

Întreaga săptămână, Haldane urmărise şi ascultase, memorând diverse lucruri în legătură cu activitatea zilnică a companiei. Iar pentru cineva care ar fi avut ceva de ascuns, Electra părea că face absolut totul la vedere. Bărbatul nu

izbutise să descopere nimic incriminator, nici în munca ei de conducere a afacerii şi nici în comportamentul ei personal.

Omul nu putuse găsi nici măcar un singur membru al personalului care să n-o placă. Documentele semnate de către ea erau fără greşeală. Până şi la capitolul taxelor şi impozitelor către stat stătea la fel de bine, lucru pe care el ajunsese să-l cunoască reuşind să tragă cu ochiul la actele respective, atunci când Electra se ocupase de dezamorsarea unei situaţii de criză privind transportul naval, fiind plecată în acel scop în port.

E drept că era o femeie de afaceri agresivă. Miercuri, el urmărise şi ascultase cum îl pusese la punct pe un cultivator australian de orhidee, în legătură cu un transport de *Odontoglossum*. Reducând preţul fiecărui fir de plantă cu doar 0,1%, ea îi suflase acelui australian un important client potenţial, acceptând o mică pierdere la acea primă încărcătură, însă asigurând pentru Casa Orhideelor o comandă care urma să-i aducă, în următoarele opt luni, o avere frumuşică.

Australianul se arătase furios.

Ea fusese politicoasă, dar fermă.

Turul regal constituise un mare succes, şi în afară de incidentul care îi dăduse extrem de mult de bănuit al distrugerii acelei hârtii, Haldane nu mai descoperise nimic altceva care să o incrimineze drept hoaţa şi mincinoasa care era în realitate.

Unicul lucru care i se păruse cât de cât suspect fusese acela că Bevis McCormick arareori îşi făcea apariţia pe la birouri. Însă cu toate astea, aflase că Bevis era un specialist practician, care prefera să lucreze în sere.

La momentul respectiv, se părea că el era plecat într-o călătorie de studii, în America de Sud. Haldane se întreba dacă nu cumva Electra voise în mod deliberat să-l îndepărteze

pentru o vreme pe scoţian de-acolo. Dacă Haldane nu izbutea să descopere în Oahu nicio dovadă palpabilă, nu era imposibil ca el să fie până la urmă nevoit să ia urma botanistului şi să-l supună la presiuni. Trebuia să existe pe undeva şi o verigă slabă.

Când Haldane aflase că George Dixon era totalmente eliminat din afacerile companiei – de fapt, după cum se lăuda chiar acesta, el nefiind decât un partener „adormit" – lui Fox i se năruise până şi ultima speranţă ca Electra să nu se fi aflat în spatele a tot ce se petrecuse.

Şi deoarece actele de la firmă nu-l conduceau pe Haldane la niciun rezultat pozitiv – pentru că femeia cu siguranţă îşi acoperise extrem de bine urmele – el nu mai avea nicio altă opţiune decât să încerce să se apropie cât mai mult de Electra şi să încerce să afle cam ce hram purta aceasta.

Venise vremea să sondeze mai adânc şi să încalce regulile bunei-cuviinţe.

Şi de-aici se născuse şi ideea invitaţiei la cină.

Însă chiar şi aşa, el tot nu se putea abţine să-şi repete că făcea o greşeală. Iar în clipa-n care ea îi deschisese uşa, arătând ca o zeiţă de aur scăldată în lumina lunii, Haldane era mai sigur ca oricând de faptul că într-adevăr făcea o mare greşeală.

Electra Stapleton era genul de persoană în stare să te înrobească pentru totdeauna. Nu încăpea niciun fel de îndoială asupra acestui lucru. Chiar o întreagă săptămână petrecută împreună cu ea, până şi în acea atmosferă impersonală de la serviciu, nu-i fusese bărbatului îndeajuns, acesta tânjind după mai mult.

Oare nu tocmai din acest motiv îi şi dăduse el acum întâlnire? îl tot sâcâia pe Haldane o batjocoritoare voce

interioară. Nu cumva căuta doar o scuză pentru a putea dansa cu ea?

Pe ringul de dans, el o putea strânge în braţe ... pretextând în acelaşi timp că făcea asta numai pentru binele investigaţiei sale.

Ha, ha, ha! Ce glumă bună!

Haldane respiră adânc.

– Electra, îi spuse el cu mult mai liniştit decât s-ar fi crezut în stare, în împrejurările date. Arăţi ... extraordinar.

Şi chiar aşa şi era. În timp ce bărbatul simţea o fină vibraţie a unei excitări de natură sexuală care îi făcea sângele să fiarbă, el se întrebă deodată cine pe cine vâna în acea seară.

– Mulţumesc. Sper să nu mă fi îmbrăcat prea elegant. Nu ştiam ce intenţionai ...

Femeia avea un tremur în glas. Bărbatul se încruntă. Cu siguranţă că o astfel de femeie trebuia să fi fost obişnuită să-i joace pe bărbaţi pe degete. Şi-atunci, de unde provenea acea emoţie a ei?

Haldane zâmbi.

– M-am gândit să luăm masa la restaurantul Protea de la hotelul Prince Kuhio, rosti el sec, după care să testăm şi ringul de dans de la Halekulani.

– Excelent, rosti ea încântată, închizând uşa în urma ei.

Bărbatul se uita la ea cum păşeşte în noaptea întunecată, simţindu-se extrem de atras de silueta ei aurie. Naiba s-o ia! Deşi se mai întâlnise la viaţa lui cu o mulţime de femei frumoase, niciuna dintre acestea nu exercitase asupra lui o atracţie atât de mare.

Îi ţinu deschisă portiera maşinii şi urmări cu câtă graţie se strecura ea înăuntru.

El observă faptul că Electra nu își pusese ciorapi în picioarele ei lungi și frumoase. Simți în acel moment ispita de a o mângâia pe coapse... În timpul mișcării lui de a închide portiera, ușoara briză de seară îi aduse la nări parfumul ei.

Bărbatul strânse îmbufnat din buze, fiindcă acel parfum părea să-l îmbete. Avea să urmeze o seară chinuitoare. Nu trebuia să uite nicio clipă că ieșise în oraș cu ea numai pentru a-i smulge cât mai multe informații. Pentru a afla cât mai multe indicii. Sau cel puțin o singură aluzie. Orice ar fi putut constitui pentru el un punct de plecare. Și, cu siguranță, nu era interesat să se culce cu ea.

Haldane conduse mașina cu viteză, fără a rosti vreun cuvânt în tot timpul acela, iar Electra, simțind că nu știa cum să înceapă o conversație cu el, rămase tăcută.

Ea coborî geamul, astfel că vânticelul îi flutura șuvițele de păr. Femeia dădea impresia că se uita în direcția lunii.

Haldane simți cum acel vânticel făcea ca din când în când părul ei să se atingă de obrazul lui și își încleștă mâinile pe volan. Îi veni trăsnita idee să tragă mașina pe marginea șoselei și s-o sărute pe Electra pasional. S-o sărute până când ea avea să i se topească în brațe. S-o sărute până când ea ar fi fost în stare să-i mărturisească tot ce dorea el să afle. Ca, de exemplu, unde anume ascunsese ea hibridul de orhidee obținut de către tatăl lui. Și ce anume intenționa să facă cu acesta.

De când fusese furat hibridul respectiv, el cercetase cu de-amănuntul orice hibrid nou lansat pe piață. Iar până în acel moment, nu dăduse peste niciun fel de *Paphiopedilum haldanea*, pe care îl obținuse tatăl lui și pe care îl botezase după numele propriului său fiu unic.

Nu exista niciun fel de îndoială asupra faptului că acel

hibrid fusese furat de către Brian Stapleton, a cărui fiică avea mari planuri în privinţa lui.

Pentru că acel hibrid era extraordinar. Haldane îşi aminti cât de bucuros fusese tatăl lui atunci când respectivul hibrid înflorise pentru prima oară ....

Fox se simţi uşurat când strălucirea firmei luminoase a hotelului îi risipi acea nebună poftă trupească. Tatăl lui murise copleşit de amărăciune şi de dezamăgire. Din cauza acelei femei. Ori de câte ori ar fi simţit nevoia de a-i săruta buzele dulci, ar fi trebuit să-şi amintească de acest lucru.

Şeful de sală de la restaurant reperă imediat acel cuplu minunat care tocmai intrase pe uşă. Cu siguranţă că domnul acela era un om cu greutate – în ciuda costumului său bleumarin care nu avea nimic deosebit. Bărbatul respectiv părea a fi cineva important. El privi apoi şi spre doamna care îl însoţea pe acel bărbat, şi care era de-a dreptul încântătoare. Într-adevăr .... chiar ea era. Electra Stapleton în persoană! Stăpâna orhideelor. După umila lui părere, aceasta nu participa prea des la evenimentele mondene din Oahu.

Şeful de sală le ieşi în întâmpinare, bucuros de faptul că cei doi îl onorau cu prezenţa lor.

– Bună seara, domnişoară Stapleton. Domnule.

– Am rezervat o masă pentru două persoane, pe numele Courtenay, îl informă înţepat Haldane.

– Aa, da. Poftiţi pe-aici, vă rog. Şi şeful de sală îi conduse către o masă frumos aranjată, situată în mijlocul sălii.

Haldane îi ţinu femeii scaunul, în timp ce aceasta simţea fiori pe şira spinării, pe când el se apleca pentru a o ajuta să se aşeze.

– Doriţi vreo băutură ca aperitiv? îi întrebă îndatoritor şeful de sală.

– Pentru mine, un okolehao, se hotărî Haldane pentru lichiorul din rădăcini, specific locului, după care se uită întrebător la Electra, în timp ce se aşeza şi el la masă.

– Eu vreau o piña colada.

Şeful de sală se înclină respectuos.

– Cum se mănâncă pe-aici? o întrebă Haldane pe Electra.

Aceasta dădu din umeri.

– Îmi pare nespus de rău, dar n-am idee.

Haldane înălţă din sprâncene, fără să-şi ascundă mirarea.

– Chiar aşa? Eu credeam că restaurantul acesta este unul dintre cele mai bune din Oahu.

Electra zâmbi.

– Probabil că e-adevărat acest lucru, însă ultima oară când am mâncat în oraş era pe vremea când încă mai trăia tata.

Haldane încremeni şi se uită repede la ea.

– Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

Electra ridică din nou din umeri. Se întrebă într-o doară de unde ar fi putut afla Hal când anume murise tatăl ei, apoi înţelese faptul că bărbatul probabil că ştia deja multe lucruri despre ea, după o săptămână de anchetă şi de verificări. Îşi zise că bărbatul acela trebuia să aibă o memorie de elefant şi o minte extrem de ascuţită.

Şi din nou se simţi sfâşiată între două dorinţe: aceea de a fi lăsată în pace şi aceea de a-l avea aproape pe bărbatul care şedea în acel moment la masă cu ea.

Electra îi spusese lui Haldane că Bevis plecase într-o călătorie de prospectare a pieţei în America de Sud. Cultivatorii de orhidee aveau în permanenţă nevoie de noi soiuri de orhidee sălbatice, din flora spontană, neperfecţionate de mâna omului, acesta fiind un pretext plauzibil pentru absenţa lui Bevis. Dacă însă acesta continua să lipsească,

inspectorul de asigurări ar fi putut să înceapă să se întrebe din ce cauză era plecat atât de multă vreme botanistul lor şef. Era cu mult prea inteligent ca să nu-şi pună o astfel de întrebare. Iar dacă el ar fi început să scormonească de-a binclea, atunci ea ar fi dat de bucluc.

Pe de altă parte, la gândul că el ar fi încheiat cercetările şi ar fi plecat din Oahu, urmând ca ea să nu-l mai revadă niciodată, femeia simţi un nod dureros în stomac.

Electra îşi ridică privirea şi văzu că el se uita cu atenţie la ea.

– Nu-mi vine să cred că mănânci seară de seară numai acasă. Bărbatul miji ochii. Presupun că Bevis nu este un tip prea sociabil.

– Bevis? repetă Electra. Dar ce legătură are Bevis cu faptul că eu mănânc acasă? Apoi femeia scuturâ cu toată fermitatea din cap. Nu, doar ţi-am mai spus, Bevis nu este şi nu va fi amantul meu. Între noi doi n-a fost niciodată absolut nimic.

Haldane ştia că trebuia s-o creadă. Ooo, dar nu din cauza vorbelor ei. Buzele ei dulci de culoarea piersicii ar fi fost în stare să debiteze orice minciună. Însă faţa ar fi trădat-o. Numai dacă ar fi fost o actriţă mai bună decât Meryl Streep, Glenda Jackson şi Bette Davis luate laolaltă, de-abia şi-ar fi putut compune acea expresie încurcată.

Prin urmare, el se înşelase în privinţa lui Bevis. Scoţianul nu intrase în acea combinaţie din amor, ci numai pentru bani.

Fox înregistră cu nepăsare faptul respectiv, după care îşi repetă în sinea lui motivul pentru care se afla acolo. Trăsăturile figurii i se destinseră.

– Bine. Eu .... să vezi .... întreaga săptămână am tot sperat ca tu să fii cu-adevărat la fel de liberă şi de independentă precum păreai.

Bărbatul o văzu pe Electra răsuflând adânc şi apoi remarcă şi surâsul temător şi fericit care îi luminase faţa.

Aceasta simţea o căldură plăcută în tot corpul. În consecinţă, el nu fusese şi în realitate la fel de distant precum îi lăsase impresia!

Haldane simţi o irezistibilă undă de ruşine cuprinzându-l, atunci când o văzu pe femeie cum se topea de plăcere.

– Ce anume ai vrea să mănânci?

Ea comandă *pak choi* – mâncare compusă din delicioase legume şi verdeţuri chinezeşti – precum şi o farfurie de salată tropicală, care s-a dovedit a fi un amestec gustos de crabi, avocado, grepfrut şi lăptuci, toate stropite cu un un sos de lămâie.

Haldane alese *sashimi*, adică mici bucăţi de calcan şi din alţi peşti marinaţi, cu garnitură de porumb *waimananalo*.

Lumina flăcărilor de la lumânările aprinse licărea pe feţele lor, creând umbre misterioase în ochii amândurora.

– Nu prea am des vreme pentru aşa ceva, îi spuse cu sinceritate Haldane. Lumini scăzute, o cină bună, relaxare. Însă pentru tine .... am vrut să-mi fac timp.

Electra se simţi încântată de acel compliment. Şi totuşi, un glas raţional din străfundurile fiinţei ei îi tot amintea cât de puţine lucruri ştia ea despre acel bărbat.

Ştia într-adevăr că Hal era inteligent. Mai ştia şi faptul că acesta avea o voinţă de fier. Dar ce anume ştia ea cu adevărat despre felul în care gândea el? Despre ceea ce simţea el? Despre ceea ce îşi dorea el?

– Mi se pare surprinzător acest lucru, rosti ea încet. Cu siguranţă eşti .... ei bine .... vreau să spun că multe femei probabil că te consideră extrem de atrăgător, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

– Nu din cauza asta. Numai că .... întotdeauna am avut

în viață alte priorități. Mama mea a murit la scurtă vreme după ce m-a adus pe lume. Printre altele, tatăl meu lucra și în cadrul Căilor Ferate Britanice. Noi locuiam într-o veche gară dezafectată. El însă nu-i spuse femeii și faptul că tatăl său era mistuit de pasiunea de a cultiva orhidee și de a face experimente cu ele. Că își cheltuia toți banii economisiți – și care nici măcar nu erau chiar așa de mulți – în vederea obținerii unei flori perfecte. Am urmat cursurile liceului de cultură generală din partea locului. Făcu o grimasă amintindu-și de acea experiență amară. El își aduse aminte de bătăile cu cuțite din toaletele băieților și de traficanții de droguri de pe la porțile școlii. Am absolvit la șaisprezece ani, fără a avea vreo calificare, dar cu o ambiție arzătoare de a ajunge departe, foarte departe de locurile acelea.

Ceva din mânia lui latentă și din expresia lui hotărâtă o făcu pe Electra să-și dea seama de motivul pentru care părea uneori atât de înverșunat. Femeia nu-l văzuse niciodată realmente relaxat.

– Acum înțeleg din ce cauză ți-ai ales această slujbă, îi spuse ea cu blândețe. Probabil că ești nevoit să călătorești mult și să cunoști o mulțime de oameni diferiți. Și aș îndrăzni să spun că trebuie să fi întâlnit și nenumărați escroci la viața ta.

Hal dădu din umeri. Nu voia să vorbească despre escroci. Și în niciun caz cu o escroacă de calibrul ei.

După ce terminase el cu școala, nimeni nu dorise să angajeze un adolescent, așa că reușise să-i convingă pe cei de la banca locală să-i acorde un împrumut de o sută de lire sterline, ca să-și pornească o afacere în domeniul programelor de calculatoare. Câștigase astfel rapid și ușor o mulțime de bani, fiind un tânăr ager la minte și care știa ce anume își doreau cei de vârsta lui, iar unul dintre jocurile sale pe

computer, joc pe care îl concepuse chiar el însuşi, îi adusese capital suficient pentru a pune bazele imperiului său de afaceri.

Însă el nu-i spuse nimic din toate acestea.

– E o slujbă ca oricare alta, îi răspunse el politicos. Şi totuşi, aş putea pune rămăşag că nici nu se compară cu conducerea unei firme precum Casa Orhideelor. Îmi dau seama că acum lucrurile merg cât se poate de bine la companie, dar presupun că nu a fost dintotdeauna aşa, am dreptate sau nu am? În special la început. El îşi însoţi vorbele cu un plăcut zâmbet interogativ. Era o primă întâlnire în cadrul căreia îşi propunea să o cunoască mai îndeaproape pe acea femeie. Totul trebuia să fie frumos şi liniştitor...

Electra surâse. Înţelegea ceea ce făcea bărbatul – şi anume că abătea conversaţia din direcţia lui. Însă nu era mai puţin adevărat faptul că el era destul de cinstit. În definitiv, omul deja îi dezvăluise o părticică din sufletul lui.

– Tatăl meu a făcut cea mai mare parte din munca dificilă de la început, recunoscu ea cu onestitate. El l-a convins pe George Dixon să finanţeze iniţial afacerea cu întreg capitalul bănesc necesar. Eu am intrat în scenă de-abia după aceea, atunci când toate problemele complicate fuseseră rezolvate şi vremurile dificile de la debut trecuseră deja.

Haldane se întrebă pentru un scurt moment dacă nu cumva pentru tragedia tatălui său era vinovat numai Brian Stapleton. Apoi însă îşi spuse că acest lucru era ridicol. În cazul în care Electra ar fi crezut că *haldanea* era un hibrid asupra căruia Casa Orhideelor avea drepturi legitime, respectivul hibrid fiind realizat de către Bevis McCormick în beneficiul acelei firme, atunci ea l-ar fi lansat deja pe piaţă. O plantă atât de neobişnuită le-ar fi adus mari beneficii doar din vânzările către specialiştii în ameliorarea soiurilor.

Bine ticluit, Electra. Însă el nu se lăsase păcălit de vorbele femeii.

– Dar tu ai fost aceea care a preluat moştenirea lăsată de tatăl tău şi a extins atât de mult firma, mărindu-i câştigurile, spuse el cu şiretenie.

– Da, e-adevărat, recunoscu ea, încântată de interesul lui. Cred că se poate spune asta.

– Am observat faptul că te poţi lăuda cu o anumită intuiţie în privinţa afacerilor. Şi cu o oarecare doză de .... ferocitate, dacă-mi permiţi să o numesc astfel.

Ochii bărbatului o studiau cu o privire ca de vultur, încercând să descopere la ea până şi cea mai mică tresărire.

Electra se încruntă.

– Niciodată nu m-am gândit la mine ca la o persoană feroce. Bineînţeles că îmi doresc prosperitatea Casei Orhideelor, e normal acest lucru, îi zise ea, simţindu-şi muşchii încordându-i-se, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru luptă. Şi fac ceea ce este necesar pentru ca această firmă să aibă din ce în ce mai mulţi clienţi. Iar pentru asta trebuie să ne înfrângem concurenţii. Şi e util să organizăm campanii mediatice precum cea prilejuită de turul regal. Fusese adus la masă primul fel de mâncare şi ea se uită pe deasupra farfuriei în mod provocator la acel bărbat. Îmi place să fiu o învingătoare, Hal, îi spuse cu simplitate femeia, neavând de gând să se scuze, nici măcar în faţa acelui om, pentru concepţia sa despre viaţă. Îmi place să trăiesc aşa cum cred eu de cuviinţă. Sunt dispusă să-mi asum riscuri în anumite condiţii şi să culeg apoi roadele acestora. Cam despre asta este vorba, atunci când preiei conducerea unei mari afaceri. Electra ridică bărbia cu încă un centimetru, întrebându-şi interlocutorul: Spune-mi, te rog, dacă în loc să fiu femeie

eram bărbat, ai fi fost tot aşa de critic la adresa mea? Şi la fel de surprins de succesul meu în domeniul afacerilor?

Haldane avu o tresărire. Nu era atât din cauza acuzaţiei ei de discriminare între sexe, cât din pricina unui brusc simţământ de asemănare între ei doi. Şi el se luptase din greu, profitând de toate ocaziile ivite. Şi el îşi făurise un imperiu. Discursul ei ar fi coincis cu al lui.

Să-i fi reproşat el oare doar faptul că era o femeie de succes în afaceri? La naiba! În niciun caz!

Şi totuşi, el nu înşelase niciodată pe nimeni. Nu furase munca altcuiva. Tocmai în asta şi consta marea diferenţă dintre ei doi.

– N-am intenţionat ca vorbele mele să ţi se pară chiar atât de critice la adresa ta, rosti rar Haldane. Trebuia acum să fie prudent – nu avea voie s-o îndepărteze de el. Ochii bărbatului îşi mai îndulciră expresia. Mă întrebam doar dacă nu cumva ai simţit vreodată că priorităţile tale nu îţi mai erau la fel de clare, asta-i tot.

– O, zise ea pe un ton glacial. Cum adică?

El îi zâmbi.

– Păi, nu mi-ai mărturisit chiar tu faptul că nici nu mai ştii de când n-ai mai ieşit să iei cina în oraş, în compania unui bărbat?

Electra râse, încercând să-şi reprime un sentiment de dezamăgire. Considerase că tocmai el, dintre toţi bărbaţii, ar fi fost cel mai în măsură s-o înţeleagă.

– Ah, am prins acum ideea, suspină femeia cu sarcasm. Fiindcă nu sunt măritată, nu am un trai împlinit. Asta ai vrut să spui, nu-i aşa? Însă chiar în momentul în care îi aruncase celuilalt provocarea, ea simţi cu teamă o familiară strângere de inimă. Pentru că, tocmai când îi surâsese cu dispreţ

bărbatului, se întrebă dacă nu cumva îşi irosise ani buni din viaţă.

Haldane sesiză durerea din vocea ei, iar acest lucru îl luă pe neaşteptate.

– Eu n-am de unde să ştiu aşa ceva, îi răspunse el cu blândeţe. Numai tu poţi să-mi spui asta.

Şi, spre marea ei surprindere, Electra i se confesă:

– Eu .... eu am fost odinioară îndrăgostită. Atunci când eram foarte tânără. Iar el .... a murit. M-a sărutat seara la despărţire, după care a suferit un accident de motocicletă mortal.

Ea îi povesti apoi şi despre extenuanta luptă cu simţămintele ei de vinovăţie şi cu senzaţia de pierdere. Între timp, se aduse la masă felul principal de mâncare. Ochii chihlimbarii ai bărbatului căpătară o nuanţă mai închisă de portocaliu, în momentul în care femeia îi spuse, simplu şi deschis, cât de uşor îi fusese să se obişnuiască cu absenţa bărbaţilor din viaţa ei.

Ospătarul le aduse apoi şi desertul, însă amândoi îl ignorară. Electra se simţea în acel moment ca şi cum şi-ar fi expus în faţa lui întreaga viaţă, fără nicio înflorităra. Când termină de povestit, ea nici măcar nu ar fi putut spune de ce procedase astfel. Era doar bucuroasă că o făcuse.

Haldane amesteca în cafea cu linguriţa şi se uita în ceaşcă, simţindu-se răscolit.

Bărbatul sosise pe acea insulă aşteptându-se ca Electra să fie şi în viaţa particulară la fel de lacomă şi de perfidă ca şi pe tărâm profesional.

Nu dorise să afle că era vulnerabilă, că dincolo de frumuseţea trăsăturilor ei exista o fiinţă umană care fusese rănită şi care de-abia acum începea să-şi revină în fire.

Acum a venit rândul tău, îi spuse ea cu blândeţe.

Haldane îşi ridică privirea şi îi zâmbi cam pieziş.

– Despre mine nu sunt prea multe lucruri de zis. Eu n-am suferit niciodată o pierdere ca aceea pe care ai suferit-o tu.

– Şi totuşi, în viaţa ta cu siguranţă că au existat nenumărate femei, nu-i aşa? rosti ea cu glas scăzut. Voia să afle mai multe lucruri despre el – iar amândoi erau conştienţi de acest fapt. Electra îi dădea astfel de înţeles că el însemna ceva pentru ea. Iar curajul ei îl obliga şi pe el la sinceritate, cel puţin în privinţa asta.

– Da, îi răspunse Haldane în mod onest. Însă niciuna dintre ele nu a contat prea mult şi nu a constituit ceva cu totul deosebit pentru mine. Ochii lui priviră în altă parte, adâncurile lor căprui rămânând impenetrabile.

Şi Electra simţi în acel moment un brusc fior de teamă. Amândoi aveau în clipa aceea senzaţia că intraseră pe un teren minat.

Sesizând brusca ei retragere în carapace, Haldane solicită să le fie întocmită nota de plată şi apoi o conduse pe femeie prin restaurantul aglomerat, până în stradă. Câteva perechi curioase de ochi îi însoţiră cu privirile. Electra Stapleton nu se număra printre amatorii de distracţii nocturne din Oahu. Fiind acum văzută în compania unui străin chipeş, era normal să atragă atenţia asupra ei.

Când ajunseră la Halekulani, spectacolul de dans tocmai se termina şi dansatorii polinezieni părăseau ringul de dans, locul lor fiind luat de o mică orchestră.

Luminile îşi reduseră intensitatea şi începu să se audă un vals lent, moment în care Haldane se trezi că o ia pe Electra de mână.

– Dansează cu mine, te rog. În loc s-o invite la dans, bărbatul aproape că o soma cu blândeţe să facă asta.

Femeia încuviinţă, dând din cap.

Se lipi de el, mulându-se pe trupul bărbatului. Îi simţi nasturii tari de la sacou lipiţi de pieptul ei. Îi simţi şi muşchii tari şi elastici de pe coapse. Şi îi simţi şi genunchii, care îi atingeau din când în când pe ai ei.

Încet şi cu teamă, Electra îşi lipi obrazul de pieptul lui. Acela era un teritoriu necunoscut pentru ea, şi totuşi avea senzaţia că îl cunoştea de când lumea. Discreta aromă proaspătă a loţiunii lui de după ras, cu parfum de pin, răcoroasă şi masculină, o atrăgea nespus de mult. Simţea pe şolduri fiecare deget al bărbatului, în timp ce acesta o conducea pe ring, în ritmul legănat al dansului.

Nu se simţise niciodată atât de apărată şi în acelaşi timp atât de emoţionată precum se simţea în seara aceea, în braţele lui Hal Courtenay.

Iar mai târziu, când el o conduse acasă şi opri maşina în faţă la „Makai Hale", femeia se simţea pe cât de speriată, pe atât de incitată.

Când băgă cheia în broasca uşii de la intrarea principală, Electra simţi că mâinile îi tremurau. Se întoarse spre el, vrând să-l invite înăuntru, dar negăsind cuvintele potrivite. Înainte ca ea să formuleze invitaţia, el se apropie şi o îmbrăţişă. Buzele bărbatului erau ferme şi reci, şi totuşi femeia simţi din nou cum se topeşte în mod irezistibil.

Scoase un geamăt gutural de abandon.

Sunetul acela îi merse bărbatului drept la inimă. Era primul bărbat după zece ani, căruia femeia îi îngăduia să se apropie de ea. Nu-şi permitea să-şi asume o astfel de responsabilitate. Mai ales când ştia că totul nu era decât o prefăcătorie.

Însă era oare cu adevărat o simplă prefăcătorie? Oricât s-ar fi străduit Haldane, braţele lui refuzau să i se supună şi

să o elibereze pe Electra din strânsoare. Nu-şi mai putea îndepărta nici măcar cu un milimetru buzele de buzele ei.

O dorea ... o dorea nespus de mult. Nici nu era de mirare. Iar după aceea ...

El o împinse cu brutalitate, izbutind să facă repede un pas înapoi. Răsufla precipitat şi îşi simţea întregul organism protestând.

– Noapte bună, bâigui el. Se apropie iute cu paşi mari de maşina lui, se urcă în ea, porni motorul simţindu-se frustrat şi se îndepărtă cu un scrâşnet ascuţit de roţi pe pietrişul aleii.

În timp ce se îndrepta spre hotelul în care locuia, Haldane se blestemă în gând pentru comportamentul său ultra-sentimental, prostesc. Mai mult decât orice, îl deranja faptul că se purtase ca un idiot de îndrăgostit ...

Electra se uită după el cu uluire şi deznădejde. Cum de-i trecuse prin minte că ar fi putut să o placă un bărbat precum Hal Courtenay? Cu siguranţă că, pentru bărbatul acela obişnuit să aibă de-a face cu femei sofisticate şi cu multă experienţă sexuală, săruturile ei stângace şi juvenile fuseseră penibile.

Abătută, ea intră în vestibul, nemaiobosindu-se să aprindă lumina şi dezbrăcându-se pe întuneric. Aruncă cât colo pe podea frumoasa ei rochie de mătase, marca Valentine.

N-avea să mai aibă niciodată nevoie de ea.

10

Bevis intră cu maşina pe drumul acoperit cu pietriş, puţin mai la sud de intersecţia dintre autostrada Maunaloa şi şoseaua 46, la circa cincisprezece kilometri depărtare de Sandalwood Boat, o adâncitură de teren de forma unei cale de corabie.

– Mi se pare nostim când mă gândesc la faptul că am fost de-atât de multe ori aici, pe insula Molokai, şi totuşi n-am explorat-o niciodată cu adevărat, îi zise Ileana, privindu-l cu un zâmbet blând pe buze. E drăguţ din partea ta că ai fost de acord să-ţi petreci o parte din vacanţă împreună cu mine.

Bevis râse încetişor şi îi replică:

– Domnişoară, dacă aş avea ocazia, mi-aş petrece toată viaţa împreună cu tine.

În seara precedentă, bărbatul fusese nevoit să-i prezinte o explicaţie verosimilă a prezenţei sale pe insula Molokai. Şi prima idee care îi venise în minte fusese aceea că se afla acolo în vacanţă.

Iar acum, dându-şi brusc seama de ceea ce tocmai îndrăznise să-i spună fetei, el simţi cum se înroşeşte. Nu i se întâmpla prea des să-şi exprime gândurile într-un mod chiar atât de necontrolat.

– Vreau să spun ...., bolborosi el, roşind în continuare, dar ea îl întrerupse.

– Nu face asta! îi replică Ileana râzând. Nu strica frumusețea momentului.

Bevis tuși stânjenit.

– Prințesă Ileana, regret cele întâmplate seara trecută și... aș vrea să mă scuz pentru ... ei bine ...

Ileana rămase tăcută, lăsându-l să se bâlbâie încurcat. Era fascinată de valul de roșeață care acoperise fața bărbatului. Îmbujorarea acestuia părea să pornească de pe gât, de sub cămașă... Ea se întreba până unde se întindea roșeața aceea și se trezi că și-ar fi dorit s-o atingă. Probabil că toate locurile în care roșise bărbatul erau fierbinți, își spuse ea.

– Păi, știu foarte bine că nu s-ar fi cuvenit să te sărut vreodată așa precum am făcut-o aseară și..., bâigui el mai departe, complet neajutorat. Niciodată nu fusese un orator prea priceput. Iar în acel moment, își simțea limba realmente paralizată.

– Și în definitiv, de ce să nu se cuvină, mă rog frumos? îl întrebă cu îndrăzneală Ileana. În cazul în care eu n-aș fi vrut să mă săruți, ți-aș fi dat de înțeles acest lucru, într-un mod care n-ar mai fi lăsat loc niciunei incertitudini, precizează ea.

Mașina trecu atunci peste o hârtoapă a drumului și Bevis aproape că pierdu controlul volanului, fiind în pericol de a ieși în decor. El se luptă cu jeepul decapotabil și îl reluă în stăpânire, după care îi aruncă fetei o scurtă privire absolut perplexă. Nu se așteptase câtuși de puțin la una ca asta din partea ei!

Ileana râse din nou.

– Ce figură ai făcut! Ar merita să ți-o poți vedea!

Bevis se trezi că râde și el. Nu se putea stăpâni. Ea era un veritabil drăcușor de fată.

Era atât de surprinzător de .... firească și de pământeană.

Totul i se părea incredibil. Şi mai ales după ce seara anterioară fusese atât de ireală. Iar de dimineaţă, când se trezise în mica şi austera cabană pe care o considera casa lui, bărbatul înţelesese pe loc că viaţa sa nu avea să mai fie aceeaşi ca până atunci, fiindcă ceva se schimbase definitiv în ea. În acea fracţiune de secundă dintre starea de veghe şi somn, el avusese certitudinea că se trezea la o viaţă care era diferită de cea din urmă cu o zi.

Doar o clipă mai târziu, Bevis fusese în stare să dea acelei diferenţe şi un nume. Respectivul nume era Ileana.

El îşi mâncase obişnuitul lui mic dejun copios, pe jumătate convins că totul nu fusese decât un vis. Numai că bărbatul ştia foarte bine faptul că nu visase. Dacă nu s-ar fi petrecut totul în realitate, atunci nu s-ar fi simţit în acel moment atât de viu. Ori atât de îngrijorat. Şi atât de fericit.

După acea primă întâlnire a lor de pe plajă şi după acel unic şi minunat sărut, cei doi se desprinseseră din îmbrăţişare. Într-un tacit acord mutual, ei se plimbaseră apoi îndelung, mână-n mână, pe nisipul de la malul oceanului, contemplând crepusculul tot mai întunecat la culoare, care deveni mai întâi rubiniu, după care fu înghiţit de întunericul nopţii. Luna se afla de mult sus pe cer, când ei încă se plimbau.

Şi stătuseră îndelung de vorbă, despre toate nimicurile de pe lume.

Bevis încercase să-i povestească despre modul cum crescuse el la Glasgow – acel imens oraş de autostrăzi şi de beton – care însă era atât de departe de acea insulă tropicală ce reprezenta pentru ea casa, încât putea foarte bine să fi fost de pe altă planetă.

La rândul ei, Ileana îi vorbise despre ciudatele rigori ale monarhiei. Despre ceea ce semnifica acea condiţie socială. Şi despre ceea ce *nu* însemna ea.

Lui Bevis, toate aceste aspecte îi atrăgeau atenţia asupra diferenţelor dintre ei. Însă nu era mai puţin adevărat nici faptul că discutaseră şi despre foarte multe alte lucruri – precum ar fi, de exemplu, culorile lor preferate. A ei era nuanţa liliachie, în timp ce a lui era acvamarinul.

El îi vorbise şi despre florile lui.

Ea îi descrisese Palatul Orhideei Negre.

Şi, într-un fel sau altul, bărbatul începuse să considere că poate ei doi nu erau, la urma urmei, chiar atât de diferiţi precum crezuse iniţial. Lucru care era primejdios. Ba chiar extrem de primejdios.

Atunci când taxiul revenise ca s-o ducă înapoi la hotel, prinţesa se întorsese spre Bevis şi îl întrebase, direct, la ce oră urma să vină şi s-o ia la plimbare a doua zi de dimineaţă.

Scoţianul îi răspunsese că avea să fie la ea la ora zece.

Şi astfel, el se înfiinţase acolo la zece fix şi o întrebase dacă voia să meargă împreună cu el să exploreze împrejurimile. Iar acum se părea că acest lucru era cel mai firesc din lume, pe care îl puteau face ei doi acolo.

Însă asta numai cu excepţia momentelor ca cel de faţă, în care micuţa strengăriţă nu scăpa nicio ocazie de a-l tachina.

– Foarte bine, foarte bine. Atunci nu regret câtuşi de puţin că te-am sărutat, îi replică el înţepat. Doar că m-am gândit să mă port în privinţa asta ca un adevărat domn şi să-ţi cer iertare oricum.

Ileana râse încântată.

– Ah, Bevis! Ce minunat!

Bărbatul o privi încruntat.

Ileana râse iar.

Ţinându-se după ei, însă rămânând în afara razei lor vizuale, Darren Simms se uita spre locul pasagerului din dreapta, la bijuteria de aparat de fotografiat care se odihnea

în tocul său. Doar teleobiectivul acestuia valora sute de dolari. El mângâie cu duioşie aparatul şi mormăi către acesta:

– În curând, dragul meu, foarte curând.

Simms nu avea nicio intenţie de a-şi lăsa „ţinta" să se îndepărteze prea tare, cu-atât mai mult, cu cât aproape că o pierduse, chiar de la începutul misiunii sale. În după-amiaza zilei de sâmbătă, bărbatul îl urmărise pe Bevis McCormick, după plecarea acestuia de la Casa Orhideelor, până la un mic, dar frumos amplasat apartament din centrul oraşului Honolulu. Fusese floare la ureche. Dar duminică de dimineaţă, scoţianul ieşise cu maşina şi o luase pe un drumeag de acces, de pe o proprietate izolată din Aiea, proprietate pe care se afla reşedinţa cine ştie căror bogătaşi. Simms îşi închipuise că Bevis făcea acolo o vizită galantă unei femei, şi tocmai se aciuise la umbra unui copac, când auzi zgomotul unui mic şi uşor avion, care decola.

Dacă nu se întâmpla să aibă un amic care era puţin cam încuiat, dar se pricepea al dracului de bine la electronică şi dispunea şi de un radiolocator ilegal şi de un sistem de urmărire la fel de ilegal, ambele montate şi aflate în stare de funcţionare în baraca din grădina sa, Simms n-ar fi aflat niciodată unde anume plecase prada lui.

Chiar şi aşa, când ajunsese deja pe insula Molokai, el întâmpinase mari dificultăţi să-i ia urma lui McCormick. În cele din urmă, descoperise că acesta se găsea pe undeva prin zona Văii Halawa. Însă şi atunci avusese mult de furcă, pentru că nimeni nu părea să cunoască adresa lui exactă. Era, prin urmare, vorba despre un om care dorea să treacă pe cât posibil neobservat şi să se ştie despre el cât mai puţine lucruri. Iar un asemenea fapt era întotdeauna interesant. Oamenii secretoşi aveau întotdeauna *câte ceva* de ascuns.

Simms fusese astfel nevoit să închirieze o maşină şi să aştepte în ea zi şi noapte, lângă principala şosea care ieşea din valea respectivă, sperând ca astfel să-şi poată repera din nou ţinta. Indiferent unde s-ar fi aflat el atunci în zona aceea, McCormick tot trebuia la un moment dat să se aventureze şi în lumea civilizată.

Urmăritorul lui Bevis fusese pregătit sufleteşte să pândească la nevoie valea chiar şi mai multe zile în şir, dar la scurt timp după ora nouă şi jumătate în acea dimineaţă, Simms îşi zărise prada trecând pe lângă el, la volanul unui jeep decapotabil.

Începând din acel moment, Simms avea să se lipească de ţinta lui ca un magnet. Însă, bineînţeles, la o distanţă rezonabilă în urmă.

Ziua era încântătoare – nu prea fierbinte, cu doar câţiva norişori frumoşi pe cer şi cu o briză răcoroasă. Ileana coborî complet geamul şi îşi rezemă cotul de marginea uşii, iar părul îi flutura în urmă, învolburat de curentul de aer.

– Am pus în spate tot ce este necesar pentru un picnic, o anunţă Bevis uitându-se la ea. Sper să-ţi placă sandviciurile cu peşte afumat.

Ileana îi aruncă o privire suspicioasă.

– Glumeşti?

Bevis trase jeepul pe dreapta şi opri motorul.

– Tu ce crezi?

Ileana îi zâmbi.

– Cred că mi-ar plăcea să explorăm mai amănunţit depresiunea Sandalwood Boat.

Cei doi coborâră din maşină, iar Bevis o luă pe fată de mână fără să se gândească, gestul său fiind la fel de natural

ca şi cel de a respira. Degetele ei se strecurară la fel de firesc între ale lui.

Darren Simms nu observase faptul că ei se opriseră. Doar o fluturare a rochiei albe cu galben a Ilenei în depărtare, în faţa lui, îl avertizase în ultimul moment. El îşi parcă pe marginea drumului maşina închiriată şi slobozi o înjurătură colorată. Începea să devină prea bătrân pentru genul acesta de porcării.

Omul îşi luă aparatul de fotografiat şi coborî anevoie din vehicul.

– Tot nu mi-ai spus încă, de ce ai venit pe insula Molokai, domnişoară? o întrebă Bevis pe Ileana, pe când stăteau amândoi şi contemplau adâncitura de pământ, care semăna cu o ambarcaţiune.

Bărbatul simţi cum fata se încorda şi îi aruncă o privire grăbită. Era atât de minionă! Lui i se părea că ar fi putut încăpea uşor în buzunarul de la piept.

– Ooo, locurile acestea au o mare însemnătate pentru noi, cei din familia regală, îţi dai seama, îl tachină ea uşor. Regele Kamehameha a crescut pe insula asta. Nobilimea care provine de-aici este din cea mai aleasă stirpe.

Bevis o strânse uşor de mână şi ea îl privi cu multă curiozitate, ridicând în mod întrebător dintr-o sprânceană.

– Acum mi-a venit şi mie rândul să-ţi pun aceeaşi întrebare pe care mi-ai pus-o şi tu mie, mormăi Bevis. Glumeşti?

Râzând, Ileana îi răspunse:

– Şi da şi nu. Molokai este o insulă remarcabilă. Însă în prezent, nimeni nu se mai sinchiseşte câtuşi de puţin de istorie şi de tradiţiile străvechi – în afară de bunicul meu. Glasul ei devenise dintr-odată tensionat. Şi totuşi .... istoria are un fel al ei specific de a acţiona împotriva ta, exact atunci când ţi-e

lumea mai dragă, mai adăugă speriată fata, gândindu-se la Lohano.

– Istoria te poate învăța o mulțime de lucruri, domnișoară, spuse Bevis. Ceva o deranja pe aceasta în mod vădit, lucru care îl scotea pe bărbat din minți. Și-ar fi dorit să-i poată aduce Ilenei alinarea.

O altă latură mai rațională a lui îl avertiza însă că el nu avea niciun drept să facă așa ceva. Faptul că se sărutaseră o singură dată pe o plajă scăldată în lumina asfințitului de soare nu-i permitea să considere că fata îi aparține.

Oricât de mult și-ar fi dorit el să se întâmple așa.

– E-adevărat, îl aprobă Ileana cu tristețe. Dar nici nu poți să lași ca istoria să-ți guverneze întreaga viață. Prințesa simți o tresărire interioară. În noaptea precedentă, pe când se tot perpelea și se răsucea în pat, ea se hotărâse să lase deoparte toate problemele, măcar pentru câteva zile. Hai să mâncăm. Sunt lihnită de foame. A trecut deja o oră întreagă de la micul dejun.

– Chiar atât de multă vreme a trecut de-atunci? se amuză Bevis, oferindu-i Ilenei brațul și lăsând-o să-l conducă înapoi la jeep.

Dindărătul camuflajului din desișul unor filodendroni, aparatul de fotografiat al lui Simms imortaliză pentru eternitate memorabila clipă. Fata, în rochia sa de culoare galbenă cu alb, mergând la brațul însoțitorului ei, îmbrăcat în haine de o nuanță închisă. Zâmbetul ei părea cald și lipsit de griji.

Odată reveniți la jeep, Ileana dădu să deschidă coșul de picnic. Bevis o opri, apucând-o de mână.

– Nu încă, înfometată mică și sprintenă, îi zise el. Apoi, pe când ea își întorcea spre bărbat figura surâzătoare, acesta

îşi luă inima-n dinţi, îşi ţinu răsuflarea şi îi duse fetei degetele la buzele lui.

Îi sărută cu multă tandreţe articulaţiile. Tocmai el, care nu fusese în stare nici măcar să dea mâna cu o femeie, fără a se simţi fâstâcit. Tocmai el, care era recunoscut drept un celibatar precum călugării medievali.

În timp ce Ileana îşi domolea respiraţia accelerată, ochii ei devenind negri ca abanosul, bărbatul îi spuse răguşit, fiind şi el tulburat de brusca şi nebănuita până în acel moment pricepere a lui de a se purta cu femeile:

– Hai să mergem mai întâi până la Waikolu Lookout.

– Foarrrte bine, acceptă ea, imitându-i la perfecţie accentul scoţian şi pronunţia velară a literei „r".

– Fetiţo! o atenţionă el cu blândeţe.

Darren Simms se târî pe burtă înapoi la maşina lui şi îi urmă, având mare grijă să păstreze o distanţă prudentă între cele două vehicule.

Waikolu Lookout se afla pe culmea unui drum şerpuit şi extrem de abrupt, care nu putea fi urcat decât de o maşină cu tracţiune integrală, pe toate cele patru roţi. Urmăritorul îşi dădu seama de acel pericol doar atunci când Fordul său închiriat, condus cu multă precauţie, începu să mugească, într-un mod indescriptibil.

Bărbatul îl parcă la marginea drumului şi aşteptă, în vreme ce jeepul trecea peste marile denivelări ale terenului care devenea tot mai abrupt, cu fiecare kilometru parcurs.

Blestemata lui de „ţintă" era mai greu de urmărit decât un ţipar alunecos. Simms înjură cu sete, întrebându-se dacă Bevis nu cumva o făcea în mod intenţionat. Apoi el scuturâ din cap. Avea doar o nenorocită de zi lipsită de noroc, atât şi nimic mai mult. Iar în afară de asta, „ţinta" sa era mult prea

captivată de frumoasa lui însoţitoare, ca să mai poată lua în calcul eventualitatea de a fi urmărită.

Şi nici măcar nu l-ar fi putut învinovăţi pentru asta. Puicuţa hawaiiană arăta foarte bine.

Fără a avea de unde să ştie de toate acele speculaţii făcute pe seama lor, Ileana şi Bevis ajunseră în cele din urmă şi pe culmea Waikolu Lookout, de unde se aşternea cea mai maiestuoasă şi mai impresionantă priveliştе panoramică asupra întregii insule. În acel moment, cei doi simţiră cât erau de neînsemnaţi şi se apropiară în mod involuntar unul de altul, pentru a-şi uni forţele.

La o mie de metri mai jos de ei, valea cea verde se vedea întinzându-se până la orizontul albastru. Se auzea vuietul unor cascade, iar ciripitul păsărilor dădea viaţă acelui loc mirific.

Ileana era copleşită de frumuseţea peisajului. Alături de ea, prezenţa robustă şi tăcută a lui Bevis făcea ca totul să i se pară de două ori mai încântător.

Bevis luă din jeep coşul de picnic şi pătura, punându-le pe jos. Ileana i se alătură imediat. Oricât de încântător ar fi fost peisajul, ea prefera totuşi să se uite la *acel bărbat*.

El scoase din coş o sticlă de vin alb, două pahare şi proaspetele cornuri cu brânză şi smântână, pe care le cumpărase în acea dimineaţă de la o brutărie. Fructele de kiwi şi nişte piersici coapte completau micul lor festin.

– Sandviciuri cu peşte afumat, nu-i aşa? bodogăni Ileana întinzându-şi spre el paharul, în timp ce Bevis destupa sticla.

Bărbatul rânji.

– Nici nu ştii ce pierzi, bombăni şi el, dar atunci când ea luă un corn cu brânză şi smântână şi frânse în două aluatul fraged şi cald încă, Bevis o urmări cu o privire flămândă.

Fata se uită în ochii lui, după care își duse încet la gură bucata de corn. Mușcă o jumătate din ea, cu ochii mijiți de plăcere, în timp ce compoziția delicioasă i se topea în gură.

– Mmm. Minunat.

Deschise apoi larg ochii și se aplecă în direcția lui, întinzând către buzele bărbatului cealaltă jumătate din bucata de corn. El își ținu răsuflarea, deschise gura și apucă bucata direct din mâna ei.

Bevis scutură din cap, și prudența lui obișnuită își spuse cuvântul.

– E o adevărată nebunie, rosti el cu o voce guturală.

Ochii lui tulburați îi întâlniră pe ai ei, după care bărbatul își întoarse privirea în altă direcție. Privirea lui i se păruse fetei atât de diferită de obișnuita lui sinceritate frustă, încât o trecu prin tot corpul un fior de teamă.

– De ce? îl întrebă ea, cu toată îndrăzneala inconștientă a tinereții. De ce zici că este o adevărată nebunie?

– Fiindcă sunt prea bătrân pentru toate lucrurile astea.

– Păi câți ani ai?

Bevis se întoarse și o privi drept în ochi.

– Treizeci și opt, îi răspunse el.

Ileana se trezi că face niște ochi mari de uimire, mai înainte să fi apucat să-și controleze expresia privirii. Bărbatul i se păruse a fi cu mult mai tânăr! Apoi fata văzu cum licăreau ochii lui, iar fiorul de teamă din ea crescu.

– Asta nu înseamnă că ești bătrân, îi spuse repede prințesa, în timp ce se simțea cuprinsă de panică. Din felul în care vorbeai, m-aș fi așteptat să spui că ai cel puțin cincizeci de ani, adăugă ea, luptându-se din răsputeri să se mai liniștească.

Bevis luă o piersică. Mâna îi tremura ușor.

– Sunt prea bătrân pentru tine, domnişoară, rosti el cu o siguranţă calmă. N-are nicio importanţă cât de ...

– Ba nu, îl întrerupse ea cu glasul ridicat. Atât de ridicat, încât fata aproape că striga. Din poziţia culcată, Ileana se ridică în şezut pe pătură. Avea o expresie aprigă. Eu am douăzeci şi unu de ani. Nu sunt o adolescentă prostuţă, care suferă de complexul lipsei tatălui sau de alte prostii de felul acesta!

Bevis pe jumătate gemea, pe jumătate râdea.

– Obişnuieşti să spui tot ce-ţi trece prin minte, nu-i aşa, domnişoară?

– Ce rost ar avea să mint? îl întrebă ea cu înverşunare. Şi mai lasă-mi şi mie măcar o bucăţică din piersica aia!

Încet, foarte încet, Bevis oferi buzelor ei bucata de piersică rămasă. El înghiţi cu greu în sec, atunci când dinţii ei mici şi albi se înfipseră în miezul moale şi zemos al piersicii. Pe buza de jos a Ilenei se scurgea o picătură de suc.

– Mmm .... vai .... Fata îşi ridică un deget ca să se şteargă, însă înainte de a fi apucat să facă asta, el se aplecă în direcţia ei şi îi sărută bărbia, înghiţind lichidul dulce şi aromat.

Apoi o sărută pe buze.

Apoi o sărută pe gât.

Apoi o sărută pe după urechi.

Deodată, el se trase înapoi, mai înainte de a-şi fi pierdut complet uzul raţiunii. Fusese exact la fel ca şi prima oară. Era realmente o curată prostie.

Ileana deschise ochii şi clipi.

– Mai sărută-mă o dată aşa, gemu ea.

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă ... este o nebunie.

– Întotdeauna mi s-a părut că, oricum, procentul celor zdraveni la minte este binişor umflat faţă de realitate.

Bevis se îndreptă de spate, întorcându-se pe jumătate cu ochii în altă parte şi sprijinindu-şi coatele de genunchi.

– Nu e bine deloc, domnişoară. Amândoi trebuie să rămânem cu picioarele pe pământ.

– Dar suntem cu picioarele pe pământ, îi replică ea încet. Şi aseară am fost cu picioarele pe pământ.

Bevis scutură din cap.

– Ba nu. Domnişoară, nu-ţi dai seama? Iubirea la prima vedere este efemeră.

Ileana îşi umezi buzele, care i se uscaseră brusc.

– Ba, eu una nu cred asta, îi spuse ea cu blândeţe.

Bărbatul îşi trecu o mână prin păr cu un aer chinuit.

– Mai bine hai să terminăm de mâncat, o îndemnă el cu un glas îngroşat. Am un prieten care mi-a spus că îi putem folosi în după-amiaza asta barca. M-am gândit că am putea ieşi puţin pe mare, pe la Pali Shore.

Pali Shore era un loc cunoscut pentru apele sale agitate, pentru stâncile şi pentru cascadele care se revărsau printre vârtejurile spumoase. Bevis trebuia să-şi menţină acolo atenţia încordată numai asupra bărcii, în cazul în care nu voiau să se scufunde. În felul acesta n-ar mai fi avut timp să se gândească la sirena care părea atât de hotărâtă să-i fure inima.

– Palpitant, îi replică ea molcom. Însă îşi lăsă baltă cornul mâncat doar pe jumătate, simţind că-i piere brusc pofta de mâncare.

În schimb, fata întinse mâna către sticla de vin şi îşi mai turnă un pahar. Începea să creadă că o să aibă nevoie de aşa ceva. Bărbatul părea decis să păstreze distanţa între ei. Iar

tot ce voia Ileana să facă era să-l tragă mai aproape de ea. Din ce în ce mai aproape...

Darren Simms tocmai sorbea cu înghiţituri mari dintr-o sticlă cu bere, când auzi din nou zgomotul de motor al jeepului, care se întorcea. Îi lăsă pe cei doi să treacă, după care se luă din nou după ei, întrebându-se dacă aceştia aveau cumva de gând să-şi petreacă întreaga zi în acel blestemat de jeep.

Până în acel moment, el nu făcuse nicio fotografie interesantă.

Prietenul la care se referise Bevis s-a dovedit a fi un coreean vesel, căruia aproape că-i ieşiseră ochii din orbite, atunci când scoţianul oprise maşina în faţa casei de pe plajă a acestuia, având-o pe prinţesa Ileana Lahina pe locul pasagerului.

Ascuns la adăpostul unui pâlc de palmieri, aflat la câteva sute de metri depărtare, Simms înjura de mama focului, după ce îl văzuse pe botanist sărind cu sprinteneală la bordul unei mici bărci cu motor. Ce se întâmpla oare cu acel individ? Avioane discrete, jeepuri cu tracţiune integrală, iar acum o barcă? N-ar putea el să mai rămână şi pe uscat şi să lase să-i fie descoperite toate secretele?

Ileana rămăsese tăcută până când ajunseseră pe mare şi se îndreptaseră spre vest. Ea se uita la Bevis, aflat la timonă, concentrat la culme asupra busolei şi asupra menţinerii pe linia de plutire a bărcii care înfrunta valurile oceanului.

– Acum te simţi ceva mai în siguranţă, iubitule? îl întrebă ea încet, înaintând şi rostogolindu-se cu graţie pe locul pasagerului din spatele lui, cu picioarele rezemate de spătarul scaunului lui şi cu părul lung şi negru fluturându-i în bătaia vântului.

El era cât se poate de conştient de picioarele ei goale sprijinite în spatele umerilor lui. Cu coada ochiului îi putea zări rotunjimile roz ale degetelor de la picioare. Doar rotindu-şi puţin capul înspre dreapta sau stânga, i le-ar fi putut chiar săruta ...

Bărbatul înghiţi în sec şi se întoarse să se uite la ea cu o figură disperată. Era el oare chiar atât de uşor de descifrat? Bevis se străduia din răsputeri să nu-şi piardă capul, iar fata nu-l ajuta deloc. Era cumva chiar aşa de vădită panica lui?

Se părea că da. Prinţesa îl privea cu ochi plini de tandreţe şi de îngrijorare, dar în acelaşi timp şi neîndurători. Erau ochii unei femei care îşi descoperise bărbatul pe care şi-l dorea.

Şi nu avea de gând să-i mai dea drumul vreodată. În nevinovăţia şi la tinereţea ei, fata credea că nu avea nevoie de nimic altceva.

Bevis ştia mai multe. Însă avea el oare tăria de a-i atrage atenţia Ilenei asupra problemelor dure ale vieţii? Când tot ce ar fi vrut el să facă era să se lase în voia aceluiaşi vis ca şi ea?

Bevis şi Ileana. Împreună.

Minunat. Dureros de minunat.

Şi totalmente imposibil.

Pali Shore – magnific, etern, impunând o teamă respectuoasă – nu putea rivaliza cu ea. Timp de un nesfârşit moment în care lăsă motorul în voia lui, la turaţie redusă, pe când zgomotul unor valuri care se spărgeau de stânci în apropiere îi bubuia în urechi, bărbatul pur şi simplu îşi desfăţă ochii cu imaginea ei.

Apoi, oftând adânc, Bevis întoarse barca spre ţărm.

Dacă prietenul său a fost cumva surprins să-l vadă întorcându-se atât de curând, acesta nu a făcut nicio referire

în această privință, însă a continuat să arunce priviri timide, dar curioase în direcția prințesei. Pe de altă parte, încă ascuns printre palmieri, Darren Simms era încântat de faptul că ei se întorseseră atât de repede.

Până la urmă, s-ar putea ca respectiva zi să nu fie chiar un dezastru total.

Plaja era pustie. După ce îi mulțumise prietenului său pentru că îi împrumutase barca, Bevis se îndepărtă de micul debarcader, și o porni spre capătul celălalt al țărmului. În dreapta lui, vulcanul stins Kuhano părea că se înalță până la cer.

Darren Simms se culcă pe burtă, ca să nu fie văzut de către cei doi, uitându-se în zare prin teleobiectivul aparatului de fotografiat și focalizând imaginea, pentru a-i repera pe cei doi și a-i fotografia. Din tulburea aglomerare de auriu, albastru și verde, cei doi porumbei îndrăgostiți îi apărură în vizor cu toată claritatea.

Bevis se uita în largul oceanului, ochii lui întunecați privind pieziș în strălucitoarea lumină a după-amiezii.

– Bevis? îl chemă ea încet.

Bărbatul se întoarse și o privi.

– Da, domnișoară?

– Cred că te iubesc deja. Rostise acele vorbe cu o oarecare detașare și cu un aer nițeluș provocator.

– Da, domnișoară, oftă el, schimbându-și direcția privirii, incapabil să mai suporte expresia de uluitoare eliberare din ochii ei.

– Mă iubești și tu? Asta fusese pe jumătate o întrebare și pe jumătate o rugăminte.

– Da, domnișoară, suspină el din nou.

Apoi mâna ei se strecură în palma lui. Simți o mică, dar fermă smucitură și se întoarse să se uite din nou la ea.

– Dai impresia că ţi-ai dori să nu te fi îndrăgostit de mine, rosti ea cu tristeţe. Percepea glasul ei răguşit ca pe un bisturiu. Iar ochii aceia .... înotau în lacrimi. Şi îl înnebuneau.

Încet, Bevis îşi ridică mâinile, apucând-o pe fată de braţe. Pielea acesteia i se părea rece la atingere. Bărbatul văzu cum tremurau buzele ei, îi văzu în ochi dorinţa şi oftă din rărunchi.

– Oh, domnişoară. În mare încurcătură am intrat noi doi.

Spiritul rebel al Ilenei nu se dezminţi.

– Ba nu, îi replică ea. Nu suntem deloc în încurcătură. Numai să nu ne lăsăm copleşiţi şi să renunţăm. Iar eu una nu am de gând să cedez. Vreau ca noi doi să fim împreună. Şi pentru asta voi lupta la nevoie chiar şi împotriva întregii lumi. Dar, te rog, Bevis. Te implor. Nu mă lăsa singură în această luptă.

Bevis gemu şi o strânse la pieptul lui. Îi pecetlui gura cu un sărut pasional. Fata asta era o adevărată tigroaică. Şi totuşi, atât de lipsită de apărare. S-ar cuveni ca el să o protejeze, nu să o ajute să-şi frângă inima. Şi să-i frângă şi lui inima.

Însă şi el o iubea ... Braţele sale o cuprinseră pe după mijlocelul atât de subţire încât degetele mâinilor lui se întâlniră în partea de jos a coloanei ei vertebrale. Buzele ei erau atât de fierbinţi şi de flămânde, în contact cu buzele lui. Atât de pline de o pasiune aprinsă. Acea pasiune declanşă în sufletul său aspru de scoţian o adevărată explozie care îi făcu tot sângele să-i clocotească.

Din ascunzătoarea lui dintre palmieri, Darren Simms îşi făcu datoria şi fotografie absolut totul.

– Foarte bine, domnişoară, îi şopti Bevis cu o voce groasă, pe când cei doi se desprindeau din îmbrăţişarea pasionată. Foarte bine, domnişoară.

Şi cu toate astea, el tot nu considera că un sărut pe o plajă şi o nevoie profundă de a fi împreună ar fi constituit un fundament suficient de puternic încât să-i ajute să învingă în lupta lor contra lumii întregi.

Numai în poezii şi în rugăciuni, dragostea învingea absolut orice obstacol.

În timp ce o săruta din nou şi simţea braţele ei viguroase strângându-l de mijloc într-o fericire exuberantă, el nici nu-şi dădu seama cât de repede urmau să fie puse la încercare teoriile sale privind şansele lor de a-şi împlini iubirea.

Prăvălit pe o canapea, George Dixon întinse cu indiferenţă mâna spre telefon. Apartamentul său fierbea sub soarele după-amiezii, chiar dacă instalaţia de climatizare funcţiona la putere maximă.

– Da? se răsti el morocănos în receptor, după care se îndreptă brusc de spate, recunoscând glasul celui care îl sunase.

– Sunt eu, Simms. L-am urmărit pe omul tău pe insula Molokai.

– Unde anume pe Molokai?

– Încă nu ştiu precis unde locuieşte. A zburat cu un avion particular de pe Oahu şi l-am pierdut pentru o vreme. Dar până diseară, am să aflu eu şi asta.

– Bine, rosti acru George.

Pe Molokai, deci? Acela ar fi într-adevăr un loc ideal, în cazul în care ai vrea să lucrezi fără să te deranjeze nimeni.

– Omul este împreună cu o puicuţă, îl întrerupse Simms din meditaţie.

– Ce? Ooo, nu-mi pasă mie de *aşa ceva*, îi replică Dixon cu dispreţ. Eu vreau să ştiu unde locuieşte. Şi dacă prin apropiere există cumva şi nişte sere încălzite.

– Sere încălzite? repetă Simms, cuprins de pictiseală. Da, bine. Dar mă îndoiesc că ar mai avea nevoie de vreo altă încălzire, atâta vreme cât are lângă el o asemenea mândreţe de fată. E o adevărată bombonică! O minionă cu părul lung până la poponeţ.

George Dixon se încruntă, fiindu-i stârnit dintr-odată interesul în legătură cu viaţa amoroasă a botanistului.

– Ia stai puţin ... fata aceea nu este cumva polineziană?

– Şi-ncă cum!

George îşi trecu o mână peste faţă. Nu. Nu era posibil... Părea de neconceput să fie vorba chiar despre prinţesă. Şi totuşi ...

Se trezi că rânjeşte. Cu siguranţă că regele Koki'Hana ar fi fost pus cu botul pe labe, în cazul în care s-ar fi aflat că scumpa lui nepoţică îşi făcea de cap împreună cu un umil botanist ....

– Şi i-ai fotografiat împreună? lătră Dixon.

– Din plin. De fapt, altceva nici n-am avut de fotografiat, mârâi Simms cu dezgust.

– Să-mi trimiţi şi mie imediat nişte cópii ale fotografiilor.

– Bine. Şi să-mi expediezi încă cinci sute de dolari.

– Dă-mi adresa ta şi ţi-i trimit imediat, mormăi Dixon în încheiere.

Bineînţeles că exista şi posibilitatea ca McCormick tocmai să-şi fi găsit pe cineva care să-i ţină companie acolo, în micul său hogeac de om însingurat. Până şi un bărbat precum Bevis avea nevoie de un refugiu, unde să mai poată scăpa de nenorocitele acelea de orhidee.

Însă în cazul în care era vorba despre prinţesa Ileana .... Avea acum o ocazie nesperată de a face valuri.

Cu-atât mai mult, cu cât nu putea rezista câtuşi de puţin tentaţiei.

11

A sosit corespondenţa, Înălţimea Ta Regală.

Koki'Hana îşi ridică privirea şi, uitându-se cu ochi mustrători pe deasupra tartinei de pâine prăjită unsă cu marmeladă, îl văzu acolo pe majordomul său.

– Îţi mulţumesc, Kallona.

Bătrânul majordom făcu o plecăciune, după care ieşi din încăpere.

Posomorât, Koki'Hana îşi mestecă pâinea prăjită. Într-adevăr, bătrânul popândău de Kallona era din ce în ce mai încăpăţânat. Unicul motiv pentru care se hotărâse să respecte eticheta, ştia Koki'Hana, era prezenţa tânărului aşezat la masă vizavi de el.

Nu se ştia din ce motiv, Kallona nu-l simpatiza deloc pe prinţul Lohano.

– Este banala corespondenţă obişnuită, îndrăznesc să afirm, zise Koki'Hana cu un aer supărător, întâlnind privirea tânărului şi zâmbindu-i acestuia. Invitaţii la dineuri de caritate. Bizara solicitare a unui interviu, venită din partea cine ştie cărui student la istorie, ori la sociologie. Corespondenţă de duzină, venită cu toptanul. Şi poate, dacă am noroc, şi vreo scrisoare pe care să-mi doresc cu adevărat s-o citesc.

Lohano îşi reprimă un căscat de plictiseală. La ora cinci dimineaţa, el era obişnuit să se culce şi să doarmă până târziu,

în după-amiaza care urma. Îl deranja la culme culcarea şi trezirea atât de devreme. Doar să se întoarcă putoarea aia mică de Ileana, şi avea să-i arate el! Auzi la ea! Să se reculeagă pe insula Molokai! După ce se vor căsători, iar el se va muta în Las Vegas, ea şi bătrânul ei bunic urmau să se înţeleagă de minune împreună, aici.

Koki'Hana oftă şi îşi făcu o însemnare în agendă. Fiica unui vechi prieten de-al său îl invitase la inaugurarea festivă a magazinului ei de îmbrăcăminte de lux. Nu putea să o refuze nicicum. Iar, în plus, Ileana probabil că s-ar fi bucurat să meargă.

Regele ajunse şi la un plic maro, de format mare. Acesta era bizar de subţire şi pe el adresa fusese scrisă de mână, cu majuscule. Părea atât de diferit de invitaţiile obişnuite, cu plicurile lor tipărite în relief şi cu caligrafia lor frumoasă, precum şi de corespondenţa de afaceri, tipărită impecabil, pe care se deprinsese s-o primească, încât el îl deschise încruntându-se.

Din fericire, în clipa aceea Lohano era cu mult prea preocupat de ibricul de cafea, ca să remarce mirarea bătrânului.

Koki'Hana reuşi să deschidă plicul cu ajutorul cuţitului din argint, pentru corespondenţă, după care îşi băgă mâna înăuntru. Bătrânul se încruntă şi mai mult, pentru că, la pipăit, în loc să simtă bine cunoscuta consistenţă a unei coli de hârtie de scris, simţi o hârtie mai alunecoasă şi care părea ceva mai rece.

Înţelese ceea ce putea conţine plicul, doar cu o clipă mai înainte de a scoate la iveală ceea ce se afla înăuntru.

Numai nişte fotografii se simţeau astfel la atingere.

Se uită în continuare la plic, fără să bănuiască despre ce fotografii ar fi putut să fie vorba. Probabil că vreunul dintre

acei paparazzi îl surprinsese într-o postură mai puțin fericită și încerca acum să facă și el rost de niște bani.

Bătrânul înlemni.

Pentru o clipă, nici măcar nu-i veni a-și crede ochilor. Se uita la chipul nepoatei sale, însă aproape că n-o mai recunoștea. Fata râdea. Bineînțeles că nu era nimic neobișnuit în asta, dar în timp ce râdea, Ileana avea o expresie pe care el nu i-o mai văzuse niciodată, expresie care îl umplu de stupoare.

Rapid, privirea bătrânului se mută puțin mai la dreapta, asupra bărbatului împreună cu care râdea prințesa. Iar în acel moment, inima începu să-i bubuie din nou în piept. De data asta era un bubuit rar și bolnăvicios.

Bătrânul recunoscuse pe dată acea figură întunecată, de o frumusețe aspră.

Bărbatul din fotografie era dr. Bevis McCormick.

Regele își dădu apoi seama de faptul că fotografiile acelea nu fuseseră făcute în timpul turului lor la Casa Orhideelor. Ileana apărea în ele îmbrăcată cu o simplă rochiță de vară, de culoare galbenă cu alb. Iar cei doi se aflau pe o plajă.

Dar nu pe o plajă pe care s-o poată recunoaște și el, asta însemnând că nepoata lui îl mințise cu premeditare. Tocmai Ileana, cea care era întotdeauna atât de sinceră și de onestă – ba uneori chiar exagerat de onestă.

– Cafea?

Koki'Hana clipi și își ridică privirea. Îl văzu pe Lohano. Și împinse rapid la loc în plic fotografiile. Orice s-ar fi întâmplat, Lohano nu trebuia să le vadă ....

– Oo, da, mulțumesc. Bătrânul îi zâmbi absent și luă ceașca pe care i-o întindea tânărul.

Lohano se uită curios la plic. Văzu și el că nu era felul de corespondență primită de obicei de rege.

– Ceva interesant?

– Cum? Oo, nu, absolut nimic, îi răspunse Koki'Hana, extrem de nemulţumit de faptul că era nevoit să mintă. Sunt doar câteva idei pentru o broşură de reclamă. O companie oarecare ar vrea ca eu să deschid grădina palatului, pentru a putea fi vizitată de către public.

Lohano pufni.

– Tipic. Apoi încercă din nou să-şi înăbuşe un căscat.

– Lohano, ştiu că aveam de gând să mergem astăzi să vizităm Pearl Harbour, însă ai avea ceva împotrivă dacă o să lăsăm vizita asta pentru mâine? Tocmai mi-am amintit că aveam programare în dimineaţa asta la .... ăăă .... la dentist.

– Bineînţeles că nu! se grăbi să exclame Lohano. Perspectiva unei dimineţi în care să fie scutit de prezenţa bătrânului era cu mult prea ademenitoare ca să lase să-i scape acea ocazie nesperată.

Koki'Hana dădu din cap şi plecă, luând cu el şi plicul cu pricina. Chiar când regele ieşea din sufragerie şi trăgea cu grijă uşa după el, Kallona tocmai traversa holul. Vechiul lui prieten se uită la el cu nişte ochi întrebători, simţind îngrijorarea stăpânului său.

– Kallona, spune-i te rog lui Dawkins să pregătească iahtul de plecare, da? Vreau să merg imediat pe insula Molokai.

Bătrânul majordom dădu din cap şi se grăbi să facă ceea ce i se spusese. Lui Koki'Hana nu-i plăcea să zboare cu avionul. Iar în afară de asta, mai avea nevoie şi de timp, pentru a se putea gândi pe îndelete.

Iahtul regelui era lucios şi confortabil, fiind în plus şi o ambarcaţiune extrem de rapidă. Koki'Hana prinsese momentul favorabil al mareelor, iar după o oră se îndrepta deja cu iahtul către est, navigând cu mare iuţeală înspre largul

mării, în vederea unei scurte călătorii în direcția insulei Molokai.

O fată drăguță îi aduse suc de portocale, după care, simțind dorința lui de a rămâne singur, plecă de-acolo, lăsându-l în liniște în salonul cel mare și luxos al iahtului.

Cu încetineală, Koki'Hana deschise din nou plicul cu poze.

Ileana și Bevis pe plajă. El trecu apoi la următoarea fotografie. Ileana și Bevis ținându-se de mâini, cu fețele apropiate la doar câțiva centimetri.

Următoarea fotografie. Sărutându-se.

Următoarea fotografie. Tot sărutându-se. Brațele ei îl cuprinseseră pe Bevis și îl țineau strâns. Părea atât de mică, în comparație cu statura impunătoare a scoțianului.

Koki'Hana făcu efortul de a trece la fotografia care urma.

Cei doi nu se mai sărutau, ci doar se uitau unul la altul. Însă privirea din ochii nepoatei sale .... chiar dintr-o fotografie, el vedea cu claritate că era o privire strălucitoare. Aprinsă de fericire.

Bătrânul înghiți în sec. Era inevitabil să se întâmple. Prima dragoste. Koki'Hana își aminti de întâia lui iubire – nevasta preceptorului său francez. Aceasta îl primise în patul ei în ziua în care el împlinea cincisprezece ani.

Chiar și azi își putea reaminti totul în legătură cu ea – de la mica aluniță de pe umărul stâng și până la felul în care își bea coniacul ei Napoleon. Bineînțeles însă că tatăl lui pusese capăt acelei situații. Și avusese dreptate să facă acest lucru.

Iar acum, îi venise și lui rândul să joace rolul de tiran cu mână forte. Nu prea voia să interpreteze un astfel de rol. Și cu toate astea, Ileana trebuia să înțeleagă faptul că Lohano era alegerea corectă în privința soțului care i s-ar fi potrivit.

Nu din cauză că ea era polineziană, spre deosebire de

McCormick. Koki'Hana nu avea asemenea prejudecăţi de natură interrasială. Nici pentru că Lohano era de vârsta nepoatei sale, în timp ce McCormick avea o vârstă respectabilă. Şi nici măcar fiindcă Lohano era fiul prietenului său.

Nu. Lohano era moştenitorul regal al familiei Tiki. Iar reginele din familia Lahina se căsătoriseră dintotdeauna numai cu aceşti moştenitori. Nu avea să fie tocmai nepoata lui aceea care să încalce pentru întâia dată respectiva tradiţie străbună.

Era o explicaţie cât se putea de simplă.

Chiar în acel moment, Bevis şi Ileana râdeau împreună, uitându-se la un struţ dansator. Parcul zoologic de lângă Kepuhi fusese înfiinţat în 1976. Principala lui menire era aceea de a asigura supravieţuirea speciilor de animale sălbatice aflate în pericol de dispariţie. Acum girafa şi kudu se plimbau în voie pe insulă, iar cerbul indigen o ducea şi el cât se poate de bine.

Iar la porţile de intrare în rezervaţia naturală, dansa un struţ anume dresat în acest scop, spre deliciul vizitatorilor.

Cei doi s-au plimbat apoi cu trenuleţul electric care străbătea parcul, au mâncat îngheţată şi au făcut tot ce făceau şi ceilalţi turişti din jurul lor. S-au ţinut de mâini şi s-au sărutat, iar Bevis a fotografiat-o pe Ileana alături de struţul dansator. Au râs mult, iar la sfârşit, el a condus-o pe fată înapoi la hotel.

Prima bănuială a Ilenei în privinţa necazului care avea să urmeze s-a ivit atunci când a deschis uşa, sesizând faptul că înăuntru aştepta cineva.

– Eu tot cred că bunicu' nu s-ar fi supărat dacă aduceam cu mine acel .... struţ .... la noi .... acasă. Vocea i se pierdu,

în timp ce de pe canapea se ridica un personaj înalt şi cu părul alb. Îmbrăcat într-un costum de zi, de un gri-argintiu, cu claia de păr alb pieptănată pe spate, acesta părea mare, impunător şi fără îndoială nobil.

Fusese aproape ca şi cum, vorbind despre bunicul ei, Ileana l-ar fi invocat şi ar fi determinat materializarea lui, în faţa lor, ca prin farmec.

– Îndrăznesc să afirm că nişte păuni nu l-ar fi deranjat...

Bevis, rămas puţin mai în urmă şi neştiind nimic despre prezenţa neaşteptatului oaspete, era cât pe ce să o lovească pe Ileana din spate, atunci când aceasta se oprise brusc, încremenind locului.

Şi vocea scoţianului se stinse dintr-odată, când îl văzu şi el acolo pe Koki'Hana.

– Bunicule, izbuti să articuleze Ileana, pe un ton lipsit de vlagă. Ce cauţi tu aici?

De-abia o clipă după aceea, îşi dădu seama că nu fusese chiar cel mai potrivit lucru pe care i l-ar fi putut spune. Vorbele ei exprimau vinovăţia. De parcă ea şi Bevis ar fi avut ceva de ascuns, iar fata era acum buimăcită că fusese surprinsă asupra faptului.

Figura lipsită de orice expresie a lui Koki'Hana deveni încă şi mai impenetrabilă. El lăsase pe iaht fotografiile. Nu avea idee cine i le trimisese sau de ce o făcuse, şi nici măcar nu-i păsa de asta. Şi cu siguranţă nu i le-ar fi arătat niciodată Ilenei. Întreaga poveste i se părea dezgustătoare. Era cu-atât mai bine cu cât ar fi fost mai repede dată uitării.

În schimb, el se îndreptă de spate. În urma nepoatei lui, îl văzu pe scoţian închizând cu grijă uşa după el. Era bine. N-avea nevoie de persoane care să tragă cu urechea. Cameristele erau recunoscute pentru obiceiul lor de a vinde

ziarelor subiecte picante de bârfă, contra unor mici recompense băneşti.

Bevis aruncă o privire spre figura adâncită în gânduri a bătrânului şi simţi o gheară în coşul pieptului.

– Bunicule? îi spuse din nou Ileana, făcând vreo doi paşi spre el. Bunicule, eu ....

– Ileana, i se adresă liniştit Koki'Hana. Fă-ţi imediat bagajele. Iahtul ne aşteaptă puţin după Mauna Loa. E timpul să vii acasă. Glasul îi era la fel de lipsit de intonaţie, pe cât de inexpresivă îi era şi faţa, însă părea să nu admită niciun refuz.

Prinţesa se încruntă.

– Dar .... nu sunt decât de două zile aici.

– Ştiu. Koki'Hana îşi ridică privirea de la fată, îndreptându-şi-o către bărbatul din spatele acesteia. N-ar fi trebuit să mă minţi.

Ileana făcu ochii mari.

– Să te mint? Ce vrei să spui?

Faţa îngustă a lui Koki'Hana se încordă uşor.

– În cazul în care mi-ai fi spus că dr. McCormick urma să se afle şi el pe insula Molokai, ştii foarte bine că nu ţi-aş fi dat voie să vii aici.

Bevis deschise gura pentru a interveni şi el în discuţie, după care o închise repede la loc, mai înainte de a fi scos vreun sunet. Koki'Hana îl făcea să se simtă ca un infractor şi, de fapt, aşa stăteau lucrurile.

Ştiuse în permanenţă că o prinţesă nu era câtuşi de puţin de nasul lui. Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi ascultat vocea interioară care îl îndemna la prudenţă.

– Dar eu n-am avut habar că Bevis era şi el aici! protestă Ileana cu atâta sinceritate evidentă, încât Koki'Hana simţi cum îi dispare o parte din încordarea dintre omoplaţi.

Regele se relaxă vizibil. Deci ea nu-l minţise! Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta încă de la bun început.

– Înţeleg, zise el încet. Mă bucur cel puţin să aud acest lucru. Haide, copilă, *wikiwiki*, o îndemnă el să se grăbească. A venit vremea să plecăm.

– Dar, bunicule..., îi spuse Ileana, în tonul ei strecurându-se o alarmantă undă de încăpăţânare. Eu nu ....

Sesizând împotrivirea ei, Koki'Hana îşi schimbă deodată tactica.

Îşi îndreptă din nou privirea spre Bevis. Îl simpatizase pe scoţian încă din prima clipă în care se cunoscuseră, la Casa Orhideelor. Botanistul lăsa impresia de corectitudine şi de soliditate. Iar regele avea pretenţia că se pricepea foarte bine la oameni.

– Ţi-a adus cumva nepoata mea la cunoştinţă şi faptul că este logodită cu prinţul Lohano Tiki, din Maui? îl întrebă el, cu o voce groasă din care răzbătea dezaprobarea.

Koki'Hana văzu cum faţa întunecată a scoţianului se albeşte brusc. Îi văzu pupilele negre dilatându-i-se de surprindere. Aşadar, avusese dreptate. Bărbatul nu ştia cum stăteau lucrurile. Pentru o clipă, regele încercă un sentiment de vinovăţie, pentru că fusese nevoit să-l rănească astfel pe celălalt. Ba se simţi chiar un veritabil ticălos. Ca şi cum ar fi lovit un om căzut la pământ. Lui Koki'Hana nu-i mai fusese niciodată atât de ruşine de sine însuşi.

– Nu, îi replică Bevis, mai degrabă rugându-se ca acele cuvinte să nu fie adevărate decât răspunzând la întrebarea regelui. Chiar dacă socotise mereu în adâncul sufletului că visul acela era unul imposibil de realizat, omul totuşi sperase să mai prelungească o vreme acele clipe minunate.

Ileana se răsuci spre Bevis, şi ea cu figura albită de durere, la auzul disperării din acea unică silabă rostită de către acesta.

– Bevis! Nu sunt logodită! L-am refuzat pe Lohano. Bunicule! Fata se întoarse din nou în direcţia lui Koki'Hana, adresându-i-se pe un ton acuzator. Cum poţi fi atât de crud?

Koki'Hana tresări. Era deja atât de tare prins pe picior greşit, încât privirea acuzatoare din ochii de obicei iubitori ai nepoatei sale a fost prea mult pentru el. Vinovăţia lua locul mâniei. Cu asta îi era mai uşor să se descurce. Buzele i se subţiară.

– Am fost îndeajuns de răbdător cu tine, Ileana, îi spuse el încruntat. Împachetează-ţi lucrurile. Ne întoarcem pe insula Hawaii. Mâine am să comunic presei logodna ta. Nu mai îngădui perpetuarea acestei situaţii absurde. Bineînţeles că regele Tiki va trebui să fie informat primul ...

– Nu! protestă Ileana, cu un glas scăzut, dar vibrând de emoţie. *Nu mă voi* mărita cu Lohano. Este un bărbat îngrozitor. N-am nici pic de simpatie pentru el. N-am deloc încredere în el. Socotesc că este un om depravat şi rău, fără putinţă de îndreptare, şi de aceea n-am de gând să mă mărit cu el. Dacă fata ar fi bătut cumva din picior sau ar fi făcut vreun alt gest vădit infantil, Koki'Hana ar fi izbucnit în hohote de râs. Însă felul cum vorbise ea, pe un ton atât de ferm şi sincer, îl făcuse pe rege să se simtă tulburat.

Şi Ileana era aproape tot atât de şocată de propriile vorbe, ca şi bunicul ei. Timp de câteva clipe, cei doi se priviră în tăcere.

– Ileana! reuşi într-un târziu să îngaime Koki'Hana. Ştii că moştenitoarea unică a familiei Lahina se căsătoreşte *absolut întotdeauna* cu prinţul familiei Tiki. Aşa s-a întâmplat de generaţii întregi, până astăzi.

Umerii prinţesei se cocârjară. Fata înaintă spre rege, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

– Oh, bunicule! Chiar nu-ţi dai seama cât de .... ridicol

sună acest lucru? Poate că străbunele mele i-au iubit pe bărbaţii cu care s-au măritat, nu ştiu. Poate că în acele zile chiar însemna ceva înrudirea dintre familiile Tiki şi Lahina. Poate că regina Ka'ahumanu o fi *înfăptuit* ea ceva, atunci când s-a căsătorit, zise Ileana referindu-se la străbuna ei regină războinică. Dar tu nu înţelegi? Fata luă în palmele ei mâinile noduroase ale lui Koki'Hana. Bunicule, chiar nu vrei să înţelegi? Acum, în prezent, în Hawaiiul modern, asta nu mai înseamnă nimic. *Absolut nimic.*

Regele Koki'Hana îşi eliberă încet mâinile din palmele ei. Asta îl costă un dureros efort, dar tot o făcu.

– Ileana, dacă nu te întorci împreună cu mine acum .... îi spuse el ameninţător, după care se întrerupse brusc, cu atenţia atrasă de o mişcare din direcţia uşii.

Auzind acele vorbe atât de neliniştitoare, Bevis fu zguduit de parcă ar fi fost înjunghiat de cineva. El bănui ceea ce avea să urmeze şi pur şi simplu nu mai putu suporta să rămână în expectativă şi să o lase pe Ileana să sufere din pricina lui.

– Nu! exclamă cu asprime Bevis. Rege Koki'Hana .... să nu faci vreun lucru pe care să-l regretaţi pe urmă amândoi. Nu merită, omule!

Ileana se întoarse şi se uită la Bevis, puţin nedumerită, dar înţelegând doar faptul că el încerca să-i sară în ajutor.

– Bunicule, acesta este cel pe care îl iubesc, îi spuse ca cu mult calm. El este unicul om din lume pe care s-ar cădea să-l iau de bărbat. Chiar nu-ţi dai seama de asta?

Bevis simţi cum inima lui era gata-gata să plesnească. Se aflau în pragul dezastrului, iar fetei părea să nu-i pese câtuşi de puţin de acest lucru.

– Ileana, rosti el cu un glas răguşit.

– Nu te poţi mărita cu bărbatul ăsta, îi spuse cu răceală

Koki'Hana. Dacă o vei face, atunci te voi renega şi te voi dezmoşteni.

Vorbele lui păreau ca o otravă în aer. De pe buzele sale parcă se împrăştiase moartea. Dar nu avea încotro. Trebuia să o facă să se poarte raţional ...

Ileana îşi întoarse brusc capul, ca să-şi privească bunicul, cu ochii măriţi de uimire. Să o dezmoştenească? Pur şi simplu, ea nu putea crede una ca asta.

– Bunicule! şopti ea, profund şocată.

Koki'Hana dădu din cap în direcţia lui Bevis.

– Alege, *keiki*, o invită el cu blândeţe, întâmpinând, cu un sentiment de totală încredere amestecată cu jenă, privirea ei uluită şi dezorientată. În definitiv, ar fi fost de necrezut ca ea să întoarcă spatele vreodată familiei şi datoriei. Lui îi era însă ruşine de faptul că fusese nevoit să recurgă la astfel de ameninţări. Şi totuşi, rănile ei aveau să se vindece repede. Era tânără. Alege între acest bărbat şi toate celelalte. Titlul tău. Bogăţia. Statutul social. Chiar merită omul acesta ca pentru el să renunţi la toate astea, Ileana? o întrebă el cu înverşunare.

Ilenei nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Parcă nici nu-şi mai recunoştea în acele cuvinte bunicul. Parcă nu mai era bătrânul pe care îl iubea şi despre care ştia că o iubeşte.

– Oh, bunicule, îi spuse ea, scuturând din cap. Dacă tu eşti cu-adevărat hotărât să faci asta ....

– Sunt.

Ileana clătină din cap şi se întoarse să se uite la Bevis. Acesta se albise la faţă şi tremura, iar de pe figura lui încântătoare dispăruse în sfârşit acea feroce încruntătură a lui. Arăta ca şi cum cineva tocmai îl înjunghiase. Aşa după cum făcuse într-adevăr bunicul ei.

Ea se răsuci din nou în direcţia lui Koki'Hana.

– În acest caz, *Alii*, îi zise ea pe un ton blând şi trist, folosind forma străveche a titlului lui, eu o să te las cu bine.

Pentru o clipă, Koki'Hana nu înţelese. Pur şi simplu, nici măcar nu-i trecuse prin minte faptul că ea ar fi putut să nu i se supună.

Şi, în plus, utilizarea de către fată a termenului *„Alii"* la adresa lui atrăgea după sine un rece şi îngrozitor simţământ de pierdere. Era ca şi cum i s-ar fi adresat un străin oarecare.

Bătrânul simţi cum parcă se frângea ceva în el şi se îndreptă de spate, încordându-şi bărbia. Răceala din suflet părea să radieze din ochii săi.

Bevis făcu un pas înainte.

– Nu. Ileana, nu. Nu poţi să renunţi la tot, numai pentru mine! strigă el, torturat sufleteşte.

Prinţesa se întoarse şi se uită la el. Ochii ei erau plini de lacrimi, dar hotărâţi.

– Ooo, Bevis, rosti ea cu tandreţe. Ba sigur că pot.

Ileana îl ocoli şi deschise uşa, după care se întoarse către bunicul său. Îşi dădea seama că era gata-gata să izbucnească în plâns. Însă nu avea de gând s-o facă încă. Nu înainte ca bunicul ei să fi plecat, ca să n-o poată vedea plângând.

– *Alii Koki'Hana*, îi zise ea cu blândeţe. *Aloha*, folosi ea cuvântul care putea însemna fie „bună ziua", fie „adio", dar nimeni din încăpere n-avea dubii în privinţa sensului acestuia.

Koki'Hana înaintă spre ea. Regele trecu pe lângă scoţian fără să-l privească.

– Ileana, îi spuse el încet prinţesei. *Keiki*, tu nu înţelegi ceea ce faci ....

– Ba nu, bunicule, îi replică ea cu vocea îngroşată. Tu eşti cel care se înşală, şi chiar în ambele privinţe. Eu nu mai sunt un copil şi ştiu foarte bine ceea ce fac. Mi-ai cerut să aleg între bărbatul pe care îl iubesc şi femeia care vrei tu să

fiu. Foarte bine. Am ales. Kallona ar fi ştiut ce anume aveam să aleg. Glasul îi tremura cumplit. Oh, bunicule, de ce n-ai ştiut şi tu acest lucru?

Koki'Hana rămase tăcut. Pur şi simplu se întoarse şi plecă, împleticindu-se.

Ileana închise uşa în urma lui, se rezemă sfârşită de aceasta şi începu să plângă.

Era un plânset tăcut şi cutremurător.

Bevis se simţi brusc ca eliberat din încremenirea lui de până atunci. Se apropie iute de fată, simţindu-se mai rău ca oricând.

– E-n regulă, domnişoară, rosti el răguşit, cuprinzând-o în braţe, apoi se desprinse de ea şi îi zise: Fug de îndată după el şi îl aduc înapoi. Bărbatul puse mâna pe clanţă. O să-i spun că este o greşeală ....

El tresări înfiorat, atunci când palma ei îi apăsă mâna. Se întoarse către ea, surprins de forţa fetei, şi văzu fulgerele din ochii acesteia.

– Nu, să nu faci asta! exclamă Ileana. Tu chiar c-crezi că eu p-plâng acum din cauză că nu o să mai fiu regină? îl întrebă fata cu mânie, printre sughiţurile de plâns, după care îşi şterse lacrimile. Ei bine, află atunci că nu de asta plâng. N-am plâns decât pentru că-mi iubesc bunicul, iar el tocmai m-a rănit profund sufleteşte. Îşi şterse un proaspăt şuvoi de lacrimi. Nu mă răni şi tu acum, îi spuse ea, pe jumătate poruncindu-i şi pe jumătate implorându-l. Înţelege că te iubesc, Bevis! De ce nu poate pricepe niciunul dintre voi doi ceva atât de simplu? îi strigă prinţesa, cu un glas din care răzbăteau deopotrivă durerea şi frustrarea.

Bevis gemu.

– Oh, domnişoară, domnişoară. Te rog să mă ierţi. Am fost atât de speriat. Mi s-a părut că asta s-ar fi cuvenit să fac.

Bărbatul îşi întinse mâinile către ea şi o îmbrăţişă din nou. Mult timp, el doar o ţinu aşa, legănând-o uşor în braţele sale vânjoase şi făcându-i promisiuni mute, pe care ar fi trebuit să i le spună cu voce tare. S-o asigure, de pildă, de faptul că avea s-o iubească în veci. Că urma să aibă întotdeauna încredere în ea. Că nu va mai pune niciodată la îndoială simţămintele lor sau faptul că vor fi mereu împreună.

Apoi, în vreme ce plânsul ei se potolea încet, el o sprijini şi o conduse către pat. O întinse acolo cu tandreţe pe cuvertura matlasată de mătase. Genele ei grele de lacrimi se deschiseră. Deodată, fetei i se tăie răsuflarea.

– Te iubesc, fetiţo, îi zise Bevis. Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut bunicul tău. Oh, domnişoară .... rosti el pe un ton îngroşat. Nici nu ştiu ce să-ţi mai spun. Ai renunţat la atât de mult, doar pentru mine. Nu meritam aşa ceva. Accentul lui era şi mai pronunţat acum, din cauza emoţiei, iar mâinile ei se întinseră pentru a atinge obrajii bărbatului. Ţepoasa lui barbă nerasă răzuia pielea fină a palmelor ei.

Ileana suspină.

– Ooo, Bevis, dar tu meriţi să fii iubit. Şi cât mai am de trăit din viaţa mea, am să-ţi dovedesc acest lucru. Iar acum, mai spune-mi încă o dată că mă iubeşti.

Ochii lui Bevis începură să strălucească precum lava topită.

– O să fac mai mult decât să-ţi spun asta, domnişoară. O să-ţi şi arăt. Mâinile lui se îndreptară în direcţia nasturelui de sus al rochiei ei. Apoi bărbatul şovăi. Adică .... Doar dacă îţi doreşti şi tu să fac aşa ceva, mai adăugă el, privind adânc în ochii ei lucitori.

Drept răspuns, mâinile fetei se ridicară către cămaşa lui, şi degetele ei i-o descheiară cu febrilitate. O mână i se strecură prin deschizătură şi începu să-l mângâie pe piept. Firele negre

şi sârmoase de păr îi gâdilau degetele. Pentru câteva momente minunat de intime, ea simţi bătăile inimii lui sub palma ei, iar apoi îi prinse între arătător şi degetul mare un sfârc mic şi tare.

Bevis gemu de plăcere. Sonor, profund şi prelung.

Auzind acel geamăt, fata îşi ţinu răsuflarea şi se uită cu atenţie la chipul lui. Ea îl făcuse să geamă atât de tare – de parcă ar fi fost torturat. Şi asta doar mângâindu-l uşor cu degetele ....

El îşi ţinea ochii închişi şi avea obrajii îmbujoraţi. Expresia de intensă plăcere aproape dureroasă de pe faţa lui îi înfierbântă fetei locul cel tainic dintre coapse, inundând-o cu un val de dorinţă.

– Bevis!

Acesta deschise ochii şi se uită în jos la ea. Era atât de tânără şi frumoasă. Şi îi aparţinea lui.

– Nu te merit, domnişoară, îi spuse el din nou. Dar te voi merita.

Bărbatul îi pecetlui gura cu un sărut. Iar buzele ei erau atât de catifelate şi de dulci!

Mâinile lui sigure şi iscusite îi mângâiau trupul. Era ca şi cum ele aşteptaseră toată viaţa să o atingă pe ea şi exersaseră în secret, în timp ce el dormea. Acum, o atingeau şi o mângâiau şi o dezmierdau şi o tachinau, iar în câteva clipe, rochia ei deja zăcea aruncată pe podea, laolaltă cu tot restul hainelor de pe ei, iar fata gâfâia şi tremura sub atingerile lui.

Ileana răsuflă din greu când el se rostogoli deasupra ei, cu atingerea atât de necunoscută a trupului lui, atingere după care, cu toate astea, ea tânjea atât de mult. Picioarele osoase şi păroase ale bărbatului se atingeau, într-un mod atât de plăcut, de coapsele ei catifelate. Coastele lui erau lipite de

ale ei, apăsând-o pe fată pe saltea, fără însă a-i provoca vreo durere. Umerii lui, atât de musculoşi şi totuşi atât de protectori, o acopereau. Pieptul lui se mişca în contact cu pieptul ei, părul de pe el gâdilându-i Ilenei sfârcurile umflate şi întărite.

Bevis simţi sfârcurile ei tari strivindu-se pe pieptul său şi gemu din nou. Buzele lui le părăsiră pe-ale ei şi coborâră pe gâtul fetei, dezmierdând-o pe beregată, după care coborâră în continuare, urmându-i sternul, până la vâlceaua dintre sâni.

Picioarele ei erau strânse între ale lui, însă el îşi strecură un genunchi între pulpele ei, depărtându-i-le. Senzaţia de vulnerabilitate, combinată cu o nevoie arzătoare de a-l simţi pe bărbat pătrunzând adânc în ea, o făcu să strige, în limba ei, cuvinte pasionale.

Buzele lui îi explorară un sfârc obraznic, iar dinţii lui i-l strânseră uşor.

Bevis o simţi în acel moment arcuindu-se sub el. Capul fetei era sprijinit pe pernă, împrăştiind lungi şuviţe de păr negru pe mătasea albă a aşternutului.

– Bevis! gemu Ileana.

Buzele lui continuau să-i exploreze trupul, coborând şi mai jos, din ce în ce mai jos. Bărbatul îşi introduse limba în buricul ei, după care luă cu asalt cel mai intim centru al feminităţii fetei.

Ochii Ilenei se deschiseră larg, într-un amestec de extaz şi stupefacţie, după care se închiseră din nou, în timp ce el îşi îngropase limba adânc între coapsele fetei. Bevis o dezmierdă cu tandreţe, strecurându-şi mâinile pe sub fesele ei tari, pe când ea ţipa şi se cabra din nou. Bărbatul o ţinea ferm şi o ridica tot mai sus, şi mai sus...

Şi Ileana ţipă din nou, dar de-abia când o simţi cutremurându-se, de-abia când auzi şi strigătul ei gutural de

împlinire, de-abia atunci își ridică și el capul dintre coapsele ei și o acoperi din nou cu trupul lui.

În timp ce corpul ei se încorda și se relaxa cuprins de valurile orgasmului, el o penetră, într-un unic asalt fulgerător, victorios și în același timp infinit de blând.

Ileana simți doar un singur moment de durere, iar ochii ei se deschiseră larg. Fata gemu. Însă numai puțin. Și îl văzu pe el cum o privea, cu ochi atât de tandri și care parcă îi cereau iertare.

Și pe urmă tot ce mai știu era faptul că el se afla înăuntrul ei – fierbinte, potent, asemenea unui cilindru de fier îmbrăcat în catifea groasă. Trupul ei îl primi fără nicio împotrivire, ca pe un iubit din tainicele visuri interzise.

Mâinile Ilenei îi mângâiară bărbatului umerii puternici, unghiile fetei trecând peste pielea lui fierbinte în involuntare mișcări sacadate, în același ritm cu mișcările lui în interiorul ei.

Prințesa simți apropiindu-se în valuri un alt moment de extaz.

Bevis urmări figura ei care exprima cea mai profundă dragoste și își simți propriul său trup gata-gata să explodeze.

Apoi strigară amândoi la unison, cu corpurile contopite, ca simbol al iubirii perfecte. Ileana simți greutatea lui relaxându-se deasupra ei și râse cuprinsă de o pură exuberanță plină de însuflețire.

Poate că în ziua aceea, ea își luase rămas-bun de la regina Ileana.

Dar, în același timp, fata îi ura bun venit iubitoarei amante Ileana.

Ileana cea independentă.

Ileana. Femeia îndrăgostită. Și iubită.

Iar ea era extrem de mulțumită de noua sa ipostază.

12

Electra tocmai parcurgea pe rând canalele de televiziune, în nocturnul şi aparent zadarnicul efort de a găsi vreun program care să-i stârnească interesul, când începu să sune telefonul.

Ea zări în acel moment pe ecranul televizorului fulgerarea unei secvenţe dintr-un vechi film alb-negru, în care James Mason, costumat în prinţ-consort, o cuprindea în braţele sale pe o biată femeie şi o săruta cu multă pasiune.

Era însă mai mult decât atât. Vibraţia vocii lui James Mason o impresiona la culme.

Femeia întinse mâna spre telefon şi nu micşoră volumul sonor până ce nu-i ajunse receptorul la ureche. Pe când rostea cuvintele:

– Da, bună ziua? Femeia n-avea niciun dubiu că urma o conversaţie pe teme de serviciu.

Nimeni nu o suna vreodată şi pentru alte chestiuni.

– Domnişoara Stapleton? Kenaki la telefon.

Electra îşi smulse cu greu privirea de la James Mason. Kenaki era ofiţerul japonez însărcinat cu asigurarea securităţii pe timp de noapte a sediului companiei lor.

– Da, Kenaki. S-a întâmplat ceva rău?

La fel ca orice altă firmă, şi Casa Orhideelor trebuia să se păzească de hoţi. Şi nu numai de tâlharii profesionişti care ar fi intenţionat să fure bani sau echipamente de birotică.

Cândva demult, când încă mai trăia tatăl Electrei, un cultivator de orhidee concurent încercase să le fure câteva răsaduri ale unui splendid hibrid de *Cattleya*, pe care ei tocmai se pregăteau să-l lanseze pe piață. Din fericire, încercarea rivalului dăduse greș.

Hibrizii noi puteau valora literalmente multe milioane de dolari, în cazul în care se dovedeau a fi pe placul capriciosului public.

– Nu, domnișoară Stapleton, se auzi vocea grăbită, însă puțin cam șovăitoare a tânărului. Adică .... nu e nimic în neregulă în privința unor eventuale pericole din exterior.

Electra stinse televizorul și se îndreptă de spate. Și-l putea imagina pe tânărul șef al pazei de noapte. Dacă-și amintea ea bine, acesta făcea parte dintr-o a treia sau a patra generație de imigranți. Părinții lui aveau un restaurant pe Strada Hotelurilor. Omul se căsătorise de curând și acum aștepta să i se nască un copil.

Cu doar o lună în urmă, Electra îl promovase, din funcția de simplu paznic de noapte, în aceea de șef al întregii echipe de pază nocturnă. Bărbatul era isteț, atent și zelos.

– Ce vrei să spui, mai precis, Kenaki? îl întrebă ea cu calm.

Omul avea un ton ezitant.

– Domnul cel nou de la birouri, domnișoară Stapleton. Bărbatul acela înalt și cu părul de culoarea vulpii. El chiar este autorizat să lucreze și peste program, nu-i așa?

Asemenea celor mai mulți oameni care lucrau în schimbul de noapte, Kenaki nu prea avea de-a face cu personalul de zi. Electra se destinse din nou pe canapea.

– Da, Kenaki, este autorizat. Este inspector din partea companiei noastre de asigurări.

– Aa! făcu Kenaki, continuând apoi și mai nesigur.

Domnişoară Stapleton, cred că s-ar cuveni să ştiţi că l-am găsit la dumneavoastră în birou, acum câteva minute.

Electra dădu din cap.

– Şi atunci, tu te-ai gândit că n-ar strica să mă întrebi şi pe mine. Mă bucur că ai procedat astfel. Faptul acesta demonstra că japonezul îşi îndeplinea temeinic îndatoririle. Dar să ştii că are şi el un birou, în aceeaşi încăpere cu mine. Femeia se uită la ceas. Era aproape zece seara. Probabil că Hal îşi lăsase acolo cine ştie ce hârtii, iar acum avea din nou nevoie de ele, pentru a verifica ceva. Bărbatul părea a fi la fel de pasionat de muncă precum era şi ea. Doar vorbind despre el, imaginea lui îi şi apăruse în minte – impetuoasă şi gata în orice moment să dea în clocot. Electra răsuflă adânc, liniştitor. Păi atunci, îţi mulţumesc ....

– Domnişoară Stapleton, cred că el a umblat şi la seiful dumneavoastră, rosti în acel moment Kenaki într-un suflet.

Femeia aproape că sări ca arsă.

– *Ce?* Se aplecă înainte pe sofa, încordându-şi articulaţiile degetelor cu care strângea receptorul. Eşti sigur? Ştia cu precizie că nu-i dăduse lui Courtenay combinaţia cifrului.

– Nu, domnişoară Stapleton, absolut sigur de asta nu sunt, recunoscu sincer Kenaki. Şi totuşi, *cred* că seiful era deschis. Omul aprinsese o singură lampă de birou, iar cea mai mare parte din cameră se afla cufundată în semi-obscuritate, însă chiar şi aşa, cred că am putut observa câţiva centimetri de umbră şi mai întunecată, într-o parte a oglinzii, atunci când am dat peste el acolo.

Iar Kenaki n-ar fi putut să vadă aşa ceva, se gândi Electra, decât dacă oglinda nu era complet lipită de perete. Seiful ei se afla în spatele anticei sale oglinzi veneţiene. Nu-şi ţinea în el nimic cu adevărat de valoare. Doar nişte hârtii personale.

Molokai! îşi spuse femeia, cuprinsă dintr-odată de panică. Lăsase ea oare acolo în seif ceva despre tainicul proiect la care lucra Bevis?

– Vin imediat acolo, Kenaki, îi spuse repede Electra.

– Am înţeles, domnişoară Stapleton. Vreţi cumva să mă duc la dumneavoastră în birou şi ....

– Nu! Nu! Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Şi, Kenaki .... o să primeşti şi o primă, odată cu salariul de pe săptămâna asta.

– Vă mulţumesc, domnişoară Stapleton, îi spuse el respectuos, dar nu mi-am făcut decât datoria.

– Da, încuviinţă ea cu fermitate. Şi ţi-ai făcut-o extrem de bine. Să cheltuieşi banii aceia pe ceva drăguţ pentru copil, atunci când ţi se va naşte.

Femeia închise, îşi trase în picioare nişte sandale şi îşi luă impermeabilul, precipitându-se către uşă.

Pe tot parcursul drumului până la firmă, îşi zise în sinea ei că probabil Kenaki se înşelase. Pe când paznicul îi deschidea porţile, ea încă se autoliniştea la gândul că, chiar dacă avusese dreptate Kenaki, probabil că exista o explicaţie logică pentru toată povestea asta.

În timp ce îşi lăsa maşina în capătul cel mai îndepărtat de birouri al parcării, astfel încât să nu poată fi auzită, se gândi că îşi lua mai mult ca sigur nişte precauţii inutile.

El doar lucra până târziu. Tot aşa cum făcea şi ea, de multe ori.

La fel se autoîmbărbăta femeia şi atunci când descuie şi intră în clădirea sinistru de întunecată şi de pustie.

Inima începu să-i bubuie în piept, când se strădui să-şi aducă aminte ce se afla în seif. Câteva foi cu cifre şi calcule în legătură cu noua seră pe care intenţiona s-o ridice, precum şi bilanţurile contabile din acel an ale companiei.

Cu adevărat, totuşi, nu era oare acolo nimic despre laboratorul secret şi despre sera de pe insula Molokai?

Iar dacă era cumva, ce ar fi însemnat asta pentru Hal? Absolut nimic. Acest lucru nu avea nimic de-a face cu firma Coleman's – în afară de faptul că ea nu îşi asigurase prin intermediul lor şi acele bunuri.

Bineînţeles că el ar fi putut să considere ca fiind straniu acest lucru, se gândi Electra cu febrilitate. Ar fi putut să încerce să descopere prin intermediul cui îşi asigurase ea compartimentul firmei aflat pe insula Molokai.

În timp ce traversa holul, femeia se încruntă. Hal ar fi aflat repede că răspunsul la acea întrebare era că respectivul compartiment nu avea niciun fel de asigurare. În cazul în care staţiunea de cercetări de pe Molokai ardea din temelii, Electra nu ar fi avut de la cine să mai recupereze niciun sfanţ, pentru că respectiva staţiune nu era asigurată.

Ea n-ar fi îndrăznit să-şi asume un risc atât de mare de a o asigura. Cineva de la compania de asigurări tot ar fi vorbit cu cine ştie ce cultivator de orhidee rival. Şi s-ar fi răspândit vestea potrivit căreia Casa Orhideelor se pregătea să dea o mare lovitură. Şi astfel, ei ar fi ratat elementul surpriză, care le-ar fi adus o grămadă de bani ...

Opreşte-te din fabulat! îşi spuse în gând femeia, pe când se îndrepta pe coridor, în vârful picioarelor, spre biroul ei. Într-adevăr, începuse să facă din ţânţar armăsar.

Probabil că el nici nu mai era acolo. Probabil că îşi luase hârtiile sau lucrurile de care avea nevoie şi se întorsese la el aca ....

O mică fâşie de lumină palidă se strecura pe sub uşa biroului ei. Omul aprinsese o singură lampă de birou, aşa îi spusese Kenaki.

Foarte bine. Inima îi bătea puternic. Foarte bine, deci Hal se afla încă acolo.

După cina pe care o luaseră împreună vineri seară, ea nu mai aşteptase cu aceeaşi nerăbdare ca până atunci să-l revadă, iar a doua zi, adică sâmbătă, lipsise cu laşitate de la serviciu. În acea zi, fiind duminică, ea socotise că mai avea alte câteva ore de linişte, mai înainte de a fi nevoită să dea din nou ochii cu el.

În plus, femeia se gândise că luni ar fi urmat să aibă între ei şi un tampon – secretara şi treburile zilnice de rezolvat la firmă. Acum inima i se zbătea în coşul pieptului, la gândul că avea să-l întâlnească faţă-n faţă, în liniştea biroului pustiu.

Dar .... La naiba!

Stai numai să vezi! Ţine-te bine!

Ea deschise uşa, sperând să-l găsească lucrând la el la masă.

Se aşteptase ca el să se uite la ea având pe faţă aceeaşi expresie dintotdeauna, zâmbitoare, politicoasă şi plictisită.

Însă îl găsi stând în picioare în faţa seifului ei, care avea uşa larg deschisă.

Când o auzise intrând în încăpere, el se răsucise în direcţia ei. Pe figura lui trecu atunci fulgerător o undă de spaimă, urmată imediat de furie. Iar, în acel moment, timp de o secundă, femeia mai văzu şi altceva .... o scânteiere a unei ciudate emoţii pe care ea n-o putea defini. Aceasta mai zăbovi o clipă pe faţa lui, după care dispăru fără urmă.

Fără să spună nimic, ea întinse mâna spre întrerupător şi aprinse lumina din tavan. Lumina albă, nemiloasă şi incriminatoare inundă camera.

Electra încercă să-şi reprime un brusc sentiment de anticipare a unui iminent dezastru.

Încet şi fără a părea câtuşi de puţin vinovat, el puse la loc în seif toate hârtiile, pe care le parcursese deja, după care îi închise uşa şi o blocă învârtind cu grijă discul cifrului.

Apoi fixă uşor şi oglinda la locul ei.

Acest lucru făcu cel puţin ca locul să arate ceva mai normal. Ea îşi umezi neliniştită buzele, care i se uscaseră. Acum când se afla în faţa lui, în mod cu totul absurd, nu ştia ce să-i spună. I se făcuse puţin şi greaţă. Iar asta nu din pricină că munca de pe insula Molokai ar fi putut să se ducă pe apa sâmbetei, ci pentru că acest bărbat, tocmai *acesta* dintre toţi bărbaţii, se găsise să o trădeze.

– Te-ar deranja foarte mult dacă mi-ai spune ce anume crezi că faci tu aici? scrâşni femeia în cele din urmă în direcţia lui, pe un ton dur. Cel puţin, din tonul respectiv nu răzbătea nimic din toată durerea sau dezamăgirea pe care le simţea apăsând-o în piept, ca nişte bolovani.

Haldane înaintă încet. Sacoul lui se afla încă pe spătarul scaunului, nasturii cămăşii îi rămăseseră încă descheiaţi la gât, iar cravata o avea îndesată în buzunar. Părul său era ciufulit şi bărbatul părea obosit.

Electra îşi reprimă brusca dorinţa de a-şi trece cu blândeţe mâinile prin părul lui, de a-i mângâia tâmplele şi ceafa şi de a-i spune că lucra prea mult.

– Eu unul credeam că a fost cât se poate de evident, îi răspunse el, cu un zâmbet sardonic. Ţi-am cotrobăit prin seif.

Atunci când era prins cu mâţa-n sac şi băgat la înghesuială, Haldane se lupta. Niciodată nu se retrăgea, niciodată nu se scuza, niciodată nu umbla cu fel de fel de tertipuri. Doar se lupta şi iar se lupta – într-atâta de dur şi de înverşunat pe cât era nevoie să o facă, pentru a scăpa din „corzile ringului".

Cu toate acestea, uitându-se acum la ea, bărbatul simţea

că nu prea are chef de luptă. Femeia era îmbrăcată în alb – purtând o bluză largă şi răcoroasă, cu o croială simplă şi dreptunghiulară la gât, precum şi o fustă fără pretenţii, destinată mai mult pentru a fi comodă decât pentru a-i seduce pe bărbaţi.

Însă Electrei nu părea câtuşi de puţin să-i pese de asta.

Atunci când o văzuse el în cadrul uşii, la lumina slabă a acelei singure lămpi de birou aprinse, femeia i se păruse a arăta aproape la fel ca o fantomă, iar Haldane se simţise cuprins de un fior de dorinţă. Şi din acel şocant moment în care fusese dat în vileag, dorinţa lui instantanee nu făcuse decât să crească încontinuu. Acum, când o vedea în plină lumină, cu părul ei de culoarea mierii revărsat pe umeri şi cu nişte ochi ca de oţel privindu-l cu severitate, el îşi simţi trupul revenindu-i la viaţă.

– Asta am putut să constat şi singură, îi replică ea cu sarcasm. Deşi femeia păruse surprinsă de răspunsul lui în doi peri, totuşi el văzu că acesta n-o descumpănise câtuşi de puţin. Şi îi admiră stăpânirea de sine. O putere de stăpânire comparabilă cu a lui.

La drept vorbind, Electra se cam blocase, însă se străduia în acelaşi timp cu disperare să nu arate acest lucru. Aerele lui de superioritate o făcuseră să-i cam piară graiul.

Dar nici Electra nu renunţa prea uşor la luptă.

– Ai putea să-mi spui ce anume sperai să găseşti acolo? îl întrebă ea cu un aer belicos, conferind glasului ei atât sarcasm, cât şi detaşare.

Dacă în acel seif s-ar fi aflat vreun document în legătură cu insula Molokai, ea ar fi pierdut absolut tot ce obţinuse împreună cu Bevis, în ultimii lor opt ani de muncă. Dar dacă nu .... atunci n-avea de gând să deconspire întregul secret.

În clipa aceea, Haldane Fox habar nu avea cât de înspăimântată era ea.

Bărbatul ridică din umeri. N-ar fi fost deloc înţelept din partea lui să-i spună că se afla în căutarea unor dovezi care să ateste că ea era o hoaţă şi o escroacă. Mai ales că nu găsise nicio probă în acest sens.

El schiţă un zâmbet. Cu şiretenia sa obişnuită găsise deja o modalitate de a ieşi din acea încurcătură.

– Căutam nişte dovezi din care să reiasă că eşti o hoaţă şi o escroacă, firește, îi răspunse el încet. Ce altceva aş mai fi putut căuta?

Haldane îi urmări cu atenţie trăsăturile feţei, aşteptându-se s-o vadă surprinsă că fusese dată în vileag, să înceapă să se milogească sau să contraatace. Aştepta clipa victoriei, ca s-o calce pe Electra în picioare.

Şi totuşi, ea doar îl privea uluită.

– Ce spui?

Haldane zâmbi. Cât de bine juca femeia asta teatru! Cât de autentic părea aerul ei de nevinovăţie! Nu numai că avea tupeu, dar probabil că sângele îi era rece ca gheaţa. Avea să-i fie mult mai greu decât crezuse el iniţial, pentru a o da în vileag. Însă cu-atât mai dulce îi va fi victoria finală asupra ei, nu-i aşa?

Încercă să şi-o imagineze în sala de consiliu a Casei Orhideelor, predând în mâinile lui George Dixon controlul asupra preţioasei sale firme. Pentru că acesta avea să fie preţul pe care urma să-l plătească.

Sau poate că el va ajunge să asiste într-o sală de tribunal la încercările ei disperate de a-şi păstra libertatea.

Dar niciuna dintre toate aceste posibilităţi nu-i oferi bărbatului vreo satisfacţie. Uitându-se în clipa aceea la ea, aşa cum era îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, el nu

şi-ar fi dorit s-o vadă decât goală, în patul lui, şi gemând de plăcere.

Înjurând în gând, Haldane încercă să alunge acea viziune îmbătătoare.

– Ce tot vorbeşti acolo? îl întrebă Electra, care din fericire nici măcar nu bănuia ce fel de gânduri îi treceau bărbatului prin minte. Şi ce anume se presupune că aş fi furat eu?

Haldane schiţă din nou un zâmbet. Cât de jignită părea femeia şi cât de indignată! Într-adevăr, era o actriţă desăvârşită. Şi totuşi, el avea să se dovedească un actor şi mai desăvârşit.

– Am primit o informaţie anonimă despre acel lot de orhidee pe care aţi pretins anul trecut că l-aţi fi pierdut prin căderea tuturor bobocilor.

Electra făcu ochii mari.

– Păi chiar am pierdut acel lot de orhidee, explodă femeia. L-am pierdut integral. Pentru că s-a stricat sistemul de aerisire al serei. I-am rugat pe tehnicienii mei să vă trimită un raport amănunţit în legătură cu tot ce s-a întâmplat.

– Ştiu. Iar în ceea ce mă priveşte, eu personal sunt înclinat să te cred.

– Mersi! îi replică ea sarcastic.

– Cu plăcere. Şi bărbatul făcu în faţa ei o plecăciune ironică. Ce mult îi plăcea! Parcă s-ar fi luptat cu o tigroaică, sălbatică şi provocatoare. Însă firma la care lucrez nu poate să nu ia în considerare toate informaţiile primite. Astfel că m-au trimis pe mine ca să anchetez la faţa locului situaţia reclamată.

– Şi pentru că n-ai găsit până acum nicio dovadă că aş fi pretextat pierderea florilor pentru a vinde respectivele orhidee

intacte vreunui alt client, te-ai gândit să-mi cotrobăi prin seif? se zbârli ea la el, punându-şi mâinile în şolduri.

– Păi unde altundeva ai mai fi putut ţine respectivele documente incriminatoare? îi replică el pe bună dreptate.

– Dintre toate locurile ... , spumegă ea de furie, apropiindu-se de el, după care încremeni. Da, ia stai puţin. De unde ai ştiut cifrul de la seiful meu? Femeia nu-l scrisese nicăieri. Şi nici nu apelase la data ei de naştere sau la vreo altă combinaţie semnificativă de cifre, la care s-ar fi putut gândi el sau oricine altcineva.

– N-am ştiut niciun fel de cifru, mărturisi Haldane. L-am... ăăă... l-am descoperit singur. Şi bărbatul îşi flutură degetele pe sub nasul ei.

– Pe naiba!

Bărbatul râse. Adevărul era că învăţase să deschidă un seif cu cifru simplu de la şeful pazei de la firma Fox Electronics, una dintre nenumăratele sale companii. Acum se relaxase pe de-a-ntregul. Pentru o clipă, o cam băgase pe mânecă, atunci când ea îl prinsese asupra faptului. Inventase pe moment chestia cu acea aşa-zisă informaţie, lucru pentru care se felicita în gând. Şi pentru că în seif nu găsise absolut nimic legat de soiul de orhidee creat de tatăl său şi nici vreo informaţie despre planurile urzite de către ea împreună cu Bevis McCormick, în privinţa acelui soi de orhidee, el încă mai avea nevoie de o poartă de acces la Casa Orhideelor.

Şi de bunăvoinţa Electrei Stapleton.

Bărbatul era absolut sigur că Electra habar nu avea că el se afla pe urmele ei şi intenţiona să lase lucrurile neschimbate în această privinţă.

În tot acest timp, Electra se uita nedumerită la el, neştiind dacă să râdă, să plângă sau să-l pălmuiască. Ticălosul

recunoscuse că îi spărsese cifrul de la seif, iar atunci când fusese prins asupra faptului, se comportase ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi acum avea tupeul de a-i râde în faţă.

Nu se punea problema să plângă.

Iar de râs nu avea niciun chef.

Nu mai avea decât o unică variantă. Femeia veni şi mai aproape de el, îşi balansă mâna, văzu cum el face ochii mari, în momentul în care înţelese ce intenţii avea ea, şi îl pălmui tare peste obraz, lucru care îi provocă o mare satisfacţie.

Electra văzu cum capul bărbatului se roteşte într-o parte şi zări şi urma vagă a palmei ei pe faţa lui, urmă care căpăta o nuanţă închisă şi nesănătoasă de roşu. Apoi el îşi întoarse privirea spre ea.

Ochii lui căprui-chihlimbarii căpătară o nuanţă portocalie.

Expresia lor o făcu pe femeie să se dea cu un pas înapoi.

Haldane simţi în acel moment în măruntaie o năvalnică dorinţă arzătoare. Şi-o reprimase de prea multă vreme şi acum nu şi-o mai putea ţine în frâu. Şi-n definitiv, de ce s-ar mai fi stăpânit? Nu-i datora femeii nimic. Absolut nimic!

– Iart .... dădu ea să spună, fără să reuşească.

Bărbatul se năpusti asupra ei, cu agilitatea unei veritabile vulpi. Femeia se simţi împinsă înapoi, nemaiputând să se ţină pe picioare. Însă nu căzu pe podea, ci se trezi întinsă pe spate, pe masa lui de lucru.

În cădere, Electra dăduse din mâini, izbind lampa de birou, care căzu cu zgomot pe pardoseală. Pe covorul de pe jos se risipiră şi câteva documente.

– Hal! strigă femeia la el.

Bărbatul însă se şi prăvălise deasupra ei, desfăcându-i picioarele şi întinzând-o pe tăblia de lemn.

Electra scoase un țipăt. Îi văzu părul arămiu, ochii fulgerători și înverșunați și simți pe obraz răsuflarea lui frumos mirositoare și în același timp înfierbântată.

După aceea, începu treptat să aibă acea senzație de arsură, odată cu atingerea trupului lui de trupul ei. Chiar dacă erau îmbrăcați, ea în fustă și bluză, iar el în pantaloni și cămașă, tegumentele lor păreau a se lipi, emanând căldură.

Apoi el își apăsă buzele de buzele ei, introducându-și vârful fierbinte și explorator al limbii în gura ei.

Simți și ea dorința drept în sâni, ale căror sfârcuri se întăriră ca niște minivulcani, tânjind să fie atinse, dezmierdate, supte, mușcate ușor ...

Electra gemu, simțindu-și vaginul palpitând înfierbântat. Bărbăția lui Hal o apăsa între coapse, tare și insistentă.

Femeia nu mai simțea nimic altceva, în afară de o dorință nestăvilită. Ea luă mâna bărbatului și o apăsă pe unul dintre sânii ei domici de mângâieri.

Haldane îi rosti numele cu un geamăt.

Această femeie îl înnebunea.

Dar femeia respectivă distrusese viața tatălui său, după care își acoperise cu abilitate urmele, atacându-l acum și pe el, fiindcă se apropiase prea mult. Îl atrăgea în fagurele ei de miere. Îl sleia de puteri, ca o femelă de păianjen ucigașă, care își devora masculul. Deși era conștient de posibilul deznodământ, el nu se putea abține.

Bărbatul îi mângâie părul, coama aceea de onduleuri de culoarea mierii, mătăsoase la atingere. Sub apăsarea gurii lui, buzele ei se deschiseră și mai mult, limba ei duelând cu limba lui, și astfel femeia dăruindu-i-se în totalitate.

Haldane își simți fierbințeala și presiunea ajungând la cote insuportabile. Simțea că moare, dacă n-o poseda.

Ba nu! Și bărbatul o împinse. Aproape că se smulse

pentru a se desprinde. Nici n-o să moară şi nici n-o s-o posede! La naiba cu ea! Nu admitea să câştige tot ea, şi de data asta. Cu niciun preţ!

Electra resimţi dureros desprinderea trupului lui din îmbrăţişare. Uluită şi răsuflând anevoie, îşi simţi ceafa lovindu-se de tăblia de lemn a mesei. Picioarele ei ca de gelatină atârnau într-o parte a mesei, neajungând până la podea.

Haldane îi vedea prin bluză conturul sfârcurilor umflate şi întărite. Putea să i le sărute, doar un pas să mai fi făcut. I le-ar fi putut dezmierda cu buzele şi cu limba.

Ce uşor i-ar fi fost să facă amor cu ea. Dar după aceea ...

După aceea, ea l-ar fi jucat pe degete. Iar el n-ar fi făcut decât să i se supună.

Dracu' să te ia! răcni Haldane. Apoi o porni spre uşă şi o trânti tare în urma lui, cu un zăngănit de sticlă.

Electra mai rămase încă multă vreme întinsă pe acel birou, epuizată şi scoasă din minţi. Simţea cum i se face din ce în ce mai frig.

Nu-l înţelegea deloc pe acel bărbat. Dacă o dorea, de ce nu mersese până la capăt? Gemu neputincioasă şi făcu un efort să se ridice în capul oaselor. Apoi coborî de pe masă.

Se simţea ca o marionetă cu firele tăiate şi se prăvăli pe scaunul destinat lui. Pe spătarul scaunului încă mai atârna sacoul lui, emanându-i parfumul cu aromă de brad.

– Ah, Hal, Hal, ce vrei să faci tu din noi doi? Îşi sesiză disperarea din glas şi îşi muşcă buzele.

N-avea niciun rost să se mai ascundă după deget.

Dacă bărbatul ar fi dorit-o, ea ar fi fost oricând a lui.

Îl iubea.

Şi totuşi, nu-l înţelegea.

Însă eternul instinct feminin o avertiza că era cazul să înceapă să-l înţeleagă.

13

Koki'Hana îşi ridică anevoie privirea, în timp ce şoferul oprea maşina în faţa măreţului portic de la intrarea în Palatul Orhideei Negre. Regele coborî de pe canapeaua din spate a automobilului şi se îndreptă cu paşi mari către uşă.

Încă se simţea stupefiat. Stupefiat, şi totuşi, în mod straniu, avea şi un sentiment de vinovăţie. Ca şi când *el* ar fi făcut ceva rău. Acest lucru, laolaltă cu senzaţia de pierdere, îl făcea să se simtă îmbătrânit cu câţiva ani în acele clipe.

De-abia ajunsese el la mijlocul grupului de trepte în formă de evantai, că majordomul Kallona îi şi dechisese impunătoarea uşă.

Koki'Hana îşi privi îngândurat vechiul prieten. Ce anume îi spusese Ileana doar cu câteva ore în urmă? Îi zisese că majordomul lui ar cunoaşte-o mai bine decât o cunoştea el însuşi.

Era oare adevărat acest lucru?

Koki'Hana presupuse că aşa stăteau lucrurile.

– Doreşti să iei cina, Maiestate .... Vocea lui Kallona se estompă, atunci când regele ajunse şi el în capătul de sus al scărilor, iar majordomul văzu de aproape figura stăpânului său. Ce s-a întâmplat? îl întrebă atunci în şoaptă. Cândva, fusese la fel de înalt ca şi Koki'Hana, însă acum bătrâneţea îi gârbovise umerii. Şi totuşi, privirea ageră şi aspră care fulgeră deodată în ochii lui

era la fel de limpede ca-ntotdeauna. De fiecare dată când cei pe care îi iubea şi cărora le purta de grijă erau ameninţaţi de vreun pericol, Kallona devenea aprig ca un adevărat leu.

– Am pierdut-o, Kallona, rosti obosit Koki'Hana. Apoi, observând lacrimile apărute brusc în ochii celuilalt bătrân şi expresia îndurerată ivită dintr-odată pe faţa colţuroasă a acestuia, el îşi dădu seama ce prostie făcuse şi îl prinse repede pe majordom de braţ. Nu! Nu, prietene, n-a murit, îi spuse el atunci cu o voce îngroşată. Dar e ca şi când ar fi murit. Am renegat-o.

Regele înaintă în hol, iar Kallona, deşi rămăsese perplex, avu totuşi prezenţa de spirit să închidă uşa în urma lui. Majordomul îşi urmă îndeaproape prietenul, pe când Koki'Hana intra în salonul său preferat şi se prăvălea în fotoliul său pliant. Regele era pământiu la faţă, iar ridurile păreau mai adânci din cauza disperării.

– Ai fost pe insula Molokai? îl întrebă cu precauţie Kallona, hotărât să afle totul. Din proprie iniţiativă, el umplu două pahare cu *okolaho*, un lichior tare din rădăcini, şi îi întinse unul prietenului său. Apoi luă o înghiţitură din paharul lui şi se aşeză pe canapeaua din faţa regelui.

Koki'Hana dădu din cap.

– Ea se afla acolo împreună cu acel blestemat de bărbat, începu el cu amărăciune.

Kallona ridică dintr-o sprânceană albă, privindu-l interogativ. Koki'Hana îi povesti atunci pe scurt despre turul făcut de către ei la Casa Orhideelor şi despre felul în care nepoata lui se îndrăgostise lulea de botanistul-şef de-acolo. Asta nu era o surpriză chiar atât de mare pentru Kallona, care în ultimele zile remarcase faptul că Ileana avea un aer radios.

Nu îl surprinse faptul că era la mijloc un bărbat.

– Apoi cineva mi-a trimis nişte fotografii ale celor doi împreună, pe insula Molokai, continuă regele, pe un ton ostenit. Acesta era obişnuit de-o viaţă-ntreagă să i se confeseze majordomului său.

– Iar tu ai plecat imediat acolo, ca s-o aduci înapoi acasă?

– Da.

– Iar ea n-a mai vrut să vină?

– N-a mai vrut. I-am spus că avea să piardă absolut totul, în cazul în care ar fi refuzat să se întoarcă împreună cu mine. Că aveam s-o reneg şi s-o dezmoştenesc.

Kallona oftă adânc, auzind cât de nesăbuită fusese reacţia prietenului său.

– Şi fata l-a ales pe el, pe acest .... McCormick? întrebă el, mai mult retoric.

– Da.

Kallona scutură din nou din cap.

– Şi să înţeleg că eşti surprins? rosti el morocănos, cu glasul plin de afectuosul soi de critică pe care îşi permit să-l adopte unul faţă de altul doar adevăraţi buni şi vechi prieteni.

– Bineînţeles că sunt, se răsti la el Koki'Hana. Ileana a fost menită prin naştere să fie regină. Tu ştii asta la fel de bine ca ea. Până acum, ea şi-a asumat întotdeauna această responsabilitate. Întotdeauna! Cum pot oare doar câteva zile petrecute alături de un bărbat să schimbe radical totul? De când îl cunoaşte? De trei zile?

Kallona se încruntă mânios.

– Numai el ne-a adus pacostea asta pe cap, spuse cu înverşunare majordomul.

– Sunt de acord cu tine. McCormick trebuie să fie mai viclean decât ....

– Nu mă refer la iubitul Ilenei, îi replică majordomul, la fel de direct şi de sincer ca întotdeauna. Mă refer la el, dădu Kallona din cap în direcţia aripii răsăritene a palatului, acolo unde era găzduit Lohano. Mă refer la bădăranul acela de vlăstar al familiei Tiki.

Koki'Hana îl privi uluit pe Kallona.

– La Lohano? Cum poţi să afirmi una ca asta?

Kallona îi aruncă un zâmbet crunt.

– Nu te ambala, Koki', îi zise el cu blândeţe. Ileana îl urăşte – fapt care atestă o judecată sănătoasă din partea ei, dacă-mi permiţi să-mi exprim cu sinceritate părerea. Şi cu toate astea, tu încă te aştepţi din partea ei să se mărite cu el. Iar apoi te miri când ea îţi spune tot adevărul în faţă.

Koki'Hana deschise gura să zică ceva, după care o închise la loc, fără să fi scos niciun sunet. Nu voia să despice acum firul în patru. Şi nu împreună cu Kallona. În străfundul sufletului său, regelui îi era frică de ceea ce ar mai fi putut să spună vechiul său prieten. În schimb, îşi trecu o mână peste frunte, cu un aer obosit.

– Presupun că ar fi bine să merg şi să-i spun şi lui totul. Sărmanul băiat va fi distrus.

– Am curaj să afirm că aici ai perfectă dreptate, aprobă sec Kallona. Nu-i uşor pentru nimeni să afle că a pierdut o avere într-o singură după-amiază.

– Kallona, îl atenţionă dojenitor Koki'Hana. Asta era prea de tot! Lohano are un serviciu bun şi urmează să moştenească terenurile tatălui său. N-ar avea el nevoie şi de banii familiei Lahina.

Drept răspuns, Kallona de-abia mai catadicsi să pufnească dispreţuitor şi îl urmări pe vechiul său prieten ieşind din încăpere cu un aer înţepat. Sărman neghiob bătrân!

Majordomul îşi termină băutura din pahar şi se ridică

anevoie în picioare. Bine că măcar Ileana dovedea o judecată sănătoasă.

S-ar fi putut să dureze câteva săptămâni bune, dar până la urmă el şi Ileana tot ar fi izbutit să-l facă pe bătrân să privească adevărul în faţă. Când regele îi va simţi fetei pe de-a-ntregul lipsa – şi ei se vor fi descotorosit de parazitul acela din familia Tiki – Kallona avea să medieze o întrevedere între nepoată şi bunic.

O să fie complicat, pentru că amândoi erau la fel de mândri precum Pele, zeiţa vulcanilor, însă în final ....

Lui Lohano i se păru că întreaga încăpere începuse să se rotească în jurul său. Nu avea de unde să ştie, dar din obraji îi dispăruse orice urmă de culoare, faţa lui căpătând o paloare cadaverică.

– Băiete! îi spuse Koki'Hana cu îngrijorare, întinzând mâna după un scaun. Aşază-te aici!

Ştiuse el că acea veste avea să constituie un şoc pentru tânăr, însă nu se aşteptase la o reacţie atât de exagerată din partea acestuia.

– Cum adică ai dezmoştenit-o? croncăni Lohano, prăbuşindu-se pe scaunul pe care i-l pusese la îndemână Koki'Hana. Nu se poate ca tocmai tu s-o fi dezmoştenit!

Koki'Hana scutură cu tristeţe din cap şi se aşeză şi el pe marginea patului lui Lohano. Îl găsise pe tânăr moţăind în camera lui şi faptul în sine era o mărturie mută că tulburarea interioară a regelui îl făcuse pe acesta să uite de orice protocol şi să intre astfel într-un dormitor străin şi să se mai şi aşeze pe pat.

– N-am avut de ales. N-am mai avut *nicio altă posibilitate*, îi explică el încruntat tânărului. Poate că, repetându-şi asta de multe ori, ar fi început s-o creadă şi el.

Ştiu că vei fi şocat, Lohano, dar .... Ileana .... ei bine, ea s-a îndrăgostit de un alt bărbat.

Lohano se holba la el cu indiferenţă.

– S-a îndrăgostit .... ? Tânărul scutură din cap. Lui nu i-ar fi păsat nici dacă ea s-ar fi îndrăgostit de un întreg regiment de bărbaţi! Pentru mine acest lucru n-are nicio importanţă! se răsti el cu un aer duşmănos.

Şi-l imagină în acel moment pe Vittorio DePalma, stând în mijlocul deşertului, lângă o groapă mare săpată în pământ. Un om ca DePalma ar fi fost în stare să dea ordin ca Lohano să fie ucis şi trupul acestuia să fie îngropat în nemărginirea deşertului din Nevada. Nimeni n-ar mai fi găsit vreodată cadavrul tânărului. Da, poate că l-ar mai fi căutat cineva. Şi întrucât făcea parte dintr-o familie regală hawaiiană, probabil că s-ar fi iscat în presă şi o scurtă vâlvă, însă .... în final, corpul lui ciuruit de gloanţe avea să putrezească în nisip, neplâns de nimeni şi nedescoperit niciodată.

Înghiţi în sec şi îşi trecu o mână prin păr. Trebuia să se gândească. Să găsească o soluţie. Nu putea s-o lase pe nenorocita aia de Ileana să-i distrugă viaţa.

Îşi ridică privirea şi văzând dezaprobarea şi expresia de nemulţumire de pe faţa bătrânului înţelese repede că trebuia să-şi vină în fire şi să acţioneze de urgenţă.

În cazul în care nici bătrânul acela n-ar mai fi fost de partea lui, ar fi însemnat că tânărului îi sunase cu adevărat ceasul cel de pe urmă.

– Vreau să spun, reîncepu el, trăgând o gură mare de aer în piept, vreau să spun că pentru mine nu contează dacă Ileana n-ar mai fi virgină în noaptea nunţii noastre, Alii Koki'Hana. Tânărul vorbise cu toată blândeţea, încercând să pară cât mai înţelegător cu putinţă. În epoca de astăzi şi la vârsta noastră .... m-aş aştepta să mai fi existat şi alţi bărbaţi în viaţa ei.

Înghiţi încă o dată anevoie. Dar ... Ei bine, ce-mi poţi spune despre bărbatul respectiv? Despre cine anume e vorba? Trebuia să-i dezlege bătrânului limba, până ce îşi putea urzi în minte un plan de acţiune.

Figura lui Koki'Hana se mai îmblânzi. Poate că la urma urmei Lohano ţinea la Ileana mai mult decât îşi putea cineva închipui. Bătrânul spera asta din tot sufletul.

– Ştiu foarte puţine lucruri despre el, îi răspunse regele cu sinceritate. Îl cheamă Bevis McCormick. Este botanistul-şef al Casei Orhideelor. Este şi mult mai în vârstă ca Ileana.

Lohano auzi durerea şi dezaprobarea bătrânului şi îşi dădu seama cât de mare probabil că fusese lovitura primită de către acesta, atunci când aflase că scumpa lui nepoată se încurcase cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea.

Dintr-odată, tânărul întrezări luminiţa de la capătul tunelului.

– Păi asta explică totul, rosti el cu mânie. Acel bărbat – McCormick – probabil că s-a gândit că putea da astfel lovitura vieţii sale. Un om de vârsta şi cu experienţa lui şi-o fi dat imediat seama de faptul că Ilenei, adică unei fete atât de tinere şi de frumoase, i-ar putea suci extrem de uşor minţile, făcând-o să se îndrăgostească nebuneşte de el. Se ştie că bărbaţii mai în vârstă au nevoie de femei tinere pentru a-şi satisface vanitatea. Cât despre munca lui la Casa Orhideelor ... De bună seamă s-a gândit că banii Ilenei l-ar putea uşor scuti de efortul de a mai trudi vreodată. Numai el este de vină. Sunt absolut sigur de asta.

Koki'Hana se trezi că dorea şi el să creadă acelaşi lucru. Că simţea nevoia să creadă la fel. Şi totuşi, privirea din ochii lui McCormick nu se potrivea câtuşi de puţin cu imaginea pe care tocmai i-o zugrăvise Lohano.

Regele scutură ostenit din cap.

– Nu cred că el este un profitor. Ileana ... Ileana este de-a dreptul vrăjită de el.

– Păi, da! Iar eu îndrăznesc să spun că el este extrem de mulţumit de ceea ce a realizat, rosti cu acreală Lohano. Nu poţi să zici că Ileana a fost mereu o rebelă, nu-i aşa? Eu unul sunt ferm convins că ea n-ar fugi cu un bărbat care i-ar putea fi uşor chiar tată, decât dacă ar fi fost împinsă de la spate. N-a fost ea oare dintotdeauna o fată ascultătoare? insistă Lohano cu şiretenie.

Koki'Hana dădu gânditor din cap.

– Da, e drept. Ea mi-a respectat mereu dorinţele, până ce l-a ....

– Asta-i totul! îl întrerupse Lohano. Fata se află acum sub influenţa acelui bărbat şi numai noi putem s-o eliberăm din mrejele lui.

Koki'Hana oftă.

– Da, dar cum anume?

Şi după aceste câteva vorbe, speranţele lui Lohano începură din nou să se năruie. Încă o dată, el îşi imagină că pumnul unuia dintre bandiţii lui DePalma îl izbea în abdomen. Aproape că-şi simţea privirea împăienjenîndu-i-se şi ochii ieşindu-i din orbite.

Înainte de a-l omorî, nemernicii ar fi încercat mai întâi să stoarcă de la el cât mai mulţi bani.

Chiar dacă scăpa cu viaţă, n-ar mai fi avut voie să se întoarcă niciodată în Las Vegas. Îşi vedea definitiv încheiată cariera lui de jucător.

În cazul în care Ilenei i se dădea voie să se mărite cu blestematul ei de cultivator de orhidee, Lohano urma să se îngroape într-o muncă de birou. Sau chiar şi mai rău, poate că ar fi fost nevoit să se târască la picioarele tatălui său care l-ar fi obligat să abandoneze definitiv jocurile de noroc.

Se gândi cu groază că trebuia să renunţe la cărţile de joc, la zaruri, la emoţiile riscurilor ...

– Nu se poate să nu existe o cale! ţipă tânărul ridicându-se în picioare şi începând să se plimbe nervos prin încăpere. Dar în afară de răpirea ei de pe insula Molokai, altă soluţie nu întrevedea. De ce anume i-ar fi păsat ei? N-avea niciun rost să-i ofere fetei bani. Ei îi păsa în primul rând de acest bătrân prost. Şi îi mai păsa şi de onoarea familiei sale şi de tradiţiile tribale şi de ....

Lohano rămase apoi încremenit lângă fereastră. În faţa ochilor săi se întindea acum încântătoarea privelişte a grădinii Palatului Orhideei Negre, iar dincolo de aceasta, satul Kailua. Însă el nu remarcă frumuseţea peisajului.

Tânărul se răsuci iute în direcţia regelui.

– Koki'Hana, poporul familiei Tiki are o veche tradiţie, potrivit căreia regele îşi poate căsători fiica în absenţă, prin mandat. Cei din neamul Lahina nu au şi ei cumva o tradiţie asemănătoare?

Koki'Hana dădu din cap.

– Ba da. Ea se numeşte Unirea. Datează de sute de ani, de când comandanţii militari întăreau câte un tratat de pace căsătorindu-şi progeniturile, şi astfel ....

– Da, da, rosti cu nerăbdare Lohano, care cu siguranţă nu avea deloc chef în acel moment de o lecţie de istorie. Asta ar însemna că, potrivit legilor străbune ale Lahinilor, Ileana şi cu mine încă ne-am putea căsători, dacă i-ai ţine tu fetei locul. Ai mai avea nevoie doar de un *Kahuna Nui*. Nu cunoşti cumva vreun Mare Preot dispus să oficieze ceremonia?

Koki'Hana se holba la tânăr de parcă acesta ar fi aterizat de pe o altă planetă. Bătrânul făcuse nişte ochi mari şi speriaţi, asemenea unui cal aflat în preajma unui şarpe cu clopoţei.

De fapt, acum când regele se gândea mai bine la toată situaţia, Lohano i se părea ca scos din minţi.

– Ba da, cunosc un *Kahuna Nui* de stil vechi, îi răspunse el cu prudenţă. Însă .... Lohano, o astfel de căsătorie n-ar fi niciodată recunoscută de vreun tribunal din zilele noastre!

– Eu ştiu asta, îi replică Lohano. Dar o ştie oare şi respectivul McCormick?

Koki'Hana se foia cu nelinişte pe loc. Lucrurile se derulau prea rapid pentru el.

– N-am habar. N-o fi el avocat, şi totuşi, nici prost făcut grămadă nu este scoţianul acela. Însă eu personal n-aş fi în stare să-i fac Ilenei una ca asta!

Lohano înaintă încet şi se aşează din nou pe scaunul său, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze cumpătul. Întreaga lui viaţă depindea de momentul acesta şi de felul în care l-ar fi putut convinge pe bătrânul prostănac să facă ceea ce îi spunea el.

– Dar, Alii Koki'Hana, dacă tu nu faci nimic ca s-o ajuţi pe Ileana, ea ar putea să comită un act necugetat. Ca de exemplu, să se mărite cu acel bărbat. Şi-atunci, ce ar păţi ea în câţiva ani, după ce şi-ar mai fi băgat minţile-n cap? S-ar trezi măritată cu un babalâc, cu un *haole* care încă de la bun început n-a urmărit decât să pună mâna pe titlul şi pe banii ei. Va fi nevoită să divorţeze şi tot tu va trebui să-l plăteşti pe acel bărbat ca să accepte, iar presa .... presa va avea un subiect gras de bârfă. Aici o adusese extrem de bine din condei. Boşorogul nu suporta ca familiile importante să-şi spele rufele murdare în public. Tu nu-ţi dai seama? continuă el pe un ton implacabil. Trebuie să acţionezi de îndată! Ea e unica ta nepoată. Doar n-ai de gând să n-o mai vezi niciodată. Dacă persişti în ideea dezmoştenirii ei, atunci nu-ţi vei putea vedea niciodată strănepoţii. Nici asta nu vrei, nu-i aşa?

Koki'Hana inspiră precipitat.

– Ai dreptate, nu vreau asta.

– Păi atunci, organizează Ceremonia Unirii. Spune-le şi lor acest lucru, Ilenei şi acelui bărbat, acelui cultivator de orhidee. Noi n-am vrea să facem nimic fără ştirea lor. Raţionamentul lui era corect. Se putea vedea felul cum acţiona acesta asupra bătrânului. Ileana se va convinge cât de important este acest lucru pentru tine şi poate că acel afurisit de bandit McCormick se va răzgândi. Dacă îşi dă seama că nu merge totul ca pe roate şi se va vedea angrenat în tot felul de procese prin tribunale, timp de ani de zile, atunci poate că va renunţa la Ileana.

Koki'Hana simţi cum îi încolţeşte speranţa în suflet. Poate că Lohano avea dreptate. Bineînţeles că respectiva căsătorie nu era legală, dar atât ca rege, cât şi ca simplu cetăţean dispunând de banii necesari angajării unei armate de avocaţi, el avea posibilitatea de a târî acel caz vreme de ani întregi prin tribunale. Iar până s-ar fi încheiat respectivul proces, era posibil ca McCormick să dispară definitiv din peisaj.

Merita oare să facă o asemenea încercare? Orice altceva ar fi fost mai bine decât să-şi piardă pentru vecie nepoata. El dădu din cap.

– Foarte bine, Lohano. O să vorbesc cu Marele Preot şi o să aranjez să oficieze Ceremonia Unirii.

Lohano se prăvăli la loc pe scaun. Tremura. Literalmente tremura. Şi asuda din abundenţă, mai remarcă regele.

Băiatul ăsta se comporta realmente bizar. Trebuia neapărat să-i telefoneze cât mai repede vechiului său prieten, regele Lopaka, şi să stea de vorbă cu acesta. Să fi fost Lohano bolnav cumva?

*

În timpul ăsta, pe insula Molokai, Bevis şi Ileana habar nu aveau de planurile urzite împotriva lor.

Ei cinau la Hop Inn, în Kaunakaki, un foarte popular loc de întâlnire, specializat în mâncare chinezească.

După aceea, Bevis o duse pe Ileana cu maşina din nou în direcţia Văii Halawa. Fusese o zi lungă şi stranie – cumplită, dar încununată de clipe de bucurie.

Mai întâi, avusese loc confruntarea cu Koki'Hana.

Apoi, toată după-amiaza, făcuse dragoste cu Ileana.

Pe urmă, zăcuseră amândoi liniştiţi şi goi-puşcă în pat, îmbrăţişaţi, până ce se lăsase seara.

După aceea, se îmbrăcaseră pentru cină şi mâncaseră împreună într-o atmosferă destinsă, la lumina lumânărilor şi în acordurile unei muzici plăcute. Iar acum, se plimbau împăcaţi pe plajă, la lumina lunii.

– Şi în continuare ce-o să facem? întrebă Ileana cu vocea ei catifelată. Amândoi îşi scoseseră încălţămintea din picioare şi o duceau fiecare în câte-o mână, în timp ce se ţineau strâns de cealaltă mână.

– Ei bine, domnişoară, să fim practici, îi răspunse cu un glas răguşit Bevis. La asta eu unul mă pricep foarte bine. Mai întâi, vom achita nota şi vei pleca de la hotelul acela scump la care ai stat până acum.

Ileana râmji. Până atunci nu-i trecuse prin minte faptul că probabil el nu dispunea de destui bani ca să achite nota de plată la acel hotel. Acasă, ea nu avea decât un modest cont bancar – pentru că toate cheltuielile îi fuseseră întotdeauna suportate de către bunicul ei.

– Corect, spuse fata repede, adăugând pe un ton ezitant: Nu ştiu exact la cât anume se va ridica nota de plată.

Bevis râse.

– Nu te necăji, domnişoară. Electra Stapleton îmi plăteşte un salariu frumuşel. N-o să murim noi de foame.

– Şi atunci, unde-o să locuiesc eu?

– Împreună cu mine, îi răspunse el, după care adăugă cu nesiguranţă: Dacă vrei şi tu asta.

– Bineînţeles că vreau, îl asigură fata. Dar tu unde locuieşti? La Honolulu?

De-abia atunci îşi dădu Bevis seama de ceea ce ar fi însemnat toate astea pentru munca lui. Dar, la naiba, Ileana era cu mult mai importantă chiar decât proiectul său special.

– Păi, să vezi că, de fapt, domnişoară, de şapte luni încoace eu locuiesc, mai mult sau mai puţin, aici, pe insula Molokai. N-am fost absolut sincer cu tine, atunci când ţi-am spus că mă aflu aici în vacanţă.

– Da? Fata îşi ridicase privirea, simţind că era vorba despre un mister. De ce?

– Eu lucrez într-un laborator special şi într-o seră de aici. Electra şi cu mine vrem să ţinem totul în cel mai mare secret. Încă pentru o vreme. Vrei să vezi şi tu unde anume?

– Desigur!

– Căbănuţa mea nu este cine ştie ce, îi spuse el cu îngrijorare. Şi nici nu prea mă pricep să o decorez frumos. Însă tu poţi s-o aranjezi aşa cum o să-ţi placă ţie, iar eu o să angajez o menajeră care să vină şi să te ajute în gospodărie, adăugă el în grabă. N-aş vrea ca tu să speli vasele murdare. Nu eşti prea obişnuită cu astfel de treburi.

– Bevis, Bevis! râse Ileana. Nu mai fi aşa de prostuţ şi du-mă imediat acasă.

Ileana a fost de-a dreptul fascinată de călătoria către noua ei casă. Mai întâi, el conduse maşina prin zona împădurită a Văii Halawa, într-o regiune absolut pustie până departe. Primul semn după care îşi dădu ea seama că se apropiau de

complexul lui Bevis a fost acela că se opriseră lângă o poartă dintr-un gard electrificat, din plasă de sârmă, pe care era inscripționat mesajul: „Proprietatea particulară Bryant. Intrarea interzisă. Contravenienții vor fi acționați în justiție".

În timp ce el coborâse din mașină ca să descuie poarta, fata remarcă de-a lungul gardului și alte avertismente. „Atenție! Gard electrificat. Trecerea oprită! Pericol de electrocutare!" Și altele, ceva mai încolo. „Atenție! Câini răi de pază!"

Ea nu zise nimic până ce el intră cu jeepul pe poartă și o încuie apoi la loc în urma lui. Se simțea ca într-o scenă de film polițist.

Apoi Ileana se uită pieziș la el, cu multă precauție, după care îl întrebă:

– Și există cu adevărat pe-aici câini răi de pază?

Bărbatul râse și el, răspunzându-i:

– Nu!

– Și gardul ăsta chiar este electrificat?

El dădu din umeri.

– Puțin, îi răspunse el cu timiditate.

Râse și Ileana.

– Cum poate să fie doar puțin electrificat?

– Adică nu te omoară, ci doar te ciupește rău la degete, atunci când îl atingi.

– Aoleu! Dar ce anume faci dumneata aici, Bevis McCormick? Lucrezi cumva la niște proiecte guvernamentale ultrasecrete?

El zâmbi.

– Nicidecum. Iartă-mă dacă te dezamăgesc, dar nu sunt un James Bond. Doar lucrez în sera încălzită, îngrijindu-mă de niște biete orhidee.

Ileana se cuibări la pieptul bărbatului.

– Asta-i bine. În jurul lui James Bond roiesc o mulțime de femei încântătoare de genul lui Mata-Hari, în timp ce eu vreau ca tu să rămâi numai al meu!

Mașina lor înaintă apoi pe un accidentat drum de pământ printr-o pădure deasă, ieșind deodată într-un mic luminiș. Ajunseseră la destinație.

Complexul de-acolo era mic, dar funcțional, cuprinzând o singură seră încălzită, o clădire lungă și joasă – probabil laboratorul lui Bevis – precum și o cochetă căbănuță învelită în frunze și paie și vopsită într-o nuanță închisă de verde, căbănuță pe pereții și pe acoperișul căreia se întinsese vița sălbatică plină de flori portocalii. În lumina palidă a lunii, aceasta părea ca desprinsă dintr-un basm cu zâne. Ai fi putut crede că era însăși coliba celor șapte pitici sau ceva asemănător.

– Ooo, Bevis, cât de .... încântător este totul aici! O să îmi placă la nebunie!

Bărbatul respiră ușurat și își parcă jeepul în fața căsuței. Ușa laterală a acesteia dădea într-o bucătărie echipată cu toate cele necesare. În spatele cabanei se afla un generator de energie electrică, oferind locului întreg confortul unei locuințe moderne.

– Vrei cumva să bei o ceașcă de ceai?

– Mmm, minunat! Fata se uită la el cum pregătea ceaiul, simțind în permanență că pe Bevis parcă îl apăsa ceva, așa că îl întrebă: Ce-i cu tine?

– Locul acesta, zise el în cele din urmă. Nu este nici pe departe un palat.

– Ba este palatul nostru.

– Dar bunicul tău .... trebuie să te împaci cu el, domnișoară. Nu vreau să te despart de familia ta.

– N-o să mă desparți de familie. Bunicul se va liniști și

el până la urmă, ai să vezi. Va avea grijă Kallona de acest lucru. Şi ea îi povesti despre majordomul ei, pe care îl considera ca pe un al doilea bunic. Lucrurile se vor aranja de minune.

Bevis îi întinse o cană aburindă.

– Sper din toată inima să se întâmple aşa, domnişoară. Nu mi-aş ierta niciodată dacă din pricina mea ţi-ai pierde întreaga moştenire.

– N-o să se întâmple una ca asta, îl asigură încrezătoare Ileana, mai mult ca să-l liniştească pe el. În plus, oricum n-ar avea nicio importanţă. Nu-i deloc uşor să trăieşti sub spectrul reginelor războinice şi al legendarelor orhidee. Ca să nu mai amintesc şi de căsătoriile puse dinainte la cale. Mi-aş dori în schimb să am şi eu o viaţă normală.

Bevis îi zâmbi.

– Eşti absolut sigură că nu te deranjează deloc ... ? Dar ia spune-mi, ai menţionat ceva despre o legendară orhidee?

Fata râse încântată.

– Mă şi întrebam când anume o să aduci vorba şi despre asta! Da, oo, tu Rege al Florilor ce eşti, am amintit şi despre orhideea de legendă. Palatul Orhideei Negre este astfel denumit după legendara Orhidee Neagră a Lahinilor. Aceasta a fost furată sau distrusă de către o trupă de călăreţi, cu multe sute de ani în urmă. Legenda susţine că într-o bună zi va veni un erou care le va aduce înapoi Lahinilor orhideea neagră... Bevis, de ce mă priveşti în felul acesta?

Bevis scutură din cap.

– Pentru că parcă nici nu-mi venea să cred, îi şopti el. Poate fi totul chiar atât de simplu? Domnişoară, ooo, domnişoară! Bărbatul o ridică în braţe şi începu să se rotească împreună cu ea prin încăpere. Fetiţo, ştiu exact cum anume îl vom câştiga pe bunicul tău de partea noastră.

Şi fata râse din nou, cucerită de exuberanţa lui.

– Ce vrei să spui?

El o lăsă jos, o sărută în grabă şi apoi o luă de mână.

– Vino cu mine, domnişoară. Cred că se cuvine să-ţi arăt ceva.

14

Darren Simms înjură cu obidă şi scoase de pe drumeagul cu făgaşe maşina sa închiriată, ascunzând-o îndărătul unui pâlc de arbori *hua*. Coborî apoi din automobil şi se apropie cu multă precauţie de gard.

Urmărise cu mare atenţie maşina lui McCormick încă de la plecarea perechii din camera de hotel a puicuţei, hotărât ca de data asta să nu-l scape pe bărbat din ochi, până în bârlogul acestuia, indiferent unde ar fi fost nevoit să se aventureze.

Fusese o acţiune extrem de dificilă, deoarece pustietatea zonei îi impunea să rămână mult în urmă. Iată de ce de-abia atunci izbutise el să ia urma ţintei sale. Chiar şi-aşa, fusese nevoit să-şi asume importante riscuri ca să nu-i scape niciun moment pe urmăriţi din raza vizuală. Putea doar să spere că McCormick nu s-a uitat prea des în oglinda retrovizoare.

Aşa precum făcuse şi Ileana ceva mai devreme, citi şi el abundenţa de inscripţii de avertizare. Buzele i se strâmbară într-o grimasă. Cicatricea îi trase în jos o parte a feţei.

Cei doi cu siguranţă nu doreau să intre şi altcineva acolo.

Simms se uită gânditor la acele avertismente. Proprietatea particulară Bryant. Parcă mai auzise undeva numele acela. Cei care lucrau în aceeaşi branşă ca şi Darren cunoşteau numele tuturor milionarilor.

Era util să ţii evidenţa potenţialelor victime ale unor eventuale jafuri ulterioare.

Aşa că el era la curent cu faptul că bogătanul acela de Bryant nu-şi mai vizita decât arareori sau poate chiar deloc respectiva proprietate de pe insula Molokai. Nu încăpea nicio îndoială că pe undeva, dincolo de acei blestemaţi de copaci, milionarul avea o casă luxoasă, dotată cu o piscină mare şi elegantă.

Însă ce aveau toate astea de-a face cu McCormick?

Se cam îndoia de faptul că milionarul îşi închiriase proprietatea, dar presupuse că nici n-ar fi fost imposibil acest lucru. Şi totuşi, îşi putea permite un simplu botanist să achite o chirie exorbitantă?

Simms se mai apropie de gardul din plasă de sârmă şi se înclină cu urechea până la circa un centimetru de acesta. Inconfundabilul bâzâit slab pe care îl auzi îi spuse că măcar avertismentul privind gardul electrificat avea o bază reală. Cu toate astea, puse la îndoială existenţa câinilor de pază. Orice rottweiler care şi-ar fi meritat antricotul zilnic primit de mâncare ar fi auzit zgomotul maşinii sale şi deja l-ar fi lătrat de mama focului, cu botul plin de bale.

Omul ajunse şi la porţi. Erau nişte porţi obişnuite, legate cu un lanţ încuiat cu un lacăt. Acesta era un lacăt pe cinste. Probabil că porţile nu erau electrificate, pentru că altminteri l-ar fi electrocutat pe cel care ar fi încercat să descuie lacătul. Doar dacă bineînţeles McCormick nu vorbise prin radio cu cineva dinăuntru, care să deconecteze gardul de la curentul electric, până ce ar fi intrat el.

Însă Darren înclina să nu ia în calcul varianta aceasta.

Apropiindu-şi din nou urechea de gard, bărbatul constată că avea dreptate. Aici nu se auzea nici urmă de bâzâit.

Simms se întoarse la maşină, îşi luă aparatul de

fotografiat şi apoi se căţără şi sări peste poartă. Era agil şi rapid şi făcu extrem de puţin zgomot – ca să nu alerteze eventualii rottweileri, în cazul în care, prin absurd, aceştia totuşi ar fi existat şi fuseseră doar adormiţi până atunci.

Bărbatul intră printre copaci, acţionând conform unei scheme clasice de investigare.

El găsi mai întâi casa cea mare a proprietăţii. După cum anticipase, aceasta era o imagine a opulenţei, fiind ornamentată în stuc alb. Bazinul ei de înot avea dimensiuni olimpice. Construcţia era căptuşită cu lemn şi înconjurată de dispozitive de securitate. Simms presupuse că acea casă nu mai fusese aerisită de ani de zile.

Însemna că McCormick nu închiriase locul acela. De aici rezulta faptul că trebuia să mai existe pe undeva prin zonă şi o altă locuinţă – poate o cabană de oaspeţi.

Şi totuşi, o fugară cercetare a zonei din imediata vecinătate a casei celei mari nu dezvălui nimic de felul ăsta.

Cu răbdare, Simms îşi reluă investigaţia. Omul era un fost puşcaş marin şi, cu toate că răbdarea nu constituia punctul său forte, se simţea într-o dispoziţie bună şi era motivat în acţiuni. Până la urmă, tot dăduse el şi peste ascunzătoarea lui McCormick. Intrase acolo şi, după cum îşi închipuise, nu exista nicăieri nici urmă de câini.

În sfârşit, urma să-i raporteze ceva palpabil fleşcăitului aceluia gras, pe nume George Dixon.

În timpul ăsta, la complexul orhideelor, Bevis şi Ileana nici nu bănuiau faptul că aveau un musafir nepoftit prin preajmă.

– Bevis! Unde mergem? râse fata. Şi lasă-mă pe picioarele mele, că sunt în stare să păşesc şi singură!

– Ştiu că eşti în stare, domnişoară. Dar vreau, ca să zic aşa, să te trec în braţe peste prag.

El o duse în grădină. Pe cer era lună plină, lumina ei argintie aruncând umbre magice asupra coroanelor copacilor.

– Nu mă poţi trece peste prag într-o grădină, fraier ce eşti!

– Ştiu. Însă ai şi tu puţină răbdare, femeia lui Dumnezeu! Nu mai e mult.

Ileana văzu încotro se îndrepta el. O ducea spre seră. Realmente, bărbatului aceluia îi stătea gândul numai la orhidee! Aveau de luat de la hotel lucrurile ei, după care ea trebuia să facă puţină ordine în cabană, şi mai erau o mulţime de lucruri mărunte de rezolvat, iar lui îi ardea s-o poarte în braţe, prin grădina scăldată în lumina lunii, către sera lui.

Se lipi mai strâns de el şi îi ronţăi uşor lobul unei urechi.

– Te iubesc, îi şopti cu tandreţe fata.

El se poticni, fie din cauza unei pietre, fie din pricină că dinţişorii ei aveau darul de a-i muia genunchii, Ileana nu ştia precis care fusese adevăratul motiv.

Printre copacii din stânga lor, Darren Simms încremeni.

În liniştea pădurii pustii, sunetele vocilor erau purtate până departe, pe aripile brizei uşoare. E drept că mai erau şi multe alte zgomote scoase de tot felul de animale şi de păsări. Şi totuşi, sonoritatea glasurilor umane era unică şi de neconfundat.

Nelăsându-se păcălit de niciun zgomot parazit, Simms se ghidă cu mare exactitate după direcţia din care se auzeau vocile celor doi îndrăgostiţi. Câteva clipe mai târziu, el se culcase pe burtă, pe o mică ridicătură de pământ, uitându-se la o căbănuţă, la o construcţie asemănătoare unei magazii şi la o seră.

Îşi pregăti dispozitivul de fotografiat pe întuneric. Avea în aparat un film special, sensibil la razele infraroşii, lucru

care îi permitea să facă fotografii destul de bune chiar şi în bezna nopţii. Şi nu că asta ar fi avut vreo importanţă. El urma să aştepte până când se va lumina de ziuă, iar atunci avea să facă oricum nişte fotografii obişnuite.

Îi zări pe cei doi prin imensul teleobiectiv. Caraghiosul acela mare o căra pe fată în braţe. Simms îi poză de câteva ori.

– Am ajuns, îi spuse Bevis Ilenei, deschizând cu o mână uşa glisantă, ţinând-o cu uşurinţă pe fată în aer cu cealaltă mână şi păşind apoi înăuntrul serei, peste prag.

Căldura de-acolo îi izbi pe amândoi, asemenea unui imens val fierbinte.

Bărbatul trase uşa după ei, continuând să o susţină pe Ileana, într-o singură mână. De-abia după ce mai făcuse alţi câţiva paşi în interiorul serei, Bevis o lăsă în cele din urmă pe Ileana să meargă pe propriile picioare.

– Fii bine-venită la proiectul „Dorinţă Întunecată", domnişoară. El înaintă şi bâjbâi după întrerupător, iar o clipă mai târziu, sera era inundată de o lumină discretă.

Pe ridicătura lui de pământ, Simms fotografia totul cu frenezie. Noua sursă de lumină era exact ceea ce îi trebuia.

Înăuntrul serei, Ileana se uita cu nerăbdare în jurul său. Şi era puţin dezamăgită. Având imaginile de la turul Casei Orhideelor încă proaspete în memorie, ea se aşteptase să vadă o aglomerare de flori multicolore, splendide şi complicate.

Iar locul acela era aproape pustiu. Abia după ce mai privi încă o dată văzu că, pe diverse eşafodaje, acolo chiar creşteau nişte flori. Dar nu erau foarte multe.

Şi absolut toate erau atât de închise la culoare încât, în nemiloasa lumină electrică, toate păreau destul de posomorâte.

– Proiectul „Dorinţă Întunecată"? repetă fata, dorind să

mai câştige timp. Bevis o privea cu atâta speranţă încât ea nu dorea să-l rănească, dezamăgindu-l. În mod evident, locul acela însemna foarte mult pentru el.

– Da, domnişoară, Dorinţă Întunecată. Acesta este numele pe care a hotărât Electra Stapleton să-l poarte hibridul nostru. Adică, în cazul în care voi reuşi vreodată să-l produc.

Ileana dădu din cap.

– Înţeleg.

Dar de fapt, ea nu prea înţelesese. Nu pe de-a-ntregul. În definitiv, cultivarea orhideelor era lucrul cu care se ocupa Bevis. Ea nu putea înţelege motivul acelei agitaţii....

Parcă citindu-i gândurile, Bevis începu să zâmbească.

– Ia vino tu încoace, domnişoară. Vreau să-ţi spun o poveste.

Ileana se apropie de el, iar botanistul o conduse apoi către celălalt capăt al serei.

Fata începea acum să se mai deprindă cu căldura umedă, ceea ce era foarte bine, fiindcă având-l pe Bevis ca soţ, urma să-şi petreacă şi ea mult timp în locuri ca acela.

– A fost odată ca niciodată, cu multe secole în urmă, o vreme în care europenii au început să descopere noi continente. Şi odată cu ele, au descoperit şi nişte flori nemaivăzute până atunci. Nişte flori stranii, neobişnuite, superbe. Vocea lui era visătoare, minunat de profundă şi de liniştitoare.

– Orhideele, presupuse ea, zâmbindu-i cu tandreţe.

– Orhideele, încuviinţă el. Şi toţi au fost încântaţi de acele flori. La început, le-au denumit „plante aeriene", deoarece niciuna dintre ele nu creştea din pământ. Şi la fel precum fusese o nebunie generală în secolul al şaptesprezecelea după lalele, tot aşa victorienii şi toţi ceilalţi deveniseră pasionaţi de orhidee. Oricine era cineva, trebuia să aibă aşa

ceva. A fost dificil să le cultivi la început – pentru că ele aveau nevoie de un mucegai numit *mycorhiza*, care este necesar pentru germinarea tuturor orhideelor. Dar în anii 1920, un mic filfizon inteligent a descoperit că semințele lor puteau încolți dacă erau semănate în retorte de sticlă cu pământ fertil. Unicul necaz era acela că, producând hibrizi în acest mod, nu ieșeau niciodată doi hibrizi la fel. Cu alte cuvinte, nu puteai fi dinainte sigur de ceea ce urma să-ți iasă.

– Pare puțin cam brambura, spuse Ileana, cu o figură lipsită de expresie.

– Exact așa cum zici, domnișoară. Pare puțin cam brambura. Iar apoi s-a făcut următoarea descoperire importantă, care a fost denumită „meristemie". Aceasta constă în producerea în masă a clonelor, sau a plantelor identice cu originalul. Începând din acel moment, dintr-o-dată, această metodă le-a înlocuit pe toate celelalte. Puteai să iei o drăguță de orhidee galbenă și s-o încrucișezi cu una de un roșu frumos, rezultatul fiind o splendidă orhidee de culoare galbenă cu roșu, care era garantat că urma să iasă la fel de fiecare dată.

– Ura!

– Așa e, îi ține Bevis isonul. Obrăznicătură mică ce ești! Cred că-ți dai seama de ceea ce s-a întâmplat imediat după aceea. Ai văzut cu ochii tăi, chiar în timpul turului regal. A început epoca orhideelor. Absolut oricine începuse să experimenteze. De la marii horticultori, care dețineau hectare întregi de plante și costisitoare laboratoare, și botaniști, până la cel mai obișnuit director de bancă, pasionat de grădinăritul în curtea casei sale. Absolut toți au obținut noi hibrizi extraordinari. Ba mai mult, oamenii au încercat chiar să încrucișeze soiuri diferite.

– Mai câștigau și ei un bănuț acolo.

– Unii au câştigat chiar extrem de mulţi bani. Bineînţeles că experimentele acestea aduceau o mulţime de bani. Horticultorii şi specialiştii în hibrizi câştigă foarte bine, dacă obţin o floare plăcută ochiului.

– La fel şi Electra?

– La fel şi Electra. Ca oricine altcineva care poate realiza un hibrid capabil să concureze pe plan internaţional. Şi iată cum am ajuns noi la proiectul „Dorinţă Întunecată".

– În sfârşit!

– Obrăznicătură! Fii atentă la mine! Ce fel de floare şi-ar dori tot omul obişnuit?

Ileana deveni brusc serioasă. Ea îşi dăduse seama că acea chestiune însemna mult pentru el, deci trebuia să fie important şi pentru ea. Fata se uită la el de parcă ar fi vrut să descopere ceva pe faţa lui frumoasă şi mustrătoare, ca să nu-l dezamăgească.

– Un trandafir albastru? opină ea într-un târziu.

– Da, un trandafir albastru sau un indrişain galben, ba chiar un mac albastru. Dar ce anume au în comun toate aceste frumuseţi florale?

– Păi .... culoarea. Ileana clipi. Nu se poate să se obţină un trandafir cu adevărat albastru. Şi niciun indrişain de un galben intens.

– Ai dreptate. Deci dacă am putea obţine o orhidee de o culoare nemaiîntâlnită până acum ....

– Evrika! se bucură fata.

– Aşa e, domnişoară, atunci am găsit soluţia. Tu ce părere ai? Care ar fi cea mai interesantă culoare la o orhidee?

Ileana încercă să-şi amintească ceea ce văzuse la Casa Orhideelor, în timpul turului regal. Nu-i venea nicio idee. Văzuse acolo absolut toate culorile imaginabile – de la coroniţa galben-verzuie pe care i-o dăruiseră ca să şi-o pună

în păr, până la liliachiu, portocaliu şi galben. Fata scutură din cap, pusă în mare încurcătură.

– Nu-mi dau seama.

– Adu-ţi aminte, cu ani în urmă, de vremea când s-a reuşit să se obţină o lalea mai ieşită din comun.

– Aaa, te gândeşti la culoarea .... *neagră!* strigă ea, după care se întoarse spre el, cu figura strălucind de bucurie. Ah, Bevis! Este vorba cumva despre o orhidee neagră?

– Acesta este visul nostru, domnişoară. Adică al meu şi al Electrei. Totul a început atunci când Brian Stapleton a adus un hibrid. Uite-l: *Pap. stapletonia.*

Bevis o conduse până la un stativ din partea din spate a serei, acolo unde creştea, pe un buştean putrezit, o floare mică şi care nu părea să aibă nimic deosebit. Avea o culoare maro-închis, cu nişte puncte galbene. Însă mirosea extraordinar de frumos. Chiar şi din locul în care se afla, Ileana simţea aroma aceea delicată şi în acelaşi timp puternică.

– Nu arată prea frumos, rosti ea cu îndoială.

– Nu, dar uită-te la ea mai îndeaproape. Priveşte ce labium are!

Ileana se uită mai cu atenţie.

– Chiar este de un maro-închis? îl întrebă ea.

Bevis încuviinţă, dând din cap.

– Nu prea se vede bine la lumina artificială a becurilor electrice. La lumina zilei însă ai putea vedea că are pe ea şi nişte pete negre. Ştii tu cât de greu se obţine la o floare culoarea neagră?

– Nu, recunoscu fata. Oh, Bevis, chiar crezi că vei putea obţine din floricica asta o orhidee neagră?

– Am făcut şi alte încercări. Mai întâi, am încercat să o încrucişez cu o plană numită *Paphiopedilum cilioare*, care

este de un roşu extrem de închis şi din care se obţin extrem de greu hibrizi. Iată cum arată a doua generaţie. Bevis îi arătă o altă floare, puţin mai mare, care era colorată în galben, maro şi roşu întunecat.

– Ce frumoasă este! Casa Orhideelor n-a putut s-o scoată şi pe aceasta pe piaţă?

– Ba da, ar fi putut, dar în acest caz, ceilalţi cultivatori ar fi obţinut clone din ea şi ar fi înţeles ceea ce am înţeles şi noi, şi anume că planta de origine, planta adusă de către Brian Stapleton, putea fi încrucişată pentru a căpăta o nuanţă şi mai închisă.

– Iar voi voiaţi să fiţi siguri că veţi fi primii? îl întrebă ea. Bineînţeles că doreau acest lucru, şi el şi ea, şi Bevis şi Electra. Dar cine n-ar fi vrut? Ce realizare minunată! Şi cum arată floarea din cea de-a treia generaţie? îl mai întrebă ea, de data asta cu adevărat captivată de subiect.

– Hai să ţi-o arăt. Bevis o conduse mai departe. Fiecare hibrid este rezultatul unei munci de un an întreg. Sunt aici ani şi ani de testare şi de cercetări. Trebuia să mă asigur că fiecare hibrid în parte era rezistent şi imun la boli. Iar cel mai greu a fost să obţin un hibrid care să „meristemeze" cu multă uşurinţă. Aşa că am încercat să fac o încrucişare cu *Paphiopedilum philippinense*. Uite-o!

Orhideea respectivă îi tăie Ilenei răsuflarea. Roşul întunecat al generaţiei anterioare fusese înlocuit de un maro-roşiatic, de o nuanţă extrem de închisă. Planta aceea avea petalele laterale lungi şi răsucite, ca ale acelor orhidee care îl captivaseră pe bunicul ei, la un moment dat, în cursul turului regal. Orhideea aceea era de-a dreptul superbă.

Bărbatul îi arătă şi planta următoare. Aceasta nu mai avea deloc roşu în ea. Cafeniul era şi mai închis şi avea pete negre şi mai mari, deşi labiumul nu era în totalitate negru. Planta

mai avea şi o nuanţă de galben ca de lămâie, preluată de la floarea iniţială, alcătuind un puternic contrast. Cele două petale laterale erau şi mai lungi şi mai răsucite, întinzându-se aproape orizontal faţă de floare.

Mai departe, el îi arătă o altă orhidee, care avea labiumul sub forma unei buze. Probabil că în mediul natural al florii, acolo se strângea apa de ploaie.

– Uite! Acesta este rezultatul muncii din ultimul an. Miroase-o!

Ileana se uită la tulpina aceea cu flori minunate, răsucite şi închise la culoare. Apoi se aplecă şi le mirosi.

– Minunat! Din care orhidee provine?

– Din prima. Ţi-o mai aduci aminte?

– Şi ai izbutit să-i conservi acelaşi parfum, pe parcursul atâtor generaţii?

– Da, domnişoară. O floare care miroase frumos place oricui.

– Înseamnă că tatăl Electrei a avut noroc. A reuşit să descopere o floare frumos mirositoare şi cu nuanţe închise şi cu pete de negru.

– Ai dreptate. Fără ea, n-am fi avut absolut nicio şansă de a obţine o orhidee neagră.

Ileana se uită cu atenţie la acel exemplar de floare.

– Dar aceasta este chiar neagră de-a binelea!

– Nu, nu este. La lumina zilei, se poate vedea că este de un maro-ciocolatiu foarte închis. E adevărat că labiumul pare a fi mai degrabă negru, însă nu în întregime.

– Şi totuşi ....

– Este o reuşită frumoasă, spuse cu toată hotărârea Bevis. Atunci când m-a angajat Brian Stapleton şi mi-a arătat hibridul lui şi mi-a spus că doreşte să obţină din acesta o adevărată orhidee neagră, am convenit împreună cu el să nu

dăm nimic publicității, până când experimentul nostru nu va fi încununat de succes. Și Electra a fost de aceeași părere, după ce a preluat ea conducerea companiei. Bineînțeles că, dacă l-am lansa chiar mâine pe piață, am câștiga de pe urma lui o avere. Dar dacă mai avem puțină răbdare .... și dacă această mică frumusețe va ieși exact așa cum cred eu .... ei bine, atunci vom obține ceva cu totul deosebit.

Cei doi aproape că dăduseră un ocol complet prin toată sera. Ileana se apropie de o tulpină cu boboci încă nedesfăcuți, de culoare verde. Se simțea frustrată. Îi venea să smulgă învelișurile acelea verzi, ca să vadă ce se afla înăuntrul lor. Bineînțeles însă că se abținu. De-abia mai îndrăznea să respire, ca să nu deranjeze planta.

– Crezi că de data asta floarea va fi cu-adevărat neagră? îl întrebă încrezătoare Ileana.

– Chiar că nu știu asta, îți dai seama, recunoscu el oftând. Știu doar că este ultima noastră șansă.

– Cum adică?

– Am încercat până acum toate combinațiile și metodele posibile, îi spuse el, arătând înspre cele șase generații de orhidee. Botanica ne ajută și ea doar atâta cât poate. Dar dacă floarea următoare va fi tot maro-închis .... nici nu știu ce-o să mai fac în continuare. Până la urmă, poate că asta ar însemna că mama natură nu dorește ca noi să avem o orhidee neagră.

– Și totuși .... tu crezi că va fi neagră, Bevis? îl întrebă Ileana, în timp ce ochii îi străluceau.

Bevis dădu încet din cap.

– Eu unul așa cred. Simt asta cu toată făptura mea.

Ileana se uită din nou la bobocelii verzi.

– O orhidee neagră. Iar tu ești acela care a obținut-o. Parcă nici nu-i venea să creadă.

Care urma să fie reacţia întregii lumi, atunci când firma Casa Orhideelor avea să prezinte magica ei creaţie? Nici nu erau de mirare strădaniile lui Bevis şi ale Electrei de a păstra totul în cel mai mare secret. Dacă ar fi ştiut cineva ce aveau ei acolo, cu siguranţă că mulţi rivali lipsiţi de scrupule ar fi încercat să le-o fure.

– Crezi că regele Koki'Hana va fi mulţumit? o întrebă încet Bevis, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ileana înţelese în acel moment de ce fusese el atât de bucuros şi de entuziasmat, atunci când o luase în braţe, după ce ea îi povestise despre legenda Orhideei Negre. El era eroul care urma să readucă pe insulă orhideea neagră şi să le-o înapoieze Lahinilor. Iar în acea clipă, regele Koki'Hana ar fi fost nevoit să îl accepte!

Ileana se întoarse spre Bevis şi i se aruncă în braţe, plângând de fericire.

– Ooo, Bevis! Bevis!

15

Lui George Dixon îi plăcea să se îngrijească în permanenţă de el însuşi. Acest lucru îl ajuta să-şi reprime frustrarea şi îi permitea să se considere un om important, căutat de multă lume şi consultat în diverse chestiuni, de către nenumăraţi autori ai unor iniţiative şi de către alţi întreprinzători, nerăbdători să-i împărtăşească opiniile.

În consecinţă, el încă îşi făcea săptămânal manichiura la manichiurista lui preferată, la fel ca în vremurile bune de demult.

Era încă membru al clubului Kon-Hona, un prestigios club frecventat de către oamenii *haole* de afaceri. Iar asta deşi cotizaţiile de membru erau din an în an tot mai mari. El începuse deja să se gândească dacă n-ar fi fost cumva cazul să renunţe totuşi la acea calitate. Putea, de asemenea, să afirme că locul acela se cam ducea de râpă, că toţi veritabilii giganţi muriseră de mult şi plecaseră să-şi încaseze răsplata, fiecare după meritele sale incontestabile.

Invocând această scuză, el mai putea să se eschiveze.

Bineînţeles că George încă trebuia să se afişeze peste tot. Însă era atent să nu calce în locurile care s-ar fi dovedit *prea* costisitoare pentru bugetul său. De exemplu, nu mai punea piciorul la Clubul de Iahting Waikiki, din sectorul Duke Kahanomoku al plajei Waikiki, deoarece fusese nevoit să-şi vândă iahtul.

Şi totuşi, mai existau şi alte căi şi metode, mici activităţi care îi mai păcăleau pe mulţi, făcându-i să creadă că George Dixon constituia şi în continuare o forţă demnă de luat în seamă, în insulele Hawaii.

O asemenea îndeletnicire ieftină, dar care îi menţinea prestigiul în ochii celorlalţi era aceea de a fi văzut mâncând clătite la L'Auberge, în Kailua. Acolo se afla exact locul în care se cădea să se arate, iar sosind la ora prânzului şi comandând o salată simplă şi absolut obligatoriile clătite, omul nu consuma prea mult din rezervele bătrânului său portofel.

Şeful de sală de-acolo avea o inimă caritabilă şi nu uitase de zilele glorioase ale lui George Dixon, păstrându-i şi în prezent o masă rezervată – chiar dacă era amplasată lângă uşile bucătăriei.

În consecinţă, George Dixon tocmai mânca nişte apetisante clătite cu portocale amărui, fără să-i scape din vedere cei care intrau şi ieşeau, când în cadrul uşii se ivi Haldane Fox. Şeful de sală îl conduse imediat pe acesta la una dintre cele mai bune mese şi îi ceru unui chelner să-i servească lui Haldane vinul.

George îl zărise pe Fox exact în clipa în care îşi ducea la gură o furculiţă plină cu bucăţele de coajă de portocală zaharisite şi se întreba dacă nevasta preşedintelui unui lanţ de hoteluri era la curent cu faptul că acesta lua în acel moment masa împreună cu secretara lui.

Desigur că nu-i fusese deloc greu să-l repereze pe Haldane. Acel păr arămiu, cu reflexe de un roşu foarte închis, ca de foc, atrăgea atenţia asupra lui oriunde s-ar fi aflat.

George zâmbi subţire. Măi, măi, măi. Firma Coleman's probabil că-şi plătea extrem de bine micii trepăduşi, dacă aceştia îşi puteau permite să mănânce la L'Auberge.

Pe când Courtenay discuta cu servilul chelner de vinuri, un nerod care pe *el* nu-l trata niciodată cu o asemenea deferență, Dixon avu din nou impresia că îi era vag cunoscută figura acelui inspector de asigurări. Unde oare îl mai văzuse pe acel bărbat?

George sorbi din excelenta cafea Kona și se strădui să-și aducă aminte. Cel mai cunoscut i se părea la acel om părul. Mai văzuse și altă dată un păr asemănător. Poate cumva la un alt bărbat? Da. Da, acum când se căznea să-și amintească, era sigur că nu pe Hal Courtenay îl mai văzuse, ci pe altcineva, care îi semăna acestuia.

Hal îi amintea de un bărbat care fusese într-un fel sau altul important. Dixon comandă un coniac. Ce naiba? Alcoolul îi stimulase dintotdeauna simțurile.

El se uită la Courtenay care comanda meniul și apoi se dădu puțin în spate, ascunzându-se în umbra unei mari ferigi aflate în dreapta lui, în timp ce ochii ca de chihlimbar ai bărbatului se plimbau prin încăpere.

Și așa ceva mai văzuse. Îi erau cunoscuți și acei ciudați ochi chihlimbarii sfredelitori .... Ooo, dar îi mai văzuse cu mulți ani în urmă. Cu foarte mulți ani în urmă. Și nu în arhipelagul hawaiian. Însă în afară de America și de Anglia, George nu călătorise prea mult. Toată averea și-o făcuse pe insula Oahu.

Prin urmare, era vorba despre ochii aceia. Își aminti că îi văzuse prima dată privindu-l dintr-o fotografie, însă aparțineau unui bărbat mai în vârstă.

Se întâmplase în Anglia. Dar nu într-un loc elegant. Nu în cursul vreunei importante întâlniri de afaceri, de la cine știe ce hotel de mare clasă, de exemplu. În niciun caz.

Trenuri.

Nu știa de ce, dar în acel moment îi trecuseră prin minte

trenurile. Să-l fi întâlnit el oare pe Courtenay ... sau pe vreo rubedenie de-a acestuia, în cine ştie ce tren?

Îi fu adus şi coniacul, iar el sorbi cu aviditate din pahar. Şi în timp ce licoarea fină îi aluneca pe gât, memoria i se limpezi dintr-odată.

Ca şi cum ar fi revăzut pe neaşteptate o secvenţă dintr-un film vechi, George îşi reaminti brusc când şi unde mai văzuse el o persoană care îi semăna lui Courtenay.

Apoi se încruntă.

Ba nu. Ia stai puţin! Numele respectivei persoane nu era Courtenay, ci altul .... Era un nume de animal. Pe omul acela îl chema Fox. Şi nu Hal, ci Ray. Ray Fox.

Desigur! Era acel bătrân cu păr roşcat, care crease acea blestemată de orhidee din pricina căreia se agitase atât de tare Brian.

Inima lui George începu să-i bubuie în piept. El se încruntă, îşi termină coniacul şi achită nota de plată. Apoi se strecură cu precauţie printre mese, îndreptându-se spre ieşire pe un drum cât mai îndepărtat de Hal Courtenay.

Odată ajuns afară, el reveni cu maşina acasă, întorcându-se în apartamentul său cu mintea lucrându-i febril. Simţea pericolul aproape – atât pentru el, cât şi pentru planurile sale.

De îndată ce se văzu înăuntru, se duse glonţ în camera lui particulară de lucru. Sau cel puţin, în încăperea pe care obişnuia s-o numească aşa. Cândva demult, aici fusese cu adevărat un loc în care muncise, pe vremea când încă mai avea o companie de condus şi îşi aducea cu regularitate de lucru acasă. Actualmente, încăperea era neaerisită şi neutilizată, fiind un fel de cameră de depozitare a vechilor lui maldăre de hârtii şi de ziare.

Bărbatul deschise larg ferestrele şi începu să-şi pună ordine prin vrafurile de hârtii prăfuite.

Multe dintre acestea îi aminteau în mod dureros de niște zile mai fericite. De anii plini de succese de la începuturi. Însă urmase apoi dezastrul, atunci când acea investiție blestemată a lui se dovedise un fiasco. Scăpase ca prin urechile acului de pușcărie. Dacă nu i-ar fi vândut lui Brian Stapleton acea parte din procentele sale de la Casa Orhideelor, ar fi fost declarat falit.

Acum căuta grămada de dosare și de documente privind investiția sa inițială și procentele deținute de el la Casa Orhideelor. În cele din urmă, trase pe masă un teanc gros de dosare cu acte și începu să-l parcurgă.

Firește că deasupra se aflau documentele cele mai recente și el trebuia să sape tot mai adânc, pentru a ajunge la cele ce datau mai de demult – și erau mai relevante pentru ceea ce îl interesa pe el.

Omul citi încă o dată actele pe care le semnase la înființarea Casei Orhideelor. Acceptase atunci o împărțire echitabilă, în proporție de cincizeci la sută. Fusese nebun, desigur. Se lăsase amețit de reputația academică și de cultivator de plante a lui Stapleton, ca și de promisiunile acestuia că urma să-și tripleze investiția în doar trei ani.

Și previziunile lui Brian se adeveriseră, lua-l-ar naiba. Din nefericire, George fusese nevoit să-i vândă lui Stapleton un procent de treizeci și cinci la sută din companie ...

El trecu peste bilanțurile anuale, lăsând deoparte evidențele profiturilor și ale pierderilor .... Și, în final, găsi ceea ce căuta.

Găsi documentele pe care le furase din biroul lui Brian Stapleton, în ziua morții acestuia.

George tocmai juca în momentul respectiv o partidă de golf, la Clubul Câmpenesc Oahu, din Valea Nuuanu. Adversarul său era un arab îngâmfat, pe care îl sponsoriza

președintele clubului. Cineva telefonase la barul clubului și îi lăsase un mesaj. Vestea i-o adusese unul dintre băieții care adunau mingile de golf.

Bineînțeles că adversarul său se arătase extrem de înțelegător. Moartea neașteptată a prietenului și partenerului cu care era George asociat în afaceri avea prioritate până și față de un meci de golf.

Însă Dixon nu se dusese la spital, acolo unde partenerul lui mai supraviețuise câteva ore, înainte de a muri din cauza gravului infarct miocardic. Și nu mersese nici acasă la Stapleton. Nu. El se dusese direct la sediul birourilor firmei și dăduse liber întregului personal administrativ, în semn de respect față de defunct. Iar acest lucru îi permisese să acționeze nestingherit de nimeni.

Bineînțeles că niciun membru al consiliului de conducere și nici măcar vreuna dintre secretare nu știa nimic despre acele documente secrete ale lui Brian. George era la curent cu totul doar fiindcă se întâmplase să fie și el prezent atunci când unul dintre foștii studenți ai lui Brian îi povestise acestuia despre un prieten de-al lui care cunoscuse în Anglia un bărbat ce izbutise să creeze un hibrid de orhidee cu petale negre.

Ca novice în materie de orhidee, George era uluit de felul în care mica rețea a împătimiților după aceste flori părea să păstreze legătura între membrii ei.

Desigur că studentul îl avertizase pe Brian că prietenul său jurase să păstreze secretul și îl rugase pe Stapleton să nu împărtășească nimănui ceea ce aflase. Lucru pe care Brian îl și făcuse. Unica persoană căreia îi spusese totuși fusese el, partenerul asociat al lui Brian, bunul și vechiul său prieten, George Dixon.

Se-nțelege că Brian îl tratase cam de sus. Atunci când

George îl întrebase de ce era atât de surescitat, Brian devenise extrem de sarcastic la adresa lui. Oare el chiar nu înţelegea ce însemna o pigmentaţie de culoare neagră în petalele unei orhidee?

George într-adevăr nu înţelegea asta, iar Brian îl lămurise.

Milioane. Multe milioane.

Iar Brian angajase apoi un detectiv particular, care să-l spioneze pe acel cultivator de orhidee amator. Şi de la acel detectiv proveniseră respectivele fotografii. Hal Courtenay .... ba nu, Hal Fox, moştenise de la tatăl său părul roşcat şi ochii ca de chihlimbar.

Raportul asupra lui Ray Fox fusese extrem de amănunţit. Acesta era un muncitor simplu, fără prea multe resurse materiale, însă pasionat de experimentările cu orhidee. Era văduv şi avea un singur fiu .... Iar serele lui se aflau în grădina din spatele casei sale. Şi erau totalmente neprotejate împotriva unor eventuali hoţi.

Reprezenta o perfectă victimă potenţială.

Cu mare încetineală, respirând anevoie, George găsi acel raport de demult al detectivului particular. Documentul încă purta pe copertă antetul firmei de investigaţii private la care apelase Stapleton.

Dixon întoarse pagina.

Şi iată-le! Rapoartele amănunţite. Adresa exactă, documentele şi .... un certificat de naştere al unui anume Haldane Courtenay Fox.

– La dracu'! bombăni George. Începea să i se facă de-a dreptul rău de la stomac deoarece acum înţelegea totul. Parcurse cu frenezie şi restul documentelor.

Împreună cu raportul detectivului particular, se mai aflau acolo şi alte acte. Şi nu erau deloc puţine.

El şi Brian Stapleton plecaseră în Anglia ... când se

întâmplase oare acest lucru? Cu nouă ani în urmă? Iar într-o noapte, dăduseră spargerea la sera lui Ray Fox. „Spargere" constituia un fel ceva mai teatral de a vorbi.

Fiul, Haldane, era pe atunci plecat de-acasă, fără îndoială preocupat să facă avere şi să dobândească faimă. Doar Ray Fox mai rămăsese acolo.

Ei aşteptaseră până la ora trei dimineaţa, ca nişte copii mari plecaţi într-o aventură. Faptul că nu-şi asumau niciun risc făcuse ca acţiunea lor să li se pară atât de atrăgătoare.

Cumpăraseră dinainte pur şi simplu o pompiţă de ulei şi se asiguraseră ca balamalele porţii să fie bine unse, înainte de a o deschide, după care urmaseră poteca din grădină, deschiseseră cu mare atenţie uşa glisantă a serei, iar Brian, la lumina unei lanterne, selectase de-acolo tot ce avuseseră nevoie să fure.

Fusese floare la ureche. Tocmai din acest motiv George, care avea prea mare grijă de pielea lui ca să şi-o rişte, se lăsase antrenat în acea aventură.

Brian zărise dintr-o singură privire orhideea cu pricina. Fiind specialist universitar în domeniu şi un priceput cultivator, el luase şi toate celelalte lucruri necesare creşterii acelui hibrid. Nu fusese deloc greu. Toate plantele erau etichetate cu multă meticulozitate.

Aduseseră cu ei şi o simplă lădiţă specială pentru transportul orhideei şi o căraseră apoi, încărcată până la refuz, la maşina lor.

În timp ce Brian căutase printre plante, culegând toate materialele organice de trebuinţă, George descoperise, în magazia de lângă seră, o cutie de carton plină cu dosare îngrijit întocmite.

Îi spusese şi lui Brian despre descoperirea lui, de îndată ce hibridul furat ajunsese în siguranţă în maşina lor, şi atât

de mare devenise de-acum simţământul lor de invincibilitate şi încrederea în adânca beznă liniştită a nopţii, încât se întorseseră din nou acolo.

Folosirea lanternei în magazie fusese şi mai lipsită de riscuri decât în seră, deoarece, chiar dacă ar mai fi trecut cineva pe-acolo la acea oră târzie, lumina nu ar fi putut să fie văzută de-afară.

Ei cercetaseră cu de-amănuntul dosarele, George ţinând lanterna, în vreme ce Brian le luase rând pe rând.

Până şi George, care nu ştia mai nimic despre plante, fusese extrem de impresionat atunci când Brian îi explicase câte ceva din ceea ce înfăptuise Ray Fox.

Hibridul acela constituia rezultatul a mai bine de douăzeci de ani de muncă. Procesul de încrucişare a diverselor soiuri fusese atât de complicat, încât Ray Fox se văzuse nevoit să-şi facă însemnări cu multă meticulozitate.

Brian se arătase de-a dreptul încântat. În lipsa acelor notiţe, Ray Fox n-ar mai fi fost în stare să reproducă un alt hibrid identic cu cel furat de către ei, îi spusese el partenerului său, jubilând. Nimeni din lume n-ar fi avut o memorie capabilă să reţină atât de multe date.

Astfel că ei nu furaseră de-acolo numai toţi butaşii, toate seminţele şi orice urmă din acel specimen botanic, ci luaseră cu ei şi întreaga documentaţie întocmită în legătură cu acel unic hibrid.

Apoi plecaseră pur şi simplu, împreună cu prada lor.

Ce ar fi putut să facă Ray Fox? Dacă reclama furtul la poliţie – era greu de crezut că poliţiştii aveau să pună furtul unei plante în fruntea listei lor de priorităţi!

Desigur că documentaţia fusese uşor de transportat, George punând-o pur şi simplu într-o servietă pe care o luase cu el la bordul avionului Boeing cu destinaţia Oahu.

Însă probabil că întâmpinaseră unele dificultăţi în cazul lădiţei pentru transportul unor plante vii. Vama britanică şi vămile din toate celelalte ţări ale lumii deveneau extrem de circumspecte, atunci când venea vorba despre transportul internaţional al unor organisme vii. Trebuia manifestată multă precauţie, pentru a se evita transmiterea cine ştie căror viruşi sau a bolilor ce afectau culturile agricole.

Nici până-n ziua de azi nu ştia George cum procedase Brian pentru a transporta clandestin până pe insula Oahu plantele furate.

Ştia numai că partenerul său izbutise până la urmă să facă acest lucru.

Şi bineînţeles că după aceea fusese o chestiune simplă să angajeze un expert botanist, să-i arate planta cu pricina, să-i povestească apoi cum lucrase el din greu ani de zile pentru obţinerea acelui hibrid şi să-i ceară să-i continue munca.

George înţelesese că trebuiau să păstreze măcar pentru o vreme secretul în legătură cu planta furată. Ray Fox, oricât ar fi fost el de prăpădit, avea să fie suficient de furios încât să-i dea în judecată, în cazul în care încă firava Casă a Orhideelor ar fi scos brusc pe piaţă acel nou hibrid.

În plus, George fusese înclinat să meargă pe mâna partenerului său de afaceri care, dintre ei doi, era cunoscătorul în domeniul plantelor. Şi chiar şi George, cu instinctele sale de om de afaceri, îşi dăduse seama că punerea în vânzare a unei orhidee negre în întregime ar fi stârnit vâlvă pe toate pieţele.

Şi tocmai de aceea, după ce fusese silit să-i vândă partenerului său mai mult de jumătate din procentele pe care le deţinuse din dreptul de proprietate asupra Casei Orhideelor,

George ţinuse să intre în posesia acestor documente, care îi confereau ceva mai multă putere.

El ştia că Bevis McCormick fusese angajat anume pentru a realiza o orhidee neagră. Mai ştia şi faptul că Brian n-ar fi recunoscut în ruptul capului că acel hibrid fusese furat – pentru că McCormick era atât de plictisitor de cinstit şi de onorabil, încât n-ar fi acceptat niciodată respectivul angajament, în cazul în care ar fi ştiut adevărul.

Mai mult ca sigur, Brian nu-i spusese nimic nici fiicei sale despre faptul că respectivul hibrid iniţial fusese furat.

Şi pentru că Dixon nu mai găsise nici urmă de orhidee neagră în serele principale de pe insula Oahu, iar Brian îi spusese cândva că ar fi fost nevoie de cel puţin şapte generaţii de orhidee, până ce ar fi putut să fie obţinută o plantă cu flori negre, el aşteptase şapte ani bătuţi pe muchie, înainte de a-l angaja pe Simms să descopere locul în care s-ar putea afla eventuala floare atât de rară.

Şi să mai afle şi cât de aproape ajunsese McCormick de obţinerea hibridului negru.

George dorea doar pentru sine floarea respectivă, care valora multe milioane de dolari şi ar fi reprezentat pentru el o reală posibilitate de relansare. După ce ar fi pus mâna pe planta aceea, ar fi putut înfiinţa o companie concurentă Casei Orhideelor şi ar fi putut vinde orhideea neagră numai în beneficiul său propriu. Cel puţin acesta fusese planul lui.

Iar în cazul în care Electra ar fi încercat să facă tămbălău... ei bine, el avea aceste documente cu care ar fi putut să-i cumpere tăcerea. Chiar dacă nu existase prea multă afecţiune între tată şi fiică, ea tot n-ar fi fost de acord ca numele Stapleton să fie târât în noroi.

Însă acum ...

Haldane Fox îşi făcuse brusc intrarea în scenă. Gata-

gata să strice totul. Năruindu-i toate planurile. Anulând dintr-odată atâţia ani de răbdătoare aşteptare.

George se rezemă de spătarul canapelei. Se simţea atât de frustrat, încât aproape că-i venea să plângă.

Era extrem de probabil ca omul acela să fie fiul lui Ray Fox. De ce venise el oare aici? Nu se putea să fie doar o coincidenţă.

George auzise că Ray Fox murise, cu multă vreme în urmă. Cam cât timp se scursese? Omul îşi spuse că trebuia să fi trecut de-atunci vreo trei sau patru ani. Asta era, bineînţeles, o uşurare. În toţi aceşti ani, George fusese conştient de faptul că Ray Fox încă i-ar fi putut pune beţe-n roate.

Însă acum Brian era mort, la fel ca şi creatorul hibridului originar, în timp ce Simms îl anunţase că descoperise undeva pe Molokai un complex secret.

Totul mergea atât de bine.

Şi acum intervenise dandanaua asta.

Ce anume voia Haldane Fox? Potrivit celor de la firma Coleman's, el era cu adevărat inspector de asigurări şi lucra pentru respectiva firmă. Dar George tot nu credea în coincidenţe. Era cât se putea de firesc ca Ray Fox să-i fi spus fiului său despre pierderea mândriei şi a bucuriei lui. Şi părea la fel de firesc ca fiul să-şi dorească acum să-şi răzbune tatăl.

Probabil că Fox venise pe urmele hoţilor.

Iar acest lucru îl înspăimânta.

George nu ştia ce pedeapsă era stabilită prin lege pentru furtul de orhidee. Probabil o amendă. Însă în momentul de faţă, el nu putea risca nici măcar atât. Trebuia să găsească o cale de a-i abate atenţia bărbatului aceluia. Să câştige astfel timp pentru a se gândi. Şi pentru a mai face vreo manevră.

Foarte bine. El răsuflă adânc şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Ochii lui ca de purceluş aproape că îi dispărură în cutele de grăsime de pe faţă, în timp ce se străduia să se concentreze.

Haldane Fox probabil că încerca să se lămurească în privinţa Casei Orhideelor. Iar el îşi concentra cercetarea asupra amplasamentului de pe insula Oahu, şi, bineînţeles, asupra .... Electrei. Faţa lui George fu luminată de un rânjet de încântare. Desigur că Electra nu ştia nimic despre faptul că *Pap. stapletonia*, presupusă a fi cea mai mare realizare a tatălui ei, era în realitate *Pap. haldanea* a lui Ray Fox.

Însă Haldane Fox n-avea cum să ştie că ea nu era la curent cu acest lucru. De fapt, Haldane Fox nu putea decât să presupună, în mod absolut firesc, că unica fiică şi moştenitoare a lui Brian Stapleton cunoştea întreaga poveste.

Lui George îi ajunseseră la urechi şi zvonuri potrivit cărora inspectorul de la asigurări ceruse referinţe şi despre el. Şi ce anume ar fi putut să i se spună? Doar că George Dixon era o persoană inofensivă, care nu dădea aproape deloc pe la firmă, fiind cu adevărat un partener-fantomă, care nici măcar nu putea deosebi o orhidee de o margaretă.

Bărbatul începu să râdă. Totul se potrivea de minune. Dacă Haldane Fox era însetat de sânge, i se va satisface dorinţa. Dar se va înfrupta din sângele Electrei! Interesul acestuia avea să se concentreze în întregime doar asupra ei, permiţându-i lui, adică lui George Dixon, să culeagă floarea cu pricina de sub nasul tuturor.

Dacă o furase o dată, atunci putea s-o mai fure şi a doua oară.

El se apropie iute de copiator şi îl porni, sperând ca acesta să mai fie încă în stare de funcţionare.

Şi într-adevăr, aşteptările nu-i fură înşelate.

George fotocopie cu precauţie numai anumite documente atent selectate, având grijă să nu includă nimic prea incriminator, dar nici lucruri banale, ci doar suficiente informaţii menite să-l convingă pe Fox că Brian Stapleton fusese hoţul care furase respectiva orhidee.

De pildă, câteva dintre însemnările originale ale lui Ray Fox, cu adnotări mâzgălite pe margine cu încântătorul şi inimitabilul scris apăsat şi ascuţit al lui Brian Stapleton.

După ce termină de copiat toate documentele necesare, Dixon întinse mâna după vechea lui maşină de scris şi bătu la ea, pe o coală de hârtie, câteva fraze anonime.

În felul acesta, lupul ar fi ajuns să fie paznic la oi.

Apoi el introduse fotocopiile şi hârtia într-un plic mare, telefonă la Casa Orhideelor pentru a se interesa unde locuia inspectorul de asigurări şi îi trimise acestuia plicul timbrat la hotel.

În timp ce punea plicul în cutia poştală, George fluiera vesel.

Viaţa urma să devină cu adevărat mai frumoasă pentru George Dixon.

16

Electra ajunse devreme la firmă în dimineaţa zilei de luni şi ceru să fie scoasă masa lui de lucru din biroul ei. După acea scenă din seara anterioară, Electra nu s-ar mai fi simţit în stare nici măcar să se uite la masa aceea a lui fără să...

Ei bine ... fără să ...

În plus, femeia îşi voia biroul înapoi, numai pentru ea. Pur şi simplu, nu s-ar mai fi putut concentra şi n-ar mai fi fost în stare să muncească cu acel bărbat aflat în permanenţă în preajma ei.

În consecinţă, chiar în momentul în care intra Haldane pe uşa din faţă a Casei Orhideelor, el fu imediat luat în primire de către funcţionara de la recepţie.

Aceasta era o atrăgătoare femeie de patruzeci şi ceva de ani, cu un păr negru pieptănat peste cap şi cu un soi de eleganţă în stil parizian, care constituia o bună reclamă pentru Casa Orhideelor.

Impecabilă. Distinsă. Luxoasă. Perfectă. Cea mai bună.

Şi în primul rând, o chema Charmaine de Quincey.

– Ooo, domnule Courtenay. În cele din urmă, am reuşit să eliberăm o încăpere şi pentru dumneavoastră. Tonul ei părea să sugereze faptul că îşi dăduseră toată osteneala, contracarând o eventuală obiecţie din partea bărbatului. Veniţi pe-aici, vă rog, mai adăugă ea pe un ton hotărât.

Atunci când vorbise în dimineaţa aceea cu doamna de Quincey, Electra nu-i motivase în niciun fel brusca schimbare. Pur şi simplu, nu fusese în stare să invoce o scuză cât de cât rezonabilă. Dar ea o plătea atât de bine pe doamna de Quincey tocmai ca să fie la fel de încântătoare şi de plină de tact, pe cât de frumoasă, competentă şi fermă era.

Haldane făcu o grimasă în timp ce o urma pe recepţioneră pe culoar.

Prin urmare, asta însemna că era izgonit din paradis, nu-i aşa?

Şi nu afecta cu nimic starea sa de spirit şi nici echilibrul său temperamental faptul că ştia că numai pe el însuşi se putea învinovăţi pentru acest lucru.

Biroul, deşi mic, se dovedi a avea o privelişte minunată spre grădină şi spre fântână, fiind, de asemenea, dotat cu o masă de lucru, cu telefon şi cu tot ce ar mai fi avut el nevoie, de la frumoasele, serviabilele şi eficientele secretare, şi până la cele mai moderne faxuri, calculatoare şi reţele telefonice.

De îndată ce se răspândise vestea că atrăgătorul inspector de la asigurări ar avea nevoie de o secretară, toate secretarele din firmă, de la domnişoara Fisher de la contabilitate şi până la ochelarista domnişoară Henrietta Quancett de la marketing se înfiinţaseră rând pe rând în faţa lui şi îl asiguraseră de faptul că, în cazul în care ar fi avut nevoie de ceva ....

El rezistă cu stoicism până la ora patru după-amiază. Simţea că se săturase până peste cap. Se obişnuise să-şi ridice privirea şi să vadă minunatul păr de culoarea mierii al Electrei, curbura obrazului şi felul în care se bătea uşor cu pixul pe buze, ori de câte ori se concentra.

La naiba! Se obişnuise să o aibă în permanenţă în preajma lui.

Bărbatul îşi luă inima-n dinţi şi se îndreptă cu un aer

nepăsător pe hol, către biroul ei, zâmbindu-i provocator secretarei, care se şi ridicase pe jumătate de pe scaun, pregătindu-se să-i interzică să intre la Electra în încăpere. Apoi însă Flora îi aruncă o privire în strălucitorii lui ochi de chihlimbar şi se răzgândi.

Nimeni nu ştia cu precizie de ce inspectorul de asigurări devenise dintr-odată o *persona non grata*. Poate că dura deja de prea mult timp controlul său. Poate că ... o idee de-a dreptul îngrozitoare ... omul descoperise vreo fisură în sistem? Totuşi, Mavis Wainwright, responsabilă în cadrul companiei cu asigurările şi cu brokerajul, respinsese cu dispreţ acea posibilitate. În mod evident, *ea una* nu era câtuşi de puţin îngrijorată.

Şi în vreme ce bărbatul ciocănea la uşă şi intra fără să mai aştepte vreun răspuns, Flora simţi cum pistruiatul ei nas începe să tremure de curiozitate.

Nu numai devotata secretară a Electrei remarcase privirile lungi pe care şi le aruncau cei doi sau atmosfera încărcată de electricitate dintre ei, ori de câte ori se întâmpla să se întâlnească, în sala de mese sau pe coridoare. La Casa Orhideelor, se răspândise zvonul că liniştita Electra, cea atât de stăpână pe sine, îşi găsise în sfârşit un bărbat pe măsură.

– Mult noroc, şopti Flora printre dinţi, însă nici măcar ca nu ştia dacă îi adresase respectiva urare prietenei şi şefei sale, ori lui Hal Courtenay.

Electra îşi ridică privirea, aşteptându-se să vadă la uşă figura nostimă şi zâmbitoare a Florei.

– Da, Flor .... Şi imediat faţa surprinsă a Electrei îngheţă. Ooo! Nu se putu abţine ea să nu exclame.

Haldane făcu o grimasă.

– Da. Aşa mă gândeam şi eu. Uite ce e, aş vrea să-ţi cer iertare pentru ceea ce s-a întâmplat aseară ...

El îi privi obrajii îmbujorându-i-se şi remarcă faptul că femeia părea surprinsă şi oarecum impresionată. Cine ar fi crezut că o persoană atât de lucidă şi de neînduplecată ca aceasta ar fi putut să roşească astfel? Era şi ăsta unul dintre nenumăratele lucruri care îl surprinseseră în legătură cu ea. Felul în care Electra refuza să se conformeze imaginii ei din mintea bărbatului.

– Oo, e-n regulă. Las-o baltă!

Haldane înaintă cu paşi mici către masa ei de lucru.

– Dar eu nu vreau s-o las baltă, îi replică bărbatul, fiind la fel de brutal de onest atât faţă de ea, cât şi faţă de el însuşi. El nu putuse uita acele momente de pasiune, care îl făcuseră să se perpelească toată noaptea.

Electra îşi umezi cu limba buzele, care i se uscaseră brusc. Ea îi putea simţi prezenţa, aproape ca o vibraţie. O vibraţie animalică de mascul.

– Eu .... Eu .... Femeia nu ştia ce să spună. La naiba! Ar fi trebuit să facă mai bine faţă situaţiei. Dacă orice altceva ar fi dat greş, poate că era mai bine să joace pe cartea sincerităţii. Nu-mi pot câtuşi de puţin închipui ce anume vrei de la mine, îngăimă ea, cu un glas puţin sufocat.

Fără să-şi dea seama, Electra nimerise în plin cu prima ei săgeată.

Haldane zâmbi amar.

– Tocmai ăsta şi este necazul meu, rosti el anevoie. Nu ştiu nici eu! Bărbatul se îndreptă spre fereastră şi privi afară la întinderile de sere. Astfel era mai uşor pentru simţurile sale răscolite, decât să se uite în ochii ei de un verde-tramarin. Electra, eu ... eu mă simt atras de tine. Dar deja nu te mai poate surprinde acest lucru. Omul se lupta cu vorbele, evoluând ca un acrobat pe o sârmă întinsă între şiretenie şi onestitate. Încă simţea o acută nevoie de a fi aproape de ea.

Ce bine-ar fi dacă măcar nu şi-ar mai dori să fie *atât de aproape de ea!*

Electra simţi cum îi tresaltă inima în piept. El o dorea! Fii prudentă! se avertiză imediat femeia. Ea ştia precis că avea să urmeze de îndată şi un „însă".

– Şi este chiar atât de rău acest lucru? îl întrebă Electra, încercând să pară amuzată, dar nefiind capabilă să-şi ascundă nedumerirea.

El se întoarse, clătinându-se din nou după încă o săgeată de-a ei, care ajunsese şi de data asta drept la ţintă.

Dacă era *rău?* La dracu', sigur că da, era extrem de rău! El venise pe insulă convins fiind de faptul că ea şi Brian Stapleton şi blestemata lor de firmă nu făcuseră altceva decât să-l distrugă pe tatăl lui. Ray Fox îi povestise fiului său despre orhideea furată imediat după ce fusese diagnosticat cu cancer pulmonar. Nu dorise să-l împovăreze şi cu nenorocirile lui pe fiul său, care era ocupat în acea perioadă cu preluarea complicată a unei companii.

Haldane se întorsese urgent cu avionul din America pentru a fi la căpătâiul tatălui său, în momentul când acesta se internase pentru prima dintre multele operaţii inutile pe care avea să le suporte, şi îl ascultase povestindu-i despre felul cum îi fusese furată planta respectivă. Bătrânul însă nu-i mărturisise cât de tare fusese afectat de acel furt. Şi totuşi, acest lucru era evident pentru cineva care îl cunoştea şi îl iubea atât de mult ca fiul lui.

După moartea tatălui său, Haldane îşi petrecuse ani întregi încercând să dea de urma hoţilor. Cheltuise bani, timp şi făcuse eforturi uriaşe. Totul numai pentru a se face dreptate. Şi în final, aria potenţialilor hoţi se restrânsese la compania Casa Orhideelor.

Apoi o cunoscuse pe ea. Pe femeia răspunzătoare pentru întreaga lui nenorocire.

Acel trăsnet blestemat probabil că îi afectase bunul-simţ. Fiindcă în ciuda a ceea ce ştia .... ba nu, ca să fie drept, în ciuda a ceea ce doar bănuia .... în ciuda a ceea ce el *credea* că făcuse ea, Haldane se vedea prins din ce în ce mai mult în mrejele acelei femei.

La început, omul fusese în stare să se autoconvingă de faptul că era vorba doar despre o atracţie fizică. În definitiv, Electra era de-a dreptul irezistibilă. Însă după aceea, începuse să descopere tot felul de lucruri mărunte. Iubitul pe care îl pierduse ea. Impresia de vulnerabilitate pe care o lăsa ea şi care nu putea fi mimată. Sinceritatea – atunci când îi vorbise despre dorinţa ei de a face din Casa Orhideelor cea mai importantă firmă de orhidee din lume, el avusese impresia că ei doi erau la fel. Modul în care Electra îi trata pe toţi ca pe nişte prieteni. La dracu', până şi felul în care roşea ....

Toate astea îl făceau să o dorească tot mai mult.

Iar femeia îl mai întreba acum dacă era chiar atât de rău faptul că se simţea atras de ea.

Haldane râse.

– Oo, la naiba, Electra. Nici eu nu mai ştiu. Nu prea sunt obişnuit să am .... astfel de sentimente.

Electra îşi simţi inima sărindu-i din piept şi se văzu nevoită să înghită repede în sec. Deci despre asta era vorba! La fel ca tuturor bărbaţilor, şi lui îi era frică, realmente frică, să se lase pradă emoţiilor iubirii.

– Hal! îi zise ea încet, după care se ridică şi se apropie de el lângă fereastră. Trebuia să fie acum foarte atentă. N-ar fi suportat să-l sperie din nou. Nu e nicio grabă, înţelegi? continuă cu blândeţe femeia. De ce n-am încerca noi doar... să ne cunoaştem mai bine unul pe altul?

Haldane își strâse buzele. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost în culmea fericirii să o vadă atât de lipsită de bănuieli în privința lui. La urma urmei, acest lucru era exact ceea ce își dorea.

Și în același timp, ceea ce îl și înspăimânta.

El oftă din greu.

– Foarte bine. Atunci, aș putea să te invit diseară la cină în oraș? Ce-ai zice să trec să te iau de-acasă pe la opt?

Ea îi zâmbi. Era un zâmbet radios, care îl lăsă cu gura căscată.

– Minunat. Rămâne atunci pentru ora opt seara. Facem pace?

Îi zâmbi și Haldane.

– Facem pace. Iar în timp ce îi scutura mâna întinsă, bărbatul se simțea ca ultimul nenorocit de pe lume. Deoarece știa că, indiferent de împrejurări, în cazul în care era vinovată, el avea să o facă să sufere consecințele faptelor ei.

De data asta, în momentul în care Electra deschise ușa încăperii unde își ținea hainele, neavând pe ea decât lenjeria de corp, știa cu exactitate ce anume voia de-acolo.

Fusese la cumpărături.

Plecase devreme de la serviciu, pentru întâia oară după câte își aminteau cu toții, inclusiv ea, și mersese direct la Centrul Comercial Moana.

Acolo ea se îndreptase glonț spre Gray Grays, unul dintre buticurile de lux din lanțul deținut de către Rhiannon Fairchild. În cazul în care avusese vreodată cu adevărat nevoie de o îmbrăcăminte frapantă, atunci momentul respectiv îl reprezenta chiar seara aceea, iar dacă exista vreun loc în care se vindeau astfel de haine, atunci acesta era numai Gray Grays.

O încântătoare doamnă cu părul auriu şi cu un accent sudist care te ducea cu gândul la filmul *Pe aripile vântului* o măsură din cap până-n picioare, îi ascultă doleanţa rostită pe un ton destul de bâlbâit de a cumpăra ceva cu totul deosebit şi o conduse direct la un anumit raft, de unde scoase un singur veşmânt.

Electra se aşteptase să-şi petreacă ore întregi în obişnuitul dans plicticos de „a tot proba şi a se tot dezbrăca", înainte de a-şi alege o vestimentaţie de lux. În loc de asta, ea nu pierdu acolo decât zece minute.

Din momentul în care păşise în cabina de probă şi îmbrăcase rochia, femeia fusese absolut sigură că regina balului sudist din Georgia, care o aştepta la ieşire, făcuse alegerea ideală. Electra plătise apoi fără nicio ezitare exorbitantul preţ al rochiei. Până şi pantofii şi poşeta, care se asortau cu rochia, primiră imediat acceptul ei.

Acum, când întindea mâna după rochie şi şi-o trăgea pe cap, aceasta i se părea şi în acel moment tot aşa de splendidă precum i se păruse încă din prima clipă în care o văzuse. Se apropie de oglindă şi se privi, expirând încet aerul din piept.

Rochia avea o culoare greu de definit. Dacă ar fi forţat puţin nota, Electra ar fi numit-o rochia ei de culoarea mării. Materialul era satinat, lucitor şi părea să-şi schimbe culoarea de la acvamarin la un verde adevărat, trecând prin tulburele cenuşiu-albăstrui al ardeziei şi printr-o palidă tentă de bleu. Partea interesantă era că trecerea de la o nuanţă la alta se făcea treptat, astfel încât cu greu ai fi putut spune unde anume îşi schimba culoarea.

Rochia îi lăsa un umăr complet gol, iar partea ei de sus era de un verde-albăstrui marin, cu reflexe de nuanţa mentei. Contrastul cu părul ei de culoarea mierii, ce i se revărsa pe umeri, îţi tăia răsuflarea. Spre talie, pierdută, nuanţa era mai

mult de un albastru ca ardezia. Iar jupa cădea în jurul picioarelor ca un înveliş satinat, de un verde-albăstrui-cenuşiu ca de plumb.

Rochia dezvăluia umerii aurii, bronzaţi, ai Electrei şi braţele ei goale aproape perfecte. O rafinată porţiune de corsaj tare scotea la iveală un decolteu ceva mai adânc decât era ea obişnuită să poarte şi îi punea în valoare mijlocul îngust şi frumoasa arcuire a şoldurilor.

Şi de data asta, tot agatul de culoarea muşchiului al mamei ei, de un verde-închis şi catifelat, era cel mai potrivit pandantiv pentru rochia Electrei. Sandalele gri-verzui, cu tocuri înalte şi barete subţiri, dădeau o notă de eleganţă picioarelor şi gleznelor ei fine, în timp ce poşeta, ca din zale de lanţ de un ciudat, dar surprinzător de fluid amestec de nuanţe de gri ca granitul, dădea întregului ansamblu o tentă de mister inefabil.

Urma apoi obişnuita nuanţă verzui-argintiu-fumurie a fardului de pleoape, apoi un minunat de aristocratic ruj de buze, şi Electra era deja gata.

Întreg efortul depus s-a dovedit a fi pe deplin meritat, în clipa în care femeia văzu privirea stupefiată care transformase ochii chihlimbarii ai lui Hal în nişte flăcări aprinse, atunci când îi deschisese acestuia uşa de la intrare.

Lui Haldanc i se tăiase răsuflarea.

– Electra, rosti bărbatul pe un ton răguşit.

Şi Hal purta cel mai bun costum al său de seară, de o nuanţă foarte deschisă, cu o cămaşă neagră de mătase naturală. Cu părul său roşcat şi faţa sa triunghiulară, şi el făcuse o impresie deosebită asupra Electrei.

Merseră cu maşina la restaurantul Champeaux's, de la hotelul Westin Ilikai.

Ea remarcă câțiva paparazzi fâțâindu-se pe-acolo în așteptarea vreunei vedete de muzică pop, sosite recent în insule.

La intrarea lor în impresionantul hotel, li se făcură câteva fotografii.

Femeia nu era chiar atât de sigură că îi plăcea să i se acorde atenție. Ar fi preferat să rămână mai în umbră și să lase în prim-plan personaje asemenea prințesei Ileana, care erau mai obișnuite ca lumea să le admire.

Simțindu-i stânjeneala, Haldane se interpuse cu abilitate între ea și aparatele de fotografiat, și Electra remarcă aerul său protector.

O autoare de rubrici jurnalistice mondene, care tocmai pleca împreună cu soțul ei plictisit de lume și aflat într-o lungă și perpetuă suferință, îi observă și își propuse să nu uite să-i includă și pe ei în articolul său din dimineața următoare. Era timpul ca și Electra Stapleton, strălucitoarea proprietară a fabuloasei Case a Orhideelor, să o ajute să-și câștige existența.

Cei doi se hotărâră ca mai întâi să bea ceva la bar.

În pofida aglomerației de acolo, Haldane a fost servit de îndată, atrăgând atenția unui barman printr-o simplă ridicare a mâinii.

– Un whisky scoțian pentru mine și o piña colada pentru doamna.

Era ridicol să se simtă chiar atât de încântată de faptul că el ținuse minte băutura ei preferată, dar cu toate astea simți un plăcut val de căldură în tot corpul. Îi plăcea totul la acel bărbat. Modul în care o protejase de presă. Atenția pe care i-o arăta. Felul în care se simțea în siguranță în compania lui.

Erau niște simțăminte cu totul noi pentru o dură femeie de afaceri, deprinsă să fie mereu singură.

– Ia spune, cum îți place insula Oahu? îl întrebă ea, după care îi veni să-și tragă singură palme, auzind cât de prozaic sunaseră vorbele ei.

– Îmi place foarte mult, îi răspunse cu sinceritate Haldane. N-aș avea nimic împotrivă să mă stabilesc aici.

Cei doi își luară băuturile și se așezară la o măsuță mai retrasă dintr-un colț al încăperii. Pe măsuță se afla un bol de argint cu apă pe suprafața căreia pluteau flori, alături de o lumânare, care pâlpâia în briza serii ce răzbătea dinspre curțile interioare.

– Și totuși, pentru un puști ca mine, care a crescut în umbra legii în străfundurile celei mai întunecate părți din Coventry, nu-i de mirare că-mi place atât de mult.

Electra făcu ochii mari. Da. Se potrivea. Bineînțeles că bărbatul acesta reușise doar prin propriile sale forțe. Cum ar putea să fie altfel?

– Îți lipsește? îl întrebă ea curioasă. Și nu te întreb acum despre întunecatul Coventry, ci despre locul pe care îl consideri acasă. Despre Anglia. Mai ai acolo rude?

Figura lui se posomorî dintr-odată. La naiba!! Discuția lor îl ducea cu gândul la trecerea printr-un teren minat.

– Nu mi-a mai rămas niciun fel de rudă în viață, îi răspunse el pe un ton aspru. Am fost singur la părinți, iar mama s-a prăpădit când eram mic. M-a crescut tata. A murit și el acum câtăva vreme, de cancer.

Electra oftă.

– Îmi pare rău. Știu și eu cum este. Și eu am fost singură la părinți și mi-am pierdut mama atunci când aș fi avut cea mai mare nevoie de ea.

– Da. Știu, îi replică Haldane, iar când ea se uită la el cu

o privire nedumerită, bărbatul adăugă repede: Dar e foarte bine dacă ai un tată bun. Şi se gândi la tatăl lui, căruia îi simţea lipsa.

Poate că nu-şi petrecuseră prea mult timp împreună, atunci când el fusese mic, iar ulterior tatăl său fusese obsedat de preţioasele sale flori, însă întotdeauna îşi făcuse timp şi pentru fiul lui. Îl încurajase să urmeze şcoala. Îl dusese la meciul local de fotbal, ori de câte ori îşi putuseră permite să cumpere bilete.

– Aşa o fi. Eu una n-am de unde să ştiu, îi spuse ea, cu un zâmbet amar.

Muşchii lui Haldane se încordară. Omul devenise brusc atent în toate privinţele.

– Cum? Eu credeam că tu şi tatăl tău aţi fost foarte apropiaţi.

Electra îi zâmbi cu tristeţe şi scutură din cap.

– Din păcate, n-a fost aşa. Eu nu m-am născut dotată cu sexul dorit de el, înţelegi?

Haldane mijì ochii.

– Da? Şi totuşi, ţi-a lăsat ţie moştenire compania lui, nu-i aşa?

– Asta doar pentru că n-a avut cui s-o lase, rosti ea, ridicând din umărul gol.

Bărbatul simţea dorinţa de a se apleca şi de a i-l săruta. Flacăra lumânării proiecta incitante umbre ascuţite pe pielea catifelată a umărului ei dezgolit. Haldane se străduì să se concentreze. S-ar fi putut să nu mai întâlnească o altă ocazie atât de favorabilă ca aceasta.

– Dar tu ai venit în cadrul companiei direct de pe băncile şcolii?

Electra dădu din umeri.

– Şi în definitiv, de ce nu s-ar fi întâmplat aşa? Aveam o

pregătire şi o diplomă în ştiinţe economice, iar Casa Orhideelor reprezenta firma cea mai accesibilă. Era o şansă pe care n-ar fi trebuit s-o ratez.

– Şi ai lucrat împreună cu tatăl tău? continuă el cu insistenţă în aceeaşi direcţie.

Femeia scutură din cap.

– Nu. La început, el şi Bevis conduceau totul. Eu am pornit-o de la zero, de la munca de jos. Aşa cum s-ar fi şi cuvenit să se întâmple, spuse ea în treacăt. Însă odată cu trecerea timpului, am ajuns să preiau orice responsabilitate concretă şi să încep să iau decizii, apoi tatăl meu a suferit acel atac de inimă şi ... ei bine ...

– Te-ai văzut silită să preiei frâiele companiei, şopti Haldane. Biata fetiţă.

– Am reuşit să mă descurc frumuşel! izbucni ea, după care zâmbi larg. Iartă-mă. E un subiect delicat. Bărbaţii socotesc că femeile n-ar fi capabile de aşa ceva.

– Eu unul nu împărtăşesc această părere, rosti el, conştient de ironia situaţiei. Dacă Electra n-ar fi fost atât de puternică, atât de sigură pe ea şi de îndrăzneaţă, el ar fi putut să fie ceva mai înclinat să creadă în nevinovăţia ei.

Încerca oare femeia să-i sugereze faptul că toată vina îi aparţinea doar tatălui ei? Pe undeva, Haldane nu credea asta. Şi cu cât se gândea mai mult la întreaga situaţie, cu-atât era mai sigur că un bărbat asemenea lui Brian Stapleton, un profesor universitar care avea de apărat o reputaţie ca a lui, n-ar fi mărturisit nimănui, nici chiar fiicei sale, ceea ce făcuse.

Haldane simţea cum începe să-l apese din ce în ce mai tare povara vinovăţiei şi a ruşinii. Şi în acelaşi timp, devenea tot mai optimist.

– Electra, începu el, după care se opri, întrerupt fiind de ţârâitul inconfundabil al telefonului din poşeta ei.

– Of, la naiba! bodogăni femeia, deschizându-şi poşeta şi scoţându-şi de-acolo telefonul mobil. Puterea obişnuinţei, îi spuse ea bărbatului, pe jumătate exasperată şi pe jumătate scuzându-se. Iau peste tot cu mine drăcia asta.

Electra trase de scurta antenă şi apăsă pe butonul de răspuns.

– Da? spuse ea, pe un ton mult mai răstit decât de obicei.

Haldane îi urmări mimica, remarcând felul în care mijise femeia ochii, după care deodată şi-i deschisese larg, în timp ce asculta. În mod involuntar, ea se îndreptase de spate, pe scaun.

– Şi aţi chemat echipa de depanare? întrebă ea. Bărbatul presimţi că până la urmă nu aveau să mai cineze în acea seară. Sună-l pe Geoff Porter, continuă Electra. Doar el este acela care răspunde de numărul opt, nu-i aşa? Şi din nou femeia ascultă şi dădu din cap. Da. Vin imediat. Ea împinse la loc antena telefonului, şi-l strecură în poşetă şi îşi ridică privirea. Hal, îmi pare rău ....

El ridică o mână.

– Ştiu. Afacerile sunt afaceri. Sper că nu s-a întâmplat nimic foarte grav.

– Ba mi-e teamă că da. Sistemul de iluminare de la sera numărul opt s-a defectat brusc. Probabil că s-a produs vreun scurtcircuit la tabloul de siguranţe.

– Ăsta nu pare să fie un lucru prea grav, o consolă bărbatul, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– În mod normal nu, şi totuşi, numărul opt este o seră cu orhidee *Cattleya*. Acestea sunt extrem de sensibile la gradul de iluminare, iar sera cu numărul opt este plină acum cu orhidee înflorite la maximum, aproape gata de recoltare. În cazul în care vor avea prea multă lumină puternică .... atunci ne putem lua adio de la ele.

– Asta sună ca o potenţială solicitare de a beneficia de asigurare. Omul rânji, pe când deschidea pentru Electra portiera maşinii.

– Insinuezi cumva faptul că s-ar cădea să te invit să vii şi tu acolo? îl tachină ea, în timp ce îşi închidea catarama centurii de siguranţă.

– Aşteptam să faci remarca asta.

Femeia râse şi îşi flutură o mână înspre noaptea întunecată.

– Să ne-aşternem la drum, McDuff.

– Ia te uită! O fată care încă mai citează din Shakespeare! îi spuse el în glumă. Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta?

Atunci când ajunseră ei la Casa Orhideelor, sera numărul opt era în fierbere. Geoff Porter, unul dintre botaniştii lor, venise deja acolo, împreună cu o echipă de depanatori aflaţi în permanenţă la dispoziţia firmei.

– Sper că n-au uitat să ţină uşile serei închise, spuse iritată Electra.

– Ştiu, îi replică Haldane, încuind uşa maşinii şi strecurându-şi cheia în buzunar. Scăderile bruşte de temperatură le sunt fatale orhideelor din soiul *Cattleya*.

Cu toate că nu moştenise pasiunea arzătoare a tatălui său pentru acele flori, el se arătase interesat în copilărie şi fusese mai mult decât fericit să-i facă acestuia o plăcere, însuşindu-şi tot ce dorise Ray Fox să-l înveţe. Şi era uimitor cum, după atâţia ani, Haldane încă îşi mai amintea atât de multe lucruri despre orhidee.

Bărbatul nu sesizase însă că Electra îi aruncase o rapidă privire gânditoare. Din tot ce aflase şi i se spusese despre Hal Courtenay, ea înţelesese că acesta nu era deloc specialist în domeniul orhideelor. Probabil că, la un moment dat în cursul puţinelor săptămâni petrecute de el pe insula Oahu,

omul se documentase în mod temeinic în privinţa respectivelor flori, îşi zise femeia în sinea ei.

Cei doi se apropiară de sera cu numărul opt, iar Haldane remarcă numărul de obloane din şipci de lemn, care acopereau ochiurile de sticlă. Orhideele, fiind la origine flori de pădure deasă, nu agreeau o prea puternică şi directă lumină a soarelui. În timpul zilei, presupunea el, toate acele obloane de lemn trebuia să fie închise.

Pe când intrau şi ei în seră, îi zări şi li se alătură un bărbat scund şi rotofei ca un spiriduş al pământului, care le zâmbea radios.

– Electra! După cum vezi, avem parte de distracţie, nu glumă.

– Bună, Geoff. Cum merge treaba? îl întrebă ea pe un ton amabil.

Haldane ştia că în situaţii de criză unii şefi puteau deveni furioşi, ori sarcastici. Şi totuşi, pe undeva n-a mai fost pentru el o surpriză faptul că Electra nu era aşa şi îşi trata subordonaţii cu blândeţe şi îngăduinţă.

– Bine, bine. Nu sunt motive reale de îngrijorare. Lumina devenise prea strălucitoare, dar a fost deja readusă la parametrii normali. Am aruncat o privire de jur împrejur şi am văzut că nu s-au produs niciun fel de pagube. Am avut noroc că micul sistem de alarmă pe care l-ai instalat anul trecut a funcţionat impecabil. De îndată ce lumina a devenit prea intensă în sera asta, senzorii au detectat acest lucru şi au declanşat un mic semnal de avertizare, în biroul echipei de securitate. Paznicul acela .... Kenaki? .... a căutat numărul meu de telefon şi m-a sunat de îndată.

– Excelent. M-a sunat şi pe mine. Trebuie să spun că asta s-a dovedit până la urmă a fi un lucru inutil, mai adăugă

femeia, în vreme ce depanatorii transpiraţi trecură pe lângă ea, dând din cap şi privind-o pe furiş până ce ajunseră la uşă.

Geoff zâmbi, observând de-abia atunci cât de elegantă şi de fascinantă era şefa lui. El îi aruncă o privire şi frumosului însoţitor al acesteia, apoi bătu evident în retragere.

– Da, bine, eu acum o să plec. Am pregătit bebeluşii pentru noapte, dădu el din cap către uriaşa masă de flori. Sue mă aşteaptă să mă întorc acasă. Somn uşor, Electra.

– Somn uşor.

Brusc, sera rămăsese tăcută şi pustie.

– Pfui! Electra îşi şterse pelicula de transpiraţie de pe obraji. Chiar că e mare umiditatea de-aici!

Fascinat de strălucirea transpiraţiei de pe faţa ei, Haldane se trezi că înghite în sec. Şalele i se încordară şi începură să-l doară. Simţea sudoarea scurgându-i-se pe sub omoplaţi şi de-a lungul şirei spinării.

Bărbatul se răsuci iute şi zise:

– Partea asta de-aici este de-a dreptul încântătoare. El arătă cu capul către o zonă de schelărie, unde o masă dezlănţuită de flori larg deschise şi roşii ca cireşele se revărsa din toate crăpăturile şi ungherele.

– Păi, da. Sunt încântătoare, nu-i aşa? *Sophrolaelio-cattleya phena* „Saturn".

Haldane ştia deja acest lucru.

– Dar nu sunt chiar atât de frumoase ca tine, ţinu el s-o asigure şi se întoarse s-o privească în lumina molatică şi în enervanta căldură umedă de-acolo. De jur împrejur, atmosfera era saturată de miresmele îmbătătoare ale florilor. Nuanţele discrete de liliachiu, portocaliu şi alb de pe petalele lor străluceau în lumina difuză.

Electra se clătină uşor. Mai mult ca sigur că era din cauza fierbinţelii din seră ....

Apoi se trezi dintr-odată în braţele lui. Buzele bărbatului se lipiseră strâns de ale ei şi îi sorbeau cu nesaţ nectarul gurii. Frumoasa ei rochie pârâi strivită de strânsoarea lui Haldane.

În cele din urmă, cam cu şovăială, el îşi înălţă capul şi îi rosti cu un glas răguşit numele:

– Electra.

Mâna lui mângâia în sus braţul ei gol, urcând până la gât şi coborând apoi pentru a-i cuprinde sânii, pe sub mătasea verde ca marea a rochiei.

Ea simţi că nu mai poate să respire.

Bărbatul îşi înclină capul spre confluenţa dintre gâtul şi umărul ei. Întrega seară jinduise să-i sărute acel loc.

Apoi o sărută şi pe umăr, mângâind-o şi simţindu-i în palmele sale făcute căuş sfârcurile întărite. Pielea ei era dulce ca mierea.

Haldane împinse unica breteluţă a rochiei, care alunecă pe braţul ei în jos. Mâinile lui îi eliberară sânii şi găsiră pe pipăite în spatele ei capsele rochiei.

Brusc, corsajul rochiei se desfăcu şi se lăsă în jos.

Creatorul respectivei rochii probabil că ştia ceea ce trebuia să se întâmple cu o rochie ca aceea.

Electra scoase un strigăt de plăcere, atunci când el începu să-i sugă pe rând sfârcurile rozalii.

Femeia simţi cum i se moaie genunchii şi întinse o mână pentru a se sprijini. Ea se prinse de stâlpii schelăriei, de rafturile simple de lemn, prăfuite şi pline de plante.

Haldane o apucă de mijloc şi o ridică, ea rămânând câteva clipe suspendată în aer.

Apoi îngenunche şi bărbatul, astfel că cei doi ajunseră pe pardoseala umedă.

Înainte să plece, Geoff udase pardoseala cu furtunul, pentru a spori umiditatea din aer. Electra ar fi trebuit să se

îngrijoreze că îşi murdărea rochia ei minunată, însă acum nu-i mai păsa. Rochia îi era aliată, şi drept dovadă, atunci când Electra ajunse pe pardoseală, printre bogatele tulpini cu flori liliachii, din soiul *Cattleya capras*, jupa scurtă din satin îi dezgoli picioarele şi coapsele.

Haldane începu să-i mângâie gleznele catifelate şi genunchii îndoiţi.

Îi muşcă uşor sânii, în timp ce trupul lui mlădios tresălta în căldura umedă şi în lumina slabă din seră.

Electra îl ajută să-şi scoată sacoul. Apoi îi descheie nasturii negri de la cămaşă, pe pipăite. Sub cămaşă, pieptul lui era catifelat, musculos şi cu păr pe el.

Ea îi mângâie drăgăstos toracele.

Haldane îşi ridică puţin capul, doar cât să tragă aer în piept.

El trase grăbit de elasticul chiloţeilor, încercând să i-i dea jos. Femeia îşi ridică o clipă fundul de pe pardoseală, simţind cum dispare de pe ea până şi acea unică piesă de lenjerie intimă.

Haldane îi aruncă nerăbdător cât colo, chiloţii ei aterizând peste un buştean plin de flori portocalii.

De câte ori îşi deschidea ochii împăienjeniţi şi uluiţi, Electra nu vedea decât un nor alb deasupra capului – o imensă floare din soiul „Bob Betts", o minunată orhidee albă, cu o mică pată galbenă la mijloc.

Sudoarea i se scurgea printre sâni, pe frunte şi pe faţă.

Femeia gemu atunci când el îşi strecură un genunchi între coapsele ei, percepând stofa pantalonilor lui ca pe un obiect nedorit de pielea ei. Ea îi deschise catarama curelei şi îi împinse grăbită în jos pantalonii şi chiloţii.

Îi prinse cu ambele mâini fesele, simţindu-i muşchii cum se încordează sub atingerea ei.

Bărbatul gemu prelung. Era un geamăt de animal de pradă, la auzul căreia ea fu străbătută de fiori de plăcere.

Electra îi simți bărbăția tare și fierbinte, care o apăsa pe coapsă. Îl mângâie pe piept și pe spatele asudat.

– Hal, ooo, Hal! Da, acum, dragul meu, acum!

Ea își desfăcu larg picioarele, în timp ce el își făcea loc. Era înfierbântată de căldura din seră, ca și de propriul ei foc interior.

Femeia țipă și se încordă, dându-și capul pe spate, atunci când el o penetră.

Se încleștă în jurul lui, iar el scoase un strigăt de extaz, care reverberă în pereții de sticlă ai serei.

Cu rochia sa de culoarea mării strânsă pe ea, Electra își încolăci picioarele pe spatele lui musculos, înfigându-și unghiile în spinarea lui.

Femeia văzu în fața ei acele flori de un alb imaculat și se simți angrenată în mișcarea sacadată a bărbatului.

Haldane îi șopti numele, mișcându-se și mai adânc, și mai repede, în cuibul ei cu miere clocotită.

– Electra!

Bărbatul simți din nou apropierea fulgerului. Avea senzația că îi fierbe sângele în trup. Strânse din dinți, invadat de o plăcere atât de intensă, încât ajunsese aproape de nesuportat.

Electra scoase un strigăt și îl apăsă pe Haldane cu călcâiele, atunci când își simți corpul explodând de o plăcere care aproape că o făcu să-și piardă cunoștința.

O oră mai târziu, bărbatul o purtă pe brațe afară din seră. Storși de vlagă, ei se lungiră pe iarba peluzei, în noaptea răcoroasă, nesocotind orice pericol de a fi văzuți.

Din fericire pentru ei, Kenaki se afla în acel moment în patrulare în partea cea mai îndepărtată a grădinii, iar în locul în care se aflau, nu puteau fi zăriţi nici din căsuţa paznicului de la poartă.

Timp îndelungat rămaseră întinşi acolo pe iarba răcoroasă şi uitându-se în sus la stele.

Apoi, femeia îşi trase pe cap rochia ei verde ca marea şi se ridică în picioare, clătinându-se. Îşi culese şi Haldane hainele împrăştiate şi se îmbrăcă şi el.

Bărbatul se simţea ca renăscut. Se luptase multă vreme pentru a rezista atracţiei pe care o exercita Electra asupra lui şi se simţea bine acum când în sfârşit renunţase să se mai împotrivească.

El o conduse cu maşina acasă, o sărută îndelung la despărţire şi îi spuse noapte bună, după care se întoarse la hotel, simţind în suflet o împlinire despre care nici măcar nu ştiuse până atunci că îi lipsea.

Recepţionerul de noapte îi întinse corespondenţa.

Aceasta era compusă în majoritate din facturi şi dintr-un teanc întreg de scrisori pe teme de afaceri.

Se mai afla acolo şi un mare plic cafeniu, trimis loco prin poştă şi cuprinzând nişte fotocopii de documente.

17

Sună telefonul, iar Ileana tresări şi se lovi cu capul de masa din bucătărie, deoarece se ridicase prea repede. Se precipită să iasă de dedesubt, acolo unde ştersese o pată de pe pardoseala bucătăriei, şi intră în micuţa cameră de zi, înşfăcând receptorul.

– *Aloha?*

– Ileana.

Acel unic cuvânt o făcu să zâmbească larg.

– Bunicule! Ea îi strigă cu mare bucurie numele, după care şovăi. Niciodată în viaţa ei de până atunci nu se simţise brusc neliniştită vorbind cu bărbatul pe care îl iubise mai mult decât pe oricine altcineva pe lume.

Numai că acum ea ştia că îl iubea în primul rând pe Bevis, mai mult decât pe toţi ceilalţi. Poate că acest fapt o făcuse să-şi simtă limba paralizată. Ea se transformase din copil în femeie, iar femeia care devenise nu prea ştia cum să procedeze. Nu se simţea în largul ei, însă în acelaşi timp i se părea că totul era aşa cum s-ar fi cuvenit să fie.

– Bunicule, sunt fericită că m-ai sunat, îi spuse în cele din urmă fata. Mi-e tare dor de tine.

– Ţi-am telefonat la hotel, iar cei de-acolo mi-au spus că ai plecat de la ei şi mi-au dat numărul ăsta de telefon.

Şi din nou Ileana avu o ezitare. Ştia că acest complex trebuia să rămână secret. Bevis îi explicase cu o seară înainte

cât de important era ca niciunul dintre concurenţii Casei Orhideelor să nu afle despre el. Şi nu că i-ar fi fost teamă că bunicul ei ar putea spune acest lucru cuiva anume, şi totuşi...

– Ileana? spuse regele Koki'Hana, de astă dată pe un ton ceva mai aspru. Unde te afli?

– Locuiesc împreună cu .... Bevis.

Urmă o lungă tăcere mustind de reproşuri nerostite. Apoi, încet şi cu mult calm, el îi spuse:

– Înţeleg. În cazul acesta .... Ileana, aş vrea să te văd.

– Oo, bunicule! murmură ea încântată. O deranjase la culme despărţirea lor şi nu dorea decât să arunce o punte peste îngrozitoarea prăpastie care se căscase între ei doi. Însă îşi dădu imediat seama de faptul că nu-l putea invita pe bunicul ei acolo.

Fata se uită pe fereastră – o fereastră care avea acum nişte frumoase perdele înflorate, în locul acelor deprimante jaluzele veneţiene cenuşii aflate prin atâtea birouri. Prin geamurile proaspăt spălate chiar în dimineaţa aceea, ea putea vedea sera printre copaci. În pofida obloanelor lăsate, Ileana tot putea desluşi o umbră întunecată care se mişca în interior. Era Bevis.

– Şi când vii pe Molokai? îl întrebă pe bunicul ei, încercând să mai câştige timp.

Nu era vorba despre faptul că i-ar fi fost ruşine de condiţiile în care locuia. Ba chiar dimpotrivă. După ce îşi luase, cu câteva zile în urmă, lucrurile de la hotel, ea şi Bevis făcuseră o rapidă curăţenie generală prin toată cabana.

Aceasta avea un singur dormitor, o singură cameră de zi, o singură baie şi o bucătărie care servea în acelaşi timp şi drept sufragerie, dar se înviorase simţitor. Un strat proaspăt de vopsea, perdelele cele noi, o temeinică primenire de

primăvară, şi căsuţa ar fi fost la înălţimea exigenţelor chiar şi pentru un rege, nu numai pentru o prinţesă.

Însă ea ştia că Bevis trebuia să dea socoteală în ultimă instanţă în faţa Electrei Stapleton. Iar aceasta n-ar fi fost deloc mulţumită dacă ei ar fi invitat lume în cabana lor.

– O să vin acolo în după-amiaza asta, îi răspunse regele Koki'Hana, trezind în sufletul fetei un amestec de panică şi de fericire.

– Ooo, bunicule, e formidabil. Ia spune-mi, vii cu iahtul? O să te-aştept la debarcader ....

– Nu, Ileana, îi replică bunicul ei, pe un ton surprinzător de ferm. Uite cum o să facem. Vino să ne întâlnim la Kalaupupa Lookout. Ştii unde este?

Ileana ştia. Locul nu era departe de Stânca Falică.

– Foarte bine. La ce oră?

– Pe la ora trei.

– Perfect. Ah, bunicule, îmi pare atât de bine că te-am auzit. Îşi reprimă sentimentele de ameţitoare uşurare care o năpădiseră. Sunt tare bucuroasă .... cu adevărat bucuroasă .... că tu .... ei bine, că n-ai vorbit serios atunci când mi-ai spus că o să rupi orice relaţie cu mine.

Koki'Hana aproape că nu mai putea îndura să audă bucuria din vocea ei.

– Ne vedem curând, *keiki*, rosti el cu un glas răguşit şi apoi închise.

În Palatul Orhideei Negre, Koki'Hana îşi ridică privirea înspre tânărul care se apleca neliniştit deasupra lui.

– Este totul pregătit. *Kahuna Nui* a sosit?

Lohano dădu din cap.

– Moşul acela .... majordomul dumitale l-a condus în bibliotecă. Iahtul este pregătit?

– Da.

– Atunci, ar cam fi cazul să plecăm, îi spuse cu nervozitate Lohano, trăgându-l grăbit după el pe bătrânul cel nevolnic.

Koki'Hana oftă. Nu prea credea că era o idee bună .... şi totuşi, acum nepoata lui trăia în văzul lumii cu un bărbat .... Cât ar mai fi durat până ce avea să afle şi presa? Trebuia să facă ceva. Trebuia s-o aducă pe prinţesă cu picioarele pe pământ.

Ileana lăsă deoparte curăţatul pardoselii din bucătărie şi se îndreptă spre seră, prin frumoasa grădină sălbăticită şi luxuriantă. Intră în seră, având grijă să închidă uşa în urma ei. Bevis nu uitase s-o instruiască, pentru ca fetei să i se formeze reflexul de a pune pe primul plan orhideele.

Bineînţeles că bărbatul o auzi imediat. Se deprinsese să lucreze de unul singur şi i se părea neobişnuit să se mai afle şi altcineva lângă el. Lui îi plăcea acest lucru, cu toate că îl cam inhiba.

O mângâie cu privirea, în timp ce prinţesa venea către el. Parcă tot nu-i venea să creadă că era a lui. Fata îşi strânsese părul într-o coadă de cal şi se murdărise puţin pe unul dintre obraji. Era de-a dreptul încântătoare.

– Bună, domnişoară.

– Bevis! Tocmai a telefonat bunicu'. Fata avea pe faţă un zâmbet radios. Vrea să ne întâlnim la ora trei.

După ce se uită la figura ei strălucitoare, Bevis schiţă un surâs.

– Vezi, domnişoară? Ţi-am spus eu că bunicul tău o să se răzgândească.

– Aşa e. Să n-ai nicio grijă, că nu i-am spus să vină aici. Ştiu că locul acesta trebuie să rămână secret cel puţin pentru încă o vreme. E nevoie ca această tânără frumuseţe să poată

creşte în voie, mai spuse ea, arătând cu capul înspre planta cu boboci verzi şi încă neînfloriţi.

Bevis lăsă deoparte termometrul la care se uita şi se apropie de fată, pe care o luă în braţe.

– Nu va mai dura mult, domnişoară. Iar după aceea, ne vom putea muta pe Insula cea Mare, dacă vrei. Ca să fii mai aproape de ai tăi.

– Dar Casa Orhideelor se află pe insula Oahu.

Bevis dădu din umeri.

Ileana scutură cu hotărâre din cap.

– Aaa, nu! Dacă plecăm de pe Molokai, unica destinaţie posibilă va fi Oahu.

Bevis o strânse în braţe pe Ileana. Era atât de bine s-o simtă aproape.

Îi plăcea cum vorbea ea despre „ei doi" şi despre viitorul „lor".

Şi totuşi, era îngrijorat gândindu-se că ea spălase toată dimineaţa podelele. El îi spusese să nu facă aşa ceva, însă fata se împotrivise. Iar în străfundul sufletului lui sălăşluia gândul că Ileana era prea bună pentru el şi nu o merita. Că o umilea, cerându-i să locuiască acolo, la capătul pământului, într-o cabană care probabil că era mai mică decât o minusculă sală de bal din palatul ei de-acasă.

Enervat, încercă să alunge acel gând. Argumentele lui o deranjaseră pe fată. Şi nu voia să-i dea de înţeles că el mai era încă îngrijorat în legătură cu viitorul lor.

– Bine. Şi unde anume ne vom întâlni cu bunicul tău? o întrebă el, încercând să pară vesel.

– La Kalaupupa Lookout. Ştii unde anume este?

– Domnişoară, locuiesc pe insula asta de şapte ani. O cunosc la fel de bine ca pe propriul buzunar.

*

La Honolulu, Haldane Fox intră în ascensor şi apăsă pe butonul pentru etajul şapte.

Acel bloc turn se afla pe strada Sf. Beretania şi adăpostea, printre altele, sediul uneia dintre cele mai mari şi mai cunoscute firme de avocatură de pe insulă.

Firma Florenz, Miggs şi Bradshaw îi pierduse demult pe Florenz şi pe Miggs. Acum ea ocupa în întregime etajul al şaptelea al clădirii, acolo unde lucrau o mulţime de Bradshaw, iar pe lângă aceştia şi alţi avocaţi chiar şi mai cunoscuţi, provenind din înalta societate.

Haldane apelase direct la cel mai renumit dintre ei, adică la Curtis Bradshaw, un nepot al primului Bradshaw. Acesta avea cincizeci şi doi de ani, era uns cu toate alifiile şi trăgea toate sforile pe insula Oahu.

Haldane fu întâmpinat, în spaţioasa recepţie, de către secretara lui Curtis Bradshaw. Când îşi făcuse programarea, se folosise de adevăratul său nume şi era sigur că avocatul avea să-şi pună oamenii să ceară referinţe despre el.

Dat fiind faptul că provenea din Anglia şi era aproape miliardar, spera să aibă parte de un tratament preferenţial.

A fost condus într-un birou imens, cu pereţi albi, cu un covor de un albastru ca de gheaţă, care acoperea întreaga încăpere, şi cu ferestre prin care se vedea panorama oraşului.

Curtis Bradshaw semăna cu un ursuleţ de pluş. Avea un cap mare şi rotund, precum şi un pântec şi mai mare, şi mai rotund. Părul îi era castaniu, iar ochii lui semănau cu nişte năsturaşi negri, cusuţi pe faţa lui lătăreaţă şi zâmbăreaţă.

Numai după ce se apropie de avocat, căruia îi strânse mâna, Haldane observă privirea tăioasă a acestuia.

Dar şi Haldane îşi făcuse temele. Dacă te aflai într-o încurcătură, Curtis Bradshaw era omul care te putea încolţi

şi mai rău. Deşi semăna cu un ursuleţ de pluş, avea reputaţia unui veritabil crocodil. Te putea înghiţi cu totul.

– Mă bucur să te cunosc, domnule Fox. Ia loc, te rog. Ce vânt te-a adus în Oahu?

– Casa Orhideelor.

– Zău? N-am ştiut că e o firmă cotată la bursă.

– Păi, nici nu este.

Ochii cei negri scânteiară. Crocodilul din el adulmeca o pradă bună. Omul zâmbi.

– Vrei cumva nişte ceai?

– Aş prefera o băutură răcoritoare, dacă se poate.

Secretara avocatului, o frumoasă blondă care se potrivea cu decoraţiunile interioare ale firmei de avocatură, dădu din cap şi plecă, după care reveni iute, cu un pahar înalt plin cu suc de portocale rece. Haldane se gândi că secretara trebuia să fi avut pe undeva la îndemână un termos mare, de vreme ce se întorsese chiar atât de repede.

Fox luă paharul, nesesizând felul în care îl mângâiase acea secretară cu privirea şi nici faptul că şeful acesteia, care îi urmărea cu atenţie mişcările, îşi reprimase un zâmbet.

Haldane goli paharul pe nerăsuflate şi aşteptă să se închidă uşa în urma secretarei, după care îşi deschise servieta.

– O să trec direct la subiect, domnule Bradshaw, spuse Haldane pe un ton răspicat, neavând niciun chef de alte politeţuri. Nu-şi dorea decât să termine odată cu treaba aceea. Nu era deloc masochist şi nu-i făcea nicio plăcere suferinţa pe care o resimţise atunci când deschisese blestemata aceea de scrisoare.

Aşa că îi povesti pe scurt avocatului despre obârşia lui, despre umila condiţie de muncitor a tatălui său, despre lunga perioadă în care acesta obţinuse hibrizi de orhidee în sera

din grădina casei sale şi despre reuşita tatălui său de a obţine în cele din urmă o orhidee care avea petalele pătate cu negru.

– Bineînţeles că avea şi nişte agende pline cu observaţiile lui, îi mai spuse Haldane. Însă mare parte dintre acele însemnări, împreună cu hibridul însuşi, i-au fost furate la mai puţin de o lună după ce înflorise respectiva orhidee.

Apoi îi povesti avocatului cum îi cercetase el pe toţi marii cultivatori de orhidee, pentru a da de urma hibridului furat.

Chiar dacă Bradshaw era mirat de faptul că un om de condiţia şi cu averea lui Haldane îşi pierduse atâta timp într-un astfel de scop, el nu comentă deloc, ci îl ascultă pur şi simplu, luându-şi în tot acest timp notiţe.

– În urmă cu câteva săptămâni, am venit la Oahu pentru a cerceta şi Casa Orhideelor, îi mai spuse Haldane, inspirând adânc şi cu multă amărăciune. Se simţea cuprins de durere şi se străduia să şi-o înăbuşe.

Bradshaw deveni dintr-odată mai atent, simţind în sfârşit miros de sânge. El însă nu îi puse întrebarea-cheie, ci îl lăsă pe Fox să-şi continue nestingherit relatarea. În acel moment, Haldane se convinse pe deplin că apelase la cine trebuia.

Bradshaw se pricepea foarte bine la oameni.

– La început, n-am descoperit nimic deosebit, continuă el în ritm alert, dar ieri am primit plicul acesta, la hotelul la care stau.

Haldane aruncă plicul pe masa de lucru a avocatului, schiţând o grimasă de dezgust, şi se uită la acesta cum studiază hârtiile dinăuntru.

– Notiţele acestea .... aparţin tatălui dumitale? îl întrebă avocatul, cu o oarecare reţinere.

– Da. Am rugat un grafolog să vină din Anglia până aici, aducând cu el câteva mostre cu scrisul tatălui meu, o agendă cu însemnări horticole, nişte scrisori şi alte lucruri

asemănătoare. Şi sunt absolut sigur că el va confirma că aceste notiţe au fost scrise de mâna tatălui meu.

– Dar adnotările celelalte, de pe margine, scrise cu litere mai mari şi mai groase?

– Sunt convins că specialistul va confirma faptul că acel scris a aparţinut unui anume dr. Brian Stapleton – actualmente decedat.

– Ştiu cine a fost dr. Stapleton.

– Atunci, îţi poţi da seama şi de ce mă aflu aici.

– Dumneata crezi că el este acela care i-a furat tatălui dumitale hibridul respectiv şi că aceasta este o dovadă, şi vrei să dai în judecată Casa Orhideelor, pentru a-ţi recăpăta drepturile asupra hibridului.

– Aşa este. În plus, mai vreau să pun mâna pe absolut tot ce au obţinut ei până acum, pornind de la hibridul tatălui meu.

Pentru moment, Bradshaw se arătă mirat. Haldane oftă din greu şi îl puse rapid la curent asupra felului în care se cultivau orhideele. Iar când termină, Bradshaw părea extrem de interesat de cazul respectiv.

– Aşadar, dumneata crezi că firma Casa Orhideelor face .... experimente cu acest hibrid?

– Ei nu l-au lansat pe piaţă, preciză pe un ton tăios Haldane. La naiba, e dureros! Electra .... Nu! Bărbatul îşi alungă din minte imaginea femeii. La început, am crezut că aceia care au pus mâna pe hibrid vor aştepta mai întâi câţiva ani, până ce se vor mai fi liniştit apele, după care îl vor pune în vânzare. Bărbatul se strădui să se concentreze strict asupra obiectului discuţiei. Însă nu s-a întâmplat aşa, pentru că, în urmă cu aproximativ opt ani, Casa Orhideelor l-a angajat pe dr. Bevis McCormick, un cunoscut expert în cultivarea orhideelor, specializat în domeniul hibridizării. În concluzie,

cu unul cred că ei încearcă să obţină în continuare alţi hibrizi din el.

– Hmm .... Bradshaw îşi aplecă într-o parte capul, în timp ce ochii lui negri sclipeau. Va trebui să apelăm la un mare cunoscător în domeniul cultivării orhideelor. În alte condiţii, cel mai potrivit ar fi fost chiar Bevis McCormick. Avocatul râse, pentru a-i da de înţeles că glumea.

Haldane însă nici nu clipi. Nu era în stare de aşa ceva. Se simţea fragil. La cel mai mic cuvânt nepotrivit, la cel mai neînsemnat ton nepotrivit ales, Haldane simţea că ar fi explodat. Ah, Electra ... !

– După ce vei reuşi să citeşti toate însemnările şi adnotările acelea, îţi vei da seama că Brian Stapleton i-a luat tatălui meu şi absolut tot ce mai aparţinea acelui hibrid, continuă Haldane pe un ton sumbru. I-a luat şi toate seminţele, toţi pseudobulbii, şi a crezut că i-a furat şi toate notiţele. Însă după cum ţi-am mai spus, tatăl meu a ţinut mai multe jurnale, în care a notat absolut totul despre acel hibrid, îndeajuns pentru a face posibilă o categorisire botanică. Haldane studiase în amănunţime respectivul subiect. Nu încape nicio îndoială că oricare specialist în orhidee va putea să depisteze hibridul tatălui meu, după acele descrieri atât de detaliate. Nu contează dacă ei vor susţine că şi Brian Stapleton a cultivat un hibrid similar. Pentru că în jurnalul tatălui meu sunt descrise toate soiurile şi modalităţile de încrucişare ale acestora .... Haldane dădu din umeri, atunci când remarcă faptul că avocatul părea din nou nedumerit. Vreau să spun că, în cazul în care Electra Stapleton deţine acest hibrid, iar eu sunt absolut sigur că se află în posesia ei, un specialist în domeniu va putea dovedi uşor în instanţă că este vorba despre hibridul tatălui meu.

– După descrierile din agendele lui.

– Da.

– Ei bine, dacă toate testele grafologice asupra acestor înscrisuri, şi el bătu uşor în hârtiile respective, se vor dovedi a fi autentice .... şi se va putea stabili că este vorba într-adevăr despre scrisul tatălui tău, atunci n-ar trebui să fie niciun fel de problemă. Ţi-ai dat desigur seama că aceste adnotări ale doctorului Stapleton, făcute pe margine, iar în unele cazuri chiar deasupra rândurilor scrise de către tatăl tău, dovedesc faptul că dr. Stapleton s-a aflat ulterior în posesia acestor documente .... El tăcu şi apoi oftă uşor. Bineînţeles că acestea nu sunt decât nişte fotocopii, cred că înţelegi semnificaţia faptului. Haldane dădu din cap. În privinţa asta, ar putea exista o problemă. Avocaţii lor şi chiar orice expert grafolog îţi va spune că acest lucru poate ridica un semn de întrebare în privinţa autenticităţii documentelor. Să înţeleg că n-ai nici cea mai mică idee cu privire la identitatea persoanei care ţi le-ar fi putut trimite? Nu bănuieşti cine s-ar putea afla în prezent în posesia originalelor?

Haldane scutură din cap.

– Nu, nu ştiu. Însă am să încerc să descopăr acest lucru. El umblă din nou în servietă. Figura lui se înăspri în clipa în care îi întinse celuilalt o singură foaie de hârtie. A venit şi asta împreună cu fotocopiile.

Avocatul o despături.

– Bătută la maşină. Nesemnată. Nefolositoare.

Acele vorbe erau simple şi la obiect.

– Electra Stapleton şi tatăl ei i-au furat lui Ray Fox o plantă. Femeia are de gând să câştige o imensă avere de pe urma respectivei plante, iar asta nu e drept.

Avocatul ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine, domnule Fox, accept să mă ocup de cazul acesta. Voi fi sincer cu tine. Nu prea ştiu ce pedeapsă se aplică

pentru furtul unei plante .... însă afacerile sunt afaceri. Dacă planta aflată în chestiune se poate dovedi că ar putea aduce prin comercializare milioane de dolari în buzunarul celui care o vinde .... atunci este vorba despre un furt calificat în stil mare. În cazul în care ţi-ai putea dovedi acuzaţiile împotriva Electrei Stapleton .... dacă am putea găsi orhideea .... Atunci ea ar putea primi chiar până la zece ani de închisoare.

Faţa lui Haldane rămase impenetrabilă. Doar o venă de lângă bărbie începu deodată să-i pulseze uşor.

Avocatul îl privi cu multă luare-aminte pe clientul său. Era un crocodil prea şiret ca să nu-şi dea seama că acesta îşi masca o emoţie foarte puternică.

Era, probabil, vorba despre furie. Despre setea de răzbunare. Omul ridică din umeri. Asta nu avea importanţă. Tot ce îl interesa pe el era să câştige procesul, să încaseze un onorariu cât mai gras şi să-şi sporească şi mai mult faima.

– Ei bine, primul lucru de care avem nevoie este un ordin judecătoresc de percheziţie a locurilor unde s-ar putea afla hibridul cu pricina. Avem cu siguranţă un temei plauzibil pentru o asemenea solicitare şi eu unul cunosc personal un judecător sau doi care ar fi dispuşi să ne sprijine cauza. Bineînţeles că vom fi nevoiţi să cerem percheziţionarea atât a Casei Orhideelor în sine, cât şi a reşedinţei particulare a Electrei Stapleton, cu toate că pare puţin probabil ca ea să ţină acolo planta ....

Haldane asculta cum avocatul îi descria în linii generale planul lor de acţiune. El semnă apoi actele necesare. Dădu din cap şi se declară de acord cu toate sugestiile avocatului. În definitiv, acesta avea de gând s-o distrugă pe Electra Stapleton la cererea lui, frumos şi legal şi cu cărţile pe faţă ...

Lui Haldane îi venea să-l ucidă.

Sau s-o ucidă pe ea.

Sau să se sinucidă.

– Vai, da' văd că e o ascensiune în toată regula, spuse Ileana, gâfâind şi râzând, în timp ce urcau amândoi poteca abruptă care ducea până pe culmea Kalaupupa Lookout. Dacă aş fi ştiut că vom fi nevoiţi să .... Vocea i se stinse brusc. Se aşteptase să-l găsească acolo numai pe bunicul ei, aşa că prezenţa altor doi bărbaţi o făcu să se încrunte surprinsă.

Bineînţeles că îl recunoscu imediat pe Lohano. Însă acesta era îmbrăcat în straie tradiţionale şi avea o ghirlandă de flori *plumeria* în jurul gâtului. El era în picioarele goale şi avea şi pieptul dezgolit, iar briza din direcţia mării îi unduia părul, punându-i în valoare frumuseţea.

Cel de-al doilea bărbat îi era străin – părând chiar şi mai în vârstă decât bunicul ei, însă şi acesta purta veşminte tradiţionale, iar Ileana recunoscu pe loc colierul de pene, scoici şi oase pe care îl purta el la gât.

Brusc, fetei i se făcu frig.

Alertat de neaşteptata ei tăcere, Bevis grăbi pasul şi se opri lângă Ileana, pe iarba platoului. Se uită şi el, mijind ochii, la grupul celor trei.

– Ileana, nepoata mea dragă! rosti Koki'Hana cu o voce profundă.

Bevis se uită la prinţesă, îngrijorat de expresia îndurerată de pe faţa ei.

– Ce .... ?

Lohano se apropie, uitându-se la Bevis.

– Probabil că tu eşti dr. McCormick? îl întrebă el, atent ca glasul să-i sune cordial şi politicos. Bătrânul privea şi asculta cu atenţie.

Bevis dădu din cap în direcţia frumosului străin, fără

însă a se deranja să-i întindă mâna. Era mai bine aşa. Lohano nu ştia dacă şi-ar fi putut reprima pornirea de a i-o scuipa.

– Eu sunt Lohano Tiki, logodnicul Ilenei. Pe regele Koki'Hana l-ai cunoscut deja.

Koki'Hana îi aruncă lui Bevis doar o privire foarte scurtă, înclinându-se uşor în semn de încuviinţare, în timp ce vântul se juca prin părul său alb.

– Iar dânsul este Kawika, un *Kahuna Nui*.

El ştia că Bevis nu avea să înţeleagă cine era de fapt bătrânul acela, şi tocmai de-aceea nu intră în amănunte. Îşi reluă locul lângă Koki'Hana şi amândoi se întoarseră cu faţa către bărbatul cel mai în vârstă, împodobit cu pene. Acesta părea extrem de bătrân şi avea faţa ridată şi foarte arsă de soare.

– Ce este un *Kahuna Nui?* o întrebă Bevis pe Ileana.

– Este un Mare Preot, îi răspunse Ileana, pe un ton dogit ca al unui clopot fisurat. Luptându-se să iasă din starea de încremenire uluită care o ţintuise locului, ea făcu o jumătate de pas împleticit înainte. Bunicule! Bunicule, ce ai de gând să faci? Fata îşi întinsese spre el mâinile, în semn de implorare.

Koki'Hana se uită la ea. Fata părea o copilă lovită de nenorocire. Bătrânul ar fi vrut să creadă că scoţianul era cel care o făcuse să se simtă astfel, dar în adâncul sufletului ştia că acest lucru nu era adevărat. Numai el, Koki'Hana, purta răspunderea pentru suferinţa fetei.

– Ne pregătim să ţinem Ceremonia Unirii, *keiki*, îi spuse el liniştit.

Ilenei i se tăie răsuflarea. Automat, ea făcu un pas înapoi.

– Bunicule! Ţi-ai pierdut minţile?

Neputând să îndure privirea din ochii nepoatei sale, Koki'Hana se uită în direcţia Marelui Preot. Dintr-odată, el

avu senzaţia că ar fi renunţat cu bucurie chiar şi la jumătate din regatul său, dacă astfel ar fi putut da timpul înapoi, până înainte de ultimele câteva zile.

Simţind faptul că bătrânul începuse să şovăie, Lohano rosti cu asprime câteva vorbe în direcţia Marelui Preot, în limba lor maternă polineziană.

Preotul rosti o incantaţie monotonă. Lohano spuse şi el ceva.

Apoi, regele Koki'Hana îi dădu răspunsurile în numele Ilenei.

– Ce anume se întâmplă? o întrebă nedumerit Bevis pe Ileana, plimbându-şi privirea de la micul grup de bărbaţi la femeia pe care o iubea. El simţea că se întâmpla ceva catastrofal, însă nu-şi dădea seama despre ce era vorba.

Ileana se holba la întreaga scenă, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

Apoi ea privi în sus spre Bevis, cu ochi mari de uimire şi strălucitori din cauza lacrimilor care o podidiseră.

– Bunicul meu mă căsătoreşte cu Lohano, îi răspunse ea cu o voce gâtuită.

18

Electra îşi ridică privirea, în momentul în care secretara ei intră, făcu câţiva paşi şovăitori şi se aplecă pe deasupra biroului ei.

– Da, Flora?

– Domnul Courtenay se află aici. Vrea să te vadă, îi spuse Flora cu nervozitate, şi faţa ei rotundă şi pistruiată păli sub stratul de bronz.

– Cum? Ea aproape că râse. Dar de ce atât de oficial? Doar Hal tot intrase şi ieşise în şi din acea clădire de două săptămâni.

Flora îşi muşcă buzele.

– Nu ştiu. E ceva ciudat cu el astăzi. M-am gândit că n-ar strica să te .... avertizez mai întâi. Iar el mi-a dat voie să fac asta, adăugă ea repede.

Electra simţi un fior rece. Era neobişnuit pentru Hal să „dea voie" cuiva să facă ceva. De obicei, el domina o încăpere doar prin simpla sa prezenţă în interiorul acesteia.

Cu siguranţă se întâmplase ceva.

Femeia se îndreptă de spate pe scaun şi abordă o mină calmă.

– Foarte bine, Flora. Poftеşte-l înăuntru.

Secretara aruncă o privire rapidă, neliniştită spre faţa prietenei sale.

– E-n regulă. Dacă o să ai nevoie de mine, sunt pregătită, adăugă ea amenințător, după care ieși din încăpere.

În timpul ăsta, Electra încercă să respire adânc și liniștitor. Își spuse că era o caraghioasă. Că o lăsau nervii.

În definitiv, seara trecută ...

Seara trecută. Atunci când ei doi făcuseră dragoste atât de pasional și de îndârjit în seră .... Iar el fusese atât de tandru și, în același timp, atât de înflăcărat.

Nu, era o proastă, dacă punea răul înainte. La urma urmei, nu tot el o condusese acasă și o sărutase de noapte bună la despărțire? Și cu atâta *blândețe?* Cu atâtea promisiuni în acei minunați ochi ai lui, ca de chihlimbar?

Nu. Totul era în ordine.

Era oare?

Ea doar se simțea dominată de stângăcia din „dimineața de după". Venise la serviciu în acea dimineață de-abia așteptând să-l revadă. Să se poarte față de ceilalți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau poate nu. Depindea de dorința lui Hal.

Însă Hal nu apăruse la el în birou. Nici la ora prânzului, bărbatul încă nu ajunsese acolo. Electra își spusese că poate nu fusese ea singura care era puțin nervoasă în perspectiva de a-l reîntâlni în lumina mai rece a zilei.

Iar acum asta ....

Se deschise ușa. Flora îi aruncă Electrei o privire rapidă. Secretara ei era atât de vădit îngrijorată, încât femeia se trezi că se încordează, ca un câine care își zbârlește părul de pe spinare.

Electra n-avea de unde să știe, dar când sosise ea în dimineața aceea, secretara remarcase o strălucire aparte pe chipul ei. Era vorba despre un sentiment de pace și o stare de bine care nu puteau avea decât o singură semnificație.

Iar Flora se bucurase. Avea dreptul şi o femeie ca Electra să fie îndrăgostită. Şi totuşi, acum .... Ea se dădu la o parte şi îl lăsă pe Hal Courtenay să intre.

Încă din momentul în care intrase acesta la ea în birou şi ceruse să stea de vorbă cu „proprietara", Flora simţise apropierea dezastrului. Acum se uita la profilul lui, pe când omul înainta în încăpere trecând pe lângă ea. Avea ochii întunecaţi, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Secretara simţi cum i se punea un nod în gât şi ieşi din cameră cu spatele, cuprinsă de o mare nelinişte, în timp ce închidea uşa în urma ei.

Vreme îndelungată, Haldane şi Electra rămaseră pur şi simplu nemişcaţi, uitându-se unul la celălalt. Ea, aşezată în spatele mesei ei de lucru, simţind că i se face tot mai frig. El, stând în picioare în mijlocul încăperii, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

– Hal, îi spuse într-un târziu femeia, rostindu-i anevoie numele, în timp ce expira încet aerul din piept. S-a ... întâmplat ceva rău? Dacă regreţi cumva ceea ce s-a petrecut seara trecută ...

Haldane îşi închise ochii. Electra părea atât de ... speriată. Şi totuşi, era atât de curajoasă. Era mai mult decât putea el îndura.

Ea îl înşelase o dată. N-o mai putea lăsa să facă asta şi a doua oară.

– Încetează cu teatrul ăsta, îi spuse el cu asprime. Acum este vorba despre afaceri.

Bărbatul înaintă spre biroul ei şi îşi trânti pe el servieta.

Electra tresări cu violenţă şi clipi nedumerită, uitându-se la el cu ochii săi verzi-cenuşii, care deveniseră şi mai cenuşii din cauza disperării.

– Teatru? Ce vrei să spui cu asta? Vocea i se ascuţise din

cauza neliniştii şi exprima indignarea. În definitiv, amanţi ori nu, ea nu se putea lăsa terorizată.

Haldane o privi şi înghiţi în sec cu mare greutate. Femeia arăta minunat – la fel ca o adevărată tigroaică înfuriată. Şi brusc îşi dădu seama că ea nu ştia cine era el în realitate. Fusese prea grijuliu în această privinţă.

Deci în seara precedentă .... totul fusese adevărat.

Asta făcea situaţia de o sută, de o mie de ori mai dificilă. Îşi găsise şi el în sfârşit femeia mult visată, şi totul se transformase apoi într-un coşmar.

Bărbatul cotrobăi stângaci, cu nişte degete amorţite, prin servietă. Mintea îl îndemna să meargă mai departe. Şi inima îi striga îndemnurile ei, însă el n-o luă în seamă. Era furios din pricina neîndemânării sale, dar izbuti până la urmă să scoată din servietă un volum gros, legat în piele.

Expertul grafolog sosise doar cu o oră în urmă şi îi adusese jurnalele tatălui său. Haldane alesese unul dintre acele jurnale şi i le lăsase expertului pe celelalte, pentru a compara mostrele de scris.

Acum el îi puse Electrei pe birou respectivul jurnal, cu un gest provocator.

Electra îşi desprinse cu greu privirea de la faţa lui albă, impenetrabilă şi înspăimântător de calmă şi se uită la acel volum.

– Ce este ăsta?

– Deschide-l la locul marcat. Glasul lui părea ca o şfichiuire de bici.

Femeia văzu semnul de carte şi trase încet volumul către ea, deschizându-l la locul indicat. Nu ştia din ce cauză, dar inima îi bubuia în piept, făcând-o să simtă o uşoară slăbiciune. Electra se aşteptase să vadă acolo ceva tipărit sau

dactilografiat, dar constată că paginile erau pline cu niște însemnări scrise, clar și îngrijit, de mână.

Ea își ridică privirea nedumerită.

Expresia precaută și încurcată de pe figura ei aproape că depășea limita lui de suportabilitate. Propriile ei păcate urmau să-i fie aruncate Electrei drept în față, iar bărbatul s-ar fi cuvenit să se simtă bucuros de acest lucru, și totuși el aproape că se dădea de ceasul morții.

– Citește ceea ce scrie acolo! se răsti la ea Haldane, aplecându-se în față pentru a-i arăta cu degetul un anumit pasaj. În timpul ăsta, o șuviță de păr roșcat îi alunecă în față într-o mișcare lină, iar femeia simți în nări mirosul loțiunii lui de după ras răspândindu-se în spațiul îngust dintre ei. Electra ar fi vrut să .... Citește de-aici încolo! îi spuse el pe un ton dur. Nu ți se pare cumva cunoscută acea descriere?

Electra se cutremură. Bărbatul se uita la ea de parcă ar fi urât-o.

Femeia își coborî privirea către jurnal, încercând zadarnic să se concentreze.

Dar despre ce naiba o fi vorba?

Ea începu repede să citească. Era acolo vorba despre hibridizare. Cu toate că nu era o expertă în materie, precum tatăl ei sau Bevis, Electra învățase destul despre orhidee în timpul ultimilor zece ani, ca să știe ce anume citea.

Cineva făcuse o remarcabilă muncă de hibridare încrucișată .... Ochii ei se făcură mari de tot, ajungând și la pasajul pe care i-l indicase bărbatul. Respectivul pasaj cuprindea o descriere a unei flori din a cincea generație de hibrizi.

Petalele superioare dungate cu galben și cafeniu. Coloana de un maro foarte închis. Petalele laterale cu .... pete .... negre ....

– Este vorba despre *Paphiopedilum stapletonia*, şopti Electra. Şi totuşi .... ăsta nu este scrisul tatălui meu!

Ea îşi ridică privirea şi Haldane putu vedea că femeii îi dispăruse orice urmă de culoare din obraji.

La dracu'! Ce bine se prefăcea femeia aceea! El uitase cât de bună actriţă era ea. Dacă n-ar fi primit acel plic, dacă prietenul lui necunoscut nu i-ar fi scris negru pe alb că ea şi tatăl ei au plănuit împreună totul ....

– Ba nu e deloc aşa, îi zise el cu asprime. Este vorba despre *Paphiopedilum haldanea*. Un hibrid realizat, cu aproape zece ani în urmă, de către tatăl meu.

Electra clipi nedumerită, lăsând impresia că nu înţelegea bine ceea ce îi spunea bărbatul acela.

Ea se uită din nou în jos la jurnal şi mai citi încă o dată descrierea florii.

– Dar .... trebuie să fie o greşeală. Tatăl meu a hibridat această orhidee ....

– Tatăl tău a *furat* această orhidee, o corectă cu înverşunare Haldane. De la tatăl meu. Iar *eu o vreau înapoi*, mai adăugă el, scuipând ultimele cuvinte ca pe o otravă.

Pentru că el, de fapt, o voia pe femeie înapoi, şi-l interesa mai puţin orhideea. Bărbatul dorea să retrăiască seara anterioară. Dorea să fie din nou liber să iubească.

Şi nu mai putea să aibă parte de aşa ceva.

Electra rămase cu gura căscată în faţa lui. Orhideea aceea fusese oare furată? Femeia era stupefiată şi scutura din cap, în încercarea de a-şi aduna gândurile. Se trezise brusc aruncată pe un câmp de bătălie înverşunată împotriva unui duşman .... pe care ea, de fapt, îl iubea.

– Eu n-am .... Şi ea răsuflă adânc şi tremurător. Eu n-am...

Şi tocmai în acel moment, ca un vultur adulmecând la

timp apariţia unui stârv proaspăt, dădu buzna în încăpere şi George Dixon. În spatele acestuia, se agita Flora, încercând să-l oprească.

– Domnule Dixon! V-am spus că domnişoara Stapleton se află într-o şedinţă. Vă rog să nu intraţi acolo ...

Electra se întoarse şi îl privi cu indiferenţă, ca şi Haldane, care se întorsese pe jumătate, mijind ochii. Dixon.

Apoi el mîji şi mai tare ochii. Dixon ... Şi începu să-şi pună întrebări. Da. Începu să-şi pună întrebări ...

– Bună, Electra, rosti radios George. Momentul vizitei sale bineînţeles că nu fusese ales la întâmplare. El ştia că Haldane Fox urma să consulte un avocat, după ce avea să primească acele fotocopii pe care i le trimisese el. Aşa că omul nu ar fi ajuns să o înfrunte pe Electra decât după prânz.

Prin urmare, George se oprise cu maşina în apropierea porţilor principale de intrare şi aşteptase cu răbdare acolo sosirea lui Fox. Le lăsase apoi celor doi câteva minute la dispoziţie pentru a avea timp să se certe, iar după aceea ...

Îşi făcuse atunci şi el intrarea în scenă. Ca să urmărească totul şi eventual să agite şi mai tare spiritele. Aşteptase de ani de zile să se răzbune pe Stapletoni şi se simţea acum pe de-a-ntregul răsplătit, văzând că Electra, dispreţuitoarea proprietară atotputernică, arăta atât de trasă la faţă şi de buimacă. Biata de ea. Parcă ar fi fost lovită de un compresor cu aburi. Ce ruşine!

Dixon se întoarse şi spre Fox.

– Bună ziua, tu trebuie să fii acel .... tip de la asigurări .... Ia spune, nu ne-am mai cunoscut noi şi altă dată cumva? Şi el coborî tonul pentru a mări efectul spuselor sale.

– Nu, nu cred, îi răspunse glacial Haldane. Dacă nu te superi, domnule Dixon, am avea ...

George Dixon pocni din degete.

– Ştiu, acum ştiu. Eşti un prieten de-al lui Brian! Ba nu. Stai puţin! Nu se poate să fi fost prieten cu el. Eşti cu mult prea tânăr pentru asta. Însă aş fi putut jura că îţi recunosc fizionomia .... Ba nu. Cred că spun minciuni! Acum, ştiu despre ce poate fi vorba. Îmi amintesc că Brian a avut cândva un dosar cu documente legate de tine. Sau mai degrabă, legate de cineva care semăna foarte bine cu tine, dar era mai în vârstă. Se întâmplă cumva ca tatăl tău să fi lucrat în acelaşi domeniu? Dixon ar fi vrut să le urmărească amândurora reacţiile, însă nu intenţiona să-i ofere Electrei ocazia de a interveni şi ea în discuţie, aşa încât el continuă pe un ton liniştit: Sunt convins că Brian a avut un dosar plin de fotografii ale unui bărbat care semăna foarte mult cu tine .... însă acest lucru se întâmpla cu mult timp în urmă. Omul îşi urma povestea, la fel ca un bătrân care îşi amintea de întâmplări din trecut. Tocmai îl citeam într-o zi, când el ieşise din biroul lui. N-o să uit niciodată cât de furios a fost atunci când a intrat şi a dat peste mine .... Dixon se întoarse atunci şi spre Electra, spunându-i: Doar ştii şi tu cât de temperamental era tatăl tău. Mi-a făcut un scandal monstru. A pus dosarul înapoi în seif şi mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre existenţa lui. Bineînţeles că asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Sunt sigur că nu a fost vorba despre nimic important. Bărbatul era încântat de faptul că cei doi încremeniseră şi se uitau fix la el. Mi-am adus aminte, mai spuse George, fluturând din degete cu un gest teatral. Se întoarse din nou spre Haldane. Era vorba despre un bărbat pe nume Fox. Ryan Fox .... ? Sau Richard Fox .... ?

– Ray, mormăi Haldane printre dinţi.

– Aşa e! Când l-am întrebat pe Brian cine era persoana respectivă, el mi-a răspuns că ar fi urmat să-l angajeze .... însă am sesizat ulterior faptul că nu l-a angajat. Ironia sorţii

a făcut să uit de el. Dar când te-am privit mai cu atenţie .... să ştii că semeni extraordinar de mult cu acel .... Ray Fox.

Electra se rezemă încet de spătarul scaunului ei. Frigul pe care îl simţea devenise de-a dreptul de nesuportat. Nu era întâmplătoare neobişnuita apariţie a lui George în birou la ea. Sau convenabila şi atât de neaşteptata memorie selectivă a acestuia.

– Păi, ... ăăă, înţeleg că voi doi aveţi de discutat o mulţime de treburi, mai rosti George într-un târziu. Se întoarse apoi spre locul unde Flora stătea îngrijorată în cadrul uşii. O să te mai sun şi mâine, bine? o întrebă el pe Electra cam în doi peri.

Afişând un zâmbet larg, Dixon plecă. Flora îi aruncă o privire rapidă prietenei sale, după care se uită din nou în altă parte.

Ea închise cu şi mai mare grijă uşa în urma sa.

Haldane se uită îndelung la uşă. Şi brusc îşi dădu seama unde anume ar fi putut găsi el originalele după care fuseseră făcute fotocopiile pe care le primise la hotel.

Acasă la Dixon. Acolo trebuia să fie.

Dar de ce .... ?

Electra se îndreptă încet de spate. Haldane se răsuci în direcţia ei, crispându-se la vederea privirii goale din ochii femeii.

El era răspunzător pentru starea ei.

Ducă-se la dracu', ea o merita cu vârf şi îndesat. Aici el era partea vătămată. Şi chiar în mai multe sensuri, nu numai în unul singur ....

Bărbatul respiră adânc.

– Prin urmare, asta s-ar părea că pune capăt oricărei posibile speculaţii inutile. De ce ar fi avut tatăl tău un dosar

despre tatăl meu, dacă nu pentru că voia să afle totul despre acea orhidee?

Electra scutură din cap.

– Habar n-am, recunoscu ea neputincioasă.

– Dar eşti de acord că hibridul despre care este vorba în jurnal e identic cu cel pe care tatăl tău a pretins că l-a creat el?

Electra scutură din nou din cap. Undeva în adâncul sufletului ei, o voce interioară o soma să-şi revină în fire. Pentru că acum se lupta pentru viaţa ei şi nu era deloc o idee bună să se comporte ca o caraghioasă, iar pe fruntea ei să scrie *victimă sigură*.

Femeia se uită la bărbatul din faţa ei. Nu-l putea vedea decât în ipostaza în care îi apăruse cu o seară în urmă – cu faţa plină de sudoare, cu ochii întunecaţi de dorinţă, zbătându-se în ea, gemând, strigând-o pe nume ...

Se strădui să-şi alunge acea imagine din memorie şi s-o uite. S-o înlocuiască cu imaginea bărbatului care o privea în acel moment.

Un bărbat agresiv, care încerca să-i răpească rezultatul muncii ei ...

– Recunosc că pare identic, la prima vedere, îi răspunse ea într-un târziu. Dar eu nu sunt expertă în domeniu. Bevis .... Bevis trebuie să ştie.

– Da, sigur, expertul tău în materie de orhidee. Acum tot pe coclauri e plecat, la cules de exemplare horticole din sălbăticie? o întrebă sarcastic Haldane. Electra tresări. Aşa e, continuă încet bărbatul. Nici eu n-am crezut. Unde se află el, Electra? Bărbatul se aplecă peste birou, sprijinindu-se în mâini, cu o figură încordată şi furioasă, la câţiva centimetri de faţa ei. Ştiu foarte bine cu ce anume se ocupă el .... Face experimente cu orhideea aparţinând tatălui meu, nu-i aşa?

– Sau cu orhideea aparţinând tatălui meu, îi replică ea, hotărâtă în sfârşit să se apere. Până acum, nu e nimic dovedit. Iar Bevis are tot dreptul să-şi vadă de treburile sale!

– Sunt absolut sigur de asta. Ştii care a fost visul tatălui meu, Electra, după ce ar fi obţinut *Pap. haldanea?* Se întreba dacă n-ar fi putut să mărească dimensiunile acelor pete negre şi să creeze o orhidee cu petalele în întregime negre. Bărbatul se uita cu atenţie la ea şi sesiză privirea uluită şi disperată din ochii ei, după care dădu din cap. Da, şi tu ai avut aceeaşi idee. Cine nu şi-ar fi dorit asta? Însă tatăl meu ar fi vrut să o realizeze doar de amorul artei. Şi, trebuie să admit, şi pentru gloria pe care ar fi dobândit-o. Şi-n definitiv, de ce nu şi-ar fi dorit acest lucru? A fost un om simplu, Electra. A creat această orhidee, după ani întregi de muncă asiduă. El a iubit această orhidee. În timp ce tu, ce îţi doreşti de la ea? Glasul bărbatului devenea din ce în ce mai zeflemitor, pe măsură ce îi dispărea furia şi era copleşit de durere. Tu nu o priveşti decât ca pe o fabrică de bani. Încearcă măcar să negi, dacă te simţi în stare. Unicul tău scop este acela ca orhideea tatălui meu să propulseze Casa Orhideelor pe primul loc în lume, nu-i aşa?

Era deja prea mult. I se părea mult prea dureros să vadă cum iubirea dispărea, lăsând loc acelei furii pline de dorinţa de răzbunare.

Trebuia să se gândească şi la altceva, aşa că profită de ocazia care i se ivise.

– Şi ce dacă vreau asta? se răţoi ea la Haldane, drept răspuns. Din câte ştiu eu, tatăl meu este acela care a creat hibridul respectiv, aşa că de ce n-ar avea Bevis dreptul să obţină din el o floare complet neagră? Şi da, în cazul în care el va izbuti, asta va însemna multe milioane pentru noi, şi de ce nu, la urma urmei? Se ridicase acum în picioare,

aplecându-se şi ea peste birou către el, cu ochii ca nişte oceane pe timp de furtună. Am investit în planta aceasta mai bine de opt ani de muncă asiduă. Casa Orhideelor a sponsorizat această muncă. De ce să nu vrem să profităm de pe urma ei? Aşa se fac marile afaceri, începuse ea aproape să strige la el.

– Ia nu-mi mai ţine prelegeri despre marile afaceri, se răsti la ea Haldane. Eu am câştigat astfel mai mulţi bani decât vei fi tu în stare să faci în toată viaţa ta.

Electra se simţi din nou luată prin surprindere şi înţelese în sfârşit câte ceva din ceea ce dorise să spună George Dixon. O părăsi orice forţă de a mai lupta. Se lăsă moale în scaun, iar faţa ei căpătă o expresie îndurerată.

– Fox, rosti ea cu simplitate. Haldane încremeni. Nu te cheamă Courtenay. Te cheamă Fox. Eşti proprietarul ... companiei de calculatoare Fox şi a acelei companii multinaţionale ...

Bărbatul era multimiliardar.

Femeia scutură din cap. Nu înţelegea pentru ce un astfel se om se dădea drept un umil angajat al unei companii de asigurări.

– Aşa e. Haldane dădu din cap. Mă cheamă Haldane Courtenay Fox. Iar tatăl meu a fost Ray Fox. Dar să nu uiţi un lucru ... Orhideea aceea îmi aparţine. Aşa că îmi va aparţine şi orice hibrid pe care tu şi scoţianul tău cel hoţ l-aţi obţinut din ea.

Electra părea să nu-l mai audă. Bineînţeles că auzise ameninţarea lui, însă în clipa aceea nu-i mai păsa.

Se uită fix în ochii bărbatului. Apoi se ridică încet de la masa ei de lucru.

– M-ai mințit încă de la bun început, rosti ea cu multă

amărăciune. Aş putea pune rămăşag că nici măcar nu lucrezi pentru Coleman's ...

– Eu am *cumpărat* compania Coleman's, precizează Haldane fără să-şi ascundă tristeţea. Am cumpărat acea companie atunci când mi-am dat seama că era principala firmă de asigurare pentru cele mai mari companii cultivatoare de orhidee din lume. Sesizându-i surprinderea, bărbatul surâse îndurerat. Doar nu crezi că reprezinţi unica firmă la care am încercat să dau de urma hibridului tatălui meu. Mi-a luat ani de zile ca să-i descopăr pe cei care furaseră floarea.

Era inutil. Încerca să-şi menţină starea de furie şi de dispreţ, de altfel, cu totul îndreptăţită. Însă îl copleşise durerea. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o sărute, ca să-i alunge deznădejdea vizibilă în ochii ei .... Ironia sorţii era aceea că ea făcuse toate astea pentru bani, pentru prestigiu, pentru putere .... În timp ce el i-ar fi putut oferi mult mai mult decât atât, împreună cu iubirea lui, împreună cu inima lui, cu o verighetă şi cu mulţi copii ...

– M-ai minţit încă de la bun început, îi spuse ea din nou. Şi în tot acest timp ... cu toate sărutările tale, în pofida faptului că am făcut dragoste ...Simţea că-şi pierde şirul. În tot acest timp, tu urzeai doar planuri de distrugere, pentru mine şi firma mea. Iar aseară ... până şi aseară ... ! Electra se înecă, plină de deznădejde. Minciuni. Prefăcătorii. Nu m-ai iubit deloc.

Bărbatul făcu un pas spre ea.

– Electra! Şi vocea bărbatului era îndurerată, însă femeia se dădu repede înapoi.

– Nu! ţipă ea. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi! Îşi ieşise din minţi. Ea, cea care era mereu atât de stăpână pe situaţie şi atât de calmă. La dracu'! Totul era caraghios! Ar fi vrut să râdă în hohote.

De cealaltă parte a uşii, Flora nu mai putea rezista. Auzise vocile ridicate şi ştia că înăuntru era o ceartă înverşunată, deşi nu avea habar de motivul acesteia. Însă acum, vorbele speriate ale prietenei ei o făceau să-şi închipuie tot felul de lucruri rele, aşa că se repezi la uşă şi o deschise, gata să-i sară acesteia în ajutor.

– Electra? Totul e în ordine? Flora se mai linişti, când văzu că prietena ei nu păţise nimic.

Însă Electra avea acea expresie pe faţă şi acea privire în ochi.

Insuportabile pentru Flora.

Insuportabile şi pentru Haldane.

În consecinţă, fără a mai rosti niciun alt cuvânt, acesta se răsuci pe călcâie şi plecă. Pe când trecea pe lângă Flora, femeia putu desluşi uşor şi pe figura lui aceeaşi expresie de suferinţă şi deznădejde.

19

Bevis rămăsese în picioare pe acel platou, cu o față îngrozită, urmărind cum cei trei bărbați își croiau drumul sinuos în josul povârnișului, către valea de dedesubt. Bărbatul cel tânăr, Lohano, se afla în fruntea micului grup, deschizând încrezător calea. Acesta mergea sau mai bine zis tropăia țanțoș ca un cocoș, de-a lungul întortocheatei cărări.

După ce bătrânul *Kahuna Nui* terminase ceremonia, Lohano îi aruncase lui Bevis o triumfătoare privire plină de o bucurie răutăcioasă.

Bevis n-avea de gând să-i spună nimic Ilenei, însă era îngrijorat în privința acelui tânăr. Din ceea ce îi spusese fata despre fiul regelui Tiki, el se așteptase să întâlnească un individ destul de mofturos și de arțăgos.

Dar privirea din ochii acestuia, atunci când prințul îi zâmbise disprețuitor, fusese ... încărcată de răutate.

Era sigur de faptul că și bunicul Ilenei remarcase acea privire. Și în cazul în care el nu se înșelase, bătrânul o dezaprobase. Acest lucru îl îndreptățea pe Bevis să spere că situația ar fi putut încă să se aranjeze, până la urmă.

În realitate, Koki'Hana făcuse mult mai mult decât doar să dezaprobe. Și el remarcase expresia de bucurie răutăcioasă de pe figura lui Lohano, și în vreme ce îl ajuta pe Înaltul Preot să treacă de o porțiune și mai abruptă și acoperită cu

Biblioteca Metropolitană

pietriş a unei cotituri a potecii, regele începuse să aibă serioase îndoieli în privinţa lui Lohano.

Tânărul se comporta într-adevăr straniu. Ba părea de-a dreptul zdruncinat. Mai înainte, la palat, Lohano fusese atât de .... profund disperat, atunci când el îi vorbise despre aventura Ilenei.

Apoi, băiatul păruse ferm hotărât să o ajute pe Ileana, punând la cale acea căsătorie prin mandat.

Iar acum, regele putea simţi valurile de bucurie nestăvilită care îl asaltaseră pe tânărul prinţ.

Koki'Hana se uită la spinarea dreaptă şi bronzată a acestuia şi îşi jură în gând că avea să-l sune pe tatăl lui Lohano cu proxima ocazie. Se dojeni pentru faptul că nu făcuse încă mai demult acest lucru. Se gândise că îl cunoştea pe Lohano de o viaţă întreagă, însă această presupunere se baza doar pe bizara vizită de o săptămână pe care le-o făcuse tânărul după mulţi ani de zile. În copilăria lui Lohano, acesta i se păruse destul de arătos.

Dar până la urmă, ce ştia el în realitate despre acel bărbat? Nu ştia decât faptul că era moştenitorul familiei Tiki. Şi era oare asta cu adevărat îndeajuns, *cu adevărat îndeajuns* pentru a-i oferi mâna nepoatei sale?

Pe când cobora în vale, Koki'Hana începu pentru întâia oară să înţeleagă din ce cauză majordomului său nu-i plăcea de respectivul prinţ. Şi de ce refuzase Ileana să se mărite cu acesta.

Şi în timp ce se gândea la toate lucrurile astea, pur şi simplu nu putea scăpa de simţământul că făcuse o greşeală extrem de gravă ...

Sus pe platou, Bevis oftă şi se întoarse, cele trei siluete care se îndepărtau părând acum doar nişte mici beţigaşe în depărtare, mult dedesubtul lor.

Bărbatul se răsuci şi o văzu pe Ileana încă holbându-se la valea verde şi luxuriantă din faţa ochilor ei. Chipul ei era palid şi încordat. Bevis se apropie de ea şi o cuprinse cu tandreţe în braţele sale puternice, cu spatele ei lipit de pieptul lui.

Ileana oftă din greu, după care îi mângâie bărbatului antebraţele musculoase pe care acesta i le petrecuse pe sub sâni, simţindu-i sub buricele degetelor firele catifelate de păr de pe ele.

– Bevis! Doar atât îi spuse ea cu blândeţe.

– Ştiu, domnişoară. Ştiu.

Ea se răsuci încet, lipindu-şi apoi obrazul de pieptul lui. Îi putea auzi inima bubuind încurajator sub obrazul ei. Închise ochii şi se agăţă de el ca de ultima speranţă a vieţii ei.

În cele din urmă, se desprinse din braţele lui şi îi zise:

– Hai să ne plimbăm!

Şi cei doi rătăciră apoi îndelung, în tăcere, fără nicio ţintă, şi până la urmă o luară pe o cărăruie care trecea de-a curmezişul dealurilor. Fără să stea prea mult pe gânduri, ei urmară încet direcţia în care îi ducea poteca respectivă.

Mâna ei era rece la început în mâna lui, dar treptat, se încălzi din nou.

Cei doi făcură un popas într-o poiană, unde Bevis se rezemă de trunchiul unui copac. Ileana se aşeză într-o mică zonă cu iarbă şi îşi strânse genunchii la piept, sprijinindu-şi de ei bărbia. Părea mică şi lipsită de apărare, iar Bevis pur şi simplu nu mai putea îndura s-o vadă cum suferă.

– Domnişoară .... Se aşeză şi el pe iarbă lângă ea, cu trupul lui robust foarte aproape de trupul ei, dar fără să o atingă.

Ea îşi întoarse spre el ochii negri şi încrezători şi îl privi ţintă, iar el îşi regăsi cuvintele pe care voise să le rostească.

Dorise să spună că regele Koki'Hana era extrem de ataşat onoarei şi tradiţiilor familiei sale. Că poate s-ar cuveni ca ei să se gândească la ceea ce însemnau toate aceste lucruri şi pentru ea.

În schimb, el se trezi că o întreabă cu blândeţe, dar plin de hotărâre:

– Această „Ceremonie a Unirii", la care tocmai am asistat, este recunoscută de lege?

Ochii Ilenei se întunecară.

– Da. Ba nu. Adică .... este legală doar în faţa străvechilor tradiţii tribale. Însă insulele Hawaii aparţin în acelaşi timp şi Statelor Unite ale Americii, supunându-se legislaţiei americane.

– Iar conform acestei legislaţii, o domnişoară poate fi măritată împotriva voinţei sale?

– Nu.

– Şi crezi că bunicul tău ştie şi el acest lucru?

Ileana râse.

– Bietul Bevis! Probabil îţi închipui că ai nimerit într-o familie de modă veche! Bineînţeles că bunicul meu ştie faptul că această căsătorie nu este strict legală. Tu poate că nu-l cunoşti prea bine, dar el este un om foarte realist. Tatăl lui a fost un om de afaceri de prim rang! Şi l-a învăţat pe bunicu' totul în legătură cu conducerea unui imperiu. Într-o lume a americanilor albi. Ooo, ştiu că asta sună cam .... cum anume?

– Rasist? o întrebă încet Bevis.

Ileana făcu ochii mari, teribil de şocată.

– Bevis! Ooo, nu, Bevis, nu! Bunicului meu nu-i pasă că tu eşti alb sau că eu sunt polineziană! Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că Oahu este o amestecătură de tot felul de rase şi de civilizaţii. Şi ne descurcăm foarte bine cu toţii împreună, de-atâta vreme. Bunicu' îi respectă pe toţi la fel,

indiferent de rasă, credinţă, culoare, ori apartenenţă politică. Lahinii acceptă de sute de ani căsătoriile interrasiale. Şi de ce nu? Până şi propria mea bunică a fost o doamnă portugheză din sud.

– Asta înseamnă că el nu mă vrea pe mine anume drept ginere?

– Nu! Nu este vorba de asta ... adică, în cazul în care aveam fraţi sau surori, dacă n-aş fi fost unica descendentă din neam, el ar fi fost încântat de cel pe care l-am ales drept soţ ... Şi ea se aplecă pentru a se lipi de el. Bevis, dragul meu, te rog din suflet să încerci să înţelegi. Bunicul meu ... ei bine, el se străduieşte din răsputeri să păstreze vii vechile tradiţii. Tatăl lui a pus bazele marii averi a familiei Lahina. Asta a fost contribuţia *acelui* om. Acum, bunicu' socoteşte că trebuie să lase şi el ceva bun în urmă, pentru poporul său, drept moştenire. Iar acest lucru este o înţelegere limpede a istoriei, a culturii şi a apartenenţei. Şi tocmai de-aceea, el sponsorizează activităţile universitare, şcolile în limba tradiţională polineziană, pentru ca aceasta să nu dispară, academia de *hula* ...

– Taci, domnişoară, nu te mai întrista. Şi bărbatul îi dădu la o parte de pe faţă părul ei lung şi negru.

Ea se întoarse şi îl privi cu o expresie aprigă.

– Trebuie să te fac să înţelegi de ce procedează bunicu' astfel. La el nu-i vorba de duşmănie, nici de prejudecată şi nici măcar de faptul că nu i-ar plăcea de tine. Ba eu una sunt sigură că te place chiar foarte mult!

Bevis nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Însă are o manieră extrem de simpatică de a o arăta, domnişoară.

– Ştiu asta! Ileana scoase şi ea un scurt hohot de râs posomorât. Ştiu foarte bine! Numai că ... bunicu' ... ei bine,

el are un fel aparte de a face anumite lucruri. De a se gândi la anumite lucruri ...

– În cazul acesta, va trebui să-l ajutăm să ... devină ceva mai flexibil, nu-i aşa, domnişoară? o întrebă Bevis.

Ileana îl îmbrăţişă strâns.

– Ooo, Bevis! Sunt atât de bucuroasă că ai spus asta! Mi-a fost teamă de faptul că această Ceremonie a Unirii s-ar fi putut să aibă asupra ta efectul scontat de către ei. Că Lohano s-ar fi putut să reuşească să se interpună în final între noi doi! Dacă ai fi spus că ar trebui să ne mai gândim sau ai fi făcut gestul de „a da înapoi", aşa cum procedează unii bărbaţi... eu aş fi murit, Bevis.

Bărbatul se simţi năpădit de un scurt val de panică dându-şi seama cât de aproape fusese să facă tocmai acest lucru. Ooo, şi asta nu din cauză că s-ar fi răzgândit cumva sau că n-ar mai fi iubit-o, ci doar pentru că nu voia să o despartă de familia ei – şi de drepturile pe care le avea ea prin naştere.

Acum o strânse şi el la piept. Fusese atât de aproape de a o pierde. Atât de aproape de a distruge legătura lor. Scăpaseră amândoi ca prin urechile acului, însă nu avea să se mai întâmple asta niciodată.

Dintr-odată, era foarte sigur de acest lucru. Pur şi simplu, ştia asta. Pentru prima oară de când o cunoştea pe această fată, acum avea în sfârşit o nestrămutată încredere în dragostea lor.

Sesizând încrederea lui, Ileana simţi cum îi creşte inima şi i se aprinde cu o vâlvătaie care avea să-i ţină de cald pentru tot restul vieţii ei.

Mult timp rămaseră aşa unul lângă altul, pur şi simplu stând îmbrăţişaţi, fără să mai spună absolut nimic şi simţind chiar *nevoia* să nu rostească niciun cuvânt.

Apoi, încet, pe când soarele începea să se scufunde în

ocean, iar rarele foci-călugăr de pe țărmul de nord dădeau semne de somnolență, pe Bevis îl cuprinse agitația.

– Ei bine, domnișoară, nu încape nicio îndoială că bunicul tău a aruncat mingea în terenul nostru. În consecință, ce trebuie să facem noi în privința asta?

Ileana oftă, se ridică în picioare, se întinse și se strâmbă din cauza unei dureri într-un mușchi amorțit.

– Nu prea știu nici eu.

Se ridică și Bevis în picioare și amândoi își continuară plimbarea pe potecă. Păsărelele își începuseră concertul lor de seară, în timp ce întunericul îi învăluia încet-încet dinspre ocean.

– Cred că ar trebui să cerem sfatul unui avocat, îi spuse Bevis fără prea mare entuziasm. Să-l rugăm să trimită o declarație legalizată către regele Koki'Hana, prin care să se adeverească faptul că noi am fost martori la acea Ceremonie a Unirii, și în același timp să se stipuleze că respectiva ceremonie nu este recunoscută de lege și că noi doi nu suntem de acord cu ea.

Ileana suspină.

– Și eu sunt de aceeași părere, însă acest lucru mi se pare ... prea oficial.

– Știu. Nici pe mine nu mă prea încântă ideea asta, domnișoară. Dar trebuie să facem ceva pentru a-i da de știre bunicului tău că lucrurile nu s-au încheiat aici. Ileana, mie unul nu-mi place câtuși de puțin bărbatul cu care vrea el să te căsătorească.

– Păi, nici mie. Nu m-ar mira deloc să aflu că Lohano a pus la cale acest aranjament. Aș putea jura că numai el l-a determinat pe bunicu' să procedeze astfel.

– Ce mult mi-ar fi plăcut să-i dau un pumn în figură, ca să-i șterg de pe față expresia de îngâmfare.

Ileana râse. Îi displăcea violența, însă trebuia să recunoască până și ea că i-ar fi plăcut ca Lohano să primească o lovitură peste frumosul lui nas.

Cei doi încă mai râdeau, când o cotiră pe potecă printre copaci și zăriră în apropiere o stâncă mare, înaltă, cu forma aceea bizară de falus, în spatele căreia tocmai apunea soarele.

Ileana o recunoscu imediat și la fel și Bevis.

Era Stânca Falică.

În vreme ce soarele se ascundea îndărătul ei, stânca respectivă arunca o imensă umbră pe iarba de dedesubt. În jurul celor doi, bufnițele își părăsiră adăposturile din timpul zilei și o porniră în căutarea hranei. Începuse să bată și vântul. În atmosferă se făcea simțită o pace și în același timp o putere păgână.

– Cred că înțelegi acum pentru ce strămoșii mei obișnuiau să vină aici, îi spuse Ileana încântată privind visătoare acea stâncă. Cred că până și regina Ka'ahumanu a fost cândva aici.

– Regina războinică? Cea despre al cărei portret mi-ai vorbit?

– Da. Acasă la noi, avem un tablou cu ea, în care ține în mână o orhidee neagră.

– Nici n-am apucat să-i povestim bunicului tău despre intenția mea de a obține o orhidee neagră. Dar poate că până la urmă tot inutil ar fi fost și acest lucru, pentru că dacă floarea care va înflori nu va fi neagră .... Și bărbatul se opri întristat.

– Ai dreptate, suspină și Ileana. Nu se puteau baza pe acea orhidee pentru a-l îmblânzi pe bunic. Sau cel puțin, nu în totalitate.

Ileana se încruntă și se uită cu mai multă atenție la stâncă.

– Tu știai, continuă ea, că femeile hawaiiene veneau cu iubiții lor aici, dacă nu izbuteau să conceapă copii? Ele

considerau că zeii din vechime înălțaseră această stâncă aici, drept o nădejde a fertilității. Din același motiv a venit aici și regina Ka'ahumanu, fiindcă avea nevoie de un moștenitor...

Ileana se întoarse apoi spre Bevis. În lumina asfințitului de soare ochii ei păreau ca două făclii aprinse.

– Bevis ... , începu ea.

Bărbatul se dădu înapoi, ridicându-și mâinile.

– Stai puțin, domnișoară ....

– Bevis, vino la mine, îi spuse Ileana, zâmbindu-i șăgalnic. Am de gând să te seduc.

Lui Bevis i se puse un nod în gât. Ea purta o simplă rochie *mumu*, de culoare albă cu verde ca de cercelușe, înfășurată în jurul ei și prinsă cu o cataramă în talie. Era sigur că ea alesese un model tradițional de rochie, ca să-i facă o plăcere bunicului ei.

Însă și lui Bevis îi plăcea rochia aceea.

Părul lung și negru al fetei i se revărsa până la mijloc și flutura în bătaia vântului, iar ochii ei negri misterioși și migdalați îl sfredeleau. Bevis se simți cuprins de fiori în tot corpul, ca o reacție la un eventual ritual de vrăjitorie, îndreptat asupra lui.

– Domnișoară, rosti el cu un glas dintr-odată îngroșat.

– Apropie-te, iubitule, îl îndemnă ea, cu o voce la fel de răgușită ca și a lui. Fata începu să meargă de-a-ndăratelea către stâncă, fără să-l scape pe bărbat din ochii care acționau asupra acestuia precum doi magneți. Vreau să facem dragoste.

Bevis se trezi că o urmează ca într-o transă. Călca pe iarbă ademenit fără putință de scăpare, îndreptându-se în direcția umbrei acelei stânci din vechime.

– Domnișoară, îi spuse el cu glasul lui îngroșat. Ești absolut sigură că vrei să faci asta?

Ileana râse încetişor. Bineînţeles că era sigură. Dacă acest lucru fusese valabil pentru regina războinică, îşi păstra valabilitatea şi pentru ea.

Din câte îşi amintea, se spunea că regina Ka'ahumanu concepuse într-adevăr un fiu acolo.

Iar dacă şi ea, Ileana, ar fi reuşit acelaşi lucru ....

Koki'Hana nu s-ar mai fi putut împotrivi iubirii ei pentru Bevis. Pentru că, altminteri, el şi-ar fi pierdut strănepotul.

Şi mai era şi altceva ....

În timp ce iubitul ei se apropia de ea, fata uită complet de familia ei. Ileana îşi dorea acel fiu sau acea fiică mai mult decât orice pe lume, pur şi simplu pentru că ea urma să poarte în pântec copilul lui Bevis. Urmau să-şi clădească o viaţă împreună, să se căsătorească, să aibă copii, să se bucure de carierele lor .... Să aibă tot ce şi-ar fi dorit.

Fata începu să tremure uşor, atunci când ieşi din lumina soarelui care asfinţea şi trecu în umbra deasă a stâncii.

– Mi-e frig, Bevis. Încălzeşte-mă.

Bărbatul făcu şi ultimul pas care îi mai despărţea şi o luă în braţe.

Ileana îşi aruncă sandalele ei simple şi îşi afundă degetele de la picioare în iarba rece, în timp ce se înălţa pe vârfuri ca să-şi sărute iubitul.

Bevis o strânse în braţe şi o ridică în aer. Ea îi simţi buzele fierbinţi şi pline de promisiuni, iar când bărbatul îi atinse limba cu propria lui limbă, fata se simţi cuprinsă de un val de căldură. Şi-n definitiv, nu era de mirare, îşi zise ca prin vis prinţesa. Se aflau pe o insulă vulcanică, sub dogoarea soarelui. I se părea foarte normal ca şi ei doi să se aprindă.

Bevis gemu, atunci când fata începu să se lase în jos, iar el îi simţi sfârcurile înfierbântându-i pieptul, abdomenul, apoi coapsele. Ileana se prăvăli apoi în iarbă. Se întinse pe spate,

lipindu-şi spinarea de pământul rece şi întinzându-şi mâinile deasupra capului. Părul i se risipise pe pământ în jurul capului, ca un evantai negru de mătase.

Întinse picioarele ei lungi şi goale, începând să le frece de coapsele lui.

Fata văzu că ochii bărbatului deveniseră şi mai întunecaţi după acel contact dintre picioarele lor şi zâmbi cu viclenie. Apoi îşi ridică piciorul gol şi îl frecă uşor de coapsa lui Bevis.

Acesta simţi că ameţeşte.

Fata îşi întinse lungile ei braţe subţiri şi albe, care păreau foarte bronzate în lumina asfinţitului. Îşi întredeschise gura, dând la iveală nişte dinţi mici şi albi.

Ochii ei migdalaţi căpătară nuanţa întunecată a străvechii roci vulcanice.

Ileana îşi frecă şi mai tare piciorul de coapsa bărbatului, atingându-i muşchii cu degetul mare.

Bevis înghiţi în sec.

– Tu acum îmi faci o vrăjitorie, rosti el răguşit.

– Aşa e, încuviinţă Ileana.

Fata îşi duse mâna la talie şi desfăcu nodul rochiei.

Încetişor, ea întinse rochia de mătase pe sol şi rămase goală. Sfârcurile sânilor ei, de culoarea cireşei, se întăriseră, iar triunghiul întunecat de păr dintre coapse i se umezise deja, anticipând plăcerea.

Bevis scoase un geamăt profund. Era încântătoare şi atât de atrăgătoare!

Ileana îl privi cu nişte ochi îndrăzneţi şi atoate-cunoscători.

– Scoate-ţi cămaşa, iubitule, îi spuse ea pe un ton răguşit. Vreau să te privesc.

Bevis constată faptul că degetele lui se ridicară automat

spre piept. Se supunea ca un sclav în fața iubitei sale, lucru care îi plăcea nespus de mult.

Își eliberă umerii lați și musculoși de cămașa din bumbac, pe care o lăsă să-i cadă la picioare.

Ileana îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Ea cunoștea puterea acelor brațe și tăria mușchilor de pe pieptul bărbatului.

– Scoate-ți și pantalonii. Vreau să te privesc.

Bevis își desfăcu și cureaua, cu degete tremurânde, și își scoase și pantalonii albi de bumbac. Ileana inspiră adânc, uitându-se la gambele musculoase și la coapsele tari.

Fata se ridică în șezut și întinse încet o mână, introducându-și un deget pe sub elasticul chiloților lui.

– Scoate-ți-i și pe ăștia. Vreau să te privesc. Vocea ei semăna cu o adiere de vânt și cu vuietul îndepărtat al oceanului. Fata se dovedea a fi o adevărată forță a naturii.

Bevis se descotorosi și de chiloți, rămânând în fața ei, ascultător și excitat.

Ileana scoase un hohot de râs. Era un hohot slab însă victorios. De-a lungul veacurilor, multe femei se întinseseră la umbra Stâncii Falice și scoseseră un astfel de hohot de râs.

Bevis simți fiori puternici străbătându-i măruntaiele.

– Domnișoară, îi spuse el pe un ton răgușit. Suna ca o rugăminte sau poate ca o poezie de dragoste.

Ileana îl prinse de o gleznă, după care îi cuprinse pulpele. Degetele ei îi atinseră lui Bevis dosul genunchilor, apoi mai sus părul negru și mătăsos de pe coapse, ajungând la fesele lui tari.

Ileana se aplecă în față și îi sărută buricul, limba ei scotocind prin acea crestătură, precum o cârtiță care-și caută adăpostul.

Bevis îşi dădu capul pe spate şi scoase un strigăt. Glasul lui se reverberă de stâncă, iar ecoul strigătului său trecu printre copaci, alungând păsările din cuiburile lor. Acestea începură să ciripească zgomotos.

Ileana îl mângâie apoi şi pe spate. Sânii ei atinseră din nou pieptul bărbatului, în timp ce fata îi cuprindea braţele, iar apoi şi umerii, trăgându-l în jos spre ea.

Nici nu i-a fost greu. Bevis părea a-şi fi pierdut orice urmă de iniţiativă masculină, predându-se de bunăvoie în faţa ei.

Bărbatul se prăbuşi pe iarbă, ca o ofrandă, neputincios în faţa imaginii impunătoare a stâncii.

Ileana se aşeză deasupra lui şi îl cuprinse pe după mijloc, în timp ce lungul ei păr negru cădea peste pieptul lui.

Fata îşi aplecă fruntea, pe când părul ei atingea şi abdomenul bărbatului, şi începu să-i sărute fluierul piciorului.

Apoi îşi ridică din nou fruntea şi începu să-i sărute genunchii, apoi şi mai sus, în zona mai albă, mai delicată şi mai catifelată a coapselor lui. Îi desfăcu uşor puternicii muşchi şi începu să-i atingă şi să-i dezmierde cu limba un testicul catifelat.

Bevis tresări înfiorat. Capul lui brunet se bălăbănea într-o parte şi-n cealaltă pe iarbă, având deasupra lui imaginea caleidoscopică a Stâncii Falice. Bărbatul se simţea mistuit de o dorinţă arzătoare.

– Ileana!

Prinţesa îi luă între buze întreg testiculul. Îi plăcea consistenţa aceea plină de fierbinţeală, care îi umplea toată gura.

Iar în momentele în care Bevis începuse să creadă că nu mai putea suporta o atât de intensă plăcere, ea se înălţă, atingându-l cu părul ei moale pe piept, astfel că figura ei,

atât de încântătoare şi de autoritară, înlocui în faţa ochilor lui imaginea stâncii.

– Acum, iubitul meu, îi şopti ea.

Bevis se arcui pe iarbă atât de brusc, încât aproape că o aruncă în sus, dar ea se încleştă cu mâinile de braţele lui vânjoase, în timp ce muşchii vaginului ei îi prinseră în captivitate puternica tijă ca de fier, care o străpunse.

Ileana îşi muşcă buzele, după care înţelese că în acel moment nu avea niciun rost să se mai abţină, astfel că deschise larg gura şi scoase un strigăt prelung de plăcere.

Apoi fata începu să se mişte din ce în ce mai repede, în sus şi-n jos, înainte şi înapoi, folosindu-se de el şi în acelaşi timp oferindu-i absolut totul, până când puternica ei strânsoare îl stoarse de puteri, pentru ca darul vieţii să explodeze adânc, înăuntrul ei.

Ileana îşi dădu capul pe spate, mai scoase încă un strigăt şi se uită la stâncă.

Un copil! se rugă ea în gând.

Ajută-mă să am un copil.

20

Haldane îi zâmbi scurt secretarei lui Curtis Bradshaw, atunci când aceasta îl întâmpinase încă o dată la lift.

– Bună dimineaţa, domnule Fox. Domnul Bradshaw vă aşteaptă.

Ea îl conduse pe coridoarele elegante, pe lângă pereţii pe care se aflau impunătoare portrete ale unor foşti avocaţi ai firmei, demult dispăruţi dintre cei vii şi urcaţi în măreaţa sală de judecată din ceruri.

Cu o lună în urmă, el ar fi admirat imaginea înaltei blonde care se unduia provocator în faţa ochilor lui. Interminabilele picioare ale acesteia şi talia ei subţire ca de viespe, mai mult subliniată decât ascunsă de costumul cu croială bărbătească pe care îl purta femeia, ar fi captat în întregime atenţia ochilor lui chihlimbarii.

Însă acum el de-abia dacă o remarcase în treacăt.

Electra Stapleton îl schimbase într-o manieră de care bărbatul nici măcar nu era încă pe de-a-ntregul conştient.

Secretara îl pofti să intre în biroul lui Curtis Bradshaw şi apoi se îndepărtă cu o vădită părere de rău, aruncându-i o ultimă şi prelungă privire.

Şi din nou Haldane fu izbit de aspectul ca de ursuleţ de pluş al avocatului.

– Domnule Fox. Curtis se ridică şi îi întinse mâna. De la întrevederea noastră trecută, lucrurile au avansat.

– Aşa speram şi eu să se întâmple. Haldane îi strânse mâna fără niciun chef. Aţi dat curs acţiunii?

Ochii avocatului, asemănători cu nişte năsturaşi negri, fură încadraţi de multe riduri, în timp ce acesta îi zâmbi.

– Desigur.

Avocatul îi întinse clientului său un lung document juridic împăturit şi aşteptă ca acesta să-l citească.

Haldane nici măcar nu se mai osteni să se aşeze pe scaun. Cuprins de încordare, el îşi aruncă repede privirea ochilor săi ca de chihlimbar pe acea hârtie, desluşind cu uşurinţă esenţa documentului, din toată acea aglomerare de termeni juridici.

– E-n regulă. Îl pot acum trimite la destinaţie?

– *Eu* sunt cel îndreptăţit să-l trimit acum la destinaţie, îl corectă cu repeziciune Curtis. În cadrul acestui caz, tu eşti reclamantul, domnule Fox, şi nu un reprezentant al legii sau al sistemului judiciar.

– Atunci, dă-mi voie să te conduc cu maşina până la Casa Orhideelor, îi spuse el politicos avocatului. Nu avea de gând să-l lase pe acel bărbat să înmâneze singur citaţia. Respectivul era distrugătorul legal – şi cu toate că el însuşi fusese acela care îl asmuţise asupra Electrei, nu intenţiona să stea deoparte şi să-l lase pe altul s-o sfâşie.

De multă vreme nu-şi mai impunea s-o urască. Sau, chiar şi mai greu de realizat – să simtă doar indiferenţă la adresa ei.

Şi nu că ea ar fi urmat cumva să-i mulţumească pentru implicarea lui afectivă, bineînţeles că nu. Cu siguranţă că femeia avea să considere că el se afla acolo numai pentru că voia s-o vadă suferind. Şi câtă vreme Electra ar fi crezut asta, el ar fi fost în siguranţă. Atâta timp cât ea îl ura şi îl dispreţuia, el se putea menţine pe linia de plutire. Dar dacă vreodată şi-ar fi dat ea seama cât de mult o iubea el ....

Bărbatul se cutremură.

Curtis Bradshaw îşi aplecă într-o parte capul, şi oricine l-ar fi văzut ar fi sesizat asemănarea cu un drăguţ ursuleţ de pluş.

– Vrei să fii şi tu de faţă la momentul uciderii prăzii, ca să zic aşa? îl întrebă el retoric, pentru că deja dădea din cap. Foarte bine, domnule Fox. Deşi eu unul nu recomand de obicei clienţilor mei să participe la vreuna dintre ... ăăă ... acţiunile pregătitoare. În general, nu e o idee prea bună să te implici personal.

Haldane zâmbi cu înverşunare.

– Însă chiar *este* ceva personal.

Personal într-o măsură cu mult mai mare decât îţi poţi închipui, spuse în sinea lui, cu un aer macabru, Fox.

Curtis dădu din cap.

– Da. Da, înţeleg acest lucru. Ai fost apropiat de tatăl tău, domnule Fox? îl întrebă avocatul, întinzând mâna pentru a-şi lua haina.

Dar omul nu era chiar aşa de interesat să afle acest lucru. Propriul lui tată murise cu mulţi ani în urmă şi ei doi nu fuseseră niciodată prea apropiaţi unul de celălalt. Însă mulţi clienţi de-ai lui simţeau nevoia unei mici strângeri înţelegătoare de mână, pentru îmbărbătare. Se putea spune că intra şi asta în costul serviciilor furnizate.

Haldane se uită la el, parţial amuzat, parţial iritat, descifrându-l imediat pe avocat.

– Domnule Bradshaw, hai să lăsăm efuziunile sentimentale şi să trecem pur şi simplu la treabă, da? N-am nevoie să fiu tratat cu precauţie, ca un copilaş. M-am făcut băiat mare de-acum. Nu mai am nevoie de ursuleţul meu de pluş.

Curtis îi zâmbi cu subînţeles şi dădu din cap.

– Am înţeles, domnule Fox. Şi trebuie să te asigur că este o plăcere pentru mine să te am drept client.

Haldane scoase un mormăit ininteligibil şi cei doi bărbaţi părăsiră biroul.

Eliberat de obligaţia de a mai juca rolul lui Hal Courtenay, Fox îşi schimbase maşina pe care o închiriase, pentru una dintre preferatele sale, un strălucitor Jaguar XJS de culoare verde-închis, asemănător cu unul dintre automobilele lui de-acasă. Capitonat în piele bej, cu un tablou de bord din lemn veritabil de nuc şi cu un elegant ceas oval, automobilul îi luase avocatului ochii.

De asemenea, Haldane se mutase de la primul hotel, într-un apartament de la Blue Hawaiian. La posibilităţile sale financiare, îşi putea permite să locuiască la unul dintre cele mai bune hoteluri de pe insulă. Îl şi cunoştea puţin pe proprietarul acestuia, Dominic Fairchild. Ei se întâlniseră atunci când licitaseră amândoi pentru preluarea aceleiaşi firme.

Haldane conducea repede, dar bine şi avocatul plinuţ, după câteva minute de încordare, se relaxă şi savură acea călătorie.

Omul nu mai fusese niciodată până atunci la Casa Orhideelor, cu toate că fiica lui şi câteva prietene de-ale ei o vizitaseră, în anul în care serele şi grădina fuseseră pentru prima oară deschise pentru public. Bineînţeles că acele tururi ale companici de orhidee erau efectuate doar cu însoţitor şi puteau fi făcute numai în momente dinainte stabilite. Niciunui vizitator întâmplător nu i-ar fi fost îngăduit să vadă ceva compromiţător. Şi totuşi, avocatul era încrezător în succesul pe care avea să-l obţină în cazul cu pricina.

Simţea deja mirosul victoriei.

Bun cunoscător al caracterului oamenilor, Curtis studiase temeinic problema, iar acel personaj care fusese Brian Stapleton nu-i inspirase o prea mare încredere.

El se uită la clientul lui, observând o dată în plus încordarea de pe faţa acestuia şi expresia lui tristă sau poate îndurerată.

– Să ştii, domnule Fox, că în cazul în care ai orice fel de îndoieli în privinţa asta ...

– N-am niciun dubiu, îi replică hotărât Haldane. I-am promis tatălui meu, pe patul de moarte, că am să-i găsesc orhideea şi am să-i redau acesteia adevăratul ei nume.

Curtis dădu din cap.

– Perfect. Totul părea să fie simplu.

Prin urmare, ce anume îl rodea oare pe acel individ?

Câteva minute mai târziu, el află răspunsul la întrebarea lui.

Ajunseră la marea poartă dublă de intrare, cu numele „Casa Orhideelor" inscripţionat deasupra cu litere lucrate din fier forjat, iar paznicul îl recunoscu imediat pe Haldane. Dar în timp ce mai înainte veselul hawaiian îi ridica de fiecare dată bariera zâmbindu-i larg şi întâmpinându-l cu câte un cuvânt sau două de salut bucuros, în acea zi rubiconda şi de obicei prietenoasa figură a acestuia se încruntă la el cu multă suspiciune.

La fel ca toţi ceilalţi, şi el auzise zvonurile care circulau în legătură cu faptul că inspectorul de la asigurări făcuse ceva care o afectase pe Electra. Nimeni nu ştia cu exactitate despre ce anume era vorba – iar unii credeau că era o chestiune personală. Poate că bărbatul acela o înşelase cumva în dragoste?

Alţii afirmau, stârnind şi mai multă nelinişte, că ar fi fost vorba despre ceva legat de afaceri. Desigur că nimeni n-ar fi putut crede cu adevărat faptul că firma Casa Orhideelor s-ar afla într-o precară situaţie financiară. Era cu mult prea bine condusă.

Dar nimănui nu i-ar fi plăcut ca barca în care se afla să se clatine şi să se răstoarne.

Acum, paznicul nu se grăbi deloc cu formalităţile de intrare, mergând până-ntr-acolo încât îşi părăsi cabina lui cu aer condiţionat şi ieşi în arşiţa zilei caniculare ca să dea ocol maşinii, în timpul ăsta arborând o mină bănuitoare şi batjocoritoare. Era o schimbare radicală faţă de vechea maşină închiriată de către Haldane.

Într-un târziu, el se întoarse în gheretă şi ridică bariera.

Aflat pe locul pasagerului din dreapta, Curtis Bradshaw urmărea cu răbdare desfăşurarea evenimentelor. Îşi dădu seama însă de faptul că domnul Fox se cam înfuriase, deşi acesta nu făcuse niciun comentariu.

Înaintară cu maşina pe o alee pietruită şi mărginită de hibiscus şi frangipani înfloriţi, după care ocoliră o minunată fântână şi se opriră în faţa simplei şi elegantei clădiri administrative, tencuite în alb.

Curtis coborî din maşină şi privi surprins înspre sere. Trebuie să fi fost acolo cel puţin treizeci de sere sau poate chiar şi mai multe.

Şiruri după şiruri de sere păreau să se întindă pe mari suprafeţe de teren. Ar fi fost nevoie de o echipă uriaşă şi de multe ore de căutare, pentru a găsi doar o singură orhidee, în toată imensitatea aceea.

El se răsuci în direcţia clientului său. Dar încă înainte de a fi apucat avocatul să deschidă gura, Haldane dădu din cap şi zise:

– Ştiu. O să achit nota de plată a echipei de căutare. Numai să-mi aduci cea mai bună echipă.

Curtis dădu din cap. Şi el ar fi adus cea mai bună echipă de căutare – pentru că astfel ar fi crescut şi onorariul său.

Era acum bucuros să scape de arşiţa de-afară, intrând în holul răcoros, plin cu mari glastre cu plante verzi şi înflorite.

Haldane înclină din cap în direcţia recepţionerei, o femeie foarte elegantă, la vederea căreia Curtis făcu ochii mari.

Femeia dădu şi ea din cap în direcţia lui Haldane, îl măsură apoi cu un aer întrebător pe Curtis, după care întinse mâna către interfon.

Flora nu se arătă prea încântată să audă că Haldane venise însoţit de „un oaspete", dar, după câteva minute, Fox îşi dădu seama că ea probabil se consultase cu Electra, fiindcă imediat vocea Florei se auzi din nou în difuzorul interfonului, acordându-le musafirilor permisiunea de a intra.

Pe întreg parcursul ultimei jumătăţi de oră, Haldane avusese impresia că timpul semăna cu o ancoră imensă, care ameninţa să-l scufunde. El nu voia să dea ochii cu Electra. Şi cu toate astea, tânjea s-o revadă.

Nu voia să facă ceea ce făcea, şi totuşi ştia că nu avea încotro.

La intrarea lor, Flora era deja în picioare, înţepată şi gata să-i ia în primire. Curtis, căruia îi plăcea să descifreze caracterele oamenilor, găsi bizar de înduioşătoare ostilitatea dolofanei femei cu faţa pistruiată.

– E înăuntru, spuse ea nepoliticos, ignorându-l pe Curtis şi fixându-l cu o privire rece pe Haldane. Şi ar trebui să fii foarte atent la ceea ce faci!

Haldane se trezi că nu-i poate înfrunta privirea. Se simţea vinovat pentru ceea ce se întâmplase în cursul vizitei precedente – de parcă ar fi fost prins făcând ceva îngrozitor. Asta era o senzaţie nouă pentru el, una care nu-i prea plăcea. Ce avea oare Electra, de stârnea emoţii atât de puternice?

Fox dădu din cap către Curtis, şi împreună cei doi intrară în biroul Electrei.

Şi Electra era deja în picioare.

Când Flora o anunţase că Haldane Fox voia s-o vadă, doar la o zi după acea cumplită scenă, femeia intrase în panică. Fugise în mica baie de alături de biroul ei şi îşi verificase rapid înfăţişarea. Bineînţeles că acela fusese un gest complet lipsit de sens. Nu mai avea nicio importanţă cum arăta. Lui, oricum, nu-i mai păsa ....

Şi totuşi, se mai linişti, după ce se văzuse în oglindă.

Era îmbrăcată cu o fustă de un gri-argintiu, lungă până puţin peste genunchi, şi cu o bluză gri de mătase. Singurul şirag de perle veritabile, care îi atârna la gât, îi conferea un aer „de invulnerabilitate", de care avea atât de multă nevoie.

Părul ei de culoarea mierii, care i se ondula neglijent până pe umeri, şi ochii ei cenuşii-verzui, care de data aceasta erau mai mult verzi decât cenuşii, o făceau să pară dură şi detaşată şi, lucrul cel mai important dintre toate, stăpână pe ea.

Chiar dacă pe dinăuntru tremura toată şi se simţea mai vulnerabilă ca oricând.

N-avea de gând să lase să se observe din exterior acest lucru.

Prin urmare, atunci când el intră pe uşă, ea stătea în picioare lângă masa ei de lucru, cu spatele drept, cu bărbia împinsă mult înainte şi cu o figură impenetrabilă. Deşi sesizase că împreună cu Haldane mai venise şi altcineva, femeia nu avea ochi decât pentru el.

Haldane era îmbrăcat cu un costum bleumarin cu dungi bleu, foarte subţiri. Butonii şi ceasul din aur erau o dovadă în plus a transformării lui bruşte, dintr-un om obişnuit într-un miliardar.

Uitându-se la el cum era îmbrăcat în acel costum marca Savile Row, lăsând impresia unui om puternic şi extrem de

bogat, femeia se întrebă cum de putuse să creadă că el s-ar fi mulţumit cu postura de funcţionar angajat la firma altcuiva.

Probabil că fusese oarbă.

Acea mică revelaţie a ei nu avu darul să-i redea încrederea în sine, care şi-aşa se afla la cea mai redusă cotă.

Ea schiţă din politeţe un mic salut, înclinând din cap.

– Hal .... dane. Edăugase în mod intenţionat după o scurtă, dar semnificativă pauză, a doua parte a prenumelui lui. Doar ca să-i aducă aminte că nu uitase de minciunile lui.

Hal Courtenay. Cât de proastă putuse să fie!

Haldane se încordă. Era un amănunt nesemnificativ, care însă îl făcea să se simtă din nou vinovat.

Aflat lângă el, Curtis Bradshaw îşi plimbă privirea de la clientul său la adversara acestuia şi înapoi, înţelegând imediat cauza tensiunii dintre cei doi.

Bradshaw sudui în gând.

Ceea ce păruse a fi un simplu şi limpede (chiar dacă neobişnuit în mediul său) caz de spionaj în afaceri, se transformase brusc într-un câmp minat, plin de capcane pentru un avocat neavizat.

Haldane Fox era îndrăgostit lulea de femeia pe care o dădea în judecată.

Iar aşa ceva nu era deloc un lucru bun.

Ooo, dar el nu-l învinovăţea câtuşi de puţin pe clientul său. Doar uitându-se la Electra Stapleton, putea înţelege cu uşurinţă cum se petrecuse totul. Fox, lucrând incognito, ajungând s-o cunoască pe victima lui, căzuse pradă farmecelor acesteia .... însă cine ar fi putut rezista?

Apoi omul descoperise în cele din urmă faptul că ea furase cu-adevărat orhideea tatălui lui. Nu era de mirare că el părea acum atât de trist!

Cel mai bine ar fi fost să termine cât mai repede ceea ce aveau de făcut ei doi acolo, mai înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult.

– Dumneata eşti domnişoara Electra Eloise Stapleton, deţinătoare a unui procent de optzeci şi cinci la sută din întreprinderea cunoscută sub numele de „Casa Orhideelor"?

Vocea limpede şi răspicată a avocatului umpluse brusc încăperea, ca un curent de aer rece.

Electra îşi smulse cu greu privirea de la Haldane şi se uită la însoţitorul acestuia.

Femeia făcu ochii mari. Ce omuleţ simpatic!

– Da, eu sunt, îi răspunse, dându-şi seama că omuleţul aştepta răbdător ca ea să-i răspundă la întrebarea pe care i-o pusese.

– În acest caz, am să vă înmânez ceva. Avocatul înaintă către ea şi îi întinse un document.

Chiar în momentul în care se pregăti să-l ia, Electra simţi o amorţeală rece răspândindu-i-se de la degete şi până în braţ. Avocatul nu trebuia decât să-i îndoaie femeii degetele, pentru ca ea să apuce hârtia.

Femeia aproape că nici nu observase intervenţia lui.

Pentru că se uita la Haldane. Acesta avea maxilarele încleştate atât de tare, încât Electra era aproape sigură că îi auzise dinţii scrâşnind. Haldane dădu să facă un pas spre ea, de parcă ar fi vrut să .... să ce? Faţa lui părea răvăşită.

– Ce este acest document? îl întrebă ea încet.

Haldane însă nu avu nicio şansă de a-i mai amortiza şocul.

Fiindcă avocatul-crocodil i-o luase deja înainte.

– Este un ordin judecătoresc, domnişoară Stapleton. Şi este semnat de judecătorul Wallis Greengidge.

Electra reveni încet la masa ei de lucru şi îşi trase mai aproape scaunul. Simţea în mod acut nevoia de a se aşeza.

Ca şi cum n-ar fi observat faptul că femeia căpătase o paloare cadaverică, Bradshaw continuă nemilos:

– Suntem împuterniciţi legal să percheziţionăm atât această incintă a companiei, cât şi locuinţa dumitale, cunoscută sub numele de „Makai Hale", în căutarea hibridului de orhidee *Papio* .... ăăă .... *Pap* .... *haldanea.*

– Înţeleg, îi răspunse ea scurt, cu un glas stins, care de abia se auzi în încăpere.

– Electra, interveni Haldane cu vocea gâtuită. Dă-mi înapoi acea orhidee şi încheiem astfel orice litigiu.

Electra se uită la el, întrebându-se ce joc mai juca el de data aceea. Pentru că părea de-a dreptul .... disperat. Lucru care nu avea nicio noimă.

Înainte de a-i putea ea răspunde, Curtis Bradshaw făcu din nou dovada faptului că îşi merita din plin întregul onorariu. El nu acordă absolut nicio atenţie celor spuse de către clientul său.

– Pentru a efectua căutările orhideei cu pricina, am apelat la serviciile profesorului universitar Jonathon Killian. Poate că aţi auzit de el.

Electra părea nedumerită.

– Poftim? Aa, da. Profesorul Killian. Bevis îl apreciază foarte mult.

– Şi pe drept cuvânt. Sunt absolut sigur că el va putea descoperi hibridul, oricât de bine ar fi fost ascuns acesta.

Aici nu-l va găsi, îl înfruntă Electra în gând. Îndrăzneala ei fu însă de scurtă durată, pentru că femeia se prăbuşi din nou în bezna disperării care o cuprinsese de când sosiseră cei doi.

– După cum vei vedea atunci când vei citi acest docu-

ment, firma dumitale nu mai are voie să scoată nicio plantă din sediu, decât dacă aceasta a fost verificată în prealabil de către profesorul Killian. În acest moment, el se află acasă la dumneata şi cercetează clădirea şi grădina. Desigur că vei primi o declaraţie cu tot ce va ridica el de acolo ca probă. Împreună cu el se află şi un lăcătuş autorizat, însă în cazul în care se va dovedi că acesta a adus vreun prejudiciu proprietăţii dumitale, vei fi despăgubită.

Electra dădu din cap ca un automat, neînţelegând nimic din acel limbaj juridic.

Orhideea nu se afla acasă la ea, se gândi deodată Curtis. Deoarece dacă s-ar fi aflat acasă la ea, femeia n-ar fi fost atât de calmă.

Haldane însă ştia că nu din cauza calmului, ci a şocului era ea atât de bizar de tăcută în acele momente.

– Curtis, îl întrerupse scurt Haldane. Cred că este îndeajuns.

– Da, sunt de acord, îi răspunse avocatul. Nu-mi mai rămâne decât s-o informez pe domnişoara Stapleton că în cazul în care nu ţine seama de menţiunile făcute în mandatul de percheziţie şi încearcă să scoată din această incintă vreo plantă sau vreun document legat de orhideea aflată în chestiune, atunci va fi supusă rigorilor legii.

Electra tăcea în continuare. Ce-ar mai fi putut să spună?

– Ştie şi ea asta, bombăni Haldane. Doar nu e proasta satului.

N-am fost decât proasta ta, se gândi Electra uitându-se la el. A fost ca şi cum ar fi rostit cu glas tare acele cuvinte, pentru că Haldane le simţi cum îl izbesc fizic. Bărbatul se apropie de fereastră şi se uită afară, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

– Aţi înţeles toate aceste clauze expuse de mine,

domnişoară Stapleton? insistă Curtis. N-avea de gând să le permită avocaţilor ei să găsească vreo fisură în procedura lui.

– Am înţeles absolut totul, îi răspunse pe un ton egal Electra.

Curtis dădu din cap. El n-avea nicio milă pentru femei, indiferent dacă acestea erau frumoase sau nu. N-avea milă nici pentru bărbaţi, fie ei şefi de companii, ori persoane fizice particulare, pe care se întâmpla să-i acţioneze în judecată. El primea bani, bani grei, pentru a fi vestitul crocodil nemilos.

Şi era extrem de priceput în profesia lui.

El întoarse capul şi privi în direcţia spatelui înţepenit al clientului său.

– Domnule Fox, eşti gata de plecare?

– Vin şi eu imediat. O să te ajung din urmă.

– Dar, domnule Fox, nu cred că ar fi bine să ....

Haldane făcu brusc stânga-mprejur şi îl fulgeră cu privirea. Puţini bărbaţi aveau capacitatea de a pune la respect un crocodil, însă lui Curtis i-a fost foarte greu să înfrunte acei ochi căprui cu nuanţe de chihlimbar. Aşa că oftă din rărunchi, dar în acelaşi timp ridică neputincios din umeri.

– Bine. Te aştept la maşină. Dar cred că trebuie mai întâi să te avertizez că ....

– Mulţumesc, i-o reteză scurt celălalt bărbat.

Curtis salută dând din cap şi părăsi încăperea.

Nu părea deloc încântat.

După ce uşa se închise încet după el, Electra îşi ridică privirea. Se simţea uşurată că plecase acel individ, pentru că omul de-a dreptul o îngrozise.

Pe de altă parte însă, asta însemna că ei doi rămăseseră acum din nou singuri. Şi nu numai bărbatul era extrem de

tulburat, ci şi ea. În cele din urmă, Electra îşi răsuci scaunul, se uită la Haldane şi îi spuse:

– Prin urmare, chiar te-ai ţinut de cuvânt şi ai făcut-o.

– Da.

– Şi ai de gând să mă dai în judecată?

– Da.

– Şi dacă până la urmă orhideea nu se află la mine? Sau dacă orhideea realizată de tatăl meu se va dovedi a fi diferită de aceea pe care a creat-o tatăl tău? Vocea ei era plină de ostilitate, ca şi tot restul fiinţei sale.

Haldane simţi cum chipul i se întristează şi mai tare, doar oglindind cu fidelitate ceea ce se întâmpla în sufletul său.

Pentru o fascinantă clipă înspăimântătoare, Electra văzu pe faţa lui puternică şi triunghiulară un fel de bruscă şi crâncenă suferinţă, care dispăru imediat după aceea.

Haldane se strădui să ridice din umeri.

– Atunci .... atunci .... Va trebui s-o caut în continuare şi să nu mă opresc până ce nu o voi fi găsit. Glasul i se uscase. Era acum la fel de uscat ca şi pustiul din viaţa lui fără Electra.

Iar acum ei nu mai vorbeau despre acea orhidee şi amândoi erau conştienţi de acest lucru.

– Şi astfel vei fi distrus şi relaţia noastră, îi zise femeia cu un glas ferm, fiind suficient de neîndurătoare încât să nu-l lase pe bărbat să scape chiar aşa de uşor. Spune-mi, te rog, Hal .... dane. (Ea îl văzu din nou tresărind.) Chiar crezi că a meritat să procedezi astfel?

Electrei tot nu-i venea să creadă că el avea de gând să-i facă una ca asta. S-o silească să treacă prin aşa ceva. Oare Haldane simţea totuşi *ceva* pentru ea? Sau era adevărat ceea ce se spunea despre bărbaţi, cum că aceştia puteau face

dragoste cu orice femeie, oricând, fără să simtă nimic altceva în afară de plăcere fizică?

Haldane își trecu o mână prin păr. Se simțea zdrobit, strivit, pe jumătate mort. Ce mai voia oare femeia asta din partea lui? El deja își pierduse pentru ea demnitatea, inima, trupul, sufletul. Îi voia Electra acum și sângele?

– Nu, n-a meritat, mârâi bărbatul într-un târziu, întorcându-se către ea, precum o vulpe încolțită de câini. Mă simt zdrobit de suferință. Asta voiai să auzi de la mine? *Asta doreai!*

Complet nepregătită pentru furia dezlănțuită sau durerea profundă și chinul care se citeau pe fața lui, Electra nu mai știa ce să spună.

Haldane scutură din cap, apoi se întoarse și o porni spre ușa biroului. Dar mai înainte de a o deschide el se răsuci și o privi pe femeie drept în ochi.

– Cel puțin, se va isprăvi totul în curând.

Electra nu era chiar așa de sigură de acest lucru.

Îl urmări apoi cum deschidea ușa și pleca, având impresia că Haldane lua cu el și întregul ei univers. Flora își băgă repede capul în încăpere și se uită la Electra, după care închise încet ușa dintre ele.

Electra se aplecă ușor înainte, își încrucișă brațele pe masa ei de lucru, își coborî încet fruntea, rezemându-și-o de ele, și începu să plângă, scuturată de cutremurătoare hohote de disperare.

Însă indiferent cât de multă suferință ar fi simțit, nu avea voie să plângă așa chiar toată ziua. După vreo zece minute de plâns, hohotele se reduseră la niște sughițuri și femeia se împletici până în baie, dându-și cu apă rece pe față, pentru a-și mai reveni în fire.

Asta era însă mai ușor de zis decât de făcut.

O singură privire în oglindă, la faţa ei descompusă, palidă şi cu ochii înroşiţi, a fost mai mult decât suficientă pentru a o determina să se întoarcă rapid la masa de lucru, acolo unde măcar nu mai putea să-şi vadă figura.

În cele din urmă, şovăind, încercă să-şi dea seama în ce măsură îi mai funcţiona creierul. Era atât de obişnuită să se bazeze pe mintea ei limpede, încât avu un puternic şoc atunci când constată faptul că în ultima vreme judecata ei îi jucase multe feste.

Ce însemnase oare cu adevărat acea ultimă dezlănţuire? Ce dorise Haldane să spună prin faptul că se simţea zdrobit de suferinţă? Doar *el* fusese acela care o îndurerase *pe ea*, şi nu invers, nu-i aşa?

În cazul în care întreaga situaţie îl făcea să sufere, aşa după cum se părea că afirmase bărbatul, atunci asta ar fi însemnat .... ce anume? Că până la urmă chiar o iubea?

Nu. Era prea chinuitor acel gând. Îl alungă de parcă ar fi fost un câine bătut şi prudent acum, care se fereşte cu neîncredere de mâna întinsă în direcţia lui de către omul care îl lovise mai înainte.

Nu. Pentru moment, nu se simţea în stare să analizeze acea posibilitate, care i se părea prea .... tragică.

Trebuia să se ocupe de lucrurile la care se pricepea. Să-şi redobândească stăpânirea de sine. Să se gândească la afacerea ei.

Dar nici asta nu era de prea mare ajutor. Totul se învârtea în jurul provenienţei blestematului aceluia de hibrid. Şi-ar fi dorit acum să nu fi auzit niciodată de el. Să nu-l fi văzut niciodată! Era el oare într-adevăr *Pap. stapletonia*, aşa după cum crezuse ea dintotdeauna, după cum susţinuse mereu tatăl ei? Ori era de fapt *Pap. haldanea?* Îl crease cumva Ray Fox şi îl denumise astfel după prenumele fiului său?

În mod normal, bineînțeles că orice altă fiică n-ar fi ezitat nicio clipă în privința răspunsului. Ar fi crezut în mod firesc în propriul ei tată. Însă Electra nu-și făcea prea mari iluzii în legătură cu tatăl ei. De când îl știa ea, acesta fusese un bărbat neîndurător și cu spirit practic. Însă ar fi fost el oare capabil să fure munca de o viață întreagă a unui alt om?

Probabil că da.

Poate că da.

Trebuia să afle precis. Dar fiecare lucru la timpul său. Încă nu o amenința niciun pericol imediat. Cel puțin în privința asta, putea sta liniștită. Profesorul Killian și copoii legali ai lui Haldane puteau percheziționa în voie locuința ei și Casa Orhideelor, oricât de mult ar fi avut ei chef. Nu aveau ce să găsească.

Și totuși .... dacă orhideea aceea fusese într-adevăr opera lui Ray Fox .... Atunci, în ceea ce o privea pe ea, nu era o chestiune de legalitate, ci una de moralitate.

Ea pur și simplu trebuia să descopere adevărul.

Și unicul om care ar fi putut s-o ajute în acest sens era Bevis. În momentul acela numai în el avea încredere.

Ea merse la seif și scoase de-acolo fotocopiile pe care Hal i le lăsase pe birou în ziua anterioară. Nu încăpea îndoială că el mai avea multiplicate după ele și alte exemplare.

Electra se uită peste respectivele însemnări. Era sigură că, examinând acele notițe, Bevis ar fi fost în măsură să spună dacă însemnările lui Ray Fox dovedeau ori nu faptul că orhideea îi aparținea acestuia.

Iar apoi, odată ce ar fi știut că ....

Un lucru însă era cât se putea de limpede. În cazul în care tatăl ei fusese acela care hibridizase în realitate respectiva orhidee, Electra avea să se lupte cu Haldane Fox în orice fel

de tribunal din lume, pentru a nu-l lăsa să pună mâna pe acel hibrid.

Ei, aşa era ceva mai bine.

Femeia se îndreptă de spate, se ridică, apoi îşi înşfăcă iute geanta şi părăsi biroul.

– Am de gând să nu mă mai întorc astăzi aici, îi spuse ea cu vioiciune Florei. Să preiei tu toate mesajele şi să-mi contramandezi întrevederile pe care le aveam programate pentru după-amiază.

– Bine, încuviinţă cu supunere secretara, după care se uită în urma prietenei sale, care se îndepărta cu o privire tulburată.

Electra merse apoi cu maşina până în port, iar acolo se îmbarcă pe primul feribot de după-amiază, către insula Molokai.

Era atât de adâncită în gânduri, atât de preocupată de necazurile care o năpădiseră, încât nici nu remarcase un strălucitor Jaguar XJS, de culoare verde, care o urmărise până în port şi apoi se îmbarcase şi el pe acelaşi feribot, la câteva compartimente mai încolo de maşina ei.

21

Electra stătea în picioare lângă balustrada feribotului şi privea spre insula Molokai, care era din ce în ce mai aproape, mai mare şi mai verde. Femeia presupunea că ar fi trebuit să-l sune în prealabil pe Bevis la telefon şi să-l prevină că sosea, dar poate că Haldane pusese să-i fie interceptate şi convorbirile telefonice.

Acea năstruşnică idee a ei o înveseli.

Devenise oare paranoică?

Îl auzi pe căpitan anunţând apropierea de debarcader şi invitându-i pe proprietari să revină la maşinile lor.

Nu observă o siluetă cu păr roşcat, furişându-se îndărătul unui perete şi zăbovind acolo ascunsă lângă o uşă, până ce trecuse ea.

Din fericire pentru Haldane, feribotul era plin. Mulţi vilegiaturişti de pe insula Oahu erau ispitiţi să viziteze pentru câteva zile şi insula Molokai. Şi de-abia după ce ajunsese Electra în maşina ei, se strecură şi el, fără ca ea să-l poată vedea, printre maşinile parcate, până la automobilul lui.

Nu ştia precis din ce motiv, după ce îl lăsase pe Curtis lângă oraşul Lanikai din apropiere, se întorsese atât de grăbit la Casa Orhideelor. Cu siguranţă că avocatul nu fusese prea încântat de purtarea lui. Acesta îl întrebase ce anume avea de gând să facă, însă Haldane nu-i spusese. Şi asta din simplul motiv că nici el însuşi nu se dumirise în accastă privinţă!

Tot ce ştia era faptul că lucrurile se înrăutăţiseră într-un asemenea hal, încât mai rău decât atât nici că se putea.

Şi tocmai în momentul în care cotise pe drumul care ducea la Casa Orhideelor, omul ajunsese exact la timp ca să vadă Aston-Martinul ei ieşind pe poarta companiei şi îndreptându-se către vest.

Dintr-un impuls instinctiv, o urmărise până în port, apoi se îmbarcase şi el pe feribot. Până la cumpărarea biletului de călătorie, Haldane nu avusese idee nici măcar despre destinaţia navei.

Însă Curtis Bradshaw nu fusese singurul care remarcase calmul şi seninătatea cu care întâmpinase ea vestea percheziţiei. Dar pe câtă vreme Curtis bănuise că hibridul aflat în discuţie probabil că era ascuns pe undeva prin grădina Casei Orhideelor, Haldane nu era chiar aşa de sigur de lucrul ăsta.

Bineînţeles că fusese de acord cu avocatul în privinţa faptului că acolo era cel mai *probabil* loc în care putea fi ascuns hibridul. Luându-se după vechea zicală potrivit căreia cel mai bun loc de ascuns o carte era într-o bibliotecă, el făcuse supoziţia că de bună seamă ea ascunsese încă o orhidee printre atât de multe altele.

Numai că raţionamentul acesta nu se aplica şi în cazul Electrei Stapleton.

El acţiona din instinct, urmărind-o pe femeie până la destinaţia acesteia. Însă pe când şedea în maşină, aşteptând să debarce, omul era sigur că făcea exact ceea ce trebuia să facă.

În subconştient, îl obseda amănuntul absenţei botanistului ei şef, Bevis McCormick. Pe parcursul muncii lui sub acoperire la firma Electrei, Haldane observase o mulţime

de lucruri. Iar unul dintre acestea fusese frapantul fapt că Bevis putea fi văzut doar extrem de rar pe la sere.

Şi se întrebase de ce.

Acum, era convins că se apropia de aflarea răspunsului la acea întrebare. Ea şi scoţianul probabil că îşi amenajaseră pe undeva prin zonă un fel de laborator secret. Iar acum când se gândea la asta, i se părea firească alegerea. Insula Molokai se afla suficient de departe de sediul din Oahu al Casei Orhideelor, încât să fie un loc sigur. Iar insula aceasta avea încă multe porţiuni extrem de puţin populate. Era aici mult spaţiu liber, care să poată asigura o perfectă izolare.

Unicul lucru pe care nu-l ştia Haldane era .... ce anume avea el de gând să facă, în cazul în care ea îl conducea cu adevărat la hibrid.

Bărbatul văzu şirul de maşini din faţa lui mişcându-se şi avu un scurt moment de nelinişte. Dacă şirul în care se afla maşina lui ar fi înaintat mai repede, încotro ar fi trebuit să o ia el după debarcare? La stânga sau la dreapta? Habar nu avea în care parte a insulei ar fi urmat să se îndrepte Electra.

Apoi văzu Aston-Martinul ei mişcându-se încet ceva mai în faţa lui şi se linişti. Atâta vreme cât şirul lui de maşini nu înainta prea lent, el n-ar fi avut cum să-i piardă femeii urma. În definitiv, nu existau chiar atât de multe drumuri pe Molokai!

Şi-ntr-adevăr, nici nu-i pierdu urma.

Ea o apucă spre nord-est, către Fishponds, potrivit indicatoarelor rutiere pe care le vedea Haldane. Din fericire, un mic grup de maşini de pe feribot se îndrepta în aceeaşi direcţie, şi cel puţin pentru prima parte a călătoriei, el putea să lase intercalate între maşina ei şi a lui câteva alte vehicule, pentru camuflare.

Din fericire, ea nu ştia că el renunţase la primul automobil

închiriat. Chiar dacă Electra s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare şi ar fi văzut Jaguarul, n-ar fi avut de unde să ştie că la volanul acestuia se afla el.

Şi când trecuseră de Moanui Sugar Mill şi intraseră în mai liniştita şi mai pustia Vale Halawa, era şi acela un lucru bun. Ultima dintre celelalte maşini virase către Kalanikaula Grove, şi brusc şoselele asfaltate cedară locul unor prăfuite drumuri de pământ, pe care circulau numai cele două maşini englezeşti sport ale lor.

În consecinţă, Haldane se văzu nevoit să lase o distanţă tot mai mare între maşinile lor. De două ori i se păruse chiar că îi pierduse Electrei urma, până ce zărise din nou o scânteiere a automobilului ei, departe în faţă, prin zona dens împădurită de pe ambele laturi ale drumului.

Femeia chiar că îl ducea până la dracu-n praznic.

În cele din urmă, Haldane urmă o cotitură a drumului şi fu brusc nevoit să calce zdravăn pedala de frână. La o oarecare distanţă înainte, maşina ei era oprită, cu portiera dinspre locul pasagerului larg deschisă. În timp ce Fox îşi scotea maşina de la vedere de pe drum, el o văzu pe femeie deschizând o poartă încuiată cu un lacăt, folosind o cheie pe care bărbatul presupuse că ea o avea pe inelul de chei de la maşină.

Omul îşi muşcă buzele. Dacă ea îşi amintea să încuie la loc poarta după ce intra, ar fi fost pierdut.

Însă Electra nu era în întregime atentă la ceea ce făcea. Ea se grăbea să ajungă cât mai repede la Bevis şi să descopere întreg adevărul în legătură cu hibridul, indiferent care ar fi fost acel adevăr.

Femeia intră cu maşina şi îşi aminti să închidă poarta în urma ei, dar omise să mai încuie la loc şi lacătul, care atârna deschis pe jumătate, în momentul în care Electra revenise la volanul automobilului.

Haldane aşteptă până ce maşina ei dispăruse din raza vizuală şi apoi trase iute Jaguarul lângă poartă şi, cu răsuflarea întretăiată de emoţie, se apropie de lacăt.

Acesta era descuiat!

El reţinu numele proprietăţii imobiliare, văzu inscripţiile de avertizare şi testă cu precauţie poarta metalică din plasă de sârmă, uşurat să constate că nu era electrificată.

Intră şi el cu maşina pe poartă şi se întrebă dacă să închidă sau nu lacătul în urma lui, după care se hotărî să-l lase descuiat. S-ar fi putut ca Electra să-şi aducă aminte atunci când ar fi plecat că uitase să-l închidă şi astfel să-şi dea seama că mai trecuse şi altcineva pe-acolo.

În afară de asta, s-ar fi putut ca el să dorească să plece înaintea ei, şi n-ar mai fi putut să facă acest lucru, în cazul în care s-ar fi încuiat singur înăuntru.

În clipa aceea, el nu ştia acest lucru, dar avea să se dovedească o mare greşeală din partea lui că lăsase poarta descuiată.

O imensă greşeală.

De sus de pe o colină care domina împrejurimile, Darren Simms fotografiase toată procedura care se desfăşurase. Ce se întâmplase oare în acea zi? Omul îşi petrecuse o săptămână încheiată supraveghind locul acela, şi nu se întâmplase nimic altceva în afară de faptul că individul scoţian şi cu micuţa lui puicuţă tot ieşiseră şi intraseră.

Şi totuşi, în ziua aceea, apăruse blonda bombă-sexy, iar acum flăcăul cel roşcovan. Va trebui să-l sune pe grăsan şi să-l anunţe că se întâmpla ceva acolo.

Însă atunci când Simms ajunse cu maşina în cea mai apropiată localitate – un mic sat de lângă Moaula Falls – din apartamentul lui George Dixon nu-i răspunse nimeni la apelul telefonic.

Iar asta dintr-un motiv cât se putea de întemeiat.

În momentul respectiv, George Dixon tocmai ateriza pe unul dintre cele două aeroporturi de pe insula Molokai. Omul închiriase pentru această scurtă călătorie un mic avion particular cu reacţie, deoarece în împrejurările date nu-şi putea permite să zboare nici cu compania aeriană Aloha Airlines, şi nici cu rivala acesteia, firma Royal Hawaiian Airlines.

Adusese cu el mai multe recipiente portabile din sticlă pentru transportarea plantelor, prevăzute cu un sofisticat sistem de control al temperaturii şi cu un echipament de recirculare a aerului. Acestea îl costaseră o sumă frumuşică de bani, dar investiţia sa urma să fie pe deplin justificată de rezultatul iniţiativei sale.

Profitând de tămbălăul iscat la Casa Orhideelor, el decisese că sosise vremea să treacă la fapte.

În mod normal, George ar fi parcurs cu un taxi cei aproape treisprezece kilometri până la Kaunakakai, principalul oraş al insulei, după care ar fi închiriat de-acolo o maşină. Însă din cauza recipientelor şi a celorlalte bagaje pe care le avea, acest lucru era imposibil de realizat, şi-atunci el telefonase în prealabil la o agenţie de închiriat vehicule, iar acum la unul dintre terminalele aeroportului îl aştepta o încăpătoare dubiţă care nu avea ferestre în partea din spate (potrivit instrucţiunilor sale exprese).

Bărbatul încărcă de unul singur în autovehicul grelele recipiente de sticlă, asudând din plin în urma efortului fizic cu care nu era câtuşi de puţin deprins şi bodogănind printre dinţi, dar fiind conştient de faptul că era cu-atât mai bine pentru el, cu cât doar un număr minim de oameni ar fi putut depune mărturie în legătură cu tot ce făcuse. Deja îl mituise cu o sumă frumuşică pe pilotul micului avion cu reacţie, pentru ca acesta să „uite" ulterior de călătoria spre Molokai,

ca şi de cea de înapoiere, stabilită pentru miezul nopţii, în aceeaşi seară.

Primise de la Simms instrucţiuni detaliate privind felul în care ar fi urmat să ajungă la proprietatea Bryant, şi totuşi, chiar şi-aşa, reuşise să rătăcească de două ori drumul spre destinaţie. În cele din urmă, ajunse până la porţile metalice, şi acum se holba consternat la acel lacăt deschis.

De ce lăsaseră ei oare lacătul acela descuiat? Cu siguranţă, în mod normal n-ar fi fost atât de neglijenţi. El se bâţâia de pe un picior pe altul, ezitând să intre singur, şi se uita cu multă nelinişte de jur împrejur.

Lui George nu-i plăcea prea mult pădurea. Se simţea acolo prea multă izolare şi ciripit de păsările şi foşnete misterioase în iarbă. Era oare Simms pitit pe undeva printre copacii aceia?

Într-adevăr, Simms se afla acolo.

Acesta tocmai revenise, după zadarnica încercare de a lua legătura cu şeful său, şi se întreba ce anume s-ar fi cuvenit să facă în legătură cu neaşteptaţii vizitatori ai lui Bevis.

El îşi spuse că blonda respectivă i se păruse vag cunoscută. N-o mai văzuse oare cândva, fotografiată în cine ştie ce ziar? În cadrul uneia dintre rubricile acelea mondene? Simms ridică din umeri. La drept vorbind, asta nu era treaba lui. Grăsunul de Dixon îl angajase pentru a-l urmări pe scoţian, şi nu pentru a ţine socoteala musafirilor acestuia.

Deodată, Darren Simms fu uimit să vadă încă un vehicul oprindu-se în faţa porţii, la câteva minute după ce se întorsese el la pândă, de data asta fiind vorba despre o dubiţă albă şi încăpătoare. Imediat ce recunoscu silueta rotofeie care coborâse de la volan, o zbughi din ascunzătoare şi începu să coboare iute dealul.

Lui George aproape că îi sări inima din piept, când auzi un glas dogit adresându-i-se dintre copaci:

– Domnule Dixon. Măi să fie, dar ce vânt te aduce prin pădurile astea?

Dixon se răsuci brusc, ghemuindu-se instinctiv.

– Simms? şuieră el. Simms, tu eşti?

Rânjind larg, ceea ce făcea ca cicatricea să-i tragă în jos în mod grotesc partea laterală a feţei, Darren Simms se arătă pe drumul de pământ.

– Bineînţeles că sunt eu, da' cine credeai că ar mai fi putut să fie? Şi nu-i nevoie să vorbeşti în şoaptă – cabana şi sera se află la aproape un kilometru depărtare de-aici.

George se ridică şi se îndreptă de spate, revenind la vorbitul normal şi încercând să restabilească ierarhia. Era caraghios, dar Simms se prefăcu a nu băga de seamă. În definitiv, grăsunul era cel care plătea banii, iar până în acel moment se achitase cu toată promptitudinea de acea îndatorire a lui.

Şi de parcă i-ar fi citit gândul, George scoase din buzunar un plic mare şi gros.

– Socotesc că a venit vremea să luăm ceea ce doream, îi spuse cu nervozitate George, uitându-se cum banditul pe care îl angajase îşi număra cu aviditate bancnotele de câte o sută de dolari.

După ce termină de numărat banii, Simms îşi ridică privirea.

– Şi eu cred acelaşi lucru. Azi locul ăsta a fost un adevărat furnicar, mai ceva ca în piaţa Times Square.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă neliniştit George.

– Acum vreo oră şi ceva, şi-a făcut apariţia la poartă şi a intrat o blondă trăsnet, la volanul unui Aston-Martin. Grozavă maşină mai avea!

– Electra! exclamă înspăimântat George, după care căzu

pe gânduri. Era oare chiar aşa de gravă situaţia? În mod evident femeia se speriase foarte tare, dacă a bătut ea tot drumul ăsta până pe Molokai.

El se învinovăţi în gând pentru acest lucru.

Pe de altă parte, dacă femeia se temea că Haldane Fox ar fi putut să găsească hibridul, ea probabil că venise ca să mute orhideea cu pricina într-un alt loc mai sigur.

– La dracu'! guiţă el, precum un porc înjunghiat. La dracu'!

Simms păru amuzat de starea de agitaţie a celuilalt.

– Apoi, după alte câteva minute, s-a ivit încă o bijuterie pe patru roţi. Un Jaguar. Lucios ca un şarpe. Iar din el a coborât, a deschis poarta şi a intrat apoi cu maşina un individ.

– Un bărbat? Mi-l poţi descrie cumva?

Situaţia se înrăutăţea. De ce nu acţionase el oare mai din vreme? Imediat ce îi spusese Simms că descoperise acea seră.

De-aia, fiindcă avusese nevoie de timp. Timp să cumpere recipientele de transport, pe ascuns, printr-un intermediar. Timp pentru a închiria avionul particular şi a angaja un pilot având reputaţia de a fi în stare să-şi ţină apoi gura ...

– Bineînţeles că da, îi răspunse Simms. Era un tip înalt, impecabil îmbrăcat. Cu părul roşcat.

– Fox! gemu Dixon, sprijinindu-se de dubiţă şi ştergându-şi faţa congestionată şi transpirată. E îngrozitor.

Simms se cam săturase de atâtea văicăreli.

– Ia ascultă, omule! Ce anume aveai de gând să facem, de fapt?

Bărbatul îşi strecură cu rapiditate plicul cu bani în buzunarul interior al gecii sale de piele. Dacă Dixon îşi închipuia că avea să-şi mai recupereze banii, deoarece se răzgândise şi voia să renunţe la această lovitură, se înşela amarnic.

– Voiam ca tu să furi pentru mine o orhidee, îi spuse disperat Dixon, mergând în partea din spate a dubiței, deschizând ușa și dând din cap în direcția ultramodernelor recipiente portabile de sticlă dinăuntru. Însă acum ...

Simms râse. Fusese un chicotit răutăcios care se potrivea cumva cu figura lui sinistră.

– Voiai să fur o *floare?* îl întrebă el, încă râzând. Eu mă așteptam ca tu să fi vrut să-i fac cuiva felul.

Bărbatul își aminti apoi faptul că Dixon era coproprietar al acelei companii care cultiva orhidee, așa că poate nu era totul chiar atât de bizar precum i se păruse lui inițial.

– În niciun caz! îi spuse George, îngrozit numai la acest gând. Cu toate păcatele lui, violența era un lucru care îl oripilase dintotdeauna. McCormick, individul pe care îl urmărești, cultivă aici o orhidee. Iar eu vreau acea orhidee. Aveam de gând să-ți cer s-o furi, apoi să distrugi tot restul dovezilor, și .... Glasul i se pierdu. Dar dacă Fox a găsit-o deja .... Bărbatul scutură din cap. Acum e prea târziu.

– Nu vorbi prostii, omule! mârâi cu dezgust Simms. Dacă vrei un lucru, îl iei! Cunosc de acum locul ăsta ca pe buzunarul meu. El se apropie de poartă, îi scoase lacătul și se dădu înapoi, deschizând-o din mers. Ia te uită drăcie! Ei ne-au lăsat chiar și poarta descuiată, ca să putem intra fără probleme cu dubița. Parcă și-au căutat necazul cu lumânarea. Bărbatul rânji cu răutate.

George îl privea nehotărât.

– Nu mai știu nici eu ce să fac. Aveam în minte o acțiune ceva mai .... elegantă. Înțelegi tu .... să intrăm la adăpostul întunericului ca să furăm orhideea ....

Exact la fel ca atunci când el și Brian furaseră hibridul lui Fox, cu atâția ani în urmă.

Oh, ce ironie a sorții!

– Păi, încă mai putem să procedăm astfel, îi atrase Simms atenţia. După săptămâni de zile de lâncezeală, bărbatul fremăta acum în aşteptarea momentului de a acţiona. Putem amâna până ce se va lăsa noaptea .... că tot nu mai e mult până atunci, adăugă el. La tropice se întuneca repede. După câteva ore, soarele ar fi început deja să apună. Intrăm, luăm floricica şi ieşim.

– Va fi nevoie să distrugem şi toate celelalte exemplare, preciză încă o dată Dixon. McCormick are cu siguranţă în sera aceea mai multe generaţii de flori. Va trebui să le distrugem pe toate, pentru ca el să nu mai fie în stare să obţină din nou hibridul, măcar pentru o vreme. Între timp, eu voi scoate din insule planta şi voi înfiinţa o altă companie producătoare de orhidee, şi voi lansa pe piaţă hibridul, fără ca ei să poată dovedi faptul că este al lor. Nici Electra şi nici Fox nu vor mai avea niciun fel de probă în acest sens. Hibridul lui McCormick este deja atât de mult modificat genetic faţă de hibridul de origine, încât Fox nu va avea cum să demonstreze că floarea mea are ca strămoş blestematul de hibrid iniţial al tatălui său. Mai ales dacă vom avea grijă să distrugem toate specimenele rămase. Iar toate acestea se află probabil acolo, în seră.

Simms îşi muta cu nerăbdare greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Nu înţelegea mai nimic din peroraţia grăsunului, în afară de faptul că acesta îi acceptase propunerea. Furt şi distrugere. Aşa mai mergea!

– Uite cum o să facem, omule, este destul de simplu. Vom parca dubiţa asta a ta ascunsă în apropierea serei – ştiu exact locul în care o vom putea camufla perfect. Să nu-ţi faci griji, că nu ne vom apropia chiar atât de mult încât să fim în pericol să ne audă, mai adăugă el, interpretând corect expresia de disperare care apăruse pe faţa celuilalt bărbat.

Apoi vom aştepta până la lăsarea întunericului, tu o să-mi spui ce flori anume vrei să iei, după care le punem frumuşel în recipientele alea de sticlă de-acolo şi dăm foc la celelalte.

– Le dăm foc? bolborosi speriat George.

Simms râse.

– Bineînţeles. Şi de ce nu? Eu pot stropi cu uşurinţă totul cu nişte combustibil luat de la dubiţa asta a ta. Iar toate plantele vor arde, nu-i aşa? Flăcările sunt cele mai bune distrugătoare de probe pe care le cunosc eu.

George înghiţi în sec.

– Păi, nu ştiu dacă ....

Simms îl bătu uşor pe umăr.

– Ascultă, omule, nu te teme. O să am eu grijă de tine.

– Dar dacă Electra şi Fox nu vor fi plecat până atunci? Dacă vom da cumva nas în nas pe drum cu ei sau cu Bevis?

Simms îi adresă un zâmbet strâmb.

– Omule, să nu-ţi faci niciun fel de probleme în privinţa lor. Dacă va fi nevoie, o să mă ocup şi de ei tot eu.

22

Haldane încetini mersul Jaguarului până aproape de oprire, în momentul în care văzu în pădurea din faţă vârful acoperişului unei case. Îşi parcă apoi maşina, având mare grijă să o scoată complet din raza vizuală a oricui ar fi trecut pe drum, după care o luă pe jos prin iarbă, pentru a amortiza zgomotul paşilor săi, şi se strecură în direcţia acelei construcţii.

În acelaşi moment, Electra tocmai cobora din maşină şi se uita de jur împrejurul ei. După ce Bevis şi cu ea inauguraseră acel amplasament, femeia nu mai vizitase niciodată laboratorul de pe insula Molokai. Amândoi căzuseră de acord că era cu mult mai sigur ca Bevis să vină la ea sau să-şi folosească şi unul şi altul telefoanele, în cazul în care aveau nevoie să intre în legătură.

Când auzi zgomotul de motor al unei maşini apropiindu-se şi apoi un sunet de portieră deschizându-se şi închizându-se la loc, Bevis ieşi imediat din seră. Închise din obişnuinţă în urma lui uşa, cu mare atenţie pentru a nu face nici cel mai mic zgomot, după care se lăsă pe vine în tufele sălbatice de hibiscus, uitându-se în direcţia micului luminiş.

Recunoscu pe dată maşina şi se linişti văzând că din ea coborâse Electra.

Apoi se încruntă, având impresia că auzise încă un zgomot al unui alt motor, şi se răsuci să se uite în lungul

drumului brăzdat cu făgaşe. Dar liniştea era acum deplină. Scutură din cap, spunându-şi că probabil totul nu fusese decât în imaginaţia lui.

Ieşi apoi la vedere, venindu-i în întâmpinare şi urmărind cum se uita Electra în jurul ei. Bevis remarcă, la rândul său, desimea pădurii care îi înconjura, „grădina" sălbăticită şi cabana mică, dar funcţională.

– Bună ziua, îi zise el, destul de încet, dar cu toate astea, femeia tresări violent şi se răsuci brusc în direcţia lui.

Figura ei palidă şi tensionată se mai relaxă puţin la vederea bărbatului.

– Bevis, ce m-ai speriat! Era cât pe ce să sufăr un atac de inimă. E atâta linişte aici. Uitasem deja cât de departe de lume este locul ăsta!

Bevis îi zâmbi. Dar în timp ce se apropia de ea, el îi remarcă micile riduri din jurul gurii şi al ochilor, riduri datorate unei mari încordări interioare. Îi văzu şi uşoara paloare a pielii.

– Arăţi .... , începu bărbatul.

– Bevis! Chiar în acel moment, Ileana ieşi pe uşă şi se opri brusc. Ea făcea curat în camera cea mai îndepărtată, atunci când auzise zgomotul maşinii. Mi s-a părut că am deslusit ...

Electra se întoarse către fată. Pentru o clipă, nici n-o recunoscu pe tânăra îmbrăcată în nişte jeanşi franjuraţi la margini şi într-o multicoloră bluză hawaiiană, înnodată în faţă şi lăsându-i buricul descoperit.

Apoi, cele două se recunoscură reciproc, în acelaşi moment.

– Electra! rosti Ileana încântată.

– Ile .... Înălţimea Ta Regală, se corectă Electra, încercând să se dezmeticească.

Bevis rânji cu gura până la urechi.

– Te rog din suflet să-mi spui Ileana, o atenţionă aceasta. „Înălţimea Ta Regală“ e de domeniul trecutului.

Bevis se crispă. Însă avu grijă ca iubita lui să nu observe acest lucru.

Electra se uită la Bevis, mutându-şi apoi privirea din nou în direcţia Ilenei.

– Noi doi suntem .... împreună, îi spuse cu simplitate Bevis, fără să-şi ascundă mândria.

Electra simţi cum faţa i se luminase brusc, într-un zâmbet larg. Ea se întoarse spre Ileana şi, într-un impuls irezistibil, ocoli în fugă partea din faţă a maşinii sale şi o îmbrăţişă strâns pe tânără, pentru a o felicita.

Ileana râse şi o strânse şi ea pe Electra în braţe.

– Eşti o femeie norocoasă, îi spuse Electra cu toată convingerea.

– Ştiu, îi răspunse simplu Ileana, iar ambele femei se întoarseră să-l privească pe Bevis, care se făcu roşu ca sfecla.

Ambele femei izbucniră în râs şi intrară braţ la braţ în holul căbănuţei.

Haldane, rămânând la adăpostul arborilor deşi care se aflau între ei, ajunse tocmai la vreme ca s-o vadă pe Electra intrând în căsuţă, împreună cu o altă femeie, cu un păr lung şi negru. Apoi, cu coada ochiului, el zări o altă mişcare şi se ghemui şi mai mult, în timp ce un bărbat dădea ocol Aston-Martinului parcat acolo.

Până şi de la acea distanţă la care se afla, el îl recunoscu pe respectivul bărbat şi inima îi tresăltă în piept.

Era McCormick!

Asta însemna că avusese dreptate. Aici era mica lor ascunzătoare. Aşteptă până ce şi McCormick intră în cabana cea mică, după care alergă în diagonală spre acelaşi bunga-

low. Aplecându-se, el trecu prin spate, ocoli partea cea mai îndepărtată şi găsi o fereastră deschisă.

Probabil că fereastra aceea dădea în camera de zi, dat fiind că putea auzi discuţia dinăuntru, ca şi cum s-ar fi aflat şi el în acea încăpere. Se lipi cu spatele de perete, pentru a nu face nicio umbră care să poată fi zărită în grădină, şi se apropie şi mai mult de fereastră.

Înăuntru, Bevis tocmai turna câte un pahar de vin pentru fiecare. El le oferise femeilor suc de portocale, însă Electra susţinuse că trebuia să sărbătorească evenimentul.

Când îi întinse Electrei paharul, aceasta îi zâmbi bărbatului.

– Mi-am dat eu seama că Ileana ţi-a cam căzut cu tronc. Chiar cu ocazia acelui tur regal, nu-i aşa?

– A fost o dragoste la prima vedere, râse Ileana. Să ştii că nu este o vorbă goală. Se poate întâmpla cu adevărat aşa ceva.

– Am observat lucrul ăsta, o tachină Electra. Dar ce Dumnezeu faci tu aici?

Bevis se crispă uşor, iar Ileana îi răspunse jenată:

– Sper că nu te deranjează că Bevis mi-a arătat locul acesta. Eu ştiu cât de important este să fie ţinut secret şi îţi promit să nu ...

– Aaa, nu mă deranjează asta, se grăbi să o asigure Electra. Sunt sigură că n-o să te apuci să-mi deconspiri secretul firmelor concurente. Numai că m-aş fi aşteptat ca voi doi să trăiţi pe picior mare, la hotelul Sheraton.

Ileana se uită o clipă în ochii enigmatici ai lui Bevis, după care îşi schimbă direcţia privirii. Electra înţelese brusc faptul că intrase pe un teren minat.

– Ăăă .... vreau să spun că mi se pare firesc să doriţi să vă petreceţi timpul într-un loc cât mai pustiu şi liniştit .... ,

începu ea să bâiguie, încercând cu disperare să dreagă lucrurile.

– Este vorba despre regele Koki'Hana, încercă Bevis să-i explice, după care se uită la Ileana, ca pentru a-i cere permisiunea de a o lămuri pe Electra. Ileana dădu abia perceptibil din cap, în semn de încuviințare. Regele Koki'Hana sperase ca Ileana să se mărite cu un anume prinț Lohano Tiki. În momentul de față, bunicul Ilenei nu prea este încântat de relația noastră.

Aflat afară lângă fereastră, Haldane înțelesese în sfârșit cine era și cealaltă femeie. Aceasta era frumoasa prințesă Ileana Lahina. Așadar, minunatele artificii de pe parcursul turului regal încă nu se încheiaseră.

Pe Haldane îl surprinse plăcut această veste. Atunci când crezuse că Bevis și Electra erau amanți, el nu-l prea avusese la inimă pe acel scoțian. Acum însă ...

– Nu se poate! exclamă Electra, exprimându-și compasiunea pentru cei doi îndrăgostiți. Femeia se întoarse spre Ileana, care ședea pe canapea, lângă ea. Dar eu sunt convinsă că regele are să se răzgândească și o să revină până la urmă la sentimente mai bune în privința voastră. Timpul le va rezolva pe toate. Mie mi s-a părut că bunicul tău este un om înțelept.

Bevis și Ileana se priviră în tăcere. Între cei doi avu loc un schimb, aproape telepatic, de mesaje. Niciunul dintre ei nu voia să-i povestească nici măcar Electrei despre Ceremonia Unirii. Era ceva cu mult prea personal.

– Păi, tot așa sperăm și noi, rosti Ileana într-un târziu. Iar dacă Bevis chiar izbutește să creeze orhideea neagră, suntem siguri că el va cuceri inima bunicului meu.

Electra avu un șoc. Bevis îi spusese Ilenei și despre

tenebroasa „Dorinţă Întunecată"? Ea îi aruncă bărbatului o privire întrebătoare.

Iar Bevis îi relată pe scurt despre legendara orhidee neagră, pierdută de către Lahini. După ce termină el de povestit, Electra dădu încet din cap.

– M-am întrebat dintotdeauna de ce casei voastre i se spune Palatul Orhideei Negre. Trebuie să recunosc faptul că nu auzisem nimic despre această legendă. Nici nu e de mirare că „Dorinţa Întunecată" înseamnă atât de mult pentru voi. Ea are o foarte mare importanţă pentru noi toţi, adăugă femeia întristată, amintindu-şi deodată de motivul pentru care se afla acolo.

Fusese atât de surprinsă să-i vadă împreună pe Bevis şi Ileana, încât uitase pe moment de propriile necazuri.

– Iar lucrul acesta îmi aduce aminte... începu ea ezitând.

Ileana sesiză încordarea din glasul Electrei şi se uită lung la cea mai recentă prietenă a ei.

– S-a întâmplat ceva rău, Electra?

Electra şovăi o vreme, după care dădu din cap.

– Da, din păcate. Ea îşi lăsă jos paharul şi se ridică încet în picioare. Trebuie să aduc ceva din maşină. Femeia lăsase documentele fotocopiate pe bancheta din spate, în plicul lor cafeniu.

Se uită la Bevis, apoi la Ileana. Nu voia să fie nepoliticoasă, însă ar fi preferat să nu spele rufele murdare în faţa Ilenei.

– Mă gândeam, dacă nu te superi..., continuă Electra, aruncându-i tinerei hawaiiene o privire prin care îşi cerea iertare.

Ileana înţelese imediat.

– Sigur că da! Oricum, eu eram în spate şi aranjam lucrurile prin dormitor. Trebuie să mă întorc acolo şi să termin de dat cu aspiratorul.

Bevis părea nehotărât, căci nu voia ca fata să se simtă exclusă din discuţie. Însă Ileana îl fulgeră cu o privire de avertisment. Ea n-o cunoştea încă prea bine pe Electra, cu toate că era convinsă de faptul că avea să-i devină prietenă pe viaţă. Însă chiar ea putea vedea că existau nişte umbre în ochii femeii şi nu era treaba ei să afle ce anume le provocase.

Şi astfel, Ileana se îndreptă cu hotărâre spre uşă.

– O să iau aspiratorul cel mare, spuse ea. O să fie suficient de zgomotos.

Electra respiră uşurată.

– Îţi mulţumesc, Ileana. Eu .... Realmente n-aş vrea să crezi că eu ....

Ileana puse capăt scuzelor bâlbâite şi stângace ale Electrei.

– Nu-i niciun fel de problemă. Înţeleg situaţia. Ea îi trimise apoi o bezea lui Bevis, luă de pe hol aspiratorul cel mare şi se întoarse în camera din spate.

Câteva clipe mai târziu, aspiratorul porni cu zgomot.

– Mă întorc imediat, îi spuse Electra lui Bevis.

Haldane suspină uşurat, constatând că zgomotul îndepărtat al aspiratorului nu acoperea vocile celor doi, după care se dădu repede înapoi, atunci când auzi cum deschidea Electra uşa din faţă. Aşteptă apoi câteva secunde după întoarcerea ei şi îşi reluă locul de ascultare.

Simms conduse dubiţa cea albă în susul pantei, cât de departe putea, parcând-o în umbra unui arbore de bauhinia şi deschizând apoi cu mare precauţie portiera.

Spre deosebire de locatarii bungalow-ului, care îşi vedeau

liniştiţi de treburile lor, Simms era atent să evite pe cât posibil să facă prea mult zgomot.

El trase afară unul dintre recipientele de transport al plantelor şi îl puse jos pe iarbă, după care căută în despărţitura rezervată pentru pneurile de rezervă, cric, leviere şi toate celelalte accesorii şi scule necesare pentru transportul motorizat. Găsi acolo o canistră goală, cu o capacitate de cinci litri, precum şi o bucată de furtun, iar apoi începu să scoată în linişte din rezervorul maşinii în acea canistră mai bine de doi litri de combustibil.

În toată vremea asta, George Dixon şedea la umbră şi îi urmărea mişcările, cu un aer morocănos. Pe măsura trecerii timpului, se simţea din ce în ce mai încrezător în reuşită, şi totuşi avea nervii din ce în ce mai încordaţi.

– Eşti sigur de faptul că sera nu se află prea aproape de cabană? îl întrebă pentru a patra oară pe Simms.

Sâcâit, acesta scrâşni din dinţi. Mamă-mamă, ce l-ar mai fi bătut pe grăsun, ca să se mai răcorească. Dar nu era deloc bine pentru afacerea lui să muşte mâna care îl hrănea.

– Doar ţi-am mai spus asta, omul lui Dumnezeu, se răsti el, strâmbând din nas atunci când simţi mirosul vaporilor de combustibil care se ridicau în valuri. E suficient de departe. Şi chiar dacă, prin absurd, focul se va întinde, ei vor avea timp destul să iasă din căsuţă.

George dădu din cap.

– Atunci e foarte bine. Fata aceea .... Era cât pe ce să-i spună că Ileana era nepoata unui rege şi că el n-ar fi vrut ca furia lui Koki'Hana să se abată asupra capului său, şi totuşi un fel de instinct îl făcu să se răzgândească în ultimul moment. Fata aceea n-are nicio vină în toată povestea asta, îşi încheie George fraza. N-aş vrea să păţească ceva rău.

Fusese foarte bine că își ținuse gura. În cazul în care ar fi aflat Darren Simms că la doar câteva sute de metri depărtare de ei se afla o prințesă neapărată de niciun bodyguard înarmat, atunci probabil că regele Koki'Hana ar fi primit cu poșta de a doua zi un bilet prin care i s-ar fi solicitat răscumpărarea fetei.

Terminând de scos lichidul inflamabil, Simms înșurubă la loc capacul canistrei de material plastic și o depozită în umbra deasă, departe de razele soarelui. Apoi cotrobăi prin compartimentul de acte, acolo unde aflase de la Dixon că pusese ceva de băut.

Dezgustat să găsească acolo, în loc de cutii cu bere, doar sticle de apă minerală, el deschise totuși una și bău cu sete. Era o zi călduroasă și, cu toate că după-amiaza era pe sfârșite, căldura urma să se mai mențină încă o vreme.

– Hei, da' nu-mi dai și mie să beau puțin? se tângui Dixon.

– Poți să-ți iei și singur! se răsti Simms la grăsun.

Dixon se servi și el, fără să-l scape din ochi pe banditul pe care îl angajase. Aproape că simțea undele de energie reprimată care emanau din direcția acestuia.

Își luă sticla de apă minerală și se așeză din nou la umbră, rezemându-se cu costumul lui scump de trunchiul acoperit de mușchi al unui copac.

În continuare nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aștepte lăsarea întunericului.

Electra reintră în bungalow, aducând cu ea documentele, iar Haldane aruncă o privire rapidă înăuntru. El se adăposti iute înapoi, tresărind, în timp ce Bevis traversa încăperea, trecând prin fața ferestrei și așezându-se în singurul fotoliu care se afla în cameră.

– Uite, auzi Haldane vocea Electrei o clipă mai târziu. Aş vrea să te uiţi peste hârtiile astea.

Cu multă grijă, femeia alese foaia de hârtie care avea pe ea doar descrierea botanică a hibridului lui Fox.

Bevis se uită la Electra, remarcând din nou încordarea întipărită pe figura acesteia. Începuse să simtă deja şi el pe umeri o apăsare. Nu mai trebuia ca femeia să-i spună direct că intraseră în bucluc – acest lucru era tot mai evident, cu fiecare clipă care trecea. Iar bărbatul muncise atât de multă vreme şi atât de intens la acel proiect, investind toată energia, priceperea şi dragostea lui în obţinerea orhideei negre, încât orice ar fi putut să pericliteze proiectul respectiv reprezenta pentru el o ameninţare personală.

Începu să citească, surprins fiind de cursivitatea documentului. Din atitudinea lui reieşea faptul că se aşteptase să afle în cel mai bun caz că firmele concurente au scos deja pe piaţă o altă orhidee neagră. Sau să aibă în faţă un reportaj de senzaţie din cine ştie ce ziar de scandal, în legătură cu dezvăluirea celui mai ascuns secret al Casei Orhideelor.

Însă asta .... asta nu era decât o altă descriere destul de seacă şi de precisă a hibridului *Pap. stapletonia*. El o parcurse în tăcere, după care îşi ridică privirea către Electra.

– Şi ce-i cu asta? o întrebă Bevis pe un ton morocănos, în mod vădit nedumerit.

– O recunoşti după descriere? rosti ea, pe un ton neutru.

– Bineînţeles. Este vorba despre *Paphiopedilum stapletonia*. Dar probabil că ştii asta la fel de bine ca şi mine, domnişoară.

Electra se lăsă încet pe canapea şi insistă:

– Eşti absolut sigur de lucrul ăsta?

Pe bărbat îl izbi atunci ceva din suferinţa vizibilă pe chipul ei şi reciti documentul. De data asta îi acordă mult

mai multă atenţie, recunoscând familiarul scris al lui Brian Stapleton în adnotările de pe margini, ca şi ....

Deodată sări ca ars şi se lăsă în faţă pe fotoliu. Brusc, îşi dădu seama că însemnările de bază erau făcute cu un scris de mână mic şi îngrijit, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Nu era scrisul lui Brian Stapleton.

Şi cu certitudine nu era nici scrisul său.

– Aceste notiţe..., începu el, cu vocea extrem de îngroşată şi de rău-prevestitoare. Domnişoară, cine anume a scris aceste notiţe?

– Ele au fost scrise de către un bărbat pe nume Ray Fox, îi răspunse cu tristeţe Electra. Fiul acelui om pretinde că au fost furate din sera tatălui său, acum mai bine de opt ani, împreună cu hibridul descris în text.

Bevis nu-şi putu reprima o înjurătură extrem de colorată.

– Însă eu unul tot nu înţeleg, domnişoară, spuse el îngrozit. Este vorba aici despre *Pap. stapletonia*.

– Şi nu mai încape niciun dubiu asupra acestui fapt? îl întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul la întrebarea ei. Nu e absolut nimic diferit? Nici măcar o frunză? Nici măcar o singură petală?

Bevis reexamină cu atenţie documentul, dar deja clătina din cap.

– Nu, domnişoară. Cunosc această plantă tot aşa precum îmi cunosc propria mână. Dacă vrei, te duc chiar acum în seră şi îţi arăt hibridul cu pricina, milimetru cu milimetru...

Electra scuturâ din cap.

– Nu-i nevoie. Dacă tu zici că este aceeaşi plantă, atunci aşa stau lucrurile. Oh, la dracu'! încheie ea, fiind pe punctul de a izbucni în plâns.

Afară, Haldane se trezi că expiră încet tot aerul din piept,

într-un prelung şi abia auzit suspin. După toţi anii aceia, se terminase totul, în sfârşit. Căutările lui se încheiaseră. Omul nu putea să se simtă decât eliberat.

Bevis se prăvăli înapoi în fotoliu.

– Tatăl tău nu putea să fi creat din greşeală un hibrid identic, domnişoară. Şansele pentru aşa ceva sunt cu mult prea mici. Domnişoară, ştii cumva cine a fost bărbatul acela pe nume Ray Fox? Eu n-am auzit niciodată de el.

Electra scutură din cap.

– Nici n-ai fi avut de unde să auzi. N-a fost un profesionist în domeniu.

Femeia nu trebuia să spună nimic mai mult decât atât. Amândoi ştiau că în majoritatea cazurilor hibridarea florilor – a oricărui fel de floare – era rezultatul activităţii unui amator pasionat. În întreaga lume, existau în mod efectiv sute de mii de bărbaţi şi de femei care făceau experimente cu plante, în grădinile din spatele caselor lor sau la ferestrele camerelor lor de zi. Şi-n definitiv, de ce n-ar fi făcut? Din când în când, câte cineva dintre toţi aceştia dădea marea lovitură, iar câte o floare neobişnuit colorată putea aduce cuiva peste noapte multe milioane, fără a mai pune la socoteală faima pe care o dobândea în domeniul horticulturii.

– Cu toate astea, el îşi cunoştea extrem de bine plantele, domnişoară, rosti Bevis cu simplitate, dar şi cu un evident şi sincer respect.

Afară, Haldane simţi cum i se punea un nod în gât. Cât de mult l-ar fi bucurat pe tatăl său să audă acea apreciere, cu-atât mai mult cu cât aceasta venea din partea unui om de valoarea lui Bevis, în lumea orhideelor.

– Dar eu tot nu pricep şi pace bună, mormăi Bevis. Dacă acesta este în realitate hibridul respectivului Ray Fox, atunci cum se face că a ajuns să îl deţină tatăl tău?

Electra îl privi cu mare tristeţe.

– Fiul lui Ray Fox susţine că tatăl meu l-a furat. Uită-te şi la astea!

Femeia îi întinse şi restul documentelor, care formau un amestec pestriţ – unele prezentând încercările timpurii ale lui Brian Stapleton de hibridare încrucişată a plantei iniţiale, şi cuprinzând şi câteva însemnări scrise de mâna aceluiaşi Brian Stapleton, însemnări care demonstrau limpede faptul că acesta nu înţelegea deloc genealogia respectivei plante.

Bevis scutură din cap.

– Domnişoară .... mie personal mi se pare că tatăl tău nu cunoştea chiar aşa de bine planta asta. Acum când mă gândesc retrospectiv, îmi revin în minte unele lucruri .... Atunci când discutam la început cu el despre respectivul hibrid, demult, în primele zile, eu îi puneam câte o întrebare fundamentală despre acea plantă, iar tatăl tău mă ducea mai întâi cu vorba şi de-abia mai târziu revenea cu răspunsul la întrebare. Pe atunci, credeam că doar îi joacă feste memoria, ştii tu, aşa cum se întâmplă cu mulţi savanţi. Acum socotesc că .... ei bine, că el pur şi simplu nu era atât de familiarizat cu hibridul acela aşa precum s-ar fi cuvenit să fie. Iar o dată sau de două ori, atunci când aveam nevoie de nişte informaţii despre plantele aflate la originea acelui hibrid .... el nu ştia. Şi ar fi trebuit să ştie.

Electra ridică o mână.

– Bevis. Înţeleg ce spui. Şi cred că ai dreptate. Eu n-am vrut să accept acest lucru, dar ... cred că ... Şi ea respiră adânc. Cred că el trebuie să o fi furat.

Şi cu asta basta.

Afară, Haldane aproape că strigă de uşurare. Ea *realmente nu ştiuse nimic despre acest lucru!*

Nici ea şi nici McCormick.

Amândoi îl crezuseră pe Stapleton pe cuvânt, atunci când acesta le spusese că hibridul fusese creat de el. Şi-n definitiv, de ce nu l-ar fi crezut? Bevis pe atunci tocmai fusese recent angajat de către Stapleton. Nu avea niciun motiv să bănuiască faptul că hibridul n-ar fi fost realizat de către acesta. În timp ce Electra .... ei bine, ea era fiica lui. De ce s-ar fi îndoit fata tocmai de tatăl ei?

Dacă n-ar fi lăsat ca mândria şi sentimentul de obligaţie filială să-i întunece judecata, atunci ar fi ştiut încă de la bun început că femeia era nevinovată. Şi astfel ar fi fost scutiţi amândoi de atâta suferinţă ....

Tocmai intenţiona Haldane să se îndepărteze de peretele cabanei şi să li se arate în faţa ferestrei, când, deodată, Electra vorbi din nou.

– Ei bine, deoarece hibridul chiar îi aparţine domnului Fox sau mai precis în prezent fiului acestuia, întrucât Ray Fox a decedat acum câţiva ani, înseamnă că va trebui să returnăm „Dorinţa Întunecată" proprietarului ei de drept.

– Ce? urlă Bevis, făcându-l pe Haldane să înlemnească din nou,.cu spatele lipit de perete.

– Am omis să-ţi mai spun şi altceva, îl atenţionă pe un ton ostenit Electra pe Bevis. Hal a obţinut un ordin judecătoresc, care ne obligă să-i restituim *Pap. staple* .... adică *Pap. haldanea*.

Bevis se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin încăpere, ca un leu în cuşcă.

– Păi, asta-i altceva, şi mi se pare un lucru corect. Dar „Dorinţa Întunecată"? Domnişoară, asta ne aparţine nouă, îi zise el cu un glas îndurerat.

Omul n-avea de gând să lase pe nimeni să-i ia acel copilaş al lui.

– Credeam că *Pap. stap* .... Ea răsuflă adânc. La naiba!

Pap. haldanea a constituit, ca să zic aşa, piatra de temelic pentru toate generaţiile anterioare succesive ale hibrizilor „Dorinţei Întunecate", nu-i aşa?

Bevis îşi trecu o mână prin păr. Afară, Haldane şovăia. Acum că se asigurase de nevinovăţia Electrei, Fox nu mai avea dreptul moral de a trage cu urechea la discuţia dintre cei doi.

Şi totuşi .... Bărbatul se simţea fascinat de conversaţia lor.

– Ascultă, domnişoară, i se adresă cu nelinişte Bevis, fără să bage de seamă că zgomotul aspiratorului încetase. Sunt de acord cu faptul că ceea ce a făcut tatăl tău a fost ceva extrem de urât. Să fure orhideea altuia .... El scutură din cap, iar vocea lui exprima dezgustul. Nici nu-mi pot închipui ceva mai josnic. Însă eu muncesc pe brânci de şapte ani pentru planta asta, domnişoară. De şapte ani bătuţi pe muchie! Iar „Dorinţa Întunecată" este rezultatul întregii mele munci. Ca şi ceilalţi hibrizi intermediari succesivi, din care a provenit ea. Acest fiu ... nu ar avea asupra „Dorinţei Întunecate" mai multe drepturi decât avem noi asupra hibridului *Pap. haldanea.*

Electra suspină şi se ridică în picioare, fără a observa faptul că Ileana apăruse în cadrul uşii.

– Ştiu asta, Bevis, ştiu foarte bine asta, îi spuse Electra, înaintând spre prietenul ei şi punându-şi o mână pe umărul lui încordat. Dar ce putem face? Fără *Pap. haldanea*, n-ar fi existat niciun fel de „Dorinţă Întunecată", nu crezi?

– Ba da, acceptă el. Însă nici fără mine n-ar fi existat „Dorinţa Întunecată", îi replică botanistul scoţian, cu toată hotărârea. Am muncit prea intens şi de prea mult timp pentru floarea asta, ca să renunţ acum la ea, domnişoară, îi spuse cu un aer crunt Bevis. În plus, dacă cea mai recentă floare, care

urmează să înflorească, nu va fi neagră .... atunci nu prea cred că va putea cineva obține vreodată în lumea asta o orhidee neagră. Eu am făcut tot ce am putut.

– Te rog, Electra, zise Ileana făcându-i pe amândoi să se întoarcă. Nu-i poți cere să renunțe. Fata intră și ea în încăpere. Îmi pare rău, dar n-am putut să nu ascult .... crezusem că ați terminat deja .... Ea înaintă până lângă Bevis. Electra, pur și simplu nu ai dreptul să-i pretinzi să renunțe acum la visul lui!

Electra se uită lung la cei doi prieteni ai ei, cu ochii inundați de lacrimi.

– Și totuși ....

– Eu personal nu ți-aș cere să faci una ca asta, se auzi pe neașteptate un glas profund răsunând de dincolo de fereastră și făcându-i pe toți trei să tresară violent.

Bevis se răsuci brusc, recunoscându-l instantaneu pe inspectorul de la asigurări.

– Tu!

– Hal! exclamă speriată și Electra.

Ileana îl privi cu multă curiozitate pe noul-venit.

Electra își reveni prima din uluială.

– Ce cauți tu aici? îl întrebă ea, încercând să pară furioasă.

– Te-am urmărit, îi răspunse cu simplitate Haldane, în timp ce escalada fereastra. Cu niște picioare lungi ca ale lui, acest lucru părea cât se poate de simplu.

Ochii Ilenei îl urmăreau îngânduraţi. Omul se uita la Electra în cel mai .... interesant mod posibil.

– Da' ce ai tu de-a face cu toată povestea asta? mârâi Bevis. N-am asigurat nimic din ceea ce se află aici ....

– Bevis, el este Haldane Fox, îi spuse încet Electra. E fiul lui Ray Fox și proprietarul de drept al hibridului *Pap. haldanea*. Tatăl lui a botezat hibridul după numele fiului său.

– Însă nu sunt, nici legal şi nici moral, proprietarul acestei „Dorinţe Întunecate", rosti cu toată fermitatea Haldane, mai înainte să fi apucat Bevis să izbucnească iar. El se răsuci în direcţia lividului scoţian încruntat şi se uită cu mult calm la acesta. Caut hibridul tatălui meu încă de când mi-a povestit tatăl meu despre furtul acestuia, pe patul său de moarte. El a muncit ani şi ani de zile, încercând să obţină o floare cu pete de un negru veritabil pe petale. Iar când aceasta i-a fost furată .... ei bine, nu pot să spun decât că, deşi el a murit de cancer, nu boala aceea l-a răpus. Înţelegi felul în care trebuie să se fi simţit.

Bevis păli, gândindu-se că şi el era dispus să se lupte pentru realizarea lui. Dacă cineva i-ar fura-o acum .... El dădu din cap.

– Da, îi răspunse acesta, cu un aer sumbru. Îmi pare rău, cu-adevărat rău, pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău.

– Da, spuse şi Electra, cu o figură abătută. Ştiu că probabil nu contează prea mult, dar aş vrea să-ţi cer iertare pentru .... pentru .... pentru incalificabila purtare a tatălui meu. Dar asta nu i se păru femeii nici pe departe îndeajuns. Ea nu-l putea privi în ochi pe bărbat. Oh, Hal, îmi pare atât de rău...

– Ştiu, îi spuse el cu blândeţe. Şi eu aş vrea să-ţi cer ţie iertare.

Femeia tresări şi se uită drept în ochii lui Haldane.

– Să-mi ceri *tu* mie iertare? şopti ea. Pentru ce anume?

– Pentru că am crezut că ştiai ceea ce făcuse tatăl tău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai fi acceptat să te complaci într-o asemenea situaţie. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine. Însă n-am .... îndrăznit. În ceea ce te priveşte, nu m-am putut încrede în propriile mele instincte.

Ileana făcu ochii mari. Ea începu să zâmbească, în timp ce se uita de la prietena ei la acel Adonis roşcat, cu privirea

lui sinceră şi cu tot sufletul lui etalat cu generozitate pe triunghiulara-i figură atât de atrăgătoare.

Bărbat fiind, Bevis avea alte lucruri în minte.

– În legătură cu „Dorinţa Întunecată“ ....

Haldane îşi desprinse cu regret privirea de pe chipul Electrei.

– Cum? Oo, da. Să înţeleg că încerci să obţii din ea o floare neagră?

– Da, îi răspunse Bevis, după care tăcu, dându-i astfel celuilalt ocazia de a spune ceea ce avea de zis în privinţa respectivă.

– Şi hibridul tatălui meu constituie o parte importantă din realizarea acelei flori?

Bevis deschise imediat gura ca să nege acest lucru, după care însă onestitatea lui înnăscută fu mai puternică şi dădu din cap.

– Da, spuse el din nou, oarecum cu părere de rău.

Iar în acel moment, Haldane ştiu că tatăl său era împăcat. Deşi un om lacom şi arogant îi furase munca întregii sale vieţi, un altul, cinstit şi iubitor de orhidee, îi continuase opera şi i-o încheiase. Şi el mai ştia şi cât de bine s-ar fi simţit tatăl său, dacă ar fi ştiut că propriul său hibrid servise drept bază pentru obţinerea unei atât de mari şi de încântătoare raritâţi, precum era o orhidee neagră.

El dădu din cap.

– Atunci, ce-ai zice dacă am împărţi meritele pentru crearea ei? Pe jumătate crezi că ar fi corect? Însă contribuţia tatălui meu va trebui să fie limpede prezentată, atunci când va fi vorba despre scrierea unei lucrări în legătură cu floarea respectivă, în revistele botanice de specialitate. În cazul în care floarea ta chiar va ieşi neagră, vor exista o mulţime de lucrări savante scrise în legătură cu ea. Iar eu aş vrea ca

numele lui Raymond Fox să beneficieze de recunoaşterea meritelor care i se cuvin de drept.

Pe faţa lui Bevis înflori un zâmbet luminos.

– Mi se pare firesc.

Haldane se întoarse încă o dată şi în direcţia Electrei.

În sfârşit. Electra.

Bevis simţi o mână micuţă strecurându-se în palma lui. Bărbatul privi în jos, către figura iubitoare a Ilenei. Aceasta îi spuse:

– Haide! Vino să facem o mică plimbare.

Bevis clipi nedumirit.

– Dar orhideea .... Scoţianul se întoarse spre Hal Fox. Cu siguranţă că el ar vrea s-o vadă ..., dar Haldane Fox n-avea ochi decât pentru Electra. Deodată, Bevis înţelese şi zâmbi. Ooo, da .... ai dreptate. Ar fi bine să, ăăă .... să mergem să ne plimbăm pe malul mării.

Nici Electra şi nici Haldane nu-l auziseră, însă amândoi îşi dădură treptat seama că rămăseseră acum singuri.

Electra dădu să se ridice în picioare, dar Haldane îngenunche repede în faţa ei, imobilizând-o pe canapea. El se sprijini cu mâinile pe perna canapelei, de-o parte şi de alta a coapselor femeii, cu faţa lui atât de apropiată de faţa ei, încât ea era sigură că ochii lui ca de chihlimbar îi aruncau o strălucire aurie pe piele.

– Hal..., începu Electra.

Însă bărbatul scutură din cap.

– Nu. Ascultă! Am venit aici ştiind că firma Casa Orhideelor trebuia să fie răspunzătoare pentru furtul hibridului tatălui meu. Şi, prost precum eram, am socotit că asta însemna că *tu* erai la curent cu acest lucru. Pornind astfel încă de la bun început de la o presupunere greşită, acest lucru m-a derutat şi mi-a frânt inima. Când te-am întâlnit pentru

prima oară, credeam că eşti o femeie fascinantă cu inima împietrită şi eram cât se putea de sigur că aveam să fiu în stare să te manipulez cu uşurinţă, recunoscu el, cu un zâmbet strâmb pe buze. La naiba! În privinţa *asta*, m-am înşelat amarnic. Electra surâse, auzind că era descrisă drept o femeie fascinantă. Dar tu n-ai corespuns deloc imaginii de „marc zgripţuroaică", pe care mi-o formasem aprioric despre tine, continuă repede Haldane, dorind s-o facă să înţeleagă, voind cu disperare ca ea să cunoască motivaţia comportamentului său. Şi m-am trezit că te doresc. Ba chiar şi mai rău, că de-a dreptul te admir. Conduceai cu atâta pricepere Casa Orhideelor. Erai femeia visurilor mele – inteligentă, independentă, puternică. M-am trezit că începe să-mi placă de tine. Iar apoi, în cele din urmă, oroarea ororilor ... Vocea i se stinse. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine.

Electra simţi că i se taie răsuflarea. El rostise magicele cuvinte. Ea nu înnebunise şi nici nu avea halucinaţii. Tânjise să-l audă că spune aşa ceva, iar acum el o făcuse, şi ....

– Oh, Haldane .... şi eu te iubesc! îi mărturisi femeia, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Şi asta chiar din primul moment. Şi nu înţelegeam unde greşeam! De-abia începeam să ne apropiem, că tu mă şi îndepărtai. Electra scutură din cap. Mă înnebuneai şi mă aduceai la exasperare!

– Ştiu, gemu Haldane. Şi-mi pare atât de rău. Iar apoi acea acţiune juridică... oh, la naiba! Va trebui să contramandez angajamentul acelui crocodil cu aspectul unui ursuleţ de pluş.

Electra râse, înţelegând la cine se referise el. Ochii ei străluceau de fericire, de o fericire la care nu mai îndrăznea să viseze, şi totuşi, deodată, privirea i se întunecă.

– Haldane, în legătură cu orhideea aceea...

El îşi puse repede un deget pe buzele ei.

– Lasă baltă orhideea. M-am gândit prea mult la ea şi prea puţin la tine.

Bărbatul se aplecă şi o sărută. Îndelung, apăsat şi cu pasiune, până când rămaseră amândoi fără suflare. Mâinile ei mângâiau faţa lui, iar inimile lor băteau în acelaşi ritm accelerat.

Haldane se desprinse apoi din îmbrăţişare. Ochii îi ardeau ca nişte flăcări.

– Te iubesc. El râse. Nici nu ştii ce minunat mă simt că pot să ţi-o spun şi că te pot iubi fără să fiu derutat sau vinovat sau mânios ....

De data asta, ea fu aceea care puse un deget pe buzele lui.

– S-a terminat şi cu asta, îi zise ea cu hotărâre.

Şi se aplecă să-l sărute. Prelung, profund, pasionat.

Când în cele din urmă buzele lor se dezlipiră, inima femeii stătea gata să explodeze. Adio suferinţă! Adio derută!

– S-a terminat totul cu bine, îi spuse ea încântată.

Numai că, bineînţeles, lucrurile nu stăteau chiar aşa.

23

Lohano trecea cu maşina pe Strada Hotelului, uitându-se la localurile de striptease, la barurile de homosexuali, la sălile de spectacol unde erau reprezentaţii cu travestiţi şi la galeriile de pornografie. Îi lipsise latura superficială a vieţii omeneşti - pulsul alterat al trăirilor citadine. Se gândi că puţină distracţie ar fi fost o modalitate plăcută de a-şi petrece sfârşitul după-amiezii, mai înainte de a începe agitaţia de seară. El nu se mai simţise în stare să petreacă încă o zi pe Insula cea Mare, în acel blestemat de palat ca un mausoleu. Era acolo prea multă seninătate şi linişte şi frumuseţe.

Sufletul lui tânjea după viaţa cea adevărată. Iar un prieten al unui prieten de-al său din Hilo îi povestise despre acest loc de pe Strada Hotelului. Pe dinafară, localul părea unul obişnuit, de striptease. Însă în camerele din spate, existau şi alte atracţii rezervate persoanelor iniţiate. Blackjack. Poker. Zaruri. Şi încă multe alte jocuri de noroc.

Îşi parcă automobilul, intră şi traversă încăperea întunecată şi plină de fum, oprindu-se din când în când să admire femeile dezbrăcate, care se roteau pe scenă. Deşi era de-abia după-amiază, localul se umpluse pe jumătate. Ajunse până la urmă şi lângă bar şi comandă un whisky. Când barmanul puse pe tejghea un pahar soios şi începu să i-l umple, Lohano îi zâmbi cu degajare.

- Marele Joe m-a trimis aici, spuse el încet.

Barmanul nici măcar nu clipi, dar Lohano îl văzu aruncând o privire furişă prin sală. În capătul cel mai îndepărtat, un beţiv sforăia lângă paharul său de bere. O prostituată, aflată la două separeuri mai încolo, îl cântărea pe Lohano din priviri.

– Da? rosti evaziv barmanul. Trei dolari.

Lohano achită preţul băuturii, remarcă apoi faptul că prostituata se pregătea să o pornească în direcţia lui şi o fulgeră din ochi cu o privire elocventă, care o determină pe femeie să renunţe la intenţia ei iniţială.

Aceasta ridică dintr-un umăr gol şi îşi îndreptă atenţia în altă direcţie.

– Da, îi răspunse Lohano. El îmi tot spune cât de mult îi lipsesc gâştele cele albe ca zăpada. Tânărul bărbat se gândi că era o parolă prostească, însă barmanul mormăi ceva şi apăsă pe un buton de sub marginea tejghelei din imitaţie de lemn. Barul era de forma literei L, cu partea mai lungă către scenă şi clienţi, şi cu cea scurtă în lateral, aceasta din urmă fiind mai greu accesibilă. Pe această latură pe jumătate ascunsă, printre oglinzi şi sticle de băutură, se deschisese o mică uşă mascată.

– Intră pe-acolo!

Lohano nu mai aşteptă şi o a doua invitaţie. Porni grăbit de-a lungul barului şi observă faptul că uşile de la baie se aflau pe acelaşi perete. Fără îndoială că ceilalţi muşterii ai clubului ar fi presupus că mergea la toaletă.

Lohano părăsi murdara sală de striptease şi intră în văgăuna jocurilor de noroc unde se simţi ca acasă. Se uită la diferitele mese de joc disponibile acolo şi se decise să înceapă cu o partidă de zaruri. Acolo, o femeie grasă din Alabama îşi pierdea rapid toţi banii strânşi pentru vacanţă.

Lohano urmări o vreme jocul şi, după ce femeia rămase lefteră, intră el în posesia zarurilor.

Avea în buzunar o sumă frumuşică de bani – pentru că tocmai îşi amanetase cu puţin mai devreme ceasul – şi parie douăzeci de dolari. Suflă peste zarurile din pumn şi le aruncă.

De-abia acum simţea din nou că trăieşte cu adevărat.

N-avu noroc cu prima aruncare.

La dracu'!

Puse jos alţi cincizeci, întinse mâna după zaruri şi simţi atunci cum cineva îl smuceşte înapoi. Scoase un ţipăt, dar o matahală gigantică de om, clădită ca un zid de cărămizi, îl înşfăcase cu hotărâre de guler.

– Domnul Farentino doreşte să te vadă .... Înălţimea Ta Regală.

În mod neaşteptat, glasul namilei părea curtenitor. Omul îl scoase pe Lohano afară din încăpere şi îl băgă într-un birou mic şi frumos aranjat.

Trecerea bruscă de la semiobscuritatea plină de fum de ţigară a sălii de jocuri la lumina de un alb orbitor din biroul cu o masă obişnuită de lucru şi un dulap de dosare, îl făcu să clipească. Inima îi tresări, când muntele de om pur şi simplu îl ridică de pe pardoseală şi îl legănă într-o parte, instalându-l pe un scaun cromat şi tapiţat în piele, care se afla în faţa mesei.

Lohano n-avea habar cine putea să fie bărbatul care se afla aşezat în spatele mesei de lucru. Acesta avea vreo treizeci şi ceva de ani, un păr negru şi ondulat şi un zâmbet politicos pe buze.

– Înălţimea Ta Regală, eu sunt Guido Farentino, se prezentă în mod civilizat necunoscutul. Sunt un prieten de-al lui Vittorio DePalma.

Zâmbetul bărbatului nu mai era la fel de amabil.

Lohano simți cum gura i se uscase instantaneu. Ochii lui cercetau acum încăperea, constatând că aceasta nu avea niciun fel de ferestre, și doar o singură ușă. Între acea ușă și el, stătea acum în picioare namila de om care îl adusese acolo.

– Ascultă, am de gând să-i înapoiez domnului DePalma banii pe care i-i datorez, se tângui Lohano, înghițind în sec. El purta un costum de firmă, de un gri-argintiu, dintr-un material subțire, cu accesorii Gucci. Lăsa impresia unui tânăr nobil și bogat.

Și totuși, dincolo de aceste aparențe, el asuda de spaimă, ca un porc.

Guido Farentino îi zâmbi.

– Sunt extrem de bucuros să aud asta din partea ta. Și sunt sigur că și domnul DePalma se va bucura. A fost destul de necăjit, atunci când ai plecat pe neașteptate din Las Vegas.

– O să mă întorc în curând acolo! se grăbi să-l asigure Lohano.

Zâmbetul lui Guido deveni ușor disprețuitor.

– Ooo, sunt absolut sigur că vei reveni acolo, Înălțimea Ta Regală. Indivizii de teapa ta întotdeauna revin acolo. Sarcasmul devenise acum evident, iar Lohano simți cum îl cuprindea un val de mânie. Cum îndrăznea nemernicul acela să-i vorbească astfel?

Guido întinse încet mâna și deschise un sertar, scoțând de-acolo un pistol negru cu argintiu, pe care îl puse pe masă. Totul cu cel mai mare calm, și cu gesturi teatrale.

Măruntaiele lui Lohano se răzvrătiră într-o asemenea măsură încât acesta trebui să se încordeze convulsiv, pentru a nu-și murdări pantalonii, făcând pe el de frică.

– Domnul DePalma i-a rugat pe toți prietenii lui de pe

aici să fie atenţi când îţi vei face apariţia. Dar trebuie să-ţi mărturisesc, Înălţimea Ta Regală, că nu m-aş fi aşteptat din partea ta să-mi calci pragul. Înţelesesem de la Vittorio că se aştepta să te întorci la dragul tău tată, regele Lopaka.

Lui Lohano i se pusese un mare nod în gât. Tânărul încerca din răsputeri să nu se mai uite la pistolul acela, care stătea între ei precum o vietate ameninţătoare.

– Eu .... eu am făcut ceva mai bun decât atât. Îl poţi anunţa pe domnul DePalma că am mers la regele Koki'Hana.

– Ooo, ştim foarte bine şi asta, Înălţimea Ta Regală, sigur că ştim, îi spuse Guido, începând să mângâie uşor arma. Şi chiar ne-a nedumerit puţin acest lucru.

Lohano tremura şi îşi freca nervos palmele de genunchi.

– Dar eu sunt logodit cu prinţesa Ileana.

Guido ridică dintr-o sprânceană.

– Felicitări! Este o tânără cât se poate de încântătoare. Ciudat. El ridică arma cu mâna stângă, aruncându-şi-o apoi în mâna dreaptă. Nu-mi amintesc să fi văzut vreun anunţ în ziare, pe tema asta.

Lohano înghiţi din greu în sec, nemaiputându-şi lua privirea de la pistolul celuilalt.

– Puteţi verifica. Regele Koki'Hana nu se abate în ruptul capului de la vechile tradiţii. Puteţi întreba pe oricare om din clanul Lahina şi veţi afla că toate reginele Lahinilor se măritã numai cu cel mai în vârstă fiu al familiei Tiki. Vocea lui ajunsese doar un simplu scheunat. Iar Koki'Hana se scaldă în bani. Doar ştii şi tu acest lucru.

– Oo, sigur că ştiu, Înălţimea Ta Regală. Regele Koki'Hana este extrem de respectat în insule.

– Păi, atunci .... cam asta ar fi totul, râse Lohano, încercarea lui de a chicoti încrezător semănând mai degrabă

cu un horcăit de spaimă. Domnul DePalma nu are de ce să-şi facă griji.

– Aşa sper şi eu din tot sufletul, Înălţimea Ta Regală, îi spuse Guido, deschizând din nou sertarul cu pricina şi punând la loc pistolul. Pentru că domnul DePalma n-are de gând să te mai păsuiască în privinţa returnării datoriei.

El se uită apoi peste umărul lui Lohano şi dădu din cap. O secundă mai târziu, o mână imensă îl înşfăcă pe prinţ de umăr şi îl apăsă atât de tare, încât aproape că zdrobi scaunul de sub el. Apoi, Lohano se simţi tras în picioare.

Când ajunse Lohano la uşă, Guido îi spuse încet, în timp ce namila îl întorsese pe prinţ cu faţa la şeful său:

– Ooo, Înălţimea Ta Regală. Du-te înapoi pe Insula cea Mare şi poartă-te frumos cu viitorul tău tată-socru. N-am vrea ca el să descopere cu ce lepădătură de om îşi măritä nepoata, nu-i aşa? Ce zici?

Lohano schiţă un zâmbet chinuit.

– Bine. Am înţeles.

Însă Lohano şi-ar fi făcut griji şi mai mari în cazul în care ar fi ştiut ce făcea chiar în acel moment Koki'Hana.

Regele Koki'Hana întinse mâna spre telefon, iar operatoarea din Maui îi făcu legătura cu reşedinţa particulară a familiei Tiki, de îndată ce bătrânul se prezentase. Koki'Hana n-ar fi vrut nicidecum să-l deranjeze pe prietenul său, despre care bănuia că îşi cheltuia multă energie supraveghind lucrările de construire a acelui hotel, pe terenul familiei Tiki. El ştia cât de important era proiectul acelui hotel pentru prietenul lui şi pentru cei care depindeau de regele Tiki şi cât de obositor putea fi pentru un om un proiect de asemenea anvergură. Ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost acela de a-i da şi alte veşti neplăcute. Dar nu mai putea

amâna. Koki'Hana trebuia să afle ce anume se petrecea cu fiul lui Lopaka.

Majordomul acestuia redirecţionă apelul către biroul regelui Tiki.

– *Aloha?* Koki'Hana?

– Lopaka, vechiul meu prieten, îi spuse bătrânul, cu multă afecţiune. Sper că îţi merg toate din plin.

– Câteodată, Koki, doar câteodată, oftă din rărunchi regele Tiki. A trecut multă vreme de când noi doi n-am mai stat de vorbă.

– Ai dreptate. Dar de ce n-ai trece şi tu pe la mine, într-un weekend nu prea îndepărtat? Ai mai face şi tu o pauză şi ai lăsa deoparte contractele şi şantierul.

Regele Tiki râse.

– Invitaţia ta e ademenitoare.

Koki'Hana îşi drese încet glasul.

– Lopaka, voiam să schimb o vorbă sau două cu tine în legătură cu .... fiul tău.

După un moment de tăcere, regele Tiki îl întrebă:

– Te referi la Peka?

– Nu, nu despre fiul tău mai mic aş vrea să vorbim, ci despre Lohano.

Din nou se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi regele Tiki oftă.

– Prietene, eu nu am decât un singur fiu, iar acela este Peka.

Koki'Hana se simţi străbătut de un fior din cap până-n picioare. Când un rege spunea aşa ceva .... însemna că Lohano fusese dezmoştenit. Însemna .... Însemna că fiul era ca şi mort, pentru tatăl său. Koki'Hana presupuse că vechiul său prieten suferise cumplit atunci când făcuse acest pas.

– Îmi pare .... extrem de rău să aud asta, Lopaka, spuse

el încet. Era cât pe ce să rostească „fiul tău", dar se opri la timp şi spuse: Lohano Tiki s-a căsătorit săptămâna trecută cu nepoata mea, Ileana, reprezentată de către mine.

De la distanţa care îi despărţea, el îşi auzi prietenul trăgându-şi din greu răsuflarea.

– Vina este numai a mea, îi spuse cu amărăciune Lopaka. Din mândrie şi din aroganţă, nu am dorit să afle nimeni despre ruşinea pe care a aruncat-o Lohano asupra familiei noastre. Iar acum, din cauza asta, Ileana .... Zici că au fost căsătoriţi prin procură? se grăbi el să-l întrebe cu îngrijorare.

– Da, prin Ceremonia Unirii.

– Atunci, înseamnă că poţi anula căsătoria.

Koki'Hana oftă.

– Da. Împuternicirea care îi permitea să ia hotărâri în numele Ilenei îi dădea posibilitatea să şi anuleze căsătoria.

– În cazul acesta, prietene, eu unul ţi-aş sugera să o anulezi imediat.

Koki'Hana suspină din nou.

– Lopaka, tu ştii foarte bine că dintotdeauna reginele Lahinilor s-au căsătorit cu moştenitorii familiei Tiki.

– Prietene, Lohano nu o merită, îi spuse cu amărăciune Lopaka. Crede-mă că ştiu foarte bine acest lucru. E cartofor, afemeiat şi un om de nimic. L-am dezmoştenit.

Koki'Hana făcu o grimasă, sesizând în vocea prietenului său durerea şi ruşinea.

– Îmi pare rău, îi spuse el.

Cei doi mai schimbară câteva vorbe, apoi Lopaka se declară de acord să-şi petreacă un sfârşit de săptămână la prietenul lui, după inaugurarea hotelului.

Koki'Hana închise telefonul, după care îl chemă pe Kallona. Acesta apăru după câteva momente, mai gârbovit şi mai zbârcit ca oricând. Kallona părea bătrân, obosit, şi ca

niciodată foarte fragil. Regele Koki'Hana se uită la vechiul său prieten şi majordom şi se încruntă. Suferea la gândul că ar fi putut să-l piardă. Nu-şi imagina viaţa fără el.

– Kallona, te rog, dă ordin să fie pregătit de plecare iahtul, îi spuse el cu blândeţe. Plec cât mai repede pe insula Molokai. Şi, te rog, împachetează şi lucrurile prinţului .... ba nu, lucrurile lui Lohano Tiki. El nu mai este considerat drept moştenitor al familiei Tiki. Şi să-i mai spui că voi anula căsătoria lui cu Ileana.

– Căsătorie? rosti Kallona uluit.

Koki'Hana continuă, scuturând din cap.

– Ăăă, nu .... ba da. N-am timp acum de explicaţii. Ştie el foarte bine la ce anume mă refer, adăugă supărat regele. Vreau să-şi ia tălpăşiţa cât mai repede din casa mea.

Umerii gârboviţi ai lui Kallona se mai îndreptară. Faţa lui ostenită şi brăzdată de riduri se lumină dintr-odată. Ochii începură să-i strălucească.

– Era şi timpul să-ţi vină mintea la cap, bătrân nebun ce eşti!

Bevis o ajută pe Ileana să urce şi ultima porţiune, cea mai abruptă, a potecii pietroase, ce ducea la platou. Se aflau pe latura cea mai îndepărtată a ţărmului dinspre nord-est, acolo unde stâncile coborau aproape vertical spre mare şi spre o fâşie îngustă de plajă nisipoasă.

Soarele tocmai se pregătea să apună.

Plecaseră şi îi lăsaseră pe Electra şi pe Haldane Fox, împreună, cu circa o oră în urmă, şi încă nu se grăbeau să se întoarcă. Acum stăteau în picioare, cu braţele petrecute unul în jurul celuilalt, şi se uitau înspre largul oceanului, fără să aibă nici cea mai mică idee în legătură cu evenimentele care

se petrecuseră destul de aproape de ei, pe insulele Oahu şi Hawaii.

– Crezi că el o iubeşte cu adevărat? o întrebă Bevis îngândurat pe Ileana. Electra ar merita un bărbat cât mai bun.

– Ooo, da, îi răspunse cu încredere fata. E limpede ca lumina zilei acest lucru. Bietul om, cum a putut să creadă că Electra era vinovată de furtul orhideei tatălui lui!

– Hmm! Idiotul, rosti Bevis cu acreală, dar şi cu o tentă de umor.

– N-avea de unde să ştie, îi replică Ileana, pe un ton ceva mai înţelegător. Şi cu toate astea, s-a îndrăgostit oricum de ea. Asta aş zice eu că este o dragoste adevărată.

– Ba *asta* a noastră aş spune că este o iubire adevărată, mormăi Bevis şi o strânse şi mai tare de mijloc pe Ileana, trăgând-o la pieptul lui şi sărutând-o pe buze.

În zare, deasupra oceanului, soarele devenea tot mai roşu.

În port, iahtul regal al familiei Lahina se oprise la ponton, iar maşina lui Koki'Hana deja se îndrepta acum în direcţia Văii Halawa. Koki'Hana avea prieteni în foarte multe locuri – iar unul dintre aceşti prieteni ai lui era şi milionarul Matthew Bryant, cel care îi închiriase Electrei Stapleton, fiică a unui alt vechi prieten de-al său, dreptul de a se folosi de proprietatea pe care o deţinea el în Valea Halawa de pe insula Molokai. La doar două ore după ce i se spusese că Ileana părăsise definitiv hotelul la care locuise, Koki'Hana deja aflase unde se mutase nepoata lui.

Dar ceea ce nu ştia el era faptul că, în timp ce maşina lui se afundase adânc în pădure, pe aeroport tocmai ateriza un avion de pasageri.

Lohano se întorsese pe Insula cea Mare, încă tremurând de spaimă şi străduindu-se să-şi întocmească un plan prin intermediul căruia să-l determine pe Koki'Hana să pună încă

de pe-acum la dispoziţia sa zestrea Ilenei. Însă atunci când ajunsese la palat, acel blestemat de majordom îi adusese la cunoştinţă faptul că el, Lohano, pur şi simplu nu mai era bine-venit acolo.

Fusese atunci tentat să-l îmbrâncească pe bătrânul cel prost şi să treacă pe lângă el, numai că asistau la acea scenă şi câţiva zdrahoni de grădinari tineri şi puternici.

Iar când majordomul îl mai anunţase şi că regele Koki'Hana stătuse de vorbă la telefon în acea după-amiază cu regele Tiki, Lohano îşi dăduse seama că nu mai putea fi vorba despre niciun fel de neînţelegere la mijloc. Era într-adevăr ostracizat.

Blestemase şi înjurase, dar în final îşi cărase la maşină valizele şi plecase. Şi totuşi, de-abia când ajunsese în apropiere de Hilo, înţelese că .... nu mai avea unde să se ducă. Acasă nu mai putea merge. Tatăl lui n-ar fi vrut nici măcar să-l vadă. Nu se putea întoarce nici pe continent, acolo unde Vittorio DePalma îl aştepta cu nerăbdare să-i aducă banii. Şi nici măcar pe insula Oahu nu putea rămâne pentru că Guido Farentino îi supraveghea fiecare mişcare.

Şi cu cât gonea mai tare cu automobilul pe autostrada către nicăieri, cu-atât mai turbat de furie devenea. În cazul în care nu le restituia mafioţilor banii, avea să fie omorât. Ştia foarte bine ce semnificaţie avea acea joacă a lui Farentino cu pistolul. Şi n-avea de gând să se lase pur şi simplu măcelărit, ca un sărman porc la abator. Dacă nu putea face rost de acei bani nici de la tatăl său şi nici de la prostănacul acela bătrân de Koki'Hana, atunci nu mai exista decât o singură persoană care probabil că avea ceva bănet pus deoparte, şi la care ar fi putut apela.

Era vorba despre soţioara lui iubitoare.

Îşi parcase maşina lângă aeroportul din Hilo şi luase de

acolo primul avion către insula Molokai. Avea să obţină cu orice preţ banii, de la nenorocita aia de Ileana.

Mai întâi, merse să se cazeze la hotelul din Kaunakakai la care bănuia că locuia Ileana, însă descoperi faptul că fata se mutase de acolo. Îi luă ceva timp pentru a afla unde era ea, dar până la urmă norocul îi surâse. Dădu din întâmplare de un taximetrist care îşi amintea că o dusese de vreo două ori până în Valea Halawa.

La nevoie, Lohano era pregătit să scormonească prin toată nenorocita aceea de vale.

Trebuia să facă rost de bani.

Când Bevis se desprinse din îmbrăţişarea Ilenei, ochii tinerei femei străluceau. Bărbatul o sărutase îndelung şi apăsat, iar ei îi plăcuse.

– Mmm! Şi asta aş numi eu o dragoste adevărată.

Privind-o în ochii ei negri şi catifelaţi, Bevis simţea cum i se încălzeşte inima.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, prinţesă Ileana Lahina?

Ileana fu luată prin surprindere.

– Ooo, Bevis, bineînţeles că vreau!

Şoferul lui Koki'Hana intră pe poarta gardului metalic, având grijă apoi să o închidă în urma lui, şi în scurt timp ajunseră amândoi la bungalow.

Koki'Hana rămase oarecum surprins s-o găsească acolo pe Electra Stapleton, împreună cu un bărbat cu părul roşcat şi cu un aspect impunător, despre care îşi amintea vag că îl văzuse în timpul turului regal la Casa Orhideelor. Electra îi spuse că Ileana şi Bevis plecaseră să facă o mică plimbare. El îi mulţumi, reveni la maşină, după care se uită cu multă curiozitate în jurul său.

Koki'Hana ştia că nepoatei sale îi plăcea mult să se

plimbe pe țărmul mării, astfel că el îl lăsă pe șofer la mașină și o luă pe jos prin pădure, înspre malul cu faleză stâncoasă al oceanului. Fără să știe, trecuse la numai circa două sute de metri depărtare de George Dixon și de Darren Simms, care se odihneau la umbra copacilor, așteptând căderea întunericului. Copacii erau atât de deși în acea zonă, încât cei doi nu-l auziră și nu-l văzură pe rege trecând.

La câțiva kilometri depărtare de-acolo, Lohano cerceta plajele. Acestea nu erau chiar atât de multe în Valea Halawa, iar pe cele câteva care existau acolo, nu se aflau decât câțiva turiști și un pescar ciudat, însă nici urmă de Ileana.

Era înnebunit de furie, de frustrare și de frică. Parcă și auzea detunătura pistolului, parcă și simțea glonțul intrându-i în trup. Stătea în picioare pe plaja aceea și plângea de supărare, privind la soarele care apunea, oglindindu-se în ochii lui.

Nu se putea ca femeia aceea să nu aibă niște bani. Avea de gând să-i ia bijuteriile, să-i ia nenorocitul ei de automobil sau orice ar fi putut el transforma în bani gheață, pe care să-i dea lui DePalma.

Se întoarse și se strâmbă de durere. Simțea o mare încordare în ceafă și în umeri, așa că își dădu capul pe spate și își frecă îndelung zona dureroasă.

Iar în acel moment, el observă doi îndrăgostiți care se sărutau, lipiți unul de celălalt, mult deasupra lui.

De la distanța aceea, nu-i putea distinge prea bine.

Știa însă cu exactitate cine erau cei doi, cine anume trebuiau ei să fie. O luă la fugă înspre partea de est a plajei, înspre poteca abruptă și șerpuitoare care l-ar fi dus la numai câteva sute de metri de locul în care stăteau cei doi.

Bevis apucă mâna Ilenei și i-o duse la buze sărutându-i cu tandrețe inelarul.

– Încă n-am un inel. Cam ce ţi-ar plăcea, domnişoară? Scoţianul se uită la fată, la părul ei lung şi negru care îi ajungea până mai jos de talie. Ce păr bogat şi splendid, se gândi el. Vrei un inel cu diamante? Ar face un contrast frumos cu părul tău. Bevis prinse o şuviţă din părul ei negru şi mătăsos, strângând-o cu dragoste în palma lui.

Ileana tremura toată.

– Nu ţin la ceva anume. Mi-ar plăcea orice.

– Smaralde?

– Orice vrei tu.

– Rubine?

– Zău că nu-mi pasă, îi spuse ea râzând şi luându-l de mâna în care el încă îi mai strângea şuviţa de păr. Apoi îi lipi mâna de buzele ei. Ah, Bevis, cât de mult te iubesc!

– Domnişoară, tu... Bărbatul se opri brusc şi făcu ochii mari, pentru că recunoscuse silueta înaltă şi cu părul alb, care se apropia de ei.

Ileana se uita în continuare la el, surprinsă de tăcerea lui.

– Bevis?

– Uite! îi spuse acesta cu simplitate, rotind-o încet în direcţia în care privea el şi dându-i drumul la şuviţa de păr.

– Bunicule! strigă Ileana, acoperind în grabă distanţa dintre ei. Însă înainte de a ajunge la el, fata se opri şi apoi îşi continuă încet şi şovăitor drumul. Bunicule? repetă ea, de data aceasta cu ceva mai multă reticenţă în glas.

Koki'Hana tresări, sesizându-i tonul reţinut.

– *Keiki*, o alintă el cu blândeţe. Ooo, Ileana, iartă-mă! Ceea ce am făcut eu .... Şi el ridică din mâini, după care le lăsă neajutorat să-i atârne pe lângă corp. Am fost un .... După cum obişnuieşte să-mi spună Kallona, nu sunt decât un bătrân nătâng. El îl văzu pe Bevis înaintând încet în spatele fetei,

pentru cazul în care fata ar fi avut nevoie de ajutorul şi de protecţia sa, şi se uită liniştit la botanistul scoţian. Am venit să vă spun că mâine am de gând să merg la Marele Preot şi să anulez căsătoria prin procură. Lohano ... Lohano nu mai este binevenit nici în familia Lahina şi nici pe teritoriul acesteia, le spuse el cu simplitate.

– Bunicule! exclamă Ileana bucuroasă.

Koki'Hana se uită la Bevis, apoi la iubita sa nepoată.

– Iar dacă încă vă mai doriţi asta ... vă dau consimţământul meu.

Ileana simţi cum lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Bunicule! strigă ea, aproape sufocându-se de fericire. Apoi îşi întoarse capul spre Bevis. Bevis, nu-i aşa că-i minunat?! exclamă fata.

În spatele acestuia, pe creastă, ajunsese în cele din urmă şi Lohano, respirând cu greutate. Fusese nevoit să alerge ultimii metri până în locul de unde îi putuse vedea pe toţi trei stând în apropierea marginii stâncoase a abisului.

Dar apucase să-l audă pe Koki'Hana spunându-le că intenţionează să-i anuleze căsătoria. Apucase să audă că îi fusese spulberată până şi ultima fărâmă de speranţă. Iar în acele clipe, nu mai voia nimic altceva decât s-o ia şi pe Ileana împreună cu el în neant.

Şi pentru că urma să sfârşească într-un mormânt neştiut de nimeni, din deşertul Nevada, el voia s-o vadă mai întâi pe ea moartă. Numai ea era de vină. Căţeaua aceea ordinară! Dacă ea ar fi făcut ceea ce i se ceruse să facă ...

Lohano ridică din iarbă o bucată de lemn.

Koki'Hana, care stătea întors puţin într-o parte şi se uita la mare, încă nu-l observase. Şi nici Ileana nu l-ar fi zărit, dacă nu s-ar fi întors chiar în acel moment şi nu s-ar fi uitat peste umărul lui Bevis.

Iar când Bevis o auzi strigându-i numele şi îi văzu ochii holbaţi de groază, dădu să se răsucească instinctiv, ca să vadă despre ce anume era vorba.

Însă în timpul acesta, cu coada ochiului, el apucă să zărească o străfulgerare a unei siluete cenuşii şi un lung obiect negru şuierând către capul lui. În mod instinctiv, se ghemui şi se feri într-o parte. În consecinţă, creanga de copac nu-l nimeri drept în cap, aşa cum intenţionase Lohano, ci îl lovi în braţ, lângă umăr.

Pe hawaiian nu-l interesa dacă îl omorâse sau nu pe Bevis. El ştia doar că pentru a ajunge la Ileana trebuia să-l ucidă sau să-l scoată din luptă pe vigurosul scoţian. Moşul nu i-ar fi creat probleme.

Lohano urlă ca scos din minţi de furie, în timp ce îl lovi în umăr pe Bevis.

Durerea îl săgetă pe acesta în braţ şi în umăr, propagându-i-se în muşchi. Forţa izbiturii îl făcu să se împleticească şi să cadă în genunchi. Lohano o fi fost el ceva mai firav decât Bevis, însă mânia şi turbarea îi dăduseră puteri nebănuite.

Koki'Hana, a cărui viteză de reacţie era cu mult mai mică decât aceea a mai tânărului scoţian, de-abia atunci zbieră în sfârşit şi el, plin de indignare:

– Nu!

Ileana se repezi instinctiv către Bevis şi îngenunche pentru a ajunge la nivelul acestuia şi a se convinge dacă era rănit grav. Dar înainte de a apuca prinţesa să ajungă la iubitul ei, Lohano era deja lângă ea şi o înşfăcase de braţ, smucind-o în sus şi ridicând-o din nou în picioare.

– Ooo, nu, n-o să scapi, *târfă* ce eşti! se răsti la ea Lohano, cu toată furia şi ura adunate în acel invectiv adresat fetei.

Târâtă de lângă Bevis, Ileana se zbătu, ca să scape din

mâinile lui Lohano, căruia abia îi mai recunoştea figura contorsionată de ură.

– Lohano! Ce faci? ţipă ea.

Drept răspuns, acesta începu s-o târască pe fată spre marginea stâncoasă a prăpastiei. La început, Ileana crezuse că el voia doar s-o îndepărteze de Bevis, care se sprijinea în braţul teafăr şi scutura din cap, încercând să scape de ţiuitul din urechi. Scoţianul nu ştia asta, dar lovitura îi fracturase osul din partea de sus a celuilalt braţ, precum şi omoplatul.

Întreaga parte stângă a trupului său era ca şi paralizată. În acelaşi timp, avea o senzaţie de greaţă şi se simţea foarte slăbit. Îşi ridică apoi privirea şi zări din nou silueta cenuşie, vederea limpezindu-i-se îndeajuns încât să-şi dea seama de faptul că era vorba despre Lohano.

Şi că acesta o înşfăcase pe Ileana şi că amândoi se aflau acum periculos de aproape de buza abisului de piatră. Deşi poteca era la o distanţă sigură de margine, nu exista niciun obstacol până la muchia abruptului povârniş stâncos.

Botanistul se strădui să se ridice în picioare, dar se clătină ameţit şi căzu din nou într-un genunchi.

– Las-o în pace! îi strigă lui Lohano regele Koki'Hana, cu vocea sa poruncitoare răsunând pe culmea stâncoasă. Bătrânul se îndreptă cu paşi mari spre ei, revoltat de brutalizarea nepoatei sale şi îngrozit de expresia sălbatică de pe faţa lui Lohano. Şi el putea vedea acum că Lohano o târa pe Ileana cu mult prea aproape de marginea prăpastiei.

Regele întinse mâna către nepoata sa, fără să observe că braţul celălalt al lui Lohano îşi luă avânt şi-l pocni pe bătrân doborându-l.

– Bunicule! ţipă neliniştită Ileana, în timp ce regele se prăbuşca grcoi la pământ.

– N-ai de ce să-ţi faci griji pentru el, lătră Lohano la ea. N-o să moară doar din atâta lucru. Dar soarta ta e pecetluită.

Tânărul se mişcă înainte, împingând-o pe fată în faţa lui şi uitându-se cu precauţie peste margine, la stâncile neregulate şi la plaja îngustă de dedesubt.

Ileana simţi cum o împingea cu spatele la prăpastie. Iarba aspră i se freca de glezne şi apoi .... piciorul ei drept călcă în gol, rămânând după aceea suspendat în aer.

Fata urlă, înţelegând în sfârşit ceea ce i se întâmpla. Koki'Hana gâfâi, se luptă să se sprijine într-un cot, însă anii îşi spuneau cuvântul şi omul nu părea a fi în stare să se ridice suficient de repede.

Bevis avea însă de partea sa atuul tinereţii. Vederea încă nu-i revenise cu toată claritatea, partea lui stângă era acum o simplă masă de ţesuturi pulsând de durere, însă urletul înspăimântat al Ilenei îl făcu să sară în picioare.

– Ticălosule! strigă el furios.

Lohano se răsuci în direcţia răcnetului lui Bevis, făcând instinctiv şi el un pas înapoi şi văzând cum un feroce pachet de muşchi se arunca fulgerător în direcţia lui.

Cuprins de panică, Lohano simţi cum şi piciorul lui drept, la fel precum i se întâmplase şi Ilenei, îi alunecă în gol. Bărbatul schelălăi, rotindu-şi cu disperare braţul liber şi încleştându-se şi mai strâns cu celălalt braţ de Ileana, în timp ce amândoi începeau să alunece cu spatele în abis.

– Tu vii împreună cu mine, căţea ce eşti! zbieră el.

Pentru o clipă, amândoi părură suspendaţi în aer.

Încă întins la pământ şi răsuflând din greu, Koki'Hana o strigă pe nepoata lui, cuprins de o spaimă cumplită.

– Bevis! şopti Ileana numele iubitului ei, simţind cum forţa gravitaţională, aducătoare acum de moarte, o trăgea în jos, peste buza prăpastiei. Trecu în revistă toate neîmplinirile

întregii sale vieţi. Nu apucase să fie mireasă îmbrăcată în alb, să aibă copii, să petreacă seri liniştite lângă foc ....

O singură secundă părea acum să dureze cât o întreagă eternitate.

Îl auzi pe bunicul ei strigând-o pe nume.

Răcnetul de luptă al lui Bevis îi mai răsuna încă în urechi.

Dincolo de ea, ca o crudă realitate, un pescăruş plana fără niciun efort pe curenţii de aer, sfidând înălţimea.

Fata văzu faţa lui Lohano, contorsionată de ură amestecată cu un oribil triumf.

Îi alunecă şi celălalt picior în gol. Pământul, aflat cândva sub tălpile ei, venea acum spre ea, deplasându-i-se prin faţa ochilor, ca un hidos efect special. Simţi cum şoldul i se loveşte de un colţ de stâncă şi scoase un icnet de durere.

Lohano slobozi şi el un ţipăt strident.

Bevis plonjă orizontal prin aer, în direcţia Ilenei. Simţi cum atinge, cu faţa în jos, pământul. O groaznică durere – o durere de neimaginat i se răspândi în tot corpul, atunci când oasele sale rupte se loviră de sol.

Nivelul platoului îi ajunsese fetei în dreptul gâtului. Un smoc de iarbă chiar o gâdilă în bărbie.

Pe când ea aluneca prin dreptul ultimilor centimetri de pământ, Bevis vedea faţa Ilenei dispărând, cu ochii ei negri larg deschişi, exprimând groaza.

Bevis îşi repezi atunci cu disperare mâna înainte prin aer şi prinse .... ceva ....

Ileana ţipă, în vreme ce se simţea oprită brusc din cădere.

În timp ce Ileana începuse să cadă, părul ei, fiind mai uşor decât restul trupului, rămăsese în urma acesteia, iar pumnul drept al lui Bevis îl înşfăcase orbeşte şi oprise astfel prăbuşirea iubitei sale.

Durerea din scalpul ei era înfiorătoare. Fata înregistră

vag faptul că trupul lui Lohano se prăvălise în continuare pe lângă ea şi se zdrobise de plaja de dedesubt.

Propriul ei corp se legăna acum prin faţa stâncii şi Ileana ţipă din nou, în momentul în care se lovi de un colţ de piatră, la genunchi şi braţ.

Deasupra ei, pe culmea stâncii, lungit în iarbă, cu braţul valid ţinând-o ferm de păr pe fată, Bevis era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Nu mai putea suporta încordarea şi durerea atroce din oasele rupte, şi nici efortul pe care trebuia să-l depună pentru a-şi putea menţine trupul lui mare şi solid pe pământ, şi în acelaşi timp pentru a o susţine şi pe Ileana.

– Koki'Hana! gemu Bevis. Pentru numele lui Dumnezeu, apuc-o şi tu!

Koki'Hana se afla deja lângă el. Fiind mai longilin, el putea ajunge cu braţele mai jos decât Bevis. Bătrânul se aplecă în faţă, sprijinindu-se bine de pământ cu genunchii, pentru a nu aluneca, şi întinzând şi el mâna.

Bevis n-o ţinea decât de păr! Inima începu să-i bubuie regelui în piept.

– Ileana, ridică-ţi mâinile! *Keiki*, mâinile sus! îi strigă el fetei. Dincolo de durere, spaimă şi şoc, Ileana auzi ca prin vis glasul bunicului ei drag. Se părea că mai era într-o oarecare măsură conştientă, pentru că brusc se simţi apucată de mână de nişte degete puternice

Nici măcar nu-şi dăduse seama când îşi ridicase mâna deasupra capului.

Bevis respiră adânc, simţind cum i se mai uşurează povara. Oricum, el nu i-ar fi dat drumul fetei. Mai degrabă ar fi murit, prăbuşindu-se în prăpastie, laolaltă cu Ileana.

Koki'Hana gâfâia. Nepoata lui avea trupul micuţ şi uşor, însă el era bătrân şi atârna pe jumătate deasupra unui imens abis.

Bevis se târî pe burtă alți câțiva centimetri, apropiindu-se de bătrân, întinse mâna și o apucă pe fată de umăr. O prinsese strâns și Ileana țipă, însă durerea aceea dovedea că viața îi fusese salvată.

Cei doi bărbați o ridicară până la urmă cu mare greutate pe Ileana pe culme, unindu-și eforturile.

Toți trei zăcură apoi multă vreme pe platou, răsuflând din greu și gemând de durere. Îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru că reușiseră să o salveze pe Ileana, în vreme ce, mult sub ei, câțiva turiști șocați se adunaseră în jurul cadavrului unui bărbat tânăr și frumos, căzut de la înălțime și zdrobit pe plajă.

24

Electra îşi aplecă încet capul şi îşi trecu limba de-a lungul tendoanelor de la gâtul lui Haldane. Apoi ea îi acoperi cu sărutări repezi şi uşoare mărul lui Adam, încântată de faptul că bărbatul se vedea nevoit să înghită în sec.

Stăteau amândoi rezemaţi comod de spătarul canapelei, îşi scoseseră din picioare pantofii, iar trupurile lor vibrau la cea mai mică atingere.

Haldane o mângâie pe spate.

Electra îi auzea răsuflarea fierbinte şi întretăiată. Trupul lui suplu aproape că se zvârcolea pe pernele canapelei. Femeia îl explora atunci pentru prima oară, descoperind intimele secrete ale corpului lui Haldane şi înţelegând în sfârşit ce putere avea ea asupra acestuia.

În afară de vizita scurtă şi neaşteptată a regelui Koki'Hana, ei rămăseseră singuri în acea după-amiază. Se simţeau bine stând amândoi aşa, pur şi simplu unul lângă celălalt, atingându-se, mângâindu-se cu tandreţe şi descoperindu-se ....

Haldane se opri brusc la un moment dat. Deveni ceva mai atent, luminiţele portocalii din ochii lui estompându-se.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume?

– Mi s-a părut că aud nişte voci.

Electra suspină şi reveni încet într-o poziţie mai decentă

pe canapea. Părul de culoarea mierii îi cădea pe față, în același timp aruncând umbre și pe fața bărbatului.

– Eu n-am auzit nimic .... Însă chiar în acel moment, deslușI și ea zgomot de voci afară. Probabil că se întorc Bevis și Ileana.

Așa și era, însă totul luă o turnură neobișnuită. Electra și Haldane se ridicară cam în silă de pe canapea și se îndreptară spre ușă. De îndată ce priviră printre copaci, observară faptul că se întâmplase ceva rău.

Cei doi știau că automobilul regelui Koki'Hana mai era încă parcat în fața cabanei și sperau că bunicul Ilenei venise cu gânduri de împăcare. În timp ce toți trei se apropiau de poiență, observară că Bevis mergea sprijinit dintr-o parte de Ileana, iar din cealaltă parte de către Koki'Hana. Ei puteau vedea că bărbatul pășea cu mare greutate, protejându-și partea stângă a corpului.

Haldane le ieși repede în întâmpinare și îi luă Ilenei locul, dând-o la o parte cu delicatețe. Fata era în mod evident extenuată. Haldane îl apucă pe Bevis pe după talie și observă faptul că la atingere acesta schițase o grimasă de durere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorat Haldane, în timp ce se îndreptau cu toții spre bungalow.

Electra fugi și ea în întâmpinarea lor și se uită mai întâi la Ileana, care părea la capătul puterilor. Koki'Hana respira cu mare greutate, însă în ochi avea o privire înverșunată.

– Am fost atacați, rosti Ileana. Bevis e rănit și trebuie să fie dus de urgență la spital.

– Domnișoară Stapleton, te rog să mergi repede la șoferul meu și să-i spui să tragă mașina cât mai aproape de noi, articulă cu mare greutate Koki'Hana.

Electra dădu din cap și alergă prin grădina sălbăticită, transmițându-i mesajul șoferului, care traversă repede cu

eleganta limuzină pajiştea neîngrijită şi o opri de-a curmezişul. El deschise portiera din spate, grăbindu-se apoi în direcţia regelui.

Şoferul preluă locul regelui, tot aşa precum făcuse şi Haldane cu Ileana, şi din nou Bevis se crispă de durere, atunci când fu sprijinit de braţele acelea mai tinere şi mai puternice. Fracturile scoţianului erau grave.

– Dar cine v-a atacat? îi întrebă îngrijorată Electra, remarcând că faţa lui Bevis se crispa de durere la fiecare pas.

– Lohano, îi răspunse Ileana. El este mort acum.

Auzind acele vorbe, Haldane, aflat în dreapta lui Bevis, îşi ridică brusc fruntea, iar scoţianul gemu din nou de durere.

– Iartă-mă, îi spuse repede Haldane. Nu mai este mult până la maşină.

Cine naiba o mai fi fost şi acel Lohano? Nu era însă momentul cel mai potrivit pentru a cere explicaţii.

Bevis era alb la faţă din cauza durerii şi asudat rău de tot. Ajunseră în cele din urmă cu toţii la automobil, iar Electra avu grijă să ţină portiera larg deschisă. Cu multă greutate, în cele din urmă să-l instaleze pe Bevis pe canapeaua din spate. Ileana intră şi ea lângă el în maşină, având grijă să nu-l atingă, în timp ce şoferul şi Koki'Hana se urcară în faţă.

– Îi duc acum direct la spital, spuse regele. Iar după aceea, ei vor merge în Palatul Orhideei Negre, ca să se odihnească.

– Bine. Electra dădu din cap.

Haldane spuse încet:

– Dar la poliţie nu mergeţi? Ziceaţi că a murit cineva.

Koki'Hana dădu din cap.

– O să-i anunţ şi pe poliţişti, după ce îl duc pe Bevis la spital.

Haldane încuviință înclinând din cap, dându-și seama că în fața lui se afla un om puternic și influent. El și Electra rămaseră să se uite după mașină, neputincioși și descumpăniți.

Nu erau însă singurii care se uitau cum se depărta mașina aceea.

Sus, lângă liziera pădurii, Darren Simms privea prin binoclu scena aflată în desfășurare. Soarele încă nu apusese complet, însă în pădure se făcea din ce în ce mai întuneric.

– Ce s-o fi întâmplat oare? întrebă Electra în clipa în care luminile de poziție din spate ale limuzinei dispărură după o curbă.

Haldane ridică din umeri.

– Habar n-am. Dar indiferent ce s-ar fi întâmplat, să știi că Bevis își va reveni, o asigură încet bărbatul. Am impresia că are câteva fracturi, dar asta nu-l va răpune pe un bărbat ca el. În curând, va fi din nou același cusurgiu încruntat, dintotdeauna.

– Și din câte mi-am dat seama, mai mult ca sigur, în Palatul Orhideei Negre, îi ținu isonul Electra. Se pare că regele Koki'Hana l-a acceptat acum drept soț pentru Ileana, chiar dacă Bevis nu are sânge regal.

– Și eu cred același lucru. Haldane mîji ochii în direcția Electrei. Unde rămăsesem?

Electra îi zâmbi, privind din nou spre aleea rămasă goală și care se întuneca tot mai tare.

– Crezi că ar fi clipa cea mai potrivită pentru așa ceva?

– Sunt sigur că totul va fi în regulă, și cu Bevis și cu Ileana.

Electra se mai liniști în cele din urmă. Trecuseră prin câteva momente grele. Bevis i se păruse atât de .... zdrobit.

La fel ca şi Ileana. Aceasta avea să le povestească întreaga tărăşenie.

Însă nu chiar atât de curând. Electra îl luă pe Haldane de mână şi îl conduse înapoi pe canapea. În timp ce se întindea pe perne, iar el îşi apleca delicat corpul deasupra ei, Electra îi înlănţui gâtul cu braţele.

– Dacă-mi amintesc bine, îi spuse ea cu un aer visător, tocmai mă gândeam cât de încântător este să ai puterea de a face toţi aceşti muşchi şi toate aceste tendoane să se contracte şi să tresară şi ....

Bărbatul gemu şi îşi înclină capul.

Buzele celor doi se uniră, apoi, răsucindu-şi cu îndemânare trupul, femeia făcu în aşa fel încât să ajungă amândoi de pe canapea pe podea.

Haldane icni de plăcere atunci când Electra ateriză peste el, însă zâmbetul îi dispăru de pe buze, când ea îşi strecură o mână între coapsele lui şi îi cuprinse în palmă bărbăţia care se încorda sub degetele ei.

Bărbatul începu să respire din greu.

Electra simţi o uşoară ameţeală. Trăia de una singură de ani de zile, fără să fi avut o relaţie sentimentală stabilă. Aproape că uitase cum era să atingă un bărbat, însă acum Haldane schimbase dintr-odată cursul vieţii ei trăite într-o totală securitate. Cu el îşi permitea să fie pasională, să fie îndrăzneaţă, să fie excitantă şi excitată. Crezuse mereu că expresia „defulată sexual" era unul dintre acele sloganuri propovăduite de revistele scumpe şi extravagante pentru femei. De-abia acum înţelegea ea semnificaţia acelei expresii. Şi se simţea îndreptăţită s-o folosească.

Culoarea ochilor ei deveni verde ca aceea a ochilor unei pisici sălbatice. Femeia zâmbea galeş şi provocator.

– Ce interesant, spuse ea cu un glas gutural, şi începu

să-i mângâie bărbăţia, la început mai încet, urmărind reacţia de pe faţa bărbatului, apoi din ce în ce mai repede.

Respiraţia femeii deveni la fel de gâfâită ca şi aceea a lui Haldane. Îi plăcea cum încleşta din dinţi bărbatul, cum devenea alb la faţă, pentru ca apoi pometii lui proeminenţi să se înroşească.

Bărbatul gemu profund.

– Foarte interesant, spuse ea.

Electra îşi duse mâna la cureaua lui, desfăcându-i catarama, după care îi deschise fermoarul pantalonilor. Îşi băgă palma înăuntru şi îi descoperi bărbăţia fierbinte şi vibrantă, ascunsă de materialul fin al chiloţilor.

Femeia îl mângâie cu tandreţe, urmărindu-l cum se zbătea, gemea şi tresălta. Ochii lui portocalii încercară să o avertizeze, însă femeia nu-i acordă atenţie. Până şi ochii ei verzi căpătară o nuanţă ceva mai închisă.

– Haldane, vrei să te fac să ţipi? îl întrebă ea pe un ton răguşit. Spune-mi, vrei?

Bărbatul înghiţi în sec. Femeia îl înnebunea. Simţea cum şoldurile lui se ridicau încordate de pe podea şi cum întregul lui trup se ondula în ritmul mişcărilor palmei ei.

Simţea că-şi pierduse controlul şi că era luat în stăpânire, iar toată această situaţie îi producea o mare plăcere.

– Da, îi răspunse el, şi repetă: Da!

Electra constată că ochii i se umpluseră de lacrimi. Ştia cât de multă încredere în ea avea Haldane acum. Dispăruse inteligentul magnat care trebuia să conducă în permanenţă. Acum el era Haldane omul, pasional, sensibil, adorabil ....

Electra gemu şi începu să-i strângă în palmă bărbăţia care pulsa, minunat de înfierbântată.

Haldane se crispă, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, pe covoraş.

Şi până la urmă scoase un ţipăt.

După aceea rămase cu respiraţia întretăiată şi se uită la ea cum se ridică în genunchi, cum se aşază provocator pe abdomenul lui şi cum se dezbracă de bluză, eliberându-şi astfel minunaţii ei sâni, cu sfârcurile ca două cireşe.

Cu o mişcare ca de felină cu ochi chihlimbarii, el o înşfăcă şi o răsturnă pe spate. Ea scoase un icnet, după care suspină prelung, în timp ce bărbatul o mângâia între coapse.

– Acum ţi-a venit şi ţie rândul, îi spuse el, cu un glas îngroşat.

Electra strânse instinctiv din coapse, prinzându-i în captivitate mâna şi suspinând.

– Electra, vrei să te fac şi eu pe tine să ţipi? o întrebă pe un ton răguşit bărbatul.

– Da! *Da!*

Darren Simms îşi croia drum printre copacii întunecaţi. Luna răsărise deja şi era plină, ceea ce asigura suficientă lumină pentru ca cei doi bărbaţi să înainteze pe poteca din pădure, fără pericolul de a-şi frânge gâturile.

Simms, care ducea cutia de transportat plante, reuşea să se deplaseze fără a scoate niciun sunet, pe câtă vreme Dixon, cărând canistra cu combustibil, tot aluneca şi se tot împiedica şi făcea atâta zgomot, încât gonea toate vietăţile nocturne ale pădurii, ce fugeau care-ncotro, pentru a se pune la adăpost.

Şi totuşi, Simms nu-şi făcea griji. Se îndoia de faptul că perechea rămasă în bungalow avea să-i audă. Şi chiar dacă i-ar fi auzit ....

Ei bine, bărbatul avea prins la gleznă pumnalul său credincios.

La un moment dat, avuseseră impresia că întreaga operaţiune era periclitată. Dar din fericire, bătrânul cu părul

alb, despre care Dixon îi spusese că era cine ştie ce fel de rege, împreună cu scoţianul şi cu puicuţa hawaiiană, plecaseră cu toţii, iar la faţa locului nu mai rămăseseră decât blonda şi roşcatul.

Nişte prăzi uşoare pentru el, în cazul în care aceştia i-ar fi ieşit în cale.

George se poticni din nou în spatele lui, după care îngheţă.

– Ce-a fost asta? îl întrebă în şoaptă grăsanul.

Simms se opri din mers.

– Ce anume să fie?

– Mi s-a părut că aud un ţipăt de femeie.

Simms dădu din umeri.

– Probabil că ţi s-a părut. Acum hai, mişcă-te!

– Dar de ce nu folosim lanternele? bombăni Dixon. El îl văzuse pe Simms aducând o lanternă mare, din maşina închiriată de acesta, care rămăsese parcată într-un ascunziş din exteriorul proprietăţii Bryant.

– Pentru că persoanele dinăuntru s-ar putea să zărească lumina lanternei, prostule! se răsti la el Simms. Hai să mergem acum! Că doar n-avem toată noaptea la dispoziţie!

În realitate, o aveau, însă George nu voia să scoată acest lucru în evidenţă. Acum când hibridul începuse deja să se zărească la orizont, ca să zică aşa, şi când ei se aflau în cel mai mare pericol de a fi descoperiţi, Dixon n-avea chef să mai facă insolente comentarii inutile.

Se îndreptară către seră, pe un drum ocolitor, menţinându-se în permanenţă cât mai departe de cabană.

Ajunseră în cele din urmă şi la seră, iar Simms deschise cu mare precauţie uşa. Aceasta glisă lateral pe şină, bărbatul fiind atent să nu facă niciun zgomot. Doar după ce se văzură înăuntru, el aprinse lanternele. În cazul în care cei din bun-

galow s-ar fi întâmplat să se uite afară şi să vadă în seră vreun fascicul de lumină care deconspira prezenţa hoţilor acolo, ei bine ... atunci ar fi fost cu-atât mai rău.

Cu-atât mai rău pentru cei din bungalow.

– Bine, hai să ne uităm. Ce floare preţioasă vrei să şterpelim de-aici?

– Nu-i chiar aşa de simplu de zis, murmură Dixon. El nu se pricepea prea bine la plantele acelea. Să începem din partea asta.

Prima plantă pe care o lumină Simms se afla acum spre sfârşitul perioadei de înflorire şi avea nişte flori de un cafeniu-închis, deja cam ofilite, dar păstrând încă urmele unui desen portocaliu pe labium.

– Este un *Tigrinum*, spuse George în şoaptă. *Câte ceva* tot mai ştia despre orhidee. Nu pe asta o vreau, rosti abia auzit bărbatul.

Pe când îşi continuau amândoi turul serei, Simms începuse să-şi cam piardă răbdarea. Unele dintre acele flori i se păreau al dracului de închise la culoare, dar Dixon susţinea că ele nu erau *complet negre*. Ce naiba mai conta asta? După cum i se părea lui, toate florile de-acolo semănau foarte mult între ele.

În cele din urmă, ajunseră şi la o plantă care era de-abia îmbobocită. Dixon ştia că unele orhidee aveau nevoie de un timp îndelungat pentru a ajunge de la starea de boboc verde la cea de floare complet deschisă.

– Asta trebuie să fie, spuse el. Am verificat tot restul. Iar Bevis le ţine parcă în ordine cronologică. Cele dintâi sunt generaţiile mai vechi. Asta, arătă Dixon cu capul spre rămurica îmbobocită care se agăţase de o creangă de mărime mijlocie, de copac, probabil că este cea mai recentă variantă.

– Grozav! Hai s-o luăm de pe creanga aceea şi s-o punem în cutie!

– Nu se poate! chiţăi George, şi cuprins de panică îl înşfăcă repede pe Simms de braţul lui musculos, în clipa în care acesta întinsese mâna să apuce delicatul hibrid. Va trebui să o luăm cu tot cu creangă. Nu te teme, o să încapă în cutie în întregime.

Simms se săturase până peste cap de orhideele acelea.

– Bine, se răsti el, însă tu vei fi cel care va căra cutia până la dubiţă.

Acum când intrase în posesia hibridului lui Bevis McCormick, George se simţea în stare să-l care chiar şi până la Polul Sud, dacă ar fi fost nevoie. E drept că acea rămurică nu avea un aspect prea spectaculos. O tulpină stingheră, plină de bobocei strânşi şi verzi, încleştată pe o creangă ruptă dintr-un copac. Şi cu toate astea, valora milioane.

Asta numai în cazul în care florile care urmau să se deschidă ar fi ieşit negre.

Însă chiar dacă ele ar fi fost doar la fel de întunecate ca şi celelalte din acea seră, tot ar fi făcut mare vâlvă pe piaţă.

Cu multă grijă, Dixon ridică în întregime planta, după care o lăsă în jos, în timp ce Simms deschidea cutia de transport. George puse cu atenţie planta în cutie, apoi reglă butoanele de control al căldurii şi ventilării, şi în final se uită din nou de jur împrejur.

– OK, oftă cu nerăbdare Simms. Acum vrei ca tot restul să fie distrus, da?

Dixon apucă de mânerele din curele de piele şi ridică gâfâind greaua cutie de transport. Se mai uită încă o dată în jurul său, la toate generaţiile acelea succesive de hibrizi şi se gândi la munca titanică înglobată în realizarea plantei care se odihnea acum confortabil în cutia din mâna lui.

– Da, şuieră el. Lui McCormick nu trebuie să-i mai rămână nici măcar o singură frunzuliţă. Aş mai fi vrut doar să ştiu unde ar putea fi însemnările lui despre ....

– Vrei cumva să dau o raită şi prin cabană? îl întrebă plin de speranţă Simms.

Lui George i se puse brusc un nod în gât.

– *Doamne fereşte, nu!* Ăăă .... nu, adică nu-i nevoie. O să-i ia minimum un an întreg pentru a obţine încă o minunăţie ca asta, dădu el din cap în direcţia plantei din cutia pe care o ţinea în mână. Iar între timp, eu o voi fi lansat-o deja pe piaţă şi voi fi încasat deja foloasele cuvenite. Să lăsăm baltă notiţele lui! Renunţă la ele! Să plecăm pur şi simplu de-aici!

Simms surâse batjocoritor în întuneric. Grasul n-avea curaj.

– Bine! lătră banditul. Ia tu floarea, în timp ce eu o să mă ocup de combustibil.

Dixon dădu din cap şi se grăbi să iasă din seră. El clipi de câteva ori pentru a se acomoda cu întunericul apoi o tuli înapoi în pădure.

În cabană, Electra zăcea deasupra lui Haldane, cu obrazul lipit de pieptul în care inima bărbatului bubuia cu putere. Femeia se simţea împlinită şi foarte, foarte fericită.

Electra se ridică încet în capul oaselor, aşezându-se din nou pe şoldurile lui şi punându-şi la loc pe ea bluza.

Sub ea, îl simţi pe Haldane mişcându-se.

El deschise mai întâi un singur ochi leneş apoi îl deschise şi pe celălalt, zâmbindu-i femeii cu subînţeles.

– Îhî, îi zise ea cu regret. Trebuie să merg şi să verific dacă este totul în regulă în seră. Bevis n-a avut când să regleze temporizatoarele serei, înainte de căderea nopţii.

Haldane oftă din greu şi se întinse.

– Foarte bine. Dar să nu întârzii mult.

Nu discutaseră nimic pe tema asta, însă știau amândoi că aveau să-și petreacă noaptea aceea acolo. Poate că urmau să rămână la cabană și mai multă vreme. În definitiv, dacă Bevis era ținuit la pat, trebuia ca cineva să aibă grijă și de bebelușul de milioane care creștea în sera de-afară.

Femeia se ridică în picioare, simțindu-și genunchii încântător de moi, și se îndreptă cu nesiguranță către ușă. În urma ei, Haldane se ridică în șezut, rezemându-și cu nepăsare un braț pe genunchiul îndoit.

Bărbatul o urmări cum pleacă și se întrebă dacă ea știa că avea mișcări unduitoare de pisică sălbatică. Electra arăta ca o femeie satisfăcută de amorul dezlănțuit pe care tocmai îl făcuse, iar acest lucru îi tăie lui Haldane răsuflarea. El n-o să obosească niciodată făcând dragoste cu ea. Atunci când aveau să-și sărbătorească nunta de aur, el urma să se gândească și la alte modalități de a o face să țipe.

Buzele lui schițară un surâs semnificativ.

Afară, în aerul răcoros al nopții, Electra inspiră de câteva ori adânc. Se gândi la Haldane care o aștepta și zâmbi. Se grăbi apoi să traverseze grădina scăldată în lumina lunii, îndreptându-se în direcția serei, nerăbdătoare să regleze temporizatoarele și să se întoarcă la el cât mai repede.

Însă atunci când ajunse în apropierea serei, ea își dădu seama că ușa acesteia era larg deschisă. Bevis n-ar fi făcut greșeala de a omite să o tragă după el. Oare această generație de plante să fi necesitat cumva o temperatură puțin mai coborâtă?

Intrigată, intră în seră, acolo unde o întâmpină într-un mod cât se putea de familiar același val de umiditate interioară dintotdeauna. Făcuse deja câțiva pași repezi înăuntru până

să tragă aer în piept, iar atunci când inspiră, nările îi fură brusc invadate de un iz fierbinte şi înţepător.

Benzină! se gândi Electra instantaneu.

Nimic altceva pe lume nu mirosea aşa.

Dintr-odată, inima i se opri pentru o clipă în loc, iar femeia fu străbătută de oribila senzaţie de înfiorare din faţa unei iminente primejdii. Sesiză în spatele ei o mişcare şi se răsuci brusc.

Prin întuneric, nu putea distinge nimic din trăsăturile bărbatului aflat acolo. Vedea doar un contur întunecat şi ameninţător.

Tot din noapte veni şi glasul scăzut, liniştit, dar plin de răutate, al respectivului individ:

– Îmi pare rău pentru tine, păpuşă, însă cred că ai nimerit în cel mai nepotrivit moment posibil.

Apoi se aprinse o minusculă licărire de lumină.

– Ce .... ?

Era un băţ de chibrit.

Electra deschise gura să strige după ajutor. O clipă mai târziu, cu un vuiet specific, în faţa ei se înălţă brusc un zid de flăcări.

Darren Simms se dădu încet înapoi şi ridică din umeri. Era păcat că blonda se găsise să vină tocmai atunci. Dacă ar mai fi întârziat doar câteva minute, el ar fi fost deja plecat.

De-abia terminase el de stropit totul cu benzină, că o şi auzise pe femeie apropiindu-se. Nu mai avusese timp decât pentru a ieşi pe uşă şi a se arunca într-o parte, ghemuindu-se la pământ.

Se uită câteva clipe la perdeaua de foc care se întindea în interiorul serei şi dădu din cap. Nimic nu avea să mai reziste în faţa acelor flăcări!

Banditul se întoarse şi o luă la fugă spre pădure.

În interiorul serei, Electra se retrase în mod instinctiv din faţa flăcărilor. Partea proastă era că sera nu avea decât o singură uşă şi tocmai de-acolo pornise focul.

În jurul ei, plantele începuseră să ardă. În ciuda faptului că atât ramurile de copac pe care se cătărau orhideele, cât şi pardoseala serei şi chiar şi aerul erau suprasaturate de umiditate, din cauza marii inflamabilităţi a benzinei ele totuşi se aprindeau pe rând, într-o serie de mici trosnete succesive.

În afară de obişnuita undă de căldură umedă din seră, Electra simţea acum fierbinţeala şi mai pătrunzătoare a flăcărilor.

Urma să ardă de vie.

Se străduia să găsească o portiţă de scăpare. Se străduia să respire. Pelicula de fum începea să-i înţepe ochii şi gâtlejul, apăsând-o în piept şi provocându-i un junghi în regiunea sternului.

Şi ea urlă îngrozită:

– *Haldane!*

Acesta o auzi din bungalow. Răcnetul ei era atenuat de distanţa care îi despărţea, de pereţii de sticlă ai serei şi de cărămidă ai cabanei, însă el tot îl auzise.

Şi în acelaşi timp, bărbatul remarcă o bizară lumină portocalie şi pâlpâitoare, care se reflecta pe unul dintre zidurile bungalow-ului.

Haldane sări ca ars în picioare şi ieşi în fugă pe uşă afară, holbându-se uluit la seră.

El încă nu intrase acolo. Chiar ştiind că înăuntru creştea o orhidee pe care şi-ar fi dorit-o oricine. El şi Electra avuseseră altceva cu mult mai bun de făcut.

Brusc, o luă la goană înspre seră, peste tufele de flori sălbatice şi peste covorul de frunze uscate de sub copaci.

Apoi sesiză ceva care îl făcu să-i stea inima-n loc. În

seră se vedea mişcare. Şi nu erau flăcările ale căror limbi se înălţau ameninţător. Părea ceva mai apropiat de forma unei siluete umane.

El îşi auzi din nou numele strigat pe un ton disperat şi răspunse imediat:

– *Electra!*

Intră în seră şi se izbi de căldura dogoritoare a flăcărilor, ca de un zid care îl împinse înapoi afară.

În apropierea lui, unul dintre geamuri explodă, împroşcându-l cu cioburi de sticlă. El îşi ridică instinctiv mâinile, pentru a-şi proteja faţa, şi simţi cum braţele îi erau înţepate de fragmentele ascuţite.

Înăuntrul serei, Electra începu să tuşească, sufocată de fum. Femeia se retrăsese în cel mai îndepărtat ungher, însă flăcările se apropiau spre ea, pe măsură ce bălţile de benzină luau foc una după alta, ameninţând să o omoare în chinuri groaznice.

Nu mai putea respira, nu mai putea lua nicio altă gură de aer, pentru a-l striga din nou pe bărbat.

Ştia că trebuia să facă ceva. Ştia că trebuia să descopere o soluţie salvatoare, însă îi era imposibil. Se confrunta cu cel mai oribil coşmar, acela de a fi arsă de vie, şi nu se putea gândi decât la Haldane, care încă o mai aştepta în bungalow, după cum credea ea. N-aveau să se mai atingă niciodată .... Toţi acei ani plini de promisiuni .... se duseseră acum pe apa sâmbetei.

Haldane alergă în partea din spate a serei, acolo unde flăcările încă nu ajunseseră. Se aplecă din fugă şi culese de pe jos o creangă groasă de copac.

Geamul care i se spărsese deasupra capului îl scosese din starea de derută, ajutându-l să gândească limpede.

Electra se afla în seră, iar în seră geamurile se spărgeau.

Biblioteca Metropolitană

Fugi repede în spatele serei şi începu să se uite de-acolo mai cu atenţie, încercând s-o localizeze pe Electra. Sera se umplea de fum .... şi totuşi, el parcă zărise ceva. Zărise o pată rotundă de culoarea mierii. Era părul ei.

Se îndreptă spre ea, după care rămase pe loc şi, luându-şi avânt, izbi cu toată puterea cu ramura de lemn în geamul de sticlă.

Geamul se făcu ţăndări. Trecu la următorul panou de sticlă şi făcu acelaşi lucru, pentru că unul singur nu era îndeajuns de mare ca să poată intra pe-acolo.

În seră, Electra căzuse în genunchi. Nu mai avea suficient oxigen. Focul îl consuma cu lăcomie, iar restul de aer rămas era plin de fum.

Electra se gândi într-o fracţiune de secundă că măcar avea să-şi piardă cunoştinţa, mai înainte de a fi cuprinsă de flăcări. Spera ca Dumnezeu să fie îngăduitor cu ea.

Haldane sări înăuntru prin geamurile sparte, simţindu-se sufocat şi tuşind din cauza mirosurilor amestecate de benzină, fum şi vegetaţie arsă.

Bărbatul se îndreptă către locul unde era sigur că o zărise mai înainte pe Electra, dar se împiedică şi căzu peste ceva moale.

El pipăi .... şi simţi nişte braţe şi un trup omenesc, care tuşea.

O ridică în braţe pe femeie, clătinându-se. Nici el nu mai avea acum suficient oxigen şi îl dureau cumplit ochii, din cauza fumului. Ar fi vrut să-i închidă, dar nu se putea. Trebuia să găsească drumul înapoi spre geamurile pe care le spărsese, pentru a ieşi pe acolo din seră. Întinse o mână şi aproape că o scăpă pe Electra din braţe, însă dădu peste o porţiune netedă de geam. Probabil că geamurile sparte erau ceva mai încolo ....

Auzea tot felul de zgomote în jurul său. Pârâit de plante, trosnete de crengi, sunetele unor lemne care se uscau şi ardeau. Zgomote de sticlă spartă, în partea din faţă a serei, acolo unde alte geamuri, încinse de foc, explodau.

Nu mai putea respira. Ştia că, dacă o lăsa acolo pe Electra, ar fi putut să scape măcar el. În mod automat, o strânse însă pe femeie şi mai tare în braţe. Se clătină înainte, orbit, cu picioarele ca de cauciuc, simţindu-se stors de puteri.

Căzu în faţă şi, incapabil să întindă mâinile înainte pentru a se salva, el se încordă, gata pentru zguduitorul impact cu geamul de sticlă.

Lângă el, se ridicase deodată un uriaş perete de foc, în momentul în care se aprinsese un întreg trunchi de copac îmbibat cu benzină, pe care se căţăraseră o mulţime de plăntuţe.

În căderea lui în faţă însă, în loc să dea cu capul de sticla fierbinte a geamului serei, el fu izbit de un aer mai rece şi bogat în oxigen.

Dăduse până la urmă şi peste panourile de sticlă pe care le spărsese! Trase adânc în piept timp de câteva secunde aerul dătător de viaţă, apoi o împinse repede prin deschizătură şi pe Electra.

Respiră! Oo, Doamne-Dumnezeule, ajut-o să respire!

O aruncă repede şi fără menajamente pe iarbă, strecurându-se după aceea şi el prin deschizătură, afară din seră. Pentru o vreme, rămase nemişcat acolo, chircit şi sprijinindu-se pe coate şi genunchi, tuşind şi lăcrimând din abundenţă, trăgând guri mari de aer şi iar tuşind atât de tare încât începură să-l doară şi coastele.

Apoi auzi în spatele lui şi mai multe explozii de geamuri şi îşi dădu seama de faptul că trebuiau să se îndepărteze amândoi urgent de seră, mai înainte ca marile panouri de

sticlă din partea din spate a serei să înceapă şi ele să explodeze şi să-i taie cu cioburile lor zburătoare.

O luă pe Electra în braţe, alergând împleticit cu ea prin întuneric, până în cabană.

În timpul ăsta, ochii lui încetaseră să lăcrimeze şi bărbatul începu să vadă din nou clar.

Ajuns în camera de zi, la orbitoarea lumină electrică, el aproape că se prăvăli şi o puse încetişor pe Electra pe covoraş.

Se uită la pieptul femeii. Acesta se ridica şi cobora încet, semn că femeia respira, chiar dacă superficial.

Merse poticnindu-se până la telefon şi ridică receptorul. O clipă nu ştiu ce să facă.

Sună la centrala telefonică.

Pentru că glasul îi era răguşit din cauza fumului, centralista avu nevoie de ceva timp ca să înţeleagă ceea ce dorea el.

În cele din urmă, femeia îi făcu totuşi legătura cu spitalul general de pe insula Molokai.

Cu tonul răguşit, dar din ce în ce mai inteligibil, Haldane chemă o ambulanţă şi dădu adresa. După ce se asigură de faptul că cei de la spital înţeleseseră că trebuiau să acorde ajutor unei persoane salvate dintr-un incendiu, el închise telefonul şi se rezemă de perete, tremurând din tot corpul.

Apoi începu să se gândească.

Cineva dăduse foc serei.

Era vorba despre cineva care nu se putea să se fi îndepărtat prea mult de acel loc.

Ochii lui portocalii începură să sticlească. Nu avea de gând să-i lase să scape pe acei criminali care aproape că o omorâseră pe Electra.

Haldane mai dădu un telefon, de data aceasta la Poliţie.

Apoi se târî spre Electra şi se prăbuşi lângă ea. Pe obrajii lui înnegriţi de funingine curgeau lacrimi de uşurare.

George Dixon a fost arestat pe când se îndrepta spre un avion particular aflat pe aeroport, ducând cu el cutia în care se afla orhideea neagră. Imediat după aceea, a început să se jeluiască invocând dreptul lui de a fi asistat de către avocatul său.

Darren Simms a fost împuşcat mortal de către un tânăr poliţist. Acesta fusese atacat şi tăiat la un braţ cu un cuţit de către Simms, în încercarea sa de a se opune arestării.

25

Palatul Orhideei Negre era frumos împodobit cu ghirlande de orhidee. În marele hol de marmură, în lunga sufragerie clasică şi în impresionantele curţi interioare, se aflau o mulţime de orhidee. Şi grădina palatului era plină de flori multicolore.

Acestea constituiau contribuţia mirelui la Nunta Anului.

Koki'Hana pregătea de patru săptămâni măreţul eveniment. Invitaţiile, scrise fiecare în parte de mână, de nişte caligrafi talentaţi, pe elegante cartonaşe bej, fuseseră trimise tuturor prietenilor Ilenei şi ai lui Bevis, precum şi guvernatorului şi soţiei acestuia, nenumăraţilor regi hawaiieni, cunoştinţelor apropiate din cadrul presei şi în general tuturor celor care aveau poziţii semnificative în societatea din insule.

Fuseseră angajate firme de catering din întreaga lume, acestea întrecându-se care mai de care în imensele bucătării ale palatului. Se aflau acolo aroganţi ajutori de bucătari de la Paris, alături de bucătari inventivi din insule.

Muzicienii care cântau pe terasă aparţineau unor orchestre faimoase de pe tot globul.

Valentine Copeland însuşi venise cu avionul pentru a crea rochia miresei, în doar zece zile. Aceasta îl costase pe Koki'Hana o avere, însă regele achitase nota fără să crâcnească.

Florile sosiseră cu o seară înainte de nuntă, de la Casa Orhideelor, iar grădinarii palatului munciseră toată noaptea şi toată dimineaţa, ca să fie totul pregătit în vederea ceremoniei stabilite pentru ora trei după-amiază.

Sus în dormitor, Ileana se uita la Electra, principala ei domnişoară de onoare, pe când aceasta îi aranja pe cap voalul de mireasă, fixându-l cu un ornament floral pentru păr, alcătuit din orhidee *Cymbidium baldoyle* „Melbury" – o încântătoare rămurică de flori roz, cu labiumul de un roz ceva mai închis la culoare.

Fusese opţiunea lui Bevis.

Imediat ce alesese el florile, Annie, specialista în aranjamente florale a Casei Orhideelor, se şi apucase să facă şi buchetul de mireasă al Ilenei – un amestec de „Melbury", *Cym. tapestry* „Long Beach" (o floare roşie ca cireşile) şi *Cym. jill* „Katalinca" (o încântătoare floare verde ca menta, cu labiumul alb cu roz-închis, spre roşu).

Cele două femei se uitau acum admirativ la imaginea Ilenei reflectată în oglindă.

Valentine se întrecuse pe sine. Rochia pe care o concepuse pentru Ileana o făcea pe aceasta să pară mai înaltă, mai suplă, asemenea unei zâne. Jupa sobră de mătase, foşnind pe picioarele fetei, se prelungea în sus cu un corsaj strâns în forma literei „V", ornat cu perle veritabile. Braţele Ilenei erau învăluite în mătase lucioasă şi fâşii de dantelă, care se strângeau pe încheieturile delicate ale mâinilor sale. Decolteul era rotunjit, dezvăluind cu generozitate pielea bronzată a fetei.

Koki'Hana îi arătase designerului cadoul său de nuntă pentru nepoata sa – un şirag simplu de perfecte perle gigantice, având în mijloc o imensă perlă neagră – iar designerul avusese grijă să realizeze o rochie care să scoată

la maximum în evidenţă acel şirag de perle, care acum strălucea la gâtul prinţesei.

Părul ei negru ca pana corbului, pe care un stilist i-l ridicase într-un splendid coc complicat şi elegant, contrasta în mod izbitor cu voalul alb care îi ascundea misterioşii ochi negri, coborând doar până mai jos de nas şi lăsându-i descoperite buzele pline, rujate într-o nuanţă de roşu-închis.

Ileana arăta .... Electrei i se tăiase răsuflarea.

– O să-l dai gata pe Bevis, îi spuse ea încet.

Bevis, la fel de neliniştit ca întotdeauna, aştepta acum în grădina de dedesubt, acolo unde pergolele erau în plină floare (îngemănându-se, bineînţeles, cu orhideele!), şi unde urma să aibă loc ceremonia.

– Sper din toată inima să nu se întâmple una ca asta! râse Ileana. Soarta ne-a scos în cale pericole cât să ne ajungă pentru tot restul vieţilor noastre!

În cursul ultimelor patru săptămâni, după ce s-au refăcut după vătămările suferite, cei patru prieteni se întâlniseră şi îşi povestiseră amănunţit peripeţiile prin care trecuseră. Bevis fusese de-a dreptul îngrozit când auzise povestea serei incendiate. Din fericire Electra scăpase fără niciun fel de arsură, nici măcar superficială.

Poliţia le înapoiase hibridul, nevătămat ca prin minune în urma călătoriei sale neaşteptate – pentru că George avusese mare grijă de el – iar Electra ţinea acum respectiva plantă sub o pază strictă, într-o seră de la Casa Orhideelor.

– Gândeşte-te numai, medită Ileana cu voce tare. Noi amândouă am scăpat cu viaţă datorită părului nostru!

Electra se cutremură.

– Hai să nu ne mai gândim acum la necazuri. Ea îi întinse prietenei sale buchetul, pe când aceasta se ridica în picioare.

– Ai dreptate. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Iar

astăzi ... astăzi are să fie o zi minunată, rosti încrezătoare Ileana.

Ochii prințesei scânteiară enigmatic îndărătul voalului.

– Știu, îi spuse Electra. Sunt nespus de bucuroasă că regele Koki'Hana v-a dat binecuvântarea lui. A supravegheat îndeaproape pregătirile de nuntă! A vrut ca tu să ai parte de cea mai grozavă cununie care a existat vreodată, și așa va fi. Insula asta cu certitudine nu va mai vedea niciodată ceva atât de grandios!

Ileana râse.

– Sunt sigură de asta. Apoi adăugă cu subînțeles: Și totul s-a întâmplat extrem de repede. Fata se uită la prietena ei, ca să vadă dacă aceasta avea să muște din momeală.

Electra ridică nedumerită dintr-o sprânceană, însă nu spuse nimic. Nu se așteptase să primească atât de curând o invitație la nuntă, în condițiile în care Bevis de-abia ieșise de câteva zile din spital, dar nu avusese nicio obiecție.

Atunci când doi oameni se iubeau, la ce bun să mai aștepte?

Ileana zâmbi, constatând discreția prietenei sale, după care râse plină de voioșie.

– I-am spus bunicului că urmează să devină străbunic, iar asta se pare că l-a pus pe jar, rosti ea în treacăt, admirându-și fabulosul buchet de mireasă. Îmi place mult floarea asta verde ca menta.

– Ileana! exclamă Electra, vrând să o îmbrățișeze, dar șovăind, deoarece îi era teamă să nu cumva să-i deranjeze fetei toaleta. Ileana râse și luă ea inițiativa. Felicitări! continuă Electra. Nici nu știu ce să mai zic. Ba da, știu! Bevis are să fie un tată minunat.

– Sunt sigură de asta! Ileana radia de fericire. Trebuia

să-şi amintească să depună o ofrandă de flori la poalele Stâncii Falice, în semn de mulţumire!

În acel moment, se auzi o bătaie discretă în uşă, iar Koki'Hana intră în încăpere şi se opri încremenit, când o văzu pe nepoata lui îmbrăcată în rochia de mireasă, după care trase adânc aer în piept.

– *Keiki,* rosti el cu simplitate. Şi îi oferi fetei braţul său.

Electra se grăbi să-şi ocupe şi ea locul cuvenit.

Braţ la braţ, Ileana şi mândrul ei bunic ieşiră afară, sub strălucitorul soare hawaiian.

Sute de oaspeţi se întoarseră să o vadă pe mireasă apropiindu-se de frumosul ei mire încruntat. Se auziră multe exclamaţii admirative, inclusiv din partea lui Haldane, care şedea în faţă.

În timp ce se uita la ea cum se apropia de el, Bevis simţea că îi pierise complet graiul. Se gândi că orele pe care le petrecuse în dimineaţa aceea, atunci când zburase cu avionul pe insula Oahu, fuseseră cu totul deosebite. Însă până şi acel moment extraordinar, de emoţie, bucurie şi împlinire, pălea prin comparaţie cu acesta de-acum.

Bărbatul se îmbrăcase într-un tradiţional costum gri, de cununie, după ce refuzase cu îndârjire să-şi pună şi jobenul pe cap. Braţul îi era atârnat într-o eşarfă neagră de mătase, care îi conferea un aer sfidător.

Se simţea atât de fericit, încât se gândi într-o clipă de panică la faptul că poate în faţa preotului nu avea să mai fie în stare să articuleze nicio vorbă.

Şi totuşi, atunci când veni momentul, scoţianul său „r" velar răsună în toată grădina, limpede şi sigur.

Iar după aceea, toţi cei prezenţi participară la festivităţile tradiţionale obişnuite la orice nuntă. S-au făcut fotografiile oficiale, urmate de toasturi, s-a şi dansat, s-a şi mâncat, a

fost tăiat şi tortul, şi, imediat după ora şase, cei doi proaspăt căsătoriţi şi-au luat rămas-bun de la ceilalţi şi au plecat în luna lor de miere.

În condiţiile în care tinerii însurăţei locuiau în Hawaii, toată lumea se întreba unde ar fi putut merge ei în altă parte, în afara insulei?! Iar Bevis, care aranjase totul, nu spusese nimic.

Nu-i dăduse de ştire nici măcar Ilenei!

Electra îşi deschise catarama centurii de siguranţă, după ce avionul aterizase şi se oprise pe aeroportul din Honolulu. Ea îl urmă pe Haldane şi traversară amândoi pista până în parcarea maşinilor, simţindu-se cuprinsă de o oboseală plăcută.

– Ştii cumva unde au plecat cei doi în luna de miere? îl întrebă ea, în timp ce se urca în Jaguarul lui Haldane, care o porni apoi către est.

– Da. Am aflat de la Bevis azi-dimineaţă.

– Atunci, spune-mi şi mie unde!

Haldane rânji şi îi răspunse:

– La Glasgow.

Electra se holba la el.

– Vorbeşti serios? Apoi ea începu să râdă. La Glasgow?

– Bevis mi-a spus că voia să-i arate şi Ilenei locurile sale natale. Însă acolo vor sta doar în weekendul acesta. În continuare, mi-a povestit că a închiriat o casă izolată de ţară, în nord-vestul Scoţiei. Voia să-i arate proaspetei sale soţii cum se trăieşte pe o insulă scoţiană. Cred că ei o să-i placă la nebunie acest lucru – toate dealurile acelea, şi cerbii, şi monstrul din Loch Ness ...

Electra se sprijini de spătarul scaunului şi suspină profund.

– Da. Ştii ceva? Şi eu cred că ei o să-i placă acolo, se declară femeia de acord.

Apoi ea se uită pe fereastră. Maşina lor lăsase deja în urmă oraşul Honolulu, însă ...

Nu mergem la „Makai Hale"? îl întrebă mirată Electra. După acea noapte cumplită de pe insula Molokai, locuiseră amândoi împreună în casa ei din Aiea.

– Mai târziu. În primul rând, m-am gândit să sărbătorim evenimentul.

– Unde?

– O să vezi.

Bineînţeles că ea ştia, cu mult timp înainte, încotro se îndreptau, dar nu spuse nimic, dând doar din cap către portar, atunci când acesta ridicase bariera de acces către Casa Orhideelor, lăsându-l pe Haldane să parcheze maşina în faţa clădirii administrative a companiei.

– Nici măcar eu nu lucrez într-o zi ca asta, îi zise ea ştrengăreşte, coborând din maşină şi în acelaşi timp dându-i mâna bărbatului care se pregătea să o ajute.

– Leneşo! Haide, n-o să dureze mult! Se îndreptară spre una dintre serele încălzite, din partea de vest a perimetrului firmei. Un tânăr paznic se afla la intrarea în seră, însă, văzându-i, acesta luă poziţia de drepţi şi îi salută.

Haldane îi răspunse la salut dând din cap şi deschise uşa serei, unde îl întâmpină familiarul val de căldură umedă.

Electra îşi petrecuse noaptea de după incendiu la spitalul de pe insula Molokai, după care se odihnise acasă încă o săptămână. Haldane fusese foarte grijuliu cu ea în tot acest timp, aducându-i de mâncare supă de pui şi dezvăluindu-şi o faţetă pe care femeia i-o bănuise dintotdeauna, dar nu avusese ocazia s-o observe până atunci.

La început, amândoi fuseseră răguşiţi şi vorbiseră cu

glasuri dogite după ce inhalaseră fumul acela, astfel că ei glumeau spunând că erau o pereche de corbi.

Totuşi, de o săptămână Electra revenise la lucru, în timp ce Haldane vorbea mai tot timpul la telefon, ocupându-se de propriul său imperiu de afaceri. Iar acum, în vreme ce o conducea prin seră, el avea un aer misterios.

– Este vorba despre „Dorinţa Întunecată", nu-i aşa? îl întrebă ea emoţionată. A înflorit cumva? Deodată simţi că i se uscase gâtlejul de teamă.

Haldane dădu din cap.

– Azi-dimineaţă, m-a trezit Bevis la ora patru. Supraveghetorul de la seră îi telefonase ca să-i comunice evenimentul. Şi a mers cu avionul din Hawaii în Oahu, în timp ce Ileana încă dormea. S-a gândit că s-ar cuveni să văd şi eu floarea.

– Şi .... este neagră? îl întrebă ea, în şoaptă.

Bărbatul se uită la Electra şi o strânse şi mai tare de mână. Oare voia s-o îmbărbăteze astfel, înainte de a-i da o veste proastă? Ea nu-şi putea da seama.

– Vino s-o vezi cu ochii tăi, îi răspunse el în şoaptă.

Şi Haldane o conduse către un rastel pe care nu se afla decât o singură creangă de copac şi o singură rămurică având pe ea nişte flori.

Electra nici măcar nu îndrăznea să se uite în direcţia respectivă. Ea ştia că Bevis era de părere că, în cazul în care nici acea generaţie de flori n-ar fi ieşit neagră, ... atunci n-ar mai fi fost nimic de făcut.

Şi totuşi, Electra privi până la urmă şi către locul acela şi zări „Dorinţa Întunecată".

Petalele din vârf aveau o culoare galben-deschis, cu .... pete negre. Petalele inferioare erau şi ele de un galben-deschis, însă dungate cu .... negru. Dar labiumul florii, adânc

răsfrânt la buză, era în totalitate de un negru intens şi strălucitor. Şi la fel de negre erau şi cele două petale laterale, mult răsucite.

Era o minunăţie de floare.

Electra scoase o exclamaţie de uimire, încercând să-şi reprime emoţia. Îşi duse mâna la gură, pentru a-şi domoli ritmul respiraţiei.

– La fel m-am simţit şi eu, atunci când am văzut-o pentru prima oară, rosti sec Haldane.

Cei doi rămaseră multă vreme cu ochii la floarea aceea. Nuanţa de galben-deschis nu făcea decât să accentueze şi mai mult culoarea neagră a restului florii. Dintotdeauna, ea se gândise că „Dorinţa Întunecată" urma să fie o floare în totalitate neagră, însă aşa .... aşa era şi mai bine. Cu petalele ei laterale răsucite aproape orizontal .... cu labiumul răsfrânt la buză, cu petele şi dungile acelea .... era ....

– Extraordinară! şopti Electra.

Eticheta de pe rastel, scrisă de mână de către Bevis, confirma autenticitatea „Dorinţei Întunecate".

– Miroase-o, o îndemnă Haldane cu blândeţe.

Electra făcu ochii mari. Floarea aceea mirosea? Femeia se aplecă în faţă, înspre minunata floare, şi o mirosi cu delicateţe. Simţi imediat un parfum de vis.

Ea făcu imediat un pas înapoi şi suspină, după care se uită la Haldane. Bărbatul o privea înţelegând prin ce stare trecea ea. Scopul vieţii lui fusese acela de a-şi crea un imperiu financiar de afaceri. Se luptase ca să învingă, şi reuşise.

Scopul vieţii ei era această floare.

– Cu această realizare, vei avea şi tu propriul tău imperiu.

Însă ea îl impresionă profund, atunci când îi spuse în şoaptă:

– Un singur lucru nu e în regulă cu tot acest ansamblu. Şi arătă în direcţia florii.

– Ce poate fi în neregulă aici?

Electra căută în poşetă şi scoase de-acolo un pix.

Apoi se aplecă spre eticheta lipită de rastel şi scrise ceva pe ea.

Când se dădu înapoi, Haldane se aplecă să vadă despre ce era vorba.

Pe eticheta din faţa fabuloasei orhidee negre scria acum: *Paphiopedilum raymond fox* „Dorinţă Întunecată".

Haldane simţi un nod în gât şi se întoarse spre Electra, după care îşi îngropă faţa în părul ei şi o sărută pe obraz, pe gât, pe buze.

– Te iubesc, îi spuse el într-un târziu, după ce îşi ridicase fruntea. Ochii lui chihlimbarii străluceau de lacrimi. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Electra îi cuprinse obrajii în căuşul palmelor şi îi mângâie cu buricele degetelor pometii proeminenţi, înainte de a-i răspunde vulpoiului său drag printr-un simplu şi firesc:

– Da.

Sfârşit